TRIODUL MIC

TRIODUL MIC

ADICĂ TREI CÂNTĂRI CU DUMNEZEU CEL SFÂNT

Care cuprinde slujbele bisericeşti din zilele de miercuri, vineri, sâmbătă, duminică şi săptămâna patimilor, cu începere de la duminica Vameşului şi a Fariseului până la Sfânta Înviere

TIPĂRIT CU BINECUVÂNTAREA
ÎNALT PREA SFINŢITULUI PĂRINTE
ANDREI
ARHIEPISCOP AL ALBA IULIEI

Reîntregirea
ALBA IULIA, 2004

Ierod.VALERIAN RADU
Bibliotecă Personală
Nr.inv._____

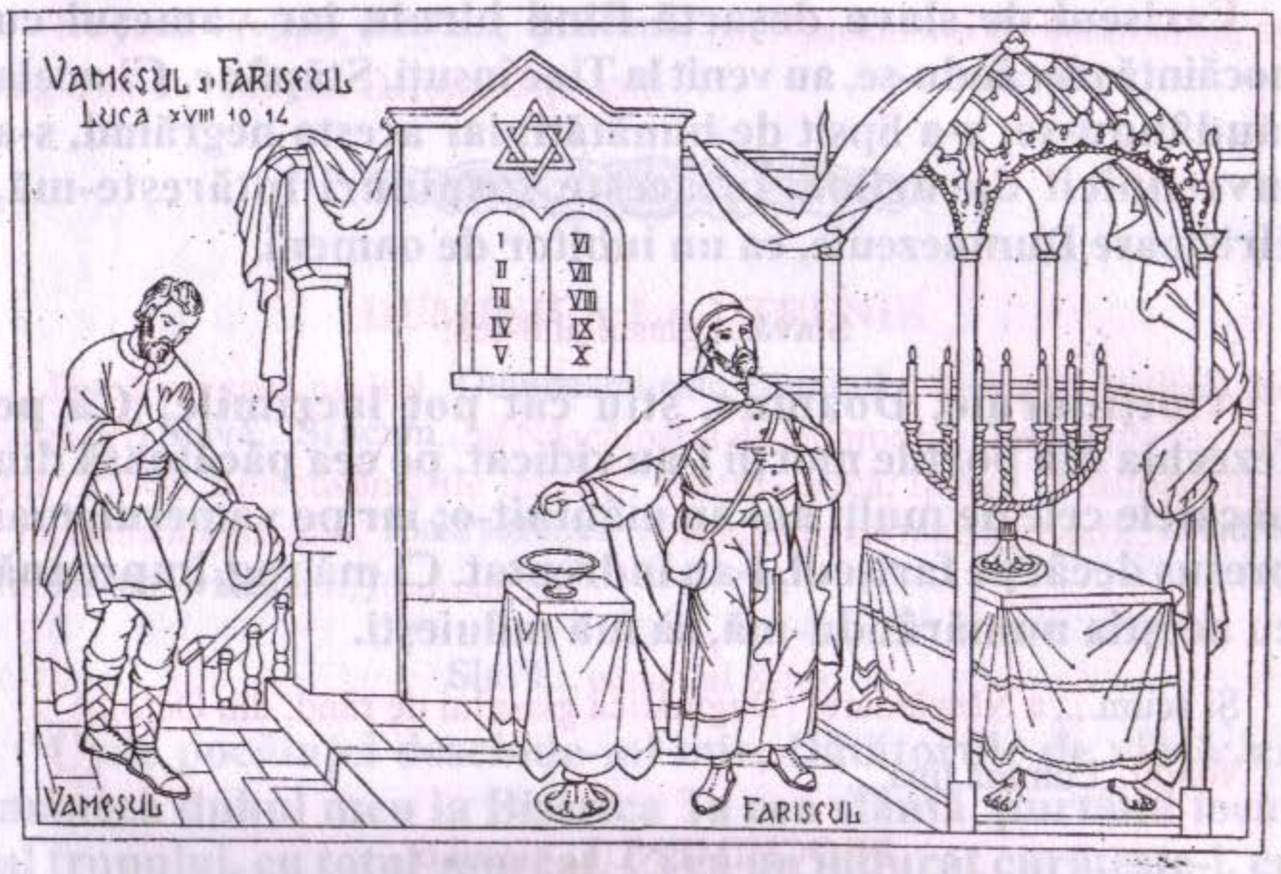

DUMINICA ÎNTÂIA A TRIODULUI

A VAMEŞULUI ŞI A FARISEULUI

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul 103, - se cântă Fericit bărbatul... (Catisma I) La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10: 7 stihiri ale Învierii (de la glasul de rând) din Octoih, şi 3 din Triod, glasul 1:

Să nu ne rugăm ca fariseul, fraţilor, că cel ce se înalţă pe sine, se va smeri; ci să ne smerim înaintea lui Dumnezeu ca vameşul, prin postire, strigând: Dumnezeule, milosteveşte-Te spre noi păcătoşii. (de două ori)

Fariseul de slava deşartă fiind biruit, iar vameşul cu pocăinţă plecându-se, au venit la Tine însuţi, Stăpâne. Ci acela lăudându-se, s-a lipsit de bunătăţi; iar acesta negrăind, s-a învrednicit darurilor. În aceste suspinuri întăreşte-mă, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Atotţiitorule, Doamne, ştiu cât pot lacrimile! Că pe Iezechia din porţile morţii l-au ridicat, pe cea păcătoasă din păcatele cele de mulţi ani au mântuit-o; iar pe vameşul, mai presus decât pe fariseul, l-au îndreptat. Ci mă rog, împreună cu aceştia numărându-mă, să mă miluieşti.

Şi acum..., a Născătoarei (Dogmatica glasului de rând, din Octoih)

Vohod; Lumină lină...,

PROCHIMENUL, glasul 6:

Domnul a împărăţit, întru podoabă S-a îmbrăcat.

Stih: **Îmbrăcatu-s-a** Domnul întru putere şi S-a încins

Stih: **Pentru că** a întărit lumea, care nu se va clinti.

Stih: **Casei** Tale se cuvine sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

LA STIHOAVNĂ, Stihirile Învierii de la glasul de rând din Octoih.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Îngreuiaţi fiind ochii mei, de fărădelegile mele, nu pot să privesc şi să văd înălţimea cerului; ci mă primeşte, ca pe vameşul, şi pe mine, cel ce mă pocăiesc, Mântuitorule, şi mă miluieşte.

Şi acum... a Născătoarei-Învierii, acelaşi glas:

Biserică şi uşă eşti, palat şi scaun împărătesc, Fecioară, cu totul cinstită; prin care Răscumpărătorul meu, Hristos Domnul, S-a arătat celor ce dormeau întru întuneric, Soarele dreptăţii fiind, vrând să lumineze pe cei ce i-a zidit după chipul Său, cu mâna Sa. Pentru aceasta, cu totul lăudată, ca ceea ce ca o maică, ai agonisit îndrăzneală către Dânsul, roagă-L, Preacurată, neîncetat, să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii, Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu, de la glasul de rând din Octoih. Otpustul.

DUMINICA LA UTRENIE

După cei şase psalmi, Dumnezeu este Domnul... Troparul Învierii (de două ori) Slavă... Şi acum... al Născătoarei de Dumnezeu. Sedelnele Învierii din Octoih. Binecuvântările Învierii, Ectenia mică, Ipacoi, Antifoanele şi Prochimenul glasului. Toată suflarea... Evanghelia de rând a Învierii, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50.

Slavă... glasul al 8-lea,

Uşile pocăinţei deschide-mi mie, Dătătorule de viaţă; că mânecă duhul meu la Biserica Ta cea sfântă, purtând locaş al trupului, cu totul spurcat. Ci ca un îndurat curăţeşte-l, cu mila milostivirii Tale.

Şi acum... a Născătoarei:

În cărările mântuirii îndreptează-mă, Născătoare de Dumnezeu, căci cu păcate grozave mi-am spurcat sufletul şi în lenevire mi-am cheltuit toată viaţa mea; ci cu rugăciunile tale, Preacurată, spală-mă de toată necurăţia.

Glasul al 6-lea, Stihul: Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile mele.

Stihira: **La mulţimea faptelor mele celor rele, cugetând eu ticălosul, mă cutremur de înfricoşata zi a judecăţii; ci îndrăznind spre mila milostivirii Tale, ca David strig Ţie: Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta.**

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 4, Catavasia:

Deschide-voi gura mea şi se va umple de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi împărătesei Maice, şi mă voi arăta luminat

prăznuind, şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea 3-a, Catavasia:

Pe ai tăi cântăreți, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască slava ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 4-lea: (podobie: Degrab ne întâmpină...)

Smerenia a înălțat pe cel rușinat de rele, pe vameşul ce a suspinat şi a strigat către Ziditorul: milostiveşte-Te! Iar semeția a surpat din dreptate pe ticălosul fariseu ce a grăit cu trufie. Deci să urmăm celor bune, depărtându-ne de la rele.

Slavă...

Smerenia, odinioară, a înălțat pe vameşul ce a strigat cu plângere: milostiveşte-Te!, şi l-a îndreptat. Lui să ne asemănăm toți cei ce am căzut întru adâncul răutăților; să strigăm Mântuitorului dintru adâncul inimii: Greşit-am! Milostiveşte-Te, Unule, Iubitorule de oameni.

Şi acum... a Născătoarei:

Primeşte stăpână, degrabă, rugăciunile noastre şi du-le Fiului tău şi Dumnezeu, Doamnă cu totul fără prihană. Scapă din primejdii pe cei ce aleargă către tine; strică uneltirile, surpă semeția celor ce se într-armează nedumnezeieşte, Preacurată, asupra robilor tăi.

Cântarea a 4-a, Catavasia:

Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al întrupării Tale celei de sus,celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale Doamne

Cântarea a 5-a, Catavasia:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispitită de nuntă ai avut în pântece pe Dumnezeu, Cel peste toate, şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, Cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Înţelepţii lui Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să plesnim cu mâinile, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 4-lea: (podobie: Arătatu-Te-ai astăzi...)

Să fugim de vorbirea cea trufaşă a fariseului şi să ne învăţăm smerenia vameşului, cu suspine strigând către Mântuitorul lumii: milostiveşte-Te spre noi, Unule Îndurate.

Alt CONDAC, glasul al 3-lea: (podobie: Fecioara astăzi...)

Suspinuri ca ale vameşului să aducem Domnului, şi la El să cădem noi păcătoşii, ca la un Stăpân; că El voieşte mântuirea tuturor oamenilor şi dă iertare tuturor celor ce se pocăiesc. Că pentru noi S-a întrupat, Dumnezeu fiind împreună fără de început cu Tatăl.

ICOS

Pe noi înşine, fraţilor, toţi să ne smerim, cu suspinuri şi cu tânguiri să batem cugetul, ca atunci, la judecata cea veşnică, să ne arătăm acolo credincioşi nevinovaţi; dobândind iertare; că acolo este în adevăr odihna, pe care să ne rugăm acum să o vedem. Acolo durerea, întristarea şi suspinurile cele din adânc sunt îndepărtate, în Edenul cel minunat. Al cărui făcător este Hristos, Dumnezeu fiind împreună fără de început cu Tatăl.

SINAXAR la duminica vameşului şi fariseului

Sinaxarul din Minei şi apoi sinaxarul Triodului.

În aceeaşi zi facem pomenire de pilda din Sfânta Fvanghelie a Vameşului şi a Fariseului.

Pentru rugăciunile tuturor Sfinţilor Tăi făcători de cântări, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne şi mântuieşte-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a, Catavasie:

N-au slujit făpturii înţelepţii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci groaza focului bărbăteşte călcând-o s-au bucurat, cântând: Prealăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a, Catavasie:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L întru toţi vecii.

Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum lucrată, pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a, Catavasie:

Tot neamul pământesc să salte cu duhul fiind luminat, şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să cânte: Bucură-te prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Ectenia mică

LUMINÂNDA Învierii din Octoih,

Slavă... a Triodului: (podobie: Cu ucenicii...)

Să fugim de grăirea cea trufaşă şi înrăutăţită a fariseului, şi să ne învăţăm smerenia vameşului cea preabună, ca să ne

înălţăm, strigând către Dumnezeu, împreună cu acela: Milostiveşte-Te spre robii Tăi, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, Hristoase Mântuitorule, şi răbdând crucea de voie, ai ridicat lumea cu dumnezeiasca Ta putere.

Şi acum..., a Născătoarei:

Făcătorul zidirii şi Dumnezeul tuturor a luat trup omenesc, Născătoare de Dumnezeu, din curatul tău pântece, întru tot lăudată; şi toată firea mea cea stricată a înnoit-o, lăsându-te după naştere iarăşi ca şi mai înainte de naştere. Pentru aceasta cu credinţă toţi lăudându-te, strigăm: Bucură-te lauda lumii.

LA LAUDE

Se pun 8 stihiri: 4 ale Învierii de la glasul de rând din Octoih şi 4 ale Triodului, glasul 1:

Să nu ne rugăm ca fariseul, fraţilor, că cel ce se înalţă pe sine, se va smeri. Să ne smerim înaintea lui Dumnezeu ca vameşul, prin postire, strigând: Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi păcătoşii.

Fariseul de slava deşartă fiind biruit, iar vameşul, cu pocăinţă plecându-se, au venit la Tine însuţi, Stăpâne. Dar acela lăudându-se, s-a lipsit de bunătăţi; iar acesta negrăind s-a învrednicit darurilor. Întru aceste suspinuri întăreşte-mă, Hristoase Dumneze-ule, ca un iubitor de oameni.

Glasul al 3-lea:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu! Înalţă-se mâna Ta! Nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit!

Cunoscând suflete al meu osebirea vameşului şi a fariseului, urăşte glasul cel trufaş al aceluia, şi doreşte rugăciunea cea cu bună umilinţă a acestuia şi strigă: Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine păcătosul şi mă miluieşte.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Glasul fariseului cel mult-lăudăros, credincioşii urându-l şi râvnind rugăciunii vameşului, celei cu bună umilinţă, smerindu-ne pe noi înşine, să nu cugetăm cele trufaşe; ci să strigăm cu umilinţă: Dumnezeule, milostiveşte-Te spre păcatele noastre.

Slavă..., glasul al 3-lea:

Pe fariseul ce se îndreptăţea pe sine lăudându-şi faptele, l-ai osândit, Doamne, şi pe vameşul, ce s-a smerit şi cu suspinuri a cerut iertare, l-ai îndreptat. Că nu primeşti gândurile cele măreţe, şi inimile cele zdrobite nu le defăimezi. Pentru aceasta şi noi cu smerenie cădem înaintea Ta, Cel ce ai pătimit pentru noi: dă-ne iertare şi mare milă.

Şi acum... Preabinecuvântată eşti...

Doxologia mare, ecteniile şi otpustul.

DUMINICA A DOUA A TRIODULUI

A FIULUI RISIPITOR

LA VECERNIE, SÂMBATA SEARA

După Psalmul 103, se cântă Fericit bărbatul... (Catisma I) La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10: 6 stihiri ale Învierii de la glasul de rând, din Octoih, şi 4 ale Triodului, glasul 1:

În ţară fără de păcat şi plină de viaţă m-am încrezut şi, semănând păcatul, cu secera am secerat spicele lenevirii şi, în loc de snopi, am grămădit stogurile faptelor mele, pe care nu le-am şi aşternut în aria pocăinţei. Dar Te rog pe Tine, Cel dinainte de veci, lucrătorul nostru Dumnezeu, vântură pleava lucrărilor mele în vântul milostivirii Tale, şi adună grâu: iertarea sufletului meu; închizându-mă în jitniţa Ta cea cerească, şi mă mântuieşte. (de două ori)

Să cunoaştem, fraţilor, puterea tainei, că preabunul părinte, întâmpinând pe fiul cel desfrânat, care s-a întors de la păcat la casa părintească, îl îmbrăţişează şi iarăşi îi dăruieşte cunoaşterile slavei sale; şi veselie de taină face celor de sus, înjunghiind viţelul cel îngrăşat; ca noi să vieţuim cu vrednicie Celui ce a junghiat, Celui iubitor de oameni Părintelui şi Celui slăvit, ce s-a junghiat, Mântuitorului sufletelor noastre. (de două ori)

Slavă..., glasul al 2-lea:

O! de câte bunuri m-am lipsit, eu ticălosul, pe mine însumi. O, de la ce împărăţie am căzut, eu pătimaşul. Avuţia pe care am luat-o, am cheltuit-o, porunca am călcat-o. Vai mie, ticăloase suflete, că în focul cel veşnic voi fi osândit. Pentru aceasta mai înainte de sfârşit, strigă către Hristos Dumnezeu: Primeşte-mă, Dumnezeule, ca pe fiul cel desfrânat şi mă miluieşte.

Şi acum... a Născătoarei (Dogmatica glasului de rând, din Octoih)

Vohod; Lumină lină..., Prochimenul: Domnul a împărăţit... (pag. 6)

LA STIHOAVNĂ, Stihirile Învierii de la glasul de rând din Octoih

Slavă..., glasul al 6-lea:

Risipind bogăţia darului celui părintesc, am păscut eu, ticălosul, împreună cu dobitoacele cele necuvântătoare şi, poftind hrana lor, leşinam de foame, flămând fiind. Dar întorcându-mă la Tatăl cel milostiv, strig cu lacrimi: Primeşte-mă ca pe un argat, pe mine cel ce cad la iubirea ta de oameni, şi mă mântuieşte.

Şi acum... a Născătoarei:

Făcătorul şi Răscumpărătorul meu, Preacurată, Hristos Domnul, din pântecele tău ieşind, întru mine îmbrăcându-Se, din blestemul cel dintâi, pe Adam l-a slobozit. Pentru aceasta

ție, Preacurată, ca Maicii lui Dumnezeu și Fecioarei cu adevărat, strigăm fără tăcere ca îngerul: Bucură-te. Bucură-te, stăpână, folositoarea și acoperământul și mântuirea sufletelor noastre.

Troparul Învierii, Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu de la glasul de rând, din Octoih. Otpustul.

DUMINICĂ LA UTRENIE

După cei șase psalmi, Dumnezeu este Domnul... Troparul Învierii (de două ori) Slavă... Și acum... al Născătoarei de Dumnezeu. Sedelnele învierii din Octoih, Polieleul: Robii Domnului... (ps. 134 și 135) la care se adaugă și psalmul 136: La râul Vavilonului... (Acest polieleu se cântă numai în duminiile a 2-a, a 3-a și a 4-a din Triod.) Apoi Binecuvântările Învierii. Ectenia mică. Ipacoiul, Antifoanele și Prochimenul glasului. Toată suflarea... Evanghelia de rând a Învierii, Învierea lui Hristos... Psalmul 50.

Glasul al 8-lea: Slavă..., Ușile pocăinței... Și acum... În cărările mântuirii...

Glasul al 6-lea stihul: Miluiește-mă Dumnezeule după mare mila Ta... stihira: La mulțimea faptelor mele... (pag. 7).

CANONUL

Cântarea 1-a, glas2, Catavasia:

Cântarea lui Moise luând, suflete, strigă : Ajutor și acoperitor mi-a fost mie spre mântuire: Acesta este Dumnezeul meu, și-L voi preaslăvi pe El.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Mintea mea cea neroditoare, aducătoare de roadă arat-o, Dumnezeule; Lucrătorule al virtuților, Săditorule al celor bune, cu milostivirea Ta.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul 1: (podobia: Mormântul Tău...)

Grăbește de-mi deschide brațele părintești, că în desfrâu mi-am cheltuit viața. Căutând spre bogăția cea necheltuită

a îndurărilor Tale, Mântuitorule, nu-mi trece cu vederea acum inima mea cea sărăcită; că Ţie, Doamne, cu umilinţă strig: Greşit-am, Părinte, la cer şi înaintea Ta.

Slavă..., Şi acum...,a Născătoarei:

C eea ce nu ştii de mire, curată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, care singură eşti ocrotire şi acoperământ credincioşilor, izbăveşte de primejdii şi de necazuri şi de cumplitele nevoi pe toţi cei ce-şi au nădejdile spre tine, Fecioară; şi cu dumnezeieştile tale rugăciuni mântuieşte sufletele noastre.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

N aşterea Ta cea din Fecioară, proorocul mai înainte văzând-o, a propovăduit strigând: Auzit-am auzul Tău şi m-am temut; că de la miazăzi şi din muntele cel sfânt şi umbrit ai venit, Hristoase.

Cântarea a 5-a; Catavasia:

N oaptea trecând, s-a apropiat ziua şi lumina în lume a strălucit. Pentru aceasta Te laudă cetele îngereşti şi Te slăvesc pe Tine, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Î ntru adâncul păcatelor sunt cuprins, Mântuitorule, şi în marea vieţii mă cufund; dar precum ai scos pe Iona din chit, aşa mă scoate şi pe mine din patimi, şi mă mântuieşte.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 3-lea; (Podobie : Fecioara astăzi...)

D e la părintească slavă a Ta depărtându-mă neînţelepţeşte, în răutăţi am risipit bogăţia ce mi-ai dat. Pentru aceasta glasul desfrânatului aduc Ţie: Greşit-am înaintea Ta, Părinte îndurate. Primeşte-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, şi mă fă ca pe unul din argaţii Tăi.

ICOS

S ă auzim Scripturile Mântuitorului nostru, Care ne învață totdeauna cu glasul Său, despre cel ce a fost desfrânat şi în urmă iarăşi s-a înțelepțit; şi cu credință să urmăm pocăinței celei bune a acestuia; şi, Celui ce ştie toate cele ascunse, cu inimă smerită să strigăm: Greşit-am Ție, Părinte îndurate, şi nu suntem vrednici nici odinioară să ne chemăm fii ai Tăi, ca mai înainte; ci ca Cel ce eşti din fire iubitor de oameni, Tu primeşte-ne şi ne fă ca pe unul din argații Tăi.

SINAXAR la duminica Fiului Risipitor

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

Î n aceeaşi zi facem pomenire de pilda Fiului risipitor din Sfânta Evanghelie pe care dumnezeieştii noştri Părinți au aşezat-o în a doua Duminică a Triodului.

C u iubirea Ta de oameni cea negrăită, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

H eruvimilor asemănându-se tinerii, în cuptor dănțuiau, strigând: Bine eşti cuvântat Dumnezeule, că în adevăr şi judecată ai adus asupră-ne acestea toate, pentru păcatele noastre, Cel ce eşti prealăudat şi preaslăvit întru toți vecii.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

P e Cel ce a închipuit mai înainte în rug, lui Moise, minunea Fecioarei, în muntele Sinai oarecând, lăudați-L, binecuvântați-L, şi-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

D intre pământeni cine a auzit una ca aceasta; sau cine a văzut vreodinioară: Fecioară să se fi aflat având în pântece, şi fără

durere să fi născut prunc? În acest chip este minunea ta, şi pe tine, Preacurată, Născătoare de Dumnezeu, Marie, te mărim.

Ectenia mică

LUMINÂNDA Învierii din Octoih, apoi a Triodului: (podobia: Femei auziți glas...)

Bogăția harului, pe care mi-ai dat-o Mântuitorule, ducându-mă în țări străine eu ticălosul, rău am cheltuit-o, viețuind desfrânat, şi am risipit-o demonilor, înşelându-mă; dar acum întorcându-mă, primeşte-mă ca pe desfrânatul, Părinte, îndură-te şi mă mântuieşte.

Slavă...

Risipit-am avuția Ta, Doamne, cheltuind-o, şi m-am supus eu ticălosul demonilor în chip viclean; dar Tu, preamilostive Mântuitorule, îndură-Te de cel desfrânat şi curăţeşte pe cel spurcat, dându-mi haina cea dintâi a împărăției Tale.

Şi acum..., a Născătoarei:

Sfântă Maică Fecioară, binevestirea cea mare a apostolilor şi a mucenicilor, a proorocilor şi a cuvioşilor, fă milostiv nouă robilor tăi pe Fiul tău şi Domnul, de Dumnezeu Născătoare, când va şedea să judece pe fiecare după vrednicie.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 8: 5 ale Învierii, din Octoih şi 3 ale Triodul, glasul al 2-lea:

Glasul desfrânatului aduc Ție, Doamne, greşit-am înaintea ochilor Tăi, Bunule; risipit-am bogăția darurilor Tale; dar mă primeşte pe mine cel ce mă pocăiesc, Mântuitorule, şi mă mântuieşte.

Glasul al 4-lea:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu! Înalță-se mâna Ta ! Nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit!

Ca fiul cel desfrânat am venit Îndurate şi eu, care toată viaţa o am cheltuit în ţări străine; risipit-am bogăţia pe care mi-ai dat-o, Părinte; primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Glasul al 8-lea:

Stih: **L**ăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Cheltuind în desfrânări averea părintească şi risipind-o, pustiu m-am făcut, sălăşluindu-mă în ţara cetăţenilor vicleni; dar neputând răbda mai mult locuirea-împreună cu ei, întorcându-mă strig Ţie, înduratului Părinte: Greşit-am la cer şi înaintea Ta. Şi nu sunt vrednic să mă chem fiul Tău; fă-mă ca pe unul din argaţii Tăi, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Bunule Părinte, depărtatu-m-am de la Tine, dar nu mă părăsi, nici nu mă arăta netrebnic împărăţiei Tale. Vrăjmaşul cel cu totul viclean m-a dezbrăcat şi mi-a luat bogăţia; darurile cele sufleteşti le-am risipit ca un desfrânat. Deci sculându-mă şi întorcându-mă către Tine strig: Fă-mă ca pe unul din argaţii Tăi, Cel ce pentru mine Ţi-ai întins pe cruce preacuratele Tale mâini; ca să mă scoţi de la fiara cea cumplită şi cu haina cea dintâi să mă îmbraci, ca un singur Mult-milostiv.

Şi acum..., Preabinecuvintată eşti...

Doxologia mare, ecteniile şi otpustul.

SÂMBĂTA LĂSATULUI SEC DE CARNE

Pomenirea tuturor celor din veac adormiți în nădejdea învierii, părinților și fraților noștri, creștini ortodocși.

LA VECERNIE, VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am...se pun stihirile pe 6: 3 stihiri din Octoih ale glasului de rând și 3 din Triod:

Glasul al 8-lea: (podobie: În raiul cel din Eden...)

A stăzi, credincioșii săvârșind pomenirea tuturor morților celor din veac, anume: a celor ce în credință au viețuit creștinește, să lăudăm pe Mântuitorul și Domnul și să cerem cu deadinsul, ca să dea ei răspuns bun, în ceasul judecății, la Însuși Dumnezeul nostru, Cel ce va să judece tot pământul, dobândind cu bucurie starea cea de-a dreapta Lui, în partea drepților și în moștenirea cea luminată a sfinților; și să se facă vrednici împărăției Lui celei cerești.

M ântuitorule, Cel ce ai răscumpărat pe oameni cu sângele Tău, și cu moartea Ta din moartea cea amară ne-ai mântuit pe noi, și viața veșnică ne-ai dat cu învierea Ta, odihnește Doamne pe toți cei adormiți în dreapta credință, fie în pustie sau în cetăți, fie în mare sau pe pământ, fie în tot locul; pe împărați, pe arhierei și preoți, pe sihaștri și pe cei laolaltă adunați, din toată vârsta, din tot neamul; și-i învrednicește împărăției Tale celei cerești.

D upă scularea Ta din morți, Hristoase, moartea nu mai stăpânește pe cei ce au murit în dreapta credință. Pentru aceasta ne rugăm cu deadinsul, odihnește în curțile Tale, în sânul lui Avraam pe robii Tăi, cei ce Ți-au slujit Ție în curăție,

de la Adam până astăzi; părinți și frați ai noștri, prieteni și rude; pe tot omul ce a lucrat ale vieții cu credință, și la Tine, Dumnezeule, s-au mutat, în multe feluri și în multe chipuri, și-i învrednicește pe ei Împărăției Tale celei cerești.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Plâng și mă tânguiesc când gândesc la moarte și văd în morminte frumusețea noastră cea zidită după chipul lui Dumnezeu zăcând: grozavă, fără mărire și fără chip. O, minune! Ce taină este aceasta, ce s-a făcut cu noi? Cum ne-am dat stricăciunii? Cum ne-am înjugat cu moartea? Cu adevărat, precum este scris, după porunca lui Dumnezeu, Care dă celor adormiți odihnă.

Și acum..., a Născătoarei, (Dogmatica glasului de rând, din Octoih)

În locul Prochimenului, se cântă pe glasul 8: **Aliluia, Aliluia, Aliluia.**

Stih: **Fericiți** sunt pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne, și pomenirea lor în neam și în neam.

Stih: **Sufletele** lor întru bunătăți se vor sălășlui și semința lor va moșteni pământul.

LA STIHOAVNĂ

Se pun două stihiri ale mucenicilor și una a morților, din Octoih, ale glasului de rând, cu stihurile de la prochimen.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Începătură și stat mi-a fost mie porunca Ta cea ziditoare, că voind să mă alcătuiești viețuitor, din fire văzută și nevăzută, trupul mi-ai zidit din pământ, și suflet mi-ai dat cu dumnezeiasca și de viață făcătoarea Ta suflare. Pentru aceasta, Mântuitorule, odihnește pe robii tăi, în latura celor vii și în corturile drepților.

Și acum..., a Născătoarei:

Cu rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, și ale mucenicilor Tăi, ale apostolilor, ale proorocilor, ale

arhiereilor, ale cuvioşilor, ale dreptilor, şi ale tuturor sfinţilor, pe robii tăi cei adormiţi odihneşte-i.

Troparul, glasul al 8-lea:

Cel ce prin adâncul înţelepciunii, cu iubirea de oameni, toate le chiverniseşti, şi ceea ce este de folos tuturor le dăruieşti; Unule, Ziditorule, odihneşte, Doamne, sufletele adormiţilor robilor Tăi, că spre Tine nădejdea şi-au pus, spre făcătorul şi ziditorul şi Dumnezeul nostru.

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei, acelaşi glas.

Pe tine zid şi liman te avem, şi rugătoare bine-primită către Dumnezeu; pe Carele L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu, nenuntită; ceea ce eşti credincioşilor mântuire.

Apoi ectenia şi otpustul.

După otpustul Vecerniei, se face Panihidă pentru cei morţi;

LA UTRENIE, SÂMBĂTĂ DIMINEAŢĂ

După cei 6 Psalmi, se cântă pe glasul 8: **Aliluia, Aliluia, Aliluia.**

Stih: **F**ericiţi sunt pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne, şi pomenirea lor în neam şi în neam.

Stih: **S**ufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Troparul: **C**el ce prin adâncul înţelepciunii... (de două ori) **S**lavă..., **Ş**i acum... **P**e tine zid şi liman te avem...

După obişnuitele stihologii se cântă Fericiţi cei fără prihană... apoi, Binecuvântările morţilor, glasul al 5-lea

Stih: **B**ine eşti cuvântat Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.

Ceata sfinţilor a aflat izvorul vieţii şi uşa raiului; să aflu şi eu calea prin pocăinţă; eu sunt oaia cea pierdută; cheamă-mă, Mântuitorule, şi mă mântuieşte.

Stih: Bine eşti cuvântat Doamne...

Cei ce pe Mielul lui Dumnezeu aţi mărturisit şi aţi fost junghiaţi ca nişte miei, fiind mutaţi la viaţa cea neîmbătrânitoare şi pururea veşnică, sfinţilor, Aceluia cu deadinsul, mucenicilor, vă rugaţi, să ne dăruiască nouă dezlegare datoriilor.

Stih: Bine eşti cuvântat Doamne...

Cei ce aţi umblat pe calea cea strâmtă şi cu chinuri; toţi care în viaţă crucea ca jugul aţi luat şi Mie aţi urmat cu credinţă: veniţi de luaţi darurile care am gătit vouă, şi cununile cereşti.

Stih: Bine eşti cuvântat Doamne...

Chipul slavei tale celei negrăite sunt, măcar deşi port rănile păcatelor; miluieşte zidirea Ta, Stăpâne, şi o curăţeşte cu îndurarea ta; şi moştenirea cea dorită dăruieşte-mi, făcându-mă pe mine iarăşi cetăţean al raiului.

Stih: Bine eşti cuvântat Doamne...

Cel ce cu mâna din nefiinţă m-ai zidit şi cu chipul Tău cel dumnezeiesc m-ai cinstit, iar pentru călcarea poruncii iarăşi m-ai întors în pământ, din care am fost luat; la cel după asemănare mă ridică, cu frumuseţea cea dintâi iarăşi împodobindu-mă.

Stih: Bine eşti cuvântat Doamne...

Odihneşte, Dumnezeule, pe robii Tăi şi-i aşază în rai, unde cetele sfinţilor Tăi, Doamne, şi dreptii ca luminătorii strălucesc. Pe adormiţii robii Tăi odihneşte-i, trecându-le lor toate greşealele.

Slavă...

Pe o Dumnezeire în trei străluciri cu bună credinţă să o lăudăm, strigând: Sfânt eşti Părinte fără de început, Fiule cel împreună fără de început şi Duhule cel dumnezeiesc;

luminează-ne pe noi, care cu credință slujim Ție, și ne scoate din focul cel de veci.

Și acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, curată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup spre mântuirea tuturor; că neamul omenesc a aflat mântuire prin tine, și noi să aflăm raiul, Născătoare de Dumnezeu, curată și binecuvântată.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție, Dumnezeule. (de trei ori)

Ectenia pentru cei morți: Iară și iară..., Dumnezeul duhurilor...

Sedealna, glasul al 5-lea:

Odihnește, Mântuitorul nostru, cu drepții pe robii Tăi, și-i sălășluiește pe dânșii în curțile Tale, precum este scris, trecând ca un bun greșelile lor, cele de voie și cele fără de voie, și toate cele cu știință și cu neștiință, Iubitorule de oameni.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Cel ce din Fecioară ai răsărit lumii, Hristoase Dumnezeule, și printr-însa fiii luminii ne-ai arătat, miluiește-ne pe noi.

Psalmul 50.

CANONUL

Cântarea 1-a, glasul 8, Catavasia:

Cântare să înălțăm popoare, minunatului Dumnezeului nostru, Cel ce a izbăvit pe Israel din robie; cântare de biruință cântând și strigând: Să cântăm Ție, Cel ce ești singur Stăpân.

Cântarea a 2-a; Catavasia:

Vedeți, vedeți, că Eu sunt Dumnezeul vostru, Cel ce M-am născut mai înainte de veci din Tatăl și mai pe urmă din Fecioară M-am întrupat fără bărbat, și am dezlegat păcatul strămoșului Adam, ca un iubitor de oameni.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Cuvântule al lui Dumnezeu Cel ce ai întărit cerurile cu mâna Ta, întăreşte şi inimile noastre, ale celor ce nădăjduim spre Tine, întru lumina cunoştinţei Tale celei adevărate.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 5-lea: (podobie: Pe Cuvântul cel împreună...)

Cel ce pentru noi ai răbdat crucea şi moartea şi ai omorât iadul, şi împreună ai sculat pe cei morţi, odihneşte Mântuitorule pe cei ce s-au mutat de la noi, ca un Dumnezeu iubitor de oameni. Şi la înfricoşata şi îngrozitoarea Ta venire, Dătătorule de viaţă, învredniceşte-i de împărăţia Ta, ca Cel ce ai mulţime de îndurări.

Slavă..., Şi acum... a Născătoarei:

Acoperământul tău cel grabnic şi ajutorul şi mila arată-le spre robii tăi; şi alină valurile gândurilor celor deşarte, Preacurată. Şi sufletul meu cel căzut ridică-l, Născătoare de Dumnezeu; că ştiu, Fecioară, că poţi câte voieşti.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Având a Te întrupa din muntele cel umbros, Cuvinte, din singură Născătoarea de Dumnezeu, proorocul a înţeles din pricepere dumnezeiască şi cu frică a slăvit puterea Ta.

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Mânecă duhul meu către Tine, Dumnezeule, pentru că lumină sunt poruncile venirii Tale. Deci în acelea luminează mintea noastră, Stăpâne, şi ne povăţuieşte pe calea vieţii.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Primeşte-mă pe mine cel cuprins de păcate multe, Iubitorule de oameni, care cad la îndurările Tale, şi ca pe proorocul, Doamne, mântuieşte-mă.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 8-lea:

Cu sfinții odihnește, Hristoase, sufletele adormiților robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit.

ICOS

Tu singur ești fără de moarte, Cel ce ai făcut și ai zidit pe om; iar noi pământenii din pământ suntem zidiți și în același pământ vom merge, precum mi-ai poruncit Cel ce m-ai zidit și mi-ai zis: pământ ești și în pământ vei merge, unde toți pământenii mergem, făcând tânguire de îngropare cântarea: Aliluia, Aliluia, Aliluia.

SINAXAR

Sinaxarul din Minei, apoi acesta:

În aceeași zi dumnezeieștii Părinți au hotărât pomenirea tuturor celor din veac adormiți, întru dreapta credință și în nădejdea învierii veșnice.

Așază, Stăpâne Hristoase, sufletele celor mai dinainte adormiți în corturile celor drepți ai Tăi, și ne miluiește pe noi, ca Cel ce ești fără de moarte. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

Cel ce ai întemeiat pământul întru început și cerurile cu cuvântul le-ai întărit, bine ești cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeul părinților noștri.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Cel ce S-a preaslăvit în muntele cel sfânt, și a arătat lui Moise în rug, prin foc, nașterea pururea Fecioarei, spre mântuirea noastră a credincioșilor, cu cântări neîncetate Îl mărim. Pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

Naşterea pururea Fecioarei, ce s-a arătat mai înainte legiuitorului în munte, prin foc şi prin rug, spre mântuirea noastră, a credincioşilor, cu cântări neîncetate să o mărim.

Ectenia mică

LUMINÂNDA (podobie: Cel ce ai împodobit cerul...)

Cel ce stăpâneşti peste cei morţi şi peste cei vii, ca un Dumnezeu, odihneşte pe robii Tăi în locaşurile aleşilor Tăi; că de au şi greşit, Mântuitorule, dar nu s-au depărtat de la Tine.

Slavă...

Odihneşte pe robii Tăi în locul celor vii, Doamne, de unde s-a depărtat durerea, întristarea şi suspinarea; iartă-le ca un iubitor de oameni, cele ce în viaţă au greşit; că singur eşti fără de păcat, şi Stăpân al celor morţi şi al celor vii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Marie, mireasă dumnezeiască, roagă neîncetat pe Hristos pentru robii tăi, împreună cu prorocii grăitori de Dumnezeu şi cu adunările mucenicilor, cu arhiereii şi cu cuvioşii, şi împreună cu toţi dreptii, ca să ne facem moştenitori împărăţiei cerurilor.

LA LAUDE

Se pun 4 stihiri, glasul al 8-lea: (podobie: În raiul cel din Eden...)

Veniţi fraţilor, toţi mai înainte de sfârşit, ca văzând ţărâna noastră şi neputinţa firii noastre, să ne vedem sfârşitul şi părţile vasului celui trupesc; şi să vedem că praf este omul, mâncare viermilor şi stricăciune; că uscate sunt oasele noastre şi nici suflare având. Să ne uităm în morminte, ca să vedem unde este slava, unde frumuseţea chipului, unde este limba care grăia frumos, unde sunt sprâncenele sau unde este ochiul? Toate sunt pulbere şi umbră. Pentru aceasta fie-Ţi milă, Mântuitorule, de noi păcătoşii.

Pentru ce se înşeală omul, lăudându-se? De ce se tulbură în deşert lutul, cel ce peste puţin iarăşi aceeaşi se face? Căci nu socoteşte ţărâna, că praf este frământătura, lepădare putrejunii şi stricăciunii! Deci de vreme ce lut suntem noi oamenii, pentru ce ne lipim de pământ? Şi deoarece suntem de un neam cu Hristos, de ce nu alergăm la Dânsul? Deci toată viaţa cea muritoare şi curgătoare lăsând, să urmăm vieţii celei nestricăcioase, care este Hristos, luminarea sufletelor noastre.

Cel ce ai zidit pe Adam cu mâna Ta şi ai pus hotar nestricăciunii şi morţii, Mântuitorule, şi vieţii celei după dar, şi l-ai liberat de stricăciune, mutându-l la viaţa mea dintâi, Însuţi, Stăpâne, odihneşte cu dreptii, în ceata celor aleşi, pe robii Tăi, pe care i-ai luat de la noi, şi scriindu-le numele lor în cartea vieţii şi, întru glasul Arhanghelului, înviindu-i prin sunetul trâmbiţei, învredniceşte-i pe ei de Împărăţia Ta cea cerească.

Hristos a înviat, dezlegând din legături pe Adam cel întâi zidit şi sfărâmând tăria iadului. Îndrăzniţi toţi morţii, că s-a omorât moartea, s-a prădat şi iadul împreună cu ea şi a luat împărăţia Hristos, Cel ce s-a răstignit şi a înviat. Acesta ne-a dăruit nouă nestricăciunea trupului; Acesta ne va scula pe noi şi ne va dărui învierea, şi de slava aceea va învrednici, cu veselie, pe toţi câţi cu credinţă neabătută au crezut într-Însul, cu căldură.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Ca o floare se veştejeşte şi ca un vis se trece şi se desface tot omul. Şi iarăşi sunând trâmbiţa morţii ca dintr-un cutremur, toţi se vor scula, întru întâmpinarea Ta, Hristoase Dumnezeule. Atunci, Stăpâne, pe cei ce i-ai mutat de la noi, aşază-i în locaşurile sfinţilor Tăi, odihnind sufletele robilor Tăi, Hristoase.

Şi acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, Marie, Născătoare de Dumnezeu, locaşul cel nestricat şi cu totul sfânt, precum strigă proorocul: Sfânt este locaşul tău, minunat întru dreptate.

Doxologia mică şi Ectenia Cererilor

LA STIHOAVNĂ

Stihirile din Octoih, ale glasului de rând, apoi

Slavă...,glasul al 6-lea:

D urere s-a făcut lui Adam gustarea din pom, de demult în Eden, când şarpele şi-a vărsat veninul; că printr-însul a intrat moartea, care mănâncă tot neamul omenesc. Dar venind Stăpânul, a surpat balaurul şi ne-a dăruit nouă odihnă. Deci către Dânsul să strigăm: Fie-Ţi milă, Mântuitorule, şi pe cei ce i-ai luat odihneşte-i împreună cu aleşii Tăi.

Şi acum...,a Născătoarei:

T u eşti Dumnezeul nostru, Care cu înţelepciune toate le-ai făcut şi le-ai plinit. Prooroci ai trimis Hristoase, ca să proorocească venirea Ta, şi apostoli ca să propovăduiască măririle Tale: Aceia au propovăduit venirea Ta, iar aceştia cu botezul au luminat neamurile; iar mucenicii, pătimind au dobândit cele ce au dorit. Şi cetele acestora se roagă Ţie împreună cu ceea ce Te-a născut, să odihneşti, Dumnezeule, sufletele pe care le-ai luat, iar pe noi să ne învredniceşti de Împărăţia Ta, Cel ce ai răbdat crucea pentru mine osânditul, Mântuitorule şi Dumnezeul meu.

Bine este a ne mărturisi..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru...şi troparul: Cel ce cu adâncul înţelepciunii..., Slavă..., Şi acum..., Pe tine zid şi liman...,otpustul.

LA LITURGHIE

Apostolul din Epistola întâi către Corinteni şi al morţilor din Epistola întâi către Tesaloniceni, Evanghelia de la Luca şi din Evanghelia pentru morţi, de la Ioan.

Se cuvine a şti: că această rânduială a morţilor se face neschimbată şi în Sâmbăta Rusaliilor.

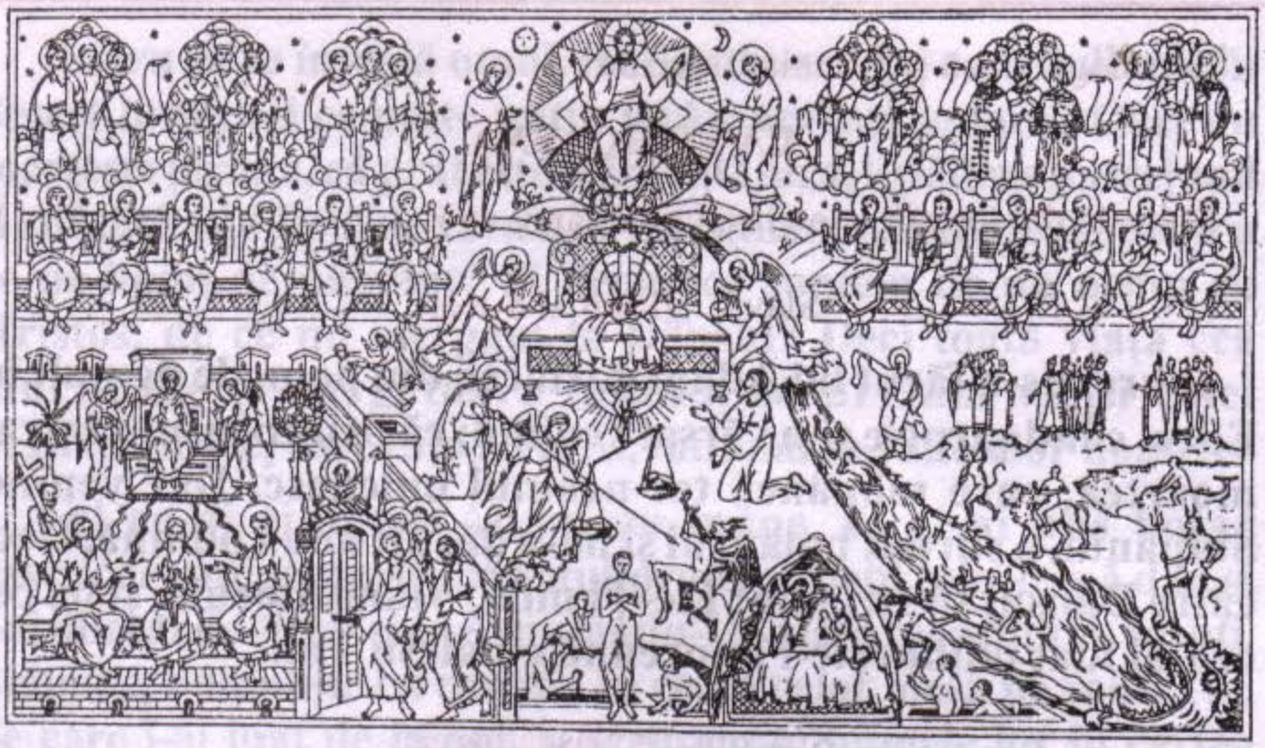

DUMINICA A TREIA A TRIODULUI

A LĂSATULUI SEC DE CARNE
SAU
A ÎNFRICOŞATEI JUDECĂŢI

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul 103, se cântă Fericit bărbatul... (Catisma I) La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10: 6 stihiri ale Învierii de la glasul de rând din Octoih şi 4 din Triod, glasul al 6-lea: (podobie: Toată nădejdea punându-şi...)

Când va fi să vii să faci judecată dreaptă, preadreptule Judecător, şezând pe scaunul slavei Tale, râu de foc înfricoşând, va trage înaintea divanului Tău pe toţi, stând înaintea Ta puterile cereşti, şi oamenii cu frică vor fi judecaţi, fiecare precum a lucrat; atunci, să-ţi fie milă de noi, şi să ne învredniceşti, Hristoase, de partea celor mântuiţi, ca un îndurat.

Cărţile se vor deschide şi se vor arăta faptele oamenilor, înaintea divanului Tău celui de neîndurat; şi va răsuna toată

valea plângerii cu groaznică scrâşnire, văzând pe toţi cei ce au păcătuit trimişi în chinurile cele veşnice, cu dreaptă judecata Ta, şi fără de folos plângând, Îndurate. Pentru aceasta Te rugăm pe Tine, Bunule, să-ţi fie milă de noi, cei ce Te lăudăm, Unule, mult-Milostive.

Trâmbiţele vor suna, şi mormintele se vor deşerta, şi se va scula toată firea omenească, cutremurându-se; cei ce au făcut bine, cu bucurie se vor bucura, aşteptând să ia plată; iar cei ce au păcătuit vor tremura cumplit văitându-se, fiind trimişi la chinuri şi de cei aleşi despărţindu-se. Doamne al slavei, milostiveşte-Te spre noi, ca un bun, şi ne învredniceşte pe noi de partea celor ce Te-au iubit pe Tine.

Plâng şi mă tânguiesc, când îmi vine în simţire focul cel veşnic, întunericul cel mai din afară şi tartarul, viermele cel cumplit şi scrâşnirea dinţilor cea neîncetată, şi durerea ce va să fie celor ce au greşit peste măsură, şi pe Tine, Cel preabun, cu vicleană voie, Te-au mâniat, dintre care unul şi cel dintâi sunt eu ticălosul. Ci, Judecătorule, ca un îndurat, mântuieşte-mă cu mila Ta.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Când se vor aşeza scaunele şi se vor deschide cărţile şi Dumnezeu va şedea la judecată, o, ce frică va fi atunci! Îngerii stând înainte cu frică şi râul de foc curgând; ce vom face atunci, noi oamenii cei vinovaţi de multe păcate? Şi când Îl vom auzi chemând pe cei binecuvântaţi ai Tatălui întru împărăţie, iar pe cei păcătoşi trimiţându-i la chinuri, cine va suferi acea înfricoşătoare hotărâre? Ci Unule, Iubitorule de oameni Mântuitorule, Împărate al veacurilor, mai înainte până ce va sosi sfârşitul, prin pocăinţă, întorcându-mă, miluieşte-mă.

Şi acum... a Născătoarei (Dogmatica glasului de rând din Octoih).

Vohod; Lumină lină..., Prochimenul: Domnul a împărăţit... (pag 6)

LA STIHOAVNĂ, Stihirile Învierii ale glasului de rând, din Octoih.

Slavă...,glasul al 8-lea:

Vai mie, înnegritule suflete! Până când de la răutăți nu te mai opreşti? Până când zaci în lene? De ce nu-ți aduci aminte de înfricoşătorul ceas al morții? De ce nu te cutremuri cu totul de înfricoşătoarea judecată a Mântuitorului? Oare, ce vrei să răspunzi, sau cum vrei să dai seamă? Lucrurile tale stau față, spre mustrarea ta, faptele tale te vădesc, pârându-te. Deci, o suflete! Vremea a sosit, aleargă, apucă înainte şi cu credință strigă: Greşit-am, Doamne, greşit-am Ție; dar ştiu, Iubitorule de oameni, bunătatea Ta; Păstorule cel bun, nu mă despărți pe mine de la starea cea de-a dreapta Ta, pentru mare mila Ta.

Şi acum:..,a Născătoarei, acelaşi glas:

Fecioară ce nu ştii de mire, care ai zămislit în chip de negrăit pe Dumnezeu cu trup, Maica Dumnezeului celui Preaînalt, primeşte rugăciunile robilor tăi, ceea ce eşti cu totul fără prihană, care dăruieşti tuturor curățire de greşale; primind acum rugăciunile noastre, roagă-te să ne mântuim noi toți.

Troparul Învierii Slavă... Şi acum...,al Născătoarei de Dumnezeu de la glasul de rând, din Octoih. Otpustul.

DUMINICA LA UTRENIE

După cei şase psalmi, Dumnezeu este Domnul...,troparul Învierii (de două ori), Slavă... Şi acum...,al Născătoarei. Sedelnele Învierii din Octoih Polieleul: Robii Domnului...şi La râul Vavilonului...,Binecuvântările învierii, Ipacoi, Antifoanele şi Prochimenul glasului de rând, din Octoih.

Evanghelia de rând a Învierii, Învierea lui Hristos...Psalmul 50.

Glasul al 8-lea: Slavă..., Uşile pocăinței..., Şi acum..., În cărările mântuirii...

Glasul al 6-lea, Stihul: **Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta...**
Stihira, La mulţimea faptelor mele... (pag. 7).

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 6, Catavasia:

Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire; Acesta este Dumnezeul meu, şi-L voi preaslăvi pe El, Dumnezeul părintelui meu, şi-L voi înălţa pe El, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale inima mea, care se clatină, că singur eşti sfânt şi drept.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 6-lea:

Gândesc la ziua cea înfricoşătoare şi plâng faptele mele cele viclene; cum voi răspunde Împăratului celui nemuritor? Şi cu ce îndrăzneală mă voi uita la Judecătorul, eu dezmierdatul? Milostive Părinte, Fiule Unule-Născut şi Duhule Sfinte, miluieşte-mă.

Slavă...

În valea plângerii, în locul ce ai rânduit, când vei şedea, Milostive să faci judecată dreaptă, să nu vădeşti cele ascunse ale mele, nici să mă ruşinezi înaintea îngerilor; ci Te milostiveşte, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Nădejdea lumii, cea bună, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, a ta singură şi neînfricată ajutorinţă cer; milostiveşte-te spre poporul cel ce lesne se primejduieşte, roagă pe milostivul Dumnezeu, să izbăvească sufletele noastre de toată certarea, ceea ce eşti una binecuvântată.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut, că vrei să Te naşti din Fecioară, şi oamenilor să Te arăţi, şi a zis: Auzit-am auzul Tău şi m-am temut, slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a; Catavasia:

De noapte mânecând eu, Iubitorule de oameni, Te rog luminează-mă şi mă îndreptează şi pe mine spre poruncile Tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Strigat-am cu toată inima mea, către milostivul Dumnezeu, şi m-a auzit din iadul cel mai de jos, şi a scos din stricăciune viaţa mea.

Ectenia mică

CONDAC, glasul 1:

Când vei veni, Dumnezeule, pe pământ cu slavă şi toate se vor cutremura, şi râul cel de foc înaintea divanului va curge, cărţile se vor deschide şi cele ascunse se vor vădi; atunci să mă izbăveşti de focul cel nestins şi să mă învredniceşti a sta de-a dreapta Ta, Judecătorule preadrepte.

ICOS

De înfricoşatul Tău divan aducându-mi aminte, preabunule Doamne, şi de ziua judecăţii mă înfricoşez şi mă tem, vădit fiind de cugetul meu. Când vei şedea pe scaunul Tău şi vei face cercetare, atunci nimeni nu va putea tăgădui păcatele, adevărul vădindu-le, şi frica cuprinzându-l. Că tare va suna atunci focul gheenei, şi păcătoşii vor scrâşni; ci mă miluieşte, mai înainte de sfârşit, şi mă iartă, Judecătorule preadrepte.

SINAXAR la duminica lăsatului sec de carne

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeaşi zi se face pomenirea venirii a doua, întru slavă, a Domnului nostru Iisus Hristos.

Cu iubirea Ta de oameni cea negrăită, Hristoase Dumnezeule, învredniceşte-ne de glasul Tău cel dorit, numără-ne în rândul celor de-a dreapta Ta şi ne miluieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ai poruncit nouă. Ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel ce-L slăvesc oştile cereşti, şi de Dânsul se înfricoşează heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi făptura lăudaţi-L, binecuvântaţi-L, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

Naşterea zămislirii celei fără sămânţă este netălmăcită, rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat, că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta, pe tine, toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te mărim.

Ectenia mică

LUMINÂNDA Învierii din Octoih, apoi a Triodului: (podobie: Cu ucenicii să ne suim ...)

La ziua cea înfricoşată a judecăţii şi a slavei Tale celei negrăite gândind, mă îngrozesc cu totul, Doamne, şi tremurând strig cu frică: Când vei veni, Hristoase Dumnezeule, cu slavă pe pământ, ca să judeci toate câte sunt, atunci să mă izbăveşti de toată pedeapsa pe mine ticălosul, învrednicindu-mă a sta de-a dreapta Ta, Stăpâne.

Slavă... (podobie: Femei auziţi...)

Iată vine ziua Domnului Atotstăpânitorului, şi cine va

suferi frica venirii Lui? Căci cuptorul arzător şi ziua mâniei este, întru care Judecătorul va şedea, dând fiecăruia după vrednicia faptelor.

Şi acum..., a Născătoarei:

La ceasul cercetării şi al venirii celei înfricoşate a Stăpânului celui iubitor de oameni gândind, cu totul mă cutremur şi, întristându-mă, strig către Tine, preadrepte Judecătorul meu şi Unule, mult-Îndurate: Primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu.

LA LAUDE

Se pun 8 stihiri: 4 ale Învierii din Octoih, şi 4 ale Triodului, glasul al 6-lea:

Gândesc la ziua aceea şi la ceasul când avem să stăm toţi goi ca nişte osândiţi, înaintea dreptului Judecător; că atunci trâmbiţa va suna tare, şi temeliile pământului se vor clătina, şi morţii din morminte vor învia, şi toţi de o vârstă se vor face; şi cele ascunse ale tuturor vor sta de faţă înaintea Ta. Şi vor plânge şi se vor tângui şi în focul cel mai din afară vor merge cei ce nici odinioară nu s-au pocăit; iar ceata dreptţilor va intra, în bucurie şi în veselie, în cămara cerească.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

O, ce ceas va fi atunci, şi ce zi înfricoşătoare, când va şedea Judecătorul pe scaunul cel înfricoşător! Cărţile se vor deschide, şi faptele se vor vădi, şi cele ascunse ale întunericului se vor arăta; îngerii vor alerga împrejur, adunând toate neamurile. Veniţi de auziţi împăraţi şi domni, cei robiţi şi cei liberi, păcătoşii şi dreptţii, bogaţii şi cei săraci, că vine Judecătorul, Cel ce va să judece toată lumea. Şi cine va putea sta înaintea feţei Lui, când îngerii vor sta vădind lucrurile, cugetele şi gândurile cele din noapte şi cele din zi? O, ce ceas va fi atunci! Ci mai înainte de sosirea sfârşitului, sârguieşte-te suflete, strigând: Dumnezeule întoarce-mă şi mă mântuieşte ca un îndurat.

Glasul al 8-lea:

Stih: Veseli-mă-voi şi mă voi bucura întru Tine, cânta-voi numele Tău, Înalte.

Daniel proorocul, bărbatul dorirĭlor fiind, dacă a văzut puterea lui Dumnezeu, aşa a strigat: Judecătorul a şezut şi cărţile s-au deschis. Vezi suflete al meu de posteşti, nu defăima pe vecinul tău. Fereşte-te de bucate, dar nu osândi pe fratele tău; ca nu cumva fiind trimis în foc, să te topeşti ca ceara; ci fără împiedicare să te ducă Hristos întru împărăţia Sa.

Glasul 1:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu! Înalţă-se mâna Ta! Nu uita pe săracii Tăi până la sfârşit!

Să ne curăţim mai înainte pe noi, fraţilor, cu împărăteasa virtuţilor; că iată a venit, aducându-ne nouă bogăţie nepieritoare; potoleşte umflarea poftelor şi împacă cu Stăpânul pe cei ce au greşit. Pentru aceasta cu veselie să o primim pe dânsa, strigând lui Hristos Dumnezeu: Cel ce ai înviat din morţi păzeşte-ne neosândiţi pe noi, cei ce Te slăvim pe Tine, Cel ce singur eşti fără de păcat.

Slavă..., tot aceasta Şi acum..., a Născătoarei: Preabinecuvântată eşti...
Doxologia mare, ecteniile şi otpustul.

LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA LĂSATULUI SEC DE BRÂNZĂ

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

Preotul rosteşte binecuvântarea mică, apoi la strană se zice: Veniţi să ne închinăm... (de 3 ori) şi psalmul 103. Preotul rosteşte ectenia mare, apoi strana cântă: Doamne strigat-am ... pe glasul de rând.

După Doamne, strigat-am... se cântă 3 stihiri din Octoihul Mare de la glasul şi ziua de rând şi 3 stihiri ale sfântului zilei din Minei, Slavă... Şi acum..., a Născătoarei din Minei. Nu se face vohod, imediat cântăreţul citeşte: Lumină lină... Urmează Prochimenul zilei din Octoihul Mic. După Prochimen cântăreţul citeşte îndată: Învredniceşte-ne Doamne în seara aceasta... Preotul rosteşte ectenia cererilor, apoi Pace tuturor... Capetele noastre... Fie stăpânirea împărăţiei Tale... Strana cântă Stihoavna zilei din Triod.

STIHOAVNA Glasul al 8-lea:

Lăcomind ne-am supus goliciunii celei dintâi, biruiţi fiind de gustarea cea amară, şi de la Dumnezeu ne-am lepădat. Ci să ne întoarcem la pocăinţă, şi să ne curăţim simţirile asupra cărora este războiul, făcând începerea postului; cu nădejdea darului inimile întărindu-ne, iar nu cu mâncările, întru care cei ce au umblat nu s-au folosit. Şi în acest chip vom mânca Mielul lui Dumnezeu, în sfânta şi purtătoarea de lumină noapte a Învierii, Cel ce S-a adus junghiere pentru noi şi S-a împărtăşit pe Sine ucenicilor la Cina cea de taină; Care risipeşte întunericul necunoştinţei cu lumina Învierii Sale.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei... (pag. 50) tot aceeaşi.

Stih: Miluieşte-ne pe noi, Doamne... (pag. 50) a mucenicilor:

Mucenici ai Domnului, tot locul sfinţiţi şi toată boala tămăduiţi. Şi acum rugaţi-vă, ca să fie izbăvite din cursele vrăjmaşului sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum... a Născătoarei:

Cele cereşti te laudă pe tine, cea plină de har, Maică, ce nu ştii de mire; şi noi slăvim naşterea ta cea de neurmat, Născătoare de Dumnezeu. Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Cântăreţul citeşte îndată: Acum slobozeşte... şi rugăciunile începătoare de la Sfinte Dumnezeule... După ecfonis strana cântă troparul sfântului zilei din Minei, Slavă..., Şi acum... troparul Născătoarei de Dumnezeu, al zilei de luni de la glasul pe care s-a cântat troparul sfântului (caută la sfârşitul Mineiului).

După tropare preotul rosteşte ectenia întreită de la Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule..., apoi face otpustul.

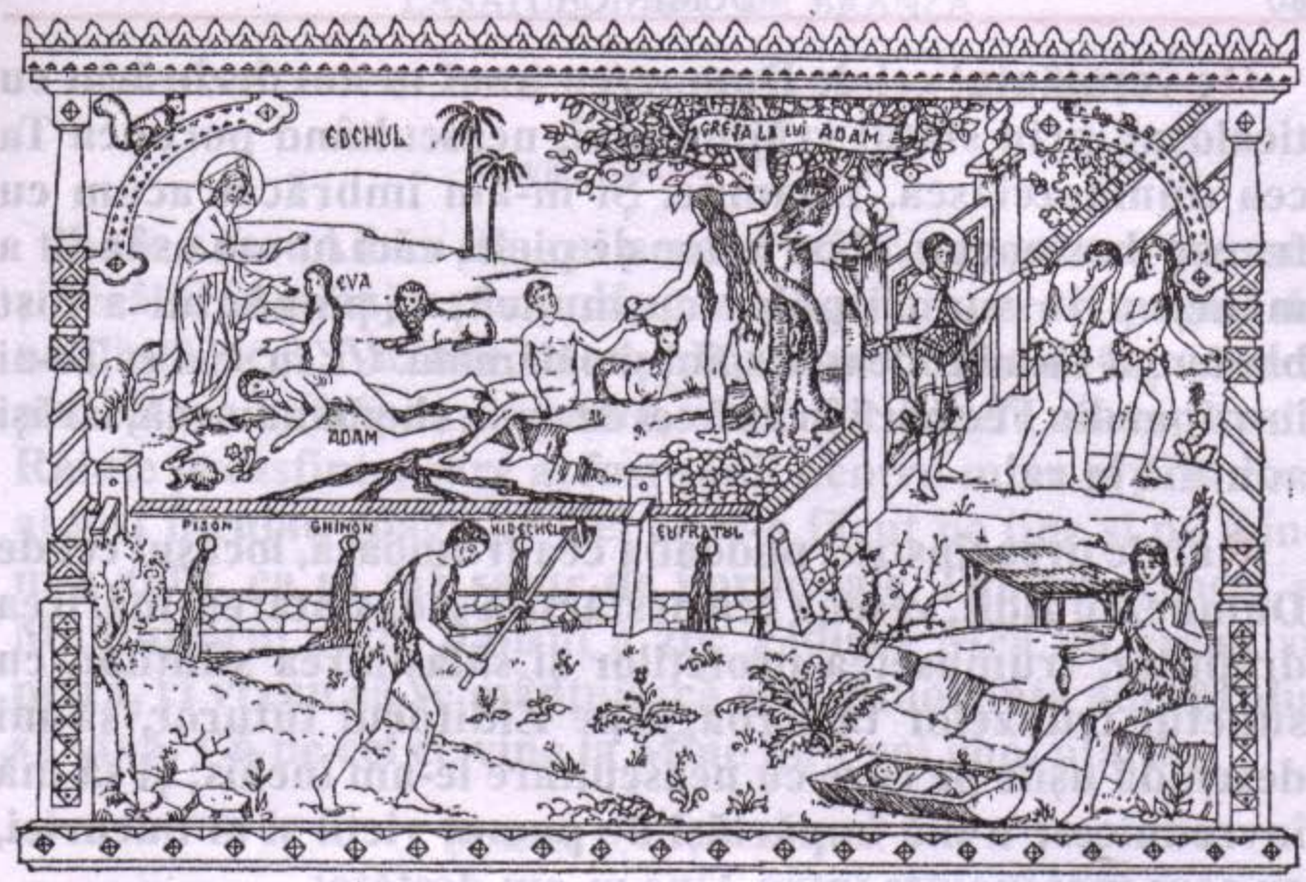

DUMINICA A PATRA A TRIODULUI

A LĂSATULUI SEC DE BRÂNZĂ
SAU
A IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI
(DUMINICA IERTĂRII)

LA VECERNIE, SÂMBATA SEARA

După Psalmul 103, se cântă: Fericit bărbatul... (Catisma I) La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10: 6 stihiri ale Învierii de la glasul de rând din Octoih și 4 ale Triodului, glasul al 6-lea: (Podobie: Toată nădejdea punându-și...)

Făcătorul meu, Domnul, luând țărână din pământ și însuflețindu-mă cu suflare de viață, m-a înviat și m-a cinstit a fi stăpânitor pe pământ tuturor celor văzute, și locuitor împreună cu îngerii. Iar Satana înșelătorul, lucrând cu șarpele ca printr-o unealtă, m-a amăgit prin mâncare, și de slava lui Dumnezeu m-a osebit și m-a dat morții celei mai de dedesubt în pământ. Ci Tu, ca un stăpân și îndurat, iarăși mă cheamă.

De veşmântul cel de Dumnezeu ţesut m-am dezbrăcat eu ticălosul, prin sfatul vrăjmaşului, neascultând porunca Ta cea dumnezeiască, Doamne. Şi m-am îmbrăcat acum cu frunze de smochin şi cu haine de piele; căci m-am osândit a mânca prin sudori pâine cu muncă; şi pământul a fost blestemat să-mi rodească spini şi pălămidă. Ci Tu, Cel ce Te-ai întrupat din Fecioară în anii cei de apoi, chemându-mă, iarăşi adu-mă în rai.

Raiule preacinstite, podoaba cea frumoasă, locaşul cel de Dumnezeu zidit, veselia cea nesfârşită şi desfătarea, mărirea dreptilor, frumusetea profetilor şi sălăşluirea sfinţilor, cu sunetul frunzelor tale roagă pe Ziditorul tuturor, să-mi deschidă uşile pe care cu neascultare le-am închis; şi să mă învrednicesc a mă împărtăşi de pomul vieţii şi al bucuriei, cu care mai înainte întru Tine m-am desfătat.

Adam a fost scos din rai pentru neascultare, şi de la desfătare a fost lepădat, amăgit fiind de vorbele femeii, şi gol a şezut în preajma locului, tânguindu-se: vai mie! Deci să ne sârguim toţi, să primim vremea Postului supunându-ne evangheliceştilor rânduieli; ca prin ele făcându-ne plăcuţi lui Hristos, să dobândim iarăşi sălăşluirea raiului.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Şezut-a Adam în preajma raiului, şi de goliciunea sa plângând, se tânguia: Vai mie, celui ce m-am supus înşelăciunii celei viclene, şi am fost furat de ea şi de mărire m-am depărtat. Vai mie, celui dezbrăcat de nevinovăţie şi lăsat în sărăcie. Ci, o raiule, de acum nu mă voi mai desfăta întru dulceaţa ta. Nu voi mai vedea pe Domnul şi Dumnezeul şi Ziditorul meu; căci în pământ voi merge, din care am şi fost luat. Milostive îndurate, strig către Tine: Miluieşte-mă pe mine cel ce am căzut.

Şi acum..., a Născătoarei, (Dogmatica glasului de rând din Octoih).

Vohod: Lumină lină..., Prochimen: Domnul a împărăţit... (pag. 6)

LA STIHOAVNA, Stihirile Învierii glasului de rând din Octoih.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Scos a fost Adam din rai pentru mâncare; pentru aceasta şi şezând în preajma lui, plângea tânguindu-se, şi cu glas de umilinţă zicea: Vai mie, ce am pătimit eu ticălosul! O poruncă am călcat a Stăpânului meu, şi de tot binele m-am lipsit. Raiule preasfinte, care ai fost sădit pentru mine şi prin Eva ai fost încuiat, roagă pe Cel ce te-a făcut pe tine şi pe mine m-a zidit, ca să mă satur de florile tale. Pentru aceasta şi Mântuitorul către dânsul a zis: Zidirea Mea nu vreau să piară, ci vreau să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină. Că pe cel ce vine la Mine nu-l voi goni afară.

Şi acum..., a Născătoarei:

Făcătorul şi Mântuitorul meu, Preacurată, Hristos Domnul, din pântecele tău ieşind, întru mine îmbrăcându-Se, din blestemul cel dintâi pe Adam l-a scăpat. Pentru aceasta ţie, Preacurată, ca Maicii lui Dumnezeu şi Fecioarei cu adevărat, strigăm fără tăcere ca îngerul: Bucură-te! Bucură-te stăpână, folositoarea şi acoperământul şi mântuirea sufletelor noastre:

Troparul Învierii, Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei de la glasul de rând din Octoih. Otpustul.

DUMINICA LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... troparul Învierii (de 2 ori) Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu. Sedelnele Învierii din Octoih, Polieleul: Robii Domnului... şi La râul Vavilonului..., Binecuvântările Învierii, Antifoanele şi Prochimenul.

Evanghelia de rând a Învierii. Învierea lui Hristos văzând... Psalmul 50.

Glasul al 8-lea: Slavă..., Uşile pocăinţei deschide-mi mie... Şi acum..., În cărările mântuirii...

Glasul al 6-lea, Stihul: Miluieşte-mă Dumnezeule... stihira,: La mulţimea faptelor mele... (pag. 7)

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 6, Catavasia:

Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-i cântăm:

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Nu este sfânt precum Tu Doamne, Dumnezeul meu, Care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 4-lea: (podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...)

Lepădat a fost Adam din desfătarea raiului, prin mâncarea cea amară, pentru neînfrânare, nepăzind porunca Stăpânului, şi a fost osândit să lucreze pământul din care a fost luat şi cu multe sudori să mănânce pâinea sa. Pentru aceasta noi să iubim înfrânarea, ca să nu plângem afară din rai ca şi acela, ci să intrăm într-însul.

Slavă..., Şi acum... (podobie: Cel ce Te-ai înălţat...)

Nu vom tăcea niciodată, Născătoare de Dumnezeu, a vesti puterile tale noi nevrednicii; că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi dintru atâtea primejdii? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, stăpână, că tu izbăveşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, strigând: Din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste, Te rog, luminează-le, ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, Cel ce chemi din negura greşealelor.

Cântarea a 6-a: Catavasia:

Marea vieții văzând-o înălțându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig Ție: Scoate din stricăciune viața mea, mult-Milostive.

Ectenia mică

CONDACUL, glasul al 8-lea:

Al înțelepciunii îndreptătorule şi de ştiință dătătorule, al celor neînțelepți învățătorule şi al săracilor sprijinitorule, întăreşte, înțeleptește inima mea, Stăpâne; dă-mi cuvânt, Cuvinte al Tatălui; că iată buzele mele nu le opresc a striga către Tine: Îndurate, miluieşte-mă pe mine cel căzut.

ICOS

Şezut-a Adam atunci în preajma desfătării raiului şi a plâns şi, cu mâinile bătându-şi fața zicea: Îndurate, miluieşte-mă pe mine cel căzut.

Văzând Adam pe înger alungându-l şi încuind uşa dumnezeieştii grădini, tare a oftat şi a zis: Îndurate, miluieşte-mă pe mine cel căzut.

Simte durere raiule, împreună cu lucrătorul care a sărăcit, şi cu sunetul frunzelor tale roagă pe Făcătorul să nu-ți încuie uşa. Îndurate, miluieşte-mă pe mine cel căzut.

Raiule preaîmbunătățite, preasfinte, preafericite, cel ce ai fost sădit pentru Adam şi ai fost încuiat prin Eva, roagă pe Dumnezeu pentru cel căzut: Îndurate, miluieşte-mă pe mine cel căzut.

SINAXAR la duminica lăsatului sec de brânză

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeaşi zi se face pomenirea izgonirii din raiul desfătării a lui Adam cel întâi-zidit.

Prin nespusa Ta milostivire, Hristoase Dumnezeul nostru, învredniceşte-ne de desfătarea raiului şi ne miluieşte, ca un iubitor de oameni. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul cuvioşilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe tiran l-a plecat a striga: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfa dreptului cu apă o ai ars; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea. Pe Tine Te preaînălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre Care nu cutează a căuta cetele îngereşti. Iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat; pe Care slăvindu-L cu oştile cereşti, pe tine te fericim.

Ectenia mică

LUMINÂNDA Învierii din Octoih, Slavă... (podobie: Femei auziţi...)

Porunca Ta, Doamne, nu am ascultat-o eu, ticălosul, şi golit fiind de slava Ta, vai mie, m-am umplut de ruşine, şi din desfătarea raiului m-am depărtat; Îndurate Bunule, miluieşte-mă pe mine cel lipsit, după dreptate, de a Ta bunătate.

Şi acum... (podobie: Cu Apostolii să ne suim...)

Depărtați fiind, Doamne, din rai mai înainte pentru mâncarea cea din lemn, iarăşi ne-ai adus pe noi prin Crucea şi prin patima Ta, Mântuitorule şi Dumnezeul meu. Prin care întăreşte-ne să săvârşim Postul, cu cuvioasă curăție, şi să ne închinăm dumnezeieştii învieri, Paştilor celor mântuitoare; cu rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine.

LA LAUDE

Se pun 5 stihiri ale Învierii din Octoih, şi din Triod acestea, glasul al 5-lea:

Adam cu plângere a strigat: Vai mie, că şarpele şi femeia de la dumnezeiască îndrăzneală m-au gonit şi din desfătarea raiului mâncarea din pom m-a înstrăinat. Vai mie, nu mai pot răbda ocara. Cel ce eram odinioară împăratul tuturor făpturilor celor pământeşti ale lui Dumnezeu, acum rob m-am făcut, dintr-o sfătuire fără de lege. Şi cel ce eram oarecând îmbrăcat cu mărirea nemuririi, cu piele de om muritor cu jale sunt înfăşurat. Vai mie! Ce plângere îmi voi lua întru ajutor? Ci Tu, Iubitorule de oameni, Cel ce din pământ m-ai făcut, cu milostivirea îmbrăcându-Te, din robia vrăjmaşului iarăşi mă cheamă şi mă mântuieşte.

Stih: **Lăuda-Te-voi,** Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Călătoria virtuților s-a deschis. Cei ce voiți să vă nevoiți intrați, încingându-vă cu nevoința cea bună a postului. Că cei ce se luptă după lege, după dreptate se şi încununează. Şi luând toată întrarmarea Crucii să ne luptăm împotriva vrăjmaşului, ca un zid nestricat ținând credința, şi ca o platoşă rugăciunea, şi ca un coif milostenia. În loc de sabie, postul care taie toată răutatea de la inimă. Cel ce face acestea, va primi cununa cea adevărată de la Împăratul tuturor, Hristos, în ziua judecății.

Glasul al 6-lea:

Stih: **Veseli-mă-voi** şi mă voi bucura întru Tine, cânta-voi numele Tău, Preaînalte.

Adam din rai a fost izgonit, cu mâncarea împărtăşindu-se, ca un neascultător. Moise văzător de Dumnezeu s-a făcut, cu postul curăţindu-şi ochii sufletului. Pentru aceasta cei ce dorim să fim locuitori raiului, să ne lepădăm de hrana cea nefolositoare; şi dorind să vedem pe Dumnezeu, să postim ca Moise patruzeci de zile. Cu rugăciuni şi cu cereri, stăruind din toată inima, să potolim patimile cele sufleteşti, să gonim zburdările cele trupeşti. Uşori să trecem spre călătoria cea de sus, unde cetele îngerilor cu glasuri fără tăcere laudă Treimea cea nedespărţită, să vedem neasemănata şi stăpânească frumuseţe. Acolo învredniceşte-ne, Fiule al lui Dumnezeu, Dătătorule de viaţă, pe noi cei ce nădăjduim întru Tine, să dănţuim împreună cu oştile îngereşti. Pentru rugăciunile Maicii, celei ce Te-a născut Hristoase, şi ale Apostolilor şi ale mucenicilor şi ale preacuvioşilor.

Stih: Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu! Înalţă-se mâna Ta! Nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit.

Sosit-a vremea, începutul luptelor celor duhovniceşti, biruinţa cea împotriva demonilor, înfrânarea cea întrarmată, podoaba îngerilor, îndrăznirea cea către Dumnezeu. Că prin aceasta Moise s-a făcut vorbitor cu Ziditorul, şi nevăzut a primit glas în urechile lui. Doamne, prin aceasta învredniceşte-ne şi pe noi, să ne închinăm patimilor Tale şi sfintei învieri, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., tot aceasta. Şi acum..., a Născătoarei: Preabinecuvântată eşti...

Doxologia mare, ectenile şi otpustul.

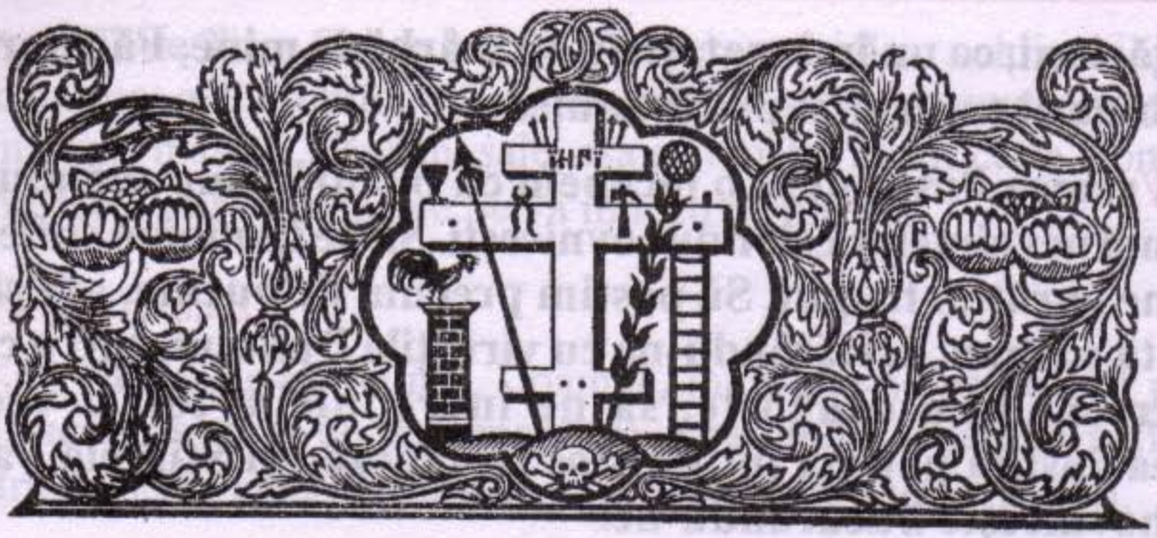

ÎNCEPUTUL SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA ÎNTÂIA

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

După Psalmul 103, la Doamne, strigat-am... se pun 10 stihiri şi se cântă 4 din Octoih ale glasului de rând (acestea sunt scrise, din toate glasurile, la sfârşitul cărţii); 3 din Triod şi 3 de la Minei.

Stihirile Triodului, Glasul al 2-lea: (podobie: Când de pe lemn...)

Cu înfrânare să ne sârguim toţi a smeri trupul, trecând dumnezeiasca măsură a Postului celui fără prihană. Şi cu rugăciuni, şi cu lacrimi să căutăm pe Domnul, Cel ce ne mântuieşte pe noi, şi uitare răutăţii desăvârşit să facem, strigând: Greşit-am Ţie, mântuieşte-ne ca odinioară pe niniviteni, Hristoase Împărate, şi ne fă părtaşi împărăţiei cereşti, mult-Îndurate.

Mă deznădăjduiesc, aducându-mi aminte de lucrările mele, Doamne, cele vrednice de toată pedeapsa; că iată neuitându-mă la cinstitele Tale porunci, Mântuitorule, rău mi-am cheltuit viaţa mea. Pentru aceasta curăţindu-mă cu ploile pocăinţei, Te rog, luminează-mă prin post şi prin

rugăciuni, ca un îndurat, şi nu Te scârbi de mine, Făcătorule de bine al tuturor şi preabunule.

Vremea Postului să o începem cu bucurie, supunându-ne pe noi nevoinţelor celor duhovniceşti. Să ne luminăm sufletul, să ne curăţim trupul. Să postim precum de bucate, aşa şi de toată patima, desfătându-ne cu virtuţile Duhului. Întru care petrecând cu dragoste, să ne învrednicim toţi a vedea preacinstită patima lui Hristos Dumnezeu şi Sfintele Paşti, duhovniceşte bucurându-ne.

Apoi 3 din Minei, Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei din Minei.

Vohod cu cădelniţa: Lumină lină... PROCHIMEN mare, glasul al 8-lea:

Să nu întorci faţa Ta de la sluga Ta; când mă necăjesc degrab mă auzi. Ia aminte spre sufletul meu, şi-l mântuieşte pe el.

Stih 1: **Mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă sprijinească.**

Stih 2: **Vadă săracii şi să se veselească.**

Stih 3: **Căutaţi pe Dumnezeu şi va fi viu sufletul vostru.**

Şi iarăşi: **Să nu întorci faţa Ta de la sluga Ta...**

Se cuvine a şti:

Că în toate duminicile sfintelor patruzeci de zile ale Postului, la Vecernie se face Vohod pentru Prochimenul cel mare. Nu se zice ectenia întreită. La Învredniceşte-ne, Doamne... se fac trei metanii mari.

Ectenia cererilor. Pace tuturor... Capetele noastre... Fie stăpânirea...

LA STIHOAVNĂ Glasul al 4-lea:

Strălucit-a harul Tău Doamne, strălucit-a luminarea sufletelor noastre. Iată vreme bineprimită, iată vremea pocăinţei. Să lepădăm lucrurile întunericului, şi să neîmbrăcăm cu armele luminii. Ca trecând noianul cel mare al Postului, să ajungem la Învierea cea de a treia zi a Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Cel ce mântuieşte sufletele noastre.

Stih: Către Tine, Cel ce locuieşti în cer, am ridicat ochii mei. Iată, precum sunt ochii robilor la mâinile stăpânilor lor, precum sunt ochii slujnicei la mâinile stăpânei sale, aşa sunt ochii noştri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce Se va milostivi spre noi.

Aceeaşi stihiră.

Stih: Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că prea mult ne-am săturat de defăimare, că prea mult s-a săturat sufletul nostru de ocara celor îndestulaţi şi de defăimarea celor mândri.

Cel ce eşti preaslăvit întru pomenirea sfinţilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, fiind rugat de dânşii, trimite-ne nouă mare milă.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei: (podobie: Ca pe un viteaz...)

Cetele îngerilor te slăvesc pe tine, Maica lui Dumnezeu. Că pe Dumnezeu, Preacurată, L-ai născut, pe Cel ce este pururea cu Tatăl şi cu Duhul şi Care a aşezat oştile îngereşti din nefiinţă cu voia Sa; pe Care roagă-L să mântuiască şi să lumineze sufletele celor ce te laudă pe tine cu dreaptă credinţă, Preacurată.

Acum slobozeşte..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru... şi aceste tropare, glasul 1:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui Tău, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre. (o metanie)

Botezătorule al lui Hristos, pe noi toţi ne pomeneşte, ca să ne izbăvim de fărădelegile noastre, că ţie s-a dat har, a te ruga pentru noi. (o metanie)

Slavă...

Rugaţi-vă pentru noi, Sfinţilor Apostoli şi sfinţii toţi, ca să ne izbăvim de primejdii şi de necazuri; că pe voi calzi folositori către Mântuitorul v-am câştigat. (o metanie)

Şi acum... al Născătoarei de Dumnezeu (nu se cântă, ci se citeşte cu glas lin şi dulce):

Sub milostivirea ta scăpăm, Născătoare de Dumnezeu. Rugăciunile noastre nu le trece cu vederea în nevoi, ci din primejdii ne mântuieşte pe noi, una curată, una binecuvântată. (fără metanie)

Doamne miluieşte (de 40 de ori), Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvintează, părinte; Preotul ecfonisul: Cel ce este binecuvântat, Hristos Dumnezeul nostru... apoi, rugăciunea:

Împărate ceresc, pe credinciosul nostru popor ocroteşte-l, credinţa o întăreşte, pe cei răi îmblânzeşte, lumea o împacă, sfânt locaşul acesta bine-l păzeşte, pe cei mai înainte răposaţi, părinţii şi fraţii noştri, în locaşurile drepţilor îi aşează şi pe noi întru mărturisire şi pocăinţă ne primeşte, ca un bun şi de oameni iubitor.

Şi se fac trei metanii mari, preotul zicând rugăciunea Cuviosului Efrem Sirul:

Doamne şi Stăpânul vieţii mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire şi al grăirii în deşert nu mi-l da mie. (o metanie)

Iar duhul curăţiei, al gândului smerit, al răbdării şi al dragostei dăruieşte-l mie slugii Tale (o metanie). Apoi 12 închinăciuni şi iarăşi rugăciunea Cuv. Efrem Sirul cu o singură metanie la sfârşit.

Aşa, Doamne Împărate, dăruieşte-mi ca să-mi văd greşelile mele şi să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat eşti în vecii vecilor. Amin. (o metanie)

Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ţie. Şi preotul face otpustul deplin şi se ia obişnuita iertare, preotul de la credincioşi, iar credincioşii pe rând de la preot şi apoi unii de la alţii.

Se cuvine a şti:

Toate Vecerniile din duminicile următoare până la Duminica a cincea a Sfântului Post se vor săvârşi întocmai, ca în această duminică, neschimbând nimic, afară de locurile unde se arată ce trebuie schimbat.

ÎN SĂPTĂMÂNĂ ÎNTÂIA A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

LA VECERNIA DE MIERCURI SEARA, care se săvârşeşte împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfinţite

Preotul rosteşte binecuvântarea mare: Binecuvântată este împărăţia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh,... Cântăreţul: Amin. Veniţi să ne închinăm... (de 3 ori) şi citeşte Psalmul 103 de la Vecernie.

După Psalmul 103, preotul rosteşte ectenia mare, apoi cântăreţul citeşte starea I a Catismei a 18-a din Psaltire. După aceasta preotul rosteşte ectenia mică, iar cântăreţul citeşte starea a 2-a a catismei. Preotul zice din nou ectenia mică, după care cântăreţul citeşte starea a 3-a a catismei. Când ajunge la cuvintele "Închina-ne-vom la locul unde au stat picioarele lui" le rosteşte mai rar şi cu glas înalt, din altar se sună clopoţelul, se face tăcere şi cântăreţul încenunchează împreună cu credincioşii din biserică. În timpul acesta preotul duce Sfântul Agneţ de la Sfânta Masă la proscomidiar. Apoi se sună clopoţelul a doua oară iar cântăreţul (şi credincioşii) se ridică şi citeşte restul stării a 3-a din catismă până la sfârşit. Preotul rosteşte ectenia mică, după care cântăreţul cântă: Doamne strigat-am... pe glasul stihirilor din Triod.

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 din Triod, Glasul al 8-lea, însuşi glasul:

Postind, fraţilor, trupeşte să postim şi duhovniceşte. Să dezlegăm toată legătura nedreptăţii. Să rupem încurcăturile tocmelilor celor silnice. Tot înscrisul nedrept să-l desfacem. Să dăm flămânzilor pâine şi pe săracii cei fără de case să-i aducem în casele noastre; ca să luăm de la Hristos Dumnezeu mare milă. (de două ori)

De este vreo cuviinţă, de este vreo laudă, se cuvine sfinţilor; că săbiilor şi-au plecat grumajii pentru Tine, Cel ce ai plecat cerurile şi Te-ai pogorât. Vărsatu-şi-au sângele pentru Tine, Cel ce Te-ai micşorat pe Tine însuţi şi chipul robului ai luat.

Smeritu-s-au până la moarte, sărăciei Tale urmând. Cu ale căror rugăciuni, după mulțimea îndurărilor Tale, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Glasul al 2-lea: (podobie: Precum te-ai arătat, Hristoase...)

Ca pe niște fulgere strălucitoare, trimițându-vă pe voi în toată lumea, Iisus, soarele dreptății cel înțelegător, a micșorat cu strălucirile dumnezeiești ale predicii voastre, întunericul înșelăciunii, văzătorilor de Dumnezeu Apostoli; și a luminat pe cei cu viclenie ținuți întru întunericul necunoștinței. Pe Care rugați-L să ne trimită și nouă luminare și mare milă.

În dumnezeiescul car al virtuților suindu-se Ilie, cu postul fiind luminat, s-a suit spre înălțimea cerului. Acestuia râvnește smeritul meu suflet, și postește de toată răutatea, pizma și vrajba și de desfătarea cea trecătoare și îndulcitoare. ca să scapi de întristarea cea cumplită și vecuitoare a gheenii, strigând lui Hristos: Doamne, slavă Ție.

Glasul al 5-lea: (podobie: Cuvioase părinte...)

Apostoli dumnezeiești, rugătorii cei preafierbinți ai lumii și ocrotitorii dreptmăritorilor, având puterea îndrăznirii către Hristos, Dumnezeul nostru, rugați-L pentru noi, rugămu-ne vouă, preacinstiților, ca să trecem cu ușurință vremea cea bună a postului, și să luăm harul Treimii celei de o ființă. Prealăudaților mari cuvântători, rugați-vă pentru sufletele noastre.

Și 4 stihiri din Minei, Slavă..., Și acum..., a Născătoarei din Minei. Vohodul cu cădelnița.

Preotul: Înțelepciune, drepți!

Strana: Lumină lină... (iar când se citește Evanghelie, atunci se face vohod cu Evanghelia)

Preotul: Să luăm aminte. Pace tuturor.

Cântărețul: Și duhului tău.

Preotul: Înțelepciune. Să luăm aminte.

Cântărețul cântă prochimenul zilei din Triod.

PROCHIMEN, glasul al 5-lea:

Tu, Doamne, ne vei păzi şi ne vei apăra de neamul acesta în veac.

Stih: **Mântuieşte-mă, Doamne, că a lipsit cel cuvios, că s-a împuţinat adevărul de la fiii oamenilor.**

Preotul: Înţelepciune!

Cântăreţul: **De la Facere, citire:** (I, 24 - II, 3)

Preotul: Să luăm aminte.

Cântăreţul: **Şi a zis Dumnezeu: „Să scoată pământul fiinţe vii după felul lor: dobitoace, târâtoare şi fiare sălbatice după felul lor". Şi a fost aşa: A făcut Dumnezeu fiarele sălbatice după felul lor, şi dobitoacele după felul lor, şi toate târâtoarele pământului după felul lor. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.**

Şi a zis Dumnezeu: „Să facem om după chipul şi asemănarea Noastră, ca să stăpânească peste peştii mării şi peste păsările cerului şi peste dobitoace şi peste tot pământul şi peste toate vietăţile ce se târăsc pe pământ!"

Şi l-a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; bărbat şi femeie i-a făcut. Şi Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: „Creşteţi şi înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul şi supuneţi-l!; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului, peste toate dobitoacele şi peste tot pământul, peste toate vietăţile ce se târăsc pe pământ!" Şi a zis Dumnezeu: „Iată, vă dau vouă toată iarba dătătoare de sămânţă pe faţa-ntregului pământ, şi tot pomul purtător de rod cu sămânţă de pom într-însul; acestea vă vor fi vouă spre hrană.

Şi tuturor fiarelor pământului şi tuturor păsărilor cerului şi tuturor vietăţilor ce se târăsc pe pământ, şi care au în ele suflare de viaţă le dau toată iarba verde spre hrană". Şi a fost aşa.

Şi a văzut Dumnezeu toate câte făcuse: şi iată că erau foarte frumoase. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a şasea.

Aşa s-au împlinit cerul şi pământul şi toată podoaba lor. Şi-n ziua a şasea Şi-a împlinit Dumnezeu lucrarea pe care o făcuse; iar în ziua a şaptea S-a odihnit de toate lucrurile Sale pe care le făcuse.

Şi a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea şi a sfinţit-o, pentru că în ea S-a odihnit El de toate lucrurile Sale, cele pe care Dumnezeu le-a izvodit făcându-le.

Cântăreţul cântă prochimenul al 2-lea din Triod .

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Caută, auzi-mă, Doamne, Dumnezeul meu, luminează ochii mei, ca nu cumva să adorm întru moarte.

Stih: **Până când, Doamne, mă vei uita până în sfârşit? Până când vei întoarce faţa Ta de la mine?**

Preotul luând cădelniţa şi sfeşnicul cu lumânare din faţa sfintelor uşi, se întoarce spre răsărit şi însemnând în cruce în faţa Sfintei Mese, zice: **Înţelepciune, drepţi!**

Apoi întorcându-se spre apus, către credincioşi, zice: **Lumina lui Hristos luminează tuturor.**

Cântăreţul: **De** la Pilde, citire:(II, 1-22)

Preotul: Să luăm aminte.

Cântăreţul: **Fiule, dacă tu vei primi graiurile mele şi dacă din poruncile mele îţi vei face comoară, dacă auzul tău va asculta înţelepciunea, dacă inima ţi-o vei lipi de cunoaştere şi fiului tău i-o vei îmbia spre învăţătură; dacă tu vei chema înţelepciunea, dacă vocea ta i-o vei împrumuta cunoaşterii şi'nfrigurat cu mare glas vei căuta priceperea şi după ea vei scormoni cum cauţi argintul şi'ntru adânc o vei scruta ca pe o comoară, atunci vei cunoaşte frica de Domnul şi cunoaşterea lui Dumnezeu o vei afla. Căci Domnul este Cel ce dă înţelepciunea şi din El izvorăsc înţelegerea şi cunoaşterea; El comoară le agoniseşte celor ce conduc spre mântuire şi le ocroteşte drumul, ca să păzească El calea celor ce merg după dreptate şi să păzească drumul celor ce se tem de El.**

Atunci vei cunoaşte dreptatea şi judecata şi călăuză le vei fi tuturor pe drumul cel bun. Că dacă'n cugetul tău va veni înţelepciunea şi dacă priceperea i se va părea bună sufletului tău, atunci sfatul cel bun te va păzi şi cugetul cel drept te va apăra, ca să fii tu izbăvit de calea cea rea şi de omul al cărui cuvânt nu poate fi crezut. O, cei ce părăsesc căile cele drepte ca să meargă în căile întunericului!, cei ce se bucură de rău şi se veselesc de dezmăţul

Heruvicului, se fac 3 metanii. Apoi preotul rosteşte ectenia punerii înainte (Să plinim rugăciunea noastră, cea de seară, Domnului). După ecfonisul preotului: Şi ne învredniceşte pe noi, Stăpâne... cântăreţul şi toţi credincioşii rostesc rugăciunea Tatăl nostru...

Preotul: Că a Ta este împărăţia...

Cântăreţul: Amin.

Preotul: Pace tuturor.

Cântăreţul: Şi duhului tău.

Preotul: Capetele voastre...

Cântăreţul: Ţie Doamne. (rar)

Preotul: Cu harul şi cu îndurările...

Cântăreţul: Amin.

Preotul: Să luăm aminte! Cele mai înainte sfinţite, Sfintele sfinţilor.

Cântăreţul: Unul sfânt... Apoi cântă chinonicul.

CHINONICUL

Gustaţi şi vedeţi, că bun este Domnul. Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Preotul: Cu frică de Dumnezeu, cu credinţă şi cu dragoste să vă apropiaţi.

Cântăreţul:

Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea.

Urmează împărtăşirea credincioşilor.

Preotul: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul tău...

Cântăreţul:

Pâinea cea cerească şi paharul vieţii gustaţi şi vedeţi că bun este Domnul. Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Preotul: Totdeauna acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţul:

Amin. Să se umple gurile noastre de lauda Ta, Doamne, ca să lăudăm slava Ta, că ne-ai învrednicit pe noi a ne

împărtăşi cu Sfintele, cele fără de moarte, cu preacinstitele şi de viaţă făcătoarele Tale Taine. Întăreşte-ne pe noi întru sfinţenia Ta, toată ziua să ne învăţăm dreptatea Ta. Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Preotul rosteşte ectenia de mulţumire (Drepţi, primind...). După ecfonisul ecteniei, preotul zice: Cu pace să ieşim. Cântăreţul: **Întru numele Domnului.** Preotul: Domnului să ne rugăm. Cântăreţul: Doamne miluieşte. Preotul citeşte Rugăciunea Amvonului. După Rugăciunea Amvonului, cântăreţul şi credincioşii cântă:

Fie numele Domnului binecuvântat, de acum şi până în veac. (de 3 ori) Şi se fac 3 metanii. După aceasta preotul face otpustul.

Această rânduială se săvârşeşte în tot Sfântul Post, când este Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite.

La masă se dă puţină mâncare uscată. Nici joi în această săptămână nu se pune masa, ci se ajunează până vineri, şi atunci mergând la masă, se mănâncă mâncare de post fără untdelemn.

ÎN SĂPTĂMÂNĂ ÎNTÂIA A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

LA VECERNIA DE VINERI SEARA, care se săvârşeşte împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfinţite

După Psalmul 103, Catisma a 18-a, cu ectenii mici după fiecare stare a catismei.

La Doamne, strigat-am... se pun 10 stihiri ale zilei din Triod, glasul al 5-lea, însuşi glasul:

Veniţi credincioşilor să lucrăm la lumină lucrurile lui Dumnezeu, să umblăm cu chip smerit ca ziua. Toată vorbirea de rău a aproapelui să lepădăm de la noi, nepunându-i

împiedicare spre sminteală. Să lăsăm desfătarea trupească, să sporim darurile sufletului, să dăm celor lipsiți pâine şi să ne apropiem către Hristos cu pocăință, strigând: Dumnezeul nostru miluieşte-ne pe noi. (de două ori)

Apoi se cântă 4 martirice, ale glasului de rând, din Octoih (caută-le la sfârşitul Triodului).

Şi 4 ale Sfântului Teodor, glasul al 2-lea:

Veniți toți iubitorii de mucenici să ne veselim duhovniceşte şi să prăznuim. Că astăzi ne pune înainte masă tainică Mucenicul Teodor, veselindu-ne pe noi iubitorii de prăznuire, şi să strigăm către dânsul: Bucură-te purtătorule de luptă cel nebiruit, cel ce ai surpat pe pământ amenințările tiranilor. Bucură-te cel ce ți-ai dat trupul tău cel de pământ chinurilor, pentru Hristos Dumnezeu. Bucură-te cel ce te-ai arătat în multe feluri de primejdii ostaş iscusit al oştii celei cereşti. Pentru aceasta te rugăm pe tine, podoaba mucenicilor: Roagă-te pentru sufletele noastre.

Harul cel de Dumnezeu dăruit al minunilor tale, Mucenice Teodore, îl întinzi tuturor celor ce aleargă către tine cu credință, pentru care te lăudăm pe tine zicând: Pe cei robiți îi izbăveşti, pe bolnavi tămăduieşti, pe cei săraci îmbogățeşti şi izbăveşti pe cei ce plutesc cu corăbiile. Alergarea spre cele zadarnice a robilor o opreşti, şi arăți, luptătorule, pagubele celor ce li s-a furat. Pe ostaşi îi înveți să se ferească de răpire. Pruncilor dăruieşti cu milostivire cererile. Fierbinte ocrotitor te afli celor ce săvârşesc sfințită pomenirea ta. Cu care, preasfințite pătimitorule, şi nouă celor ce lăudăm mucenicia ta cere-ne de la Hristos mare milă.

Dar al lui Dumnezeu prea mare te-ai arătat, Mucenice Teodore; că şi după sfârşit, ca un viu, împlineşti cererile celor ce aleargă la tine; pentru că şi fiul femeii, răpit fiind odinioară rob în oaste păgânească, venind înaintea ta văduva şi udând cu lacrimi biserica ta, tu ca un milostiv pe cal alb încălecând ai pus pe fiul ei înaintea ei, nevăzut. Şi după aceasta, şi cu aceasta n-ai încetat săvârşind minuni. Ci roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Pe tine cel numit cu numele dumnezeieştilor daruri, te cinstesc de trei ori fericite Teodore. Că arătându-te luminător neapus al luminii celei dumnezeieşti, ai strălucit cu luptele tale în toată lumea; şi arătându-te mai puternic decât focul, văpaia ai stins şi capul vicleanului balaur l-ai sfărâmat. Pentru aceasta spre chinurile tale plecându-Se Hristos, a încununat dumnezeiscul tău cap. Mare mucenice luptătorule, ca cel ce ai îndrăznire către Dumnezeu, roagă-te îndelung pentru sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Lucrând vrăjmaşul cu tiranul cel ca şi dânsul viclean, ca printr-un organ, prin rea închipuire încerca să spurce cu bucate, din jertfele cele necurate, pe binecredinciosul popor, cel ce se curăţea cu postul. Dar tu ai stricat meşteşugirea lui cu chibzuială mai înţeleaptă, şi în vis arătându-te arhiereului celui de atunci, i-ai descoperit adâncul gândului, arătându-i uneltirea cea nesocotită a vicleanului. pentru aceasta aducându-ţi mulţumire, te numim mântuitor şi săvârşim în toţi anii pomenirea minunii ce s-a făcut. Şi încă ne rugăm să ne păzim nevătămaţi de uneltirile vicleanului, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu, Mucenice Teodore.

Şi acum..., a Născătoarei (Dogmatica glasului de rând, din Octoih)

Vohod: Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Să te audă Domnul în ziua necazului.

Stih: Să-ţi fie scut numele Dumnezeului lui Iacov.

De la Facere, citire: (II, 20 - III, 20)

Şi a pus Adam nume tuturor dobitoacelor şi tuturor păsărilor cerului şi tuturor fiarelor câmpului; dar pentru Adam nu s-a găsit ajutor pe potriva lui. Atunci Domnul Dumnezeu a adus asupra lui Adam un somn adânc, şi el a adormit; şi a luat una din coastele lui şi locul ei l-a plinit cu carne. Iar coasta pe care Domnul Dumnezeu o luase din Adam a prefăcut-o în femeie şi a adus-o la Adam. Şi a

zis Adam: „De data aceasta iată os din oasele mele şi carne din carnea mea!; ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din bărbatul ei". De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de femeia sa şi cei doi vor fi un trup.

Adam şi femeia lui erau amândoi goi şi nu se ruşinau.

Şarpele însă era cel mai viclean dintre toate fiarele de pe pământ, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Şi a zis şarpele către femeie: „Dumnezeu, a zis el oare: Să nu mâncaţi roade din tot pomul care este în rai?...". Iar femeia a zis către şarpe: „Noi putem mânca din roada pomilor raiului, dar din roada pomului care este în mijlocul raiului, ne-a zis Dumnezeu: „Din el să nu mâncaţi şi nici să vă atingeţi de el, ca să nu muriţi!" Atunci şarpele a zis către femeie: „Nu, nu veţi muri; dar Dumnezeu ştie că-n ziua-n care veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca nişte dumnezei, cunoscând binele şi răul". Şi femeia a văzut că pomul e bun de mâncat şi că plăcut le este ochilor la vedere şi că e de dorit spre câştigarea priceperii. Şi a luat din roada lui şi a mâncat; şi i-a dat şi bărbatului său, care era cu ea, şi el a mâncat. Atunci amândurora li s-au deschis ochii şi au cunoscut că erau goi; şi au cusut frunze de smochin şi şi-au făcut şorţuri.

Şi au auzit glasul Domnului Dumnezeu purtându-se prin rai în boarea amurgului; şi de la faţa Domnului Dumnezeu s-au ascuns Adam şi femeia sa printre pomii raiului. Şi Domnul Dumnezeu l-a chemat pe Adam şi i-a zis: „Adame, unde eşti?" Acesta a zis: „Glasul Tău l-am auzit purtându-se prin rai şi m-am temut, pentru că sunt gol, şi m-am ascuns". Şi i-a zis Dumnezeu: „Cine ţi-a spus ţie că eşti gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care Eu ţi-am poruncit să nu mănânci?" Adam a zis: „Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat din pom, şi eu am mâncat". Şi a zis Domnul Dumnezeu către femeie: „Cum de-ai făcut una ca asta?" Iar femeia a zis: „Şarpele m-a amăgit, iar eu am mâncat".

Şi a zis Domnul Dumnezeu către şarpe: „Pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii între toate dobitoacele şi între toate fiarele pământului; pe pântecele tău să te târăşti şi pământ să mănânci în toate zilele vieţii tale!

Duşmănie voi pune între tine şi femeie, între seminţia ta şi seminţia ei; Acela îţi va ţinti ţie capul, iar tu îi vei ţinti Lui călcâiul".

Iar femeii i-a zis: „Îți voi spori, înmulțindu-le, durerile şi geamătul; în dureri vei naşte copii; atrasă vei fi către bărbatul tău şi el te va stăpâni”.

Iar lui Adam i-a zis: „Pentru că ai ascultat de vorba femeii tale şi ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit: Să nu mănânci!, blestemat va fi pământul din pricina ta. În dureri te vei hrăni din el în toate zilele vieții tale!

Spini şi pălămidă îți va rodi, şi tu cu iarba câmpului te vei hrăni.

Întru sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea, până te vei întoarce în pământul din care eşti luat; căci pământ eşti şi în pământ te vei întoarce!”

Şi Adam i-a pus femeii sale numele Eva, pentru că ea este mama tuturor celor vii.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Înalță-Te, Doamne, întru tăria Ta; cânta-vom şi vom lăuda puterile Tale.

Stih: **D**oamne, întru puterea Ta se va veseli împăratul şi întru mântuirea Ta se va bucura foarte.

De la Pilde, citire:(III, 19-34)

Cu înțelepciunea a întemeiat Dumnezeu pământul şi'ntru lucrarea minții a întărit cerurile; întru priceperea Lui s'au deschis adâncurile şi norii au izvorât apă.

Fiule, nu scăpa din vedere: păzeşte-mi sfatul şi cugetarea, pentru ca viu să-ți fie sufletul şi har să fie'mprejurul grumazului tău; şi vindecare va fi trupului tău şi purtare de grijă oaselor tale; pentru ca, sperând, întru nădejde să umbli în toate căile tale şi pentru ca piciorul tău să nu se poticnească. De te vei aşeza, fără de frică vei fi; de vei adormi, dulce-ți va fi somnul. Nu te vei teme de frica ce vine năprasnic, nici de năvălirile necredincioşilor din preajmă. Că Domnul va fi deasupra tuturor căilor tale şi piciorul ți-l va sprijini ca să nu te'mpiedici.

Nu te da în lături de la a-i face bine celui lipsit atunci când mâna ta poate să ajute. Nu zice: „Acum du-te, mai vino mâine şi-ți voi da” atunci când tu poți face binele, că nu ştii ce va aduce ziua

următoare. Nu unelti lucruri rele împotriva prietenului tău care vine de oareunde şi şi-a pus în tine nădejdea. Împotriva omului să nu-ţi placă vrajba fără pricină, ca nu cumva răul să se întoarcă spre tine. Nu-ţi agonisi numele rău al oamenilor răi, nici nu râvni la căile acestora; fiindcă necurat este tot nelegiuitul înaintea Domnului; el nu se adună laolaltă cu cei drepţi.

În casele necredincioşilor e blestemul lui Dumnezeu, dar curţile celor drepţi se binecuvintează. Domnul le stă'mpotrivă celor mândri, dar celor smeriţi le dă har.

Apoi Să se îndrepteze rugăciunea mea... şi cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite.

SÂMBĂTĂ DIMINEAŢA LA UTRENIE

După cei şase psalmi, Dumnezeu este Domnul.... troparul Sfântului Teodor, glasul al 2-lea:

Mari sunt isprăvile credinţei, în izvorul văpăii, ca într-o apă de odihnă, sfântul mucenic Teodor s-a bucurat; căci cu foc arzându-se tot ca nişte pâine dulce Sfintei Treimi s-a adus. Pentru rugăciunile lui Hristoase Dumnezeule, mântuieşte sufletele noastre. (de două ori)

Slavă... Şi acum...

Toate tainele tale sunt mai presus de cuget, toate sunt prea slăvite Născătoare de Dumnezeu. Cu curăţia fiind pecetluită şi cu fecioria păzită, Maică te-ai cunoscut nemincinoasă, născând pe Dumnezeu cel adevărat. Pe Care roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Obişnuitele Catisme. După întâia Catismă, se cântă Sedelnele mucenicilor, din Octoih ale glasului de rând.(caută-le la sfârşitul Triodului) După a doua Catismă, se cântă aceste Sedelne, glasul al 3-lea: (podobie: Pentru mărturisirea...)

Înfierbântat fiind de adevărul credinţei, ai stins înşelăciunea păgânătăţii, surpând dumnezeirea idolilor; şi jertfă dumnezeiască făcându-te, cu minunile răcoreşti

marginile lumii, slăvite mucenice. Roagă pe Hristos Dumnezeu, să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă...

D ar dumnezeiesc te-a dat pe tine spre mântuirea a toată lumea, Domnul, Cel ce te-a întărit în lupte; bolile noastre cele sufleteşti tămăduindu-le şi patimile trupeşti biruindu-le, Mucenice Teodore, roagă pe Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Şi acum...,a Născătoarei:

F ecioară curată, ceea ce ai purtat în pântecele tău pe Dumnezeu, Cel ce a răsărit din Tatăl fără pierdere mai înainte de veci, pe Cuvântul cel într-un ipostas, şi Fiul cel de o fiinţă, pe Acesta roagă-L, cu profeţii şi cu mucenicii, cu cuvioşii, pustnicii şi drepţii, să ne dea nouă dezlegare greşelilor.

Psalmul 50

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 4, Catavasia:

D eschide-voi gura mea şi se va umple de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi împărătesei Maice, şi mă voi arăta luminat prăznuind, şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

P e ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 8-lea: (podobie: Pe înţelepciunea şi Cuvântul...)

D umnezeiasca întrarmare întreagă luând-o şi înşelăciunea idolilor surpând, pe îngeri ai îndemnat să laude luptele tale. Căci cu dumnezeiasca dorinţă aprinzându-ţi mintea, moartea

prin foc ai socotit-o ca nimic. Pentru aceasta, după numirea numelui tău, dai dumnezeieştile daruri celor ce cer de la tine dar de tămăduiri. Purtătorule de biruinţă Teodore, roagă-te lui Hristos Dumnezeu iertare de greşeale să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă...

Neplecându-se amăgirilor lui Maximin, ci cu cuvintele lui Hristos îmbărbătându-te, capiştile idoleşti prin foc şi cenuşă le-ai întors, şi vitejeşte biruind pe cel potrivnic, după zisa proorocului, ai trecut prin foc şi prin apă. Pentru aceasta, după vrednicia nevoinţelor, ai luat răsplătire a izvorî tămăduiri celor ce cer cu credinţă, Purtătorule de biruinţă Teodore, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeale să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca o mireasă cu totul fără prihană a Făcătorului, ca o Maică a Mântuitorului, care nu ştii de bărbat, ca ceea ce eşti locaş Celui Preaînalt, prealăudată, pe mine cel ce m-am făcut sălăşluire spurcată fărădelegilor şi întru cunoştinţă batjocură demonilor, sârguieşte de mă scapă din răutatea acestora şi mă fă luminată sălăşluire, prin virtute, Preacurată primitoare de lumină. Alungă-mi norul patimilor, şi strălucirii celei de sus mă învredniceşte, şi luminii tale celei curate şi neînserate, cu rugăciunile tale.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum având-l în minte a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispitită de nuntă ai avut în pântece pe

Dumnezeu, Cel peste toate, şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, Cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Înţelepţii lui Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să plesnim cu mâinile, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Ectemia mică

CONDACUL, glasul al 8-lea:

Credinţa lui Hristos ca o pavăză înlăuntru, în inima ta, primind, puterile cele protivnice le-ai călcat, mult-pătimitorule, şi cu cunună cerească te-ai încununat în veci, Teodore, ca un nebiruit.

ICOS

Pe Tine, Cel ce Te porţi pe scaunul luminii, cu mulţumită întru credinţă Te lăudăm. Că dumnezeisc dar ne-ai dăruit pe Teodor cel viteaz în lupte, pe cel în viaţă de trei ori fericit, ca pe cel ce este apărător al adevărului. Care cu gând dreptcredincios câştigând pe Hristos, s-a arătat puternic biruitor asupra înşelătorului, ca un nebiruit.

SINAXAR în sâmbăta întâi a sfântului şi marelui post

Sinaxarul din Minei şi apoi acesta.

În aceeaşi zi, în sâmbăta celei dintâi săptămâni a Postului Mare, prăznuim neobişnuita minune săvârşită cu ajutorul colivei de Sfântul şi slăvitul mare Mucenic Teodor Tiron.

Cu rugăciunile lui, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

N-au slujit făpturii înţelepţii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci groaza focului bărbăteşte călcând-o s-au bucurat, cântând: Prealăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L întru toţi vecii.

P e tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum plinită, pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

T ot neamul pământesc să salte cu duhul fiind luminat, şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să cânte: Bucură-te prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Ectenia mică

LUMINÂNDA (podobie: Cu apostolii să ne suim...)

P urtătorule de cunună, sfinte, împreună cu îngerii stând acum înaintea scaunului lui Hristos, şi de lumina cea de acolo umplându-te, purtătorule de biruinţă, roagă-te neîncetat pentru pacea lumii şi pentru mântuirea noastră, a celor ce cu dreaptă credinţă săvârşim purtătoarea de lumină pomenirea ta, Teodore preafericite, mucenice prealăudate.

Slavă..., Şi acum...,a Născătoarei:

Î n pântecele tău de Dumnezeu Născătoare, S-a sălăşluit Domnul precum Însuşi ştie, vrând să cheme din stricăciune lumea cea pierdută. Deci aflând toţi mântuire, strigăm ţie ca îngerul: Bucură-te prealăudată, între toate femeile binecuvântată; că ai născut bucurie la toată lumea.

LA LAUDE

Se pun 4 stihiri, glasul 1: (podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor...)

P e viteazul oştirii celei de sus, ca pe un bărbat întrarmat al dreptei noastre credinţe, adunându-ne credincioşii, cu cântări

de taină să-l lăudăm, zicând: Vrednicule de minune, mucenice al lui Iisus, roagă-te pentru cei ce te cinstesc pe tine.

Cu numirea ta cea după nume, dar lui Dumnezeu cu adevărat, tuturor celor scârbiți mângâiere te-ai dat, Teodore, de trei ori fericite. Căci cu adevărat tot cel ce aleargă la biserica ta, cu bucurie luând răsplătirile minunilor tale, cinsteşte pe Hristos.

Bogăția şi lumina dreptei credințe şi strălucirea cu ostenelile cele mucenicești adunând-o întru tine, toată tăria ta dar primit lui Dumnezeu ai adus, plinind cu osârdie prin chinuri, chemarea ta cea de Dumnezeu dăruită.

Cu prealuminată prăznuirea dumnezeiescului mucenic să ne ospătăm toți, şi cu credință să ne veselim, iubitorilor de prăznuire; şi cinstind luminată pomenirea sfârşitului lui, să lăudăm cu cântări pe Iisus, Cel ce l-a mărit.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Dar de sfințenie şi bogăție de dumnezeiască viață, te-ai arătat lumii, Teodore; că Hristos a mărit pomenirea ta, înțelepte; întru care credincioşii bucurându-ne, cu un glas lăudăm nevoințele ostenelilor tale.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti vița cea adevărată, care ai odrăslit rodul vieții. Ție ne rugăm: Roagă-te, stăpână, împreună cu purtătorul de biruință şi cu toți sfinții, să se miluiască sufletele noastre.

Doxologia mică şi Ectenia Cererilor.

LA STIHOAVNĂ Stihirile sfântului, glasul al 4-lea, însuşi glasul:

Dănțuiesc adunările mucenicilor cu bucurie acum, în biserica ta, purtătorule de biruință Teodore, şi cetele îngerilor laudă nevoințele răbdării tale; şi însuşi Dătătorul de cununi, Hristos, stă de față, daruri bogate cântăreților tăi cu dreapta Sa dăruindu-le. Pe Care iubindu-L, L-ai căutat, şi aflând pe

Acela de Care ai dorit, viezi împreună cu Dânsul. Pe Care roagă-L să mântuiască şi să lumineze sufletele noastre.

Stih: Dreptul ca finicul va înflori şi ca cedrul cel din Liban se va înmulți.

P ostul cel curat şi fără prihană, la noi acum ajungând, a adus cu sine săvârşire de minuni mucenicești. Că prin post ne curățim de întinăciunile şi de necurățiile cele sufleteşti şi prin dovezi şi lupte vitejeşti asupra patimilor ne îmbărbătăm. Pentru aceasta şi cu darul sfintei postiri luminându-ne, şi cu minunile Mucenicului Teodor, ne întărim prin credință întru Hristos; cerând de la El să dea mântuire sufletelor noastre.

Stih: Răsădit fiind în casa Domnului, în curțile casei Dumnezeului nostru va înflori.

C u mucenicească ta îndrăznire cea către Dumnezeu, Teodore, ai făcut zadarnică uneltirea celui lepădat împotriva credinței lui Hristos, apărător făcându-te poporului celui dreptcredincios, păzindu-l prin înştiințare minunată, de bucatele cele spurcate ale jertfelor idoleşti. Pentru aceasta pe tine ca pe un surpător al idolilor şi mântuitor şi păzitor al turmei lui Hristos şi ocrotitor al nostru lesne ascultător, cinstindu-te cu cântări, te rugăm: Să se dăruiască prin tine sufletelor noastre iertare şi luminare.

Slavă...,glasul al 8-lea:

C u bărbăție mucenicească creştineşte întrarmându-te, purtătorule de biruință al lui Hristos, şi închinarea cea cugetătoare tainic apărând-o cu puterea Lui, ai arătat neputincioasă păgânătatea idolilor şi cruzimea tiranilor; neluând în seamă chinurile şi focul cel vremelnic. Ci, o, cela ce eşti al dumnezieştilor daruri şi cu fapta şi cu numele, de toată primejdia mântuieşte cu rugăciunile tale pe cei ce săvârşesc pomenirea ta.

Şi acum...,a Născătoarei:

S tăpână primeşte rugăciunile nevrednicilor robilor tăi, şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei, după rânduială şi otpustul.

Se mănâncă fierturi cu untdelemn şi se bea şi vin în cinstea sfântului.

Se cuvine a şti:

Că numai de două ori se îngăduie să se mănânce peşte în acest mare Post: la Bunavestire şi la Duminica Floriilor.

DUMINICA A CINCEA A TRIODULUI
ÎNTÂIA A POSTULUI MARE

A ORTODOXIEI
ÎN CARE SE POMENEŞTE DREAPTA CREDINŢĂ

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul 103, se cântă Fericit bărbatul... (Catisma I) La Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri, 6 ale Învierii din Octoih şi 4 din Triod, glasul al 6-lea: (podobie: Toată nădejdea punându-şi...)

Pe Tine cel necuprins, Care ai strălucit mai înainte de luceafăr, fără început, din pântecele cel nematerial şi fără de trup al Părintelui, proorocii cei însuflaţi cu Duhul Tău, Doamne, Te-au vestit a fi Prunc-întrupat, din cea care n-a ştiut de nuntă, unit cu oamenii şi aici pe pământ văzut. Pentru care ca un îndurat, învredniceşte de luminarea Ta, pe cei ce laudă Învierea Ta cea nespusă şi cinstită.

Cu cuvântul vestindu-Te, grăitorii de Dumnezeu prooroci, şi cu faptele cinstindu-Te, viaţă fără de sfârşit au dobândit; că nesuferind a sluji făpturii, Stăpâne, fără numai Ţie Făcătorului, de lume toţi evanghelicește s-au depărtat şi s-au făcut părtaşi patimii Tale, pe care mai înainte au vestit-o. Pentru ale căror rugăciuni învredniceşte-ne să trecem fără prihană măsura postului, Unule, mult-Milostive.

Din firea Ta cea dumnezeiască nefiind cuprins, Stăpâne, mai pe urmă întrupându-Te, ai binevoit a Te cuprinde. Căci cu luarea trupului, ai luat şi toate însuşirile lui. Pentru aceasta înscriind chipul asemănării Tale, cu cuviinţă îl sărutăm, spre dragostea Ta înălţându-ne; şi dintr-însul luăm harul tămăduirilor, urmând dumnezeieştilor aşezăminte ale Apostolilor.

Preacinstită podoabă a luat Biserica lui Hristos din înălţarea cea prealuminată a cinstitelor şi sfintelor icoane ale Mântuitorului Hristos, ale Maicii lui Dumnezeu şi ale tuturor sfinţilor, prin care se luminează şi se împodobeşte cu harul şi se leapădă de adunarea ereticilor, alungându-i şi bucurându-se, slăveşte pe iubitorul de oameni Dumnezeu, Care pentru dânsa a răbdat patimi de bunăvoie.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Strălucit-a harul adevărului: cele ce s-au însemnat de demult umbros, acum arătat s-au săvârşit. Că iată Biserica se îmbracă cu chipul cel după trup al lui Hristos, ca şi cu o podoabă mai presus de lume, chipul cortului mărturiei cel mai dinainte însemnându-l şi credinţa cea dreaptă cinstind. Ca ţinând icoana Aceluia pe Care Îl cinstim, să nu ne înşelăm. Să se îmbrace cu ruşine cei ce nu cred aşa! Că nouă ne este spre laudă chipul Celui ce S-a întrupat; Căruia cu dreaptă credinţă ne închinăm, nu făcându-l Dumnezeu. Pe acela credincioşii sărutându-l, să strigăm: Dumnezeule, mântuieşte poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta.

Şi acum..., a Născătoarei (Dogmatica glasului de rând, din Octoih)

Vohod; Lumină lină... Prochimenul: Domnul a împărățit...

LA STIHOAVNĂ, stihirile Învierii din Octoih, apoi

Slavă..., glasul al 2-lea, însuşi glasul:

Cei ce am trecut din necredință la dreapta credință, şi cu lumina cunoştinței ne-am luminat, să plesnim cu mâinile, precum zice psalmistul, aducând laudă de mulțumire lui Dumnezeu. Şi cu cinste să ne închinăm sfintelor icoane ale lui Hristos, şi celor ale Preacuratei şi ale tuturor sfinților, care sunt însemnate pe pereți, pe scânduri şi pe sfințitele vase; lepădând păgânească credință a celor necredincioşi. Pentru că cinstea icoanei, precum zice Vasile, trece la chipul care s-a închipuit, cerând pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale, Hristoase Dumnezeul nostru, şi ale tuturor sfinților, să ne dăruieşti nouă mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

O, minune mai nouă decât toate minunile cele de demult! Că cine a cunoscut să fi născut maică fără bărbat şi să poarte în brațe pe Cel ce cuprinde toată făptura? A lui Dumnezeu, Cel ce S-a născut, este voia. Pe Care ca pe un Prunc, Preacurată, purtându-L în brațele tale şi ca o Maică, îndrăzneală către Dânsul câştigând, nu înceta a-L ruga pentru cei ce te cinstesc, ca să miluiască şi să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii glasului de rând din Octoih,

Slavă...,glasul al 2-lea:

Preacuratului Tău chip ne închinăm Bunule, cerând iertare greşelilor noastre, Hristoase Dumnezeule. Că de voie ai binevoit a Te sui cu trupul pe Cruce, ca să scapi din robia vrăjmaşului pe cei pe care i-ai zidit. Pentru aceasta cu mulțumire strigăm Ție: Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, Cel ce ai venit ca să mântuieşti lumea.

Şi acum..., a Născătoarei:

Toate tainele tale sunt mai presus de cuget; toate sunt preaslăvite, Născătoare de Dumnezeu. Cu curăţia fiind pecetluită şi cu fecioria păzită, cu adevărat Maică te-ai cunoscut născând pe Dumnezeu cel adevărat. Pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

DUMINICĂ DIMINEAŢA, LA UTRENIE

După cei şase psalmi, Dumnezeu este Domnul... troparul Învierii, (de două ori). Slavă..., Preacuratului Tău chip..., Şi acum..., al Născătoarei: Toate tainele tale sunt... Sedelnele Învierii din Octoih. Binecuvântările Învierii, Ectenia mică, Ipacoi, Antifoanele şi Prochimenul glasului Toată suflarea...

Evanghelia de rând a Învierii. Învierea lui Hristos... Psalmul 50.

Glasul al 8-lea: Slavă... Uşile pocăinţei deschide-mi..., Şi acum..., În cărările mântuirii...

Glasul al 6-lea, Stih: Miluieşte-mă Dumnezeule... stihira: La mulţimea faptelor mele... (pag. 7)

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 4, Catavasia:

Adâncul Mării Roşii cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti puterea mea, Doamne, şi scăparea şi întărirea.

Ectenie mică

SEDEALNA, glasul 1: (podobie: Ceata îngerească...)

Dumnezeiescul Tău chip în icoană însemnându-l, naşterea

Ta, Hristoase, luminat o vestim, minunile cele negrăite şi răstignirea cea de bunăvoie; prin care demonii se gonesc cu frică şi necredincioşii cu cutremur se tânguiesc, ca nişte părtaşi ai acelora.

Slavă...

Cu chipurile profeţilor, cu feţele Apostolilor, cu icoanele şi cu închipuirile sfinţilor mucenici şi ale tuturor sfinţilor, cu sfinţenie se împodobeşte; cu ale Mirelui celui netrupesc şi cu strălucirile cele înţelegătoare ale miresei se luminează maica, Sionul cel de sus.

Şi acum..., a Născătoarei:

Celor ce cu dragoste cinstesc sfântă icoana ta, Preacurată şi cu adevărat Maică a lui Dumnezeu, te vestesc cu un glas, şi cu credinţă se închină ţie, arată-te păzitoare şi ocrotitoare tare, gonind toată răutatea departe de la dânşii, ca aceea care toate le poţi.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica, pe Tine Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Tu, Doamne, lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci dintru întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, strigă către Tine Biserica, de sângele demonilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 8-lea:

Cuvântul Tatălui cel necuprins, din tine, Născătoare de

Dumnezeu, S-a cuprins întrupându-Se; şi chipul cel întinat, la chipul cel dintâi întorcându-l, cu dumnezeiasca podoabă l-a amestecat. Deci, mărturisind mântuirea, îl închipuim cu fapta şi cu cuvântul.

ICOS

A ceastă taină a iconomiei, de la Dumnezeu fiind însuflaţi, de demult proorocii, şi dobândind strălucirea ei mai înainte au vestit-o, pentru noi cei ce am ajuns la sfârşitul veacurilor. Deci luând prin ea dumnezeiasca cunoştinţă, un Domn pe Dumnezeu cunoaştem în trei feţe slăvit; şi Acestuia singur slujind, având o credinţă şi un botez, în Hristos ne-am îmbrăcat. Deci mărturisind mântuirea, cu fapta şi cu cuvântul pe aceasta o închipuim.

SINAXAR la Duminica întâi a Postului Mare

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeaşi zi, în Duminica întâi a Postului Mare, facem pomenire de înălţarea sfintelor şi cinstitelor icoane, petrecută pe timpul de veşnică-pomenire a împăraţilor din Constantinopol, Mihail şi a maicii lui, Teodora, şi în vremea patriarhului Constantinopolului, Sfântul Metodie Mărturisitorul.

Pentru rugăciunile sfinţilor Tăi mărturisitori, Icoană întru totul asemenea Tatălui, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, cu dorirea dreptei credinţe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Bine eşti cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Cântarea a 8-a; Catavasia

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise, în groapă, le-a încuiat; şi puterea focului au stins, cu fapta bună încingându-se tinerii cei iubitori de dreapta credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a; Catavasia

Hristos, piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, s-a tăiat, unind firile cele osebite; pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Ectenia mică

LUMINÂNDA Învierii din Octoih, apoi

Slavă... (podobie: Cu Apostolii să ne suim...)

Săltați, bucurați-vă, cu veselie cântați strigând: Cât sunt de minunate şi de slăvite lucrurile Tale, Hristoase! Şi cine va putea să spună puterile Tale, Mântuitorule? Cel ce ai unit înțelegerea şi împreună-glăsuirea noastră într-o Biserică.

Şi acum..., a Născătoarei:

Săbiile vrăjmaşului eres acum s-au sfârşit şi pomenirea lui a pierit cu sunet; că văzând biserica ta, Preacurată, foarte frumos împodobită cu harurile cinstitelor icoane, de bucurie toți suntem plini.

LA LAUDE

Se pun 5 stihiri ale Învierii, din Octoih şi din Triod 4, glasul al 4-lea: (podobie: Dat-ai semn...)

Întru Tine se bucură acum Biserica, Iubitorule de oameni, întru Mirele şi Ziditorul său; Care cu dumnezeiasca voie ai izbăvit-o de înşelăciunea idolească, şi Ție însuți Ți-ai unit-o prin cinstitul Tău sânge. Cu veselie primind sfințită înălțarea icoanelor şi bucurându-se, pe Tine Te laudă şi Te slăveşte cu credință.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Închipuirea trupului Tău înălțând-o, Doamne, cu dragoste o sărutăm, arătând taina cea mare a iconomiei Tale. Că nu Te-ai arătat nouă, Iubitorule de oameni prin părere, precum

zic luptătorii împotriva lui Dumnezeu, ci după adevăr şi cu fire de trup, printr-însa suindu-ne spre a Ta dorire şi dragoste.

Stih: Veseli-mă-voi şi mă voi bucura întru Tine, cânta-voi numele Tău, Preaînalte.

Z i plină de bucurie şi de veselie astăzi s-a arătat, că luminează lumina dogmelor celor prea adevărate şi străluceşte Biserica lui Hristos, împodobindu-se acum cu înălţarea sfintelor icoane, şi cu strălucirile chipurilor, şi se face credincioşilor unire de Dumnezeu dăruită.

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalţă-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până la sfârşit.

Stihira zilei, glasul al 6-lea:

M oise în vremea postului a luat legea şi pe popor l-a tras la sine; Ilie postind, cerurile a încuiat; şi cei trei tineri ai lui Avraam pe tiranul cel fără de lege prin post l-au biruit. Prin el şi pe noi, Mântuitorule, învredniceşte-ne să ajungem la Învierea Ta, strigând aşa: Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă...,tot aceasta. Şi acum..., Preabinecuvântată eşti...

Doxologia mare, ecteniile şi otpustul.

LA LITURGHIE

Se săvârşeşte Liturghia sfântului Vasile. Asemenea şi în celelalte duminici ale Sfântului Post, afară de Duminica Floriilor. La masă se mănâncă fierturi cu untdelemn dar nu peşte.

LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA A DOUA A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

După Psalmul 103, la Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 cântând: 4 stihiri din Octoih, ale glasului de rând, 3 din Triod şi 3 din Minei,

Stihirile Triodului: Glasul al 4-lea (podobie: Dat-ai semn...)

Dă-mi umilinţă şi înstrăinare de răutăţi, şi îndreptare desăvârşită, mie celui cufundat acum în patimile trupului şi depărtat de la Tine, Dumnezeule, Împăratul tuturor; că n-am nădejde de nicăieri. Şi mă mântuieşte pe mine desfrânatul, pentru multă bunătatea Ta, Iisuse atotputernice, Mântuitorule al sufletelor noastre.

Dumnezeiescul Moise cu postul curăţindu-se, a văzut pe Cel dorit. Deci acestuia râvnind, smeritul meu suflet, sârguieşte a te curăţi de răutăţi în ziua postului, ca să vezi pe Domnul dându-ţi iertare; pe Cel ce este bun şi iubitor de oameni, şi atotputernic.

Glasul al 6-lea (podobie: Arhanghelicește să lăudăm...)

Să începem acum a doua săptămână a postului cu faţă luminată, săvârşindu-l din zi în zi, fraţilor; făcându-ne car de foc, ca şi Ilie Tesviteanul, cele patru virtuţi mari, să înălţăm gândul cu nepătimirea, să întrarmăm trupul nostru cu curăţia, gonind şi biruind pe vrăjmaşul.

Din Minei, 3 stihiri: Slavă..., Şi acum... a Născătoarei din Minei.

Vohod cu cădelniţa; Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Dat-ai moştenire celor ce se tem de numele Tău, Doamne.

Stih 1: **D**e la marginile pământului, către Tine am strigat.

Stih 2: **A**coperi-mă-voi cu acoperământul aripilor Tale.

Stih 3: **A**şa voi cânta numele Tău în veacul veacului.

Şi iarăşi: **D**at-ai moştenire celor ce se tem de numele Tău, Doamne.

Să se ştie:

Că aceste două Prochimene mari: Să nu întorci faţa Ta... şi Dat-ai moştenire...cu stihurile lor, se cântă în tot Sfântul Post, alternativ, începând de laDuminica iertării, până la Duminica a cincea din post.

De la Învredniceşte-ne Doamne... se încep metaniile.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea, însuşi glasul:

Veniţi să ne curăţim pe noi înşine cu milostenii şi cu îndurări spre săraci, nu trâmbiţând facerea noastră de bine. Să nu ştie stânga lucrul dreptei; să nu risipească trufia rodul milosteniei; ci întru ascuns să strigăm către Cel ce ştie cele ascunse: Părinte! iartă greşelile noastre, ca un iubitor de oameni. (de două ori)

A mucenicilor:

Mucenicii Domnului, tot locul sfinţiţi şi toată boala tămăduiţi; şi acum rugaţi-vă, să se mântuiască din cursele vrăjmaşului sufletele noastre, rugămu-vă pe voi.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Cele cereşti te laudă pe tine ceea ce eşti plină de har, Maică, ce nu ştii de mire; şi noi slăvim naşterea ta cea necuprinsă, Născătoare de Dumnezeu, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Şi cealaltă rânduială, precum s-a arătat mai înainte în Duminica Lăsatului sec de brânză. (pag. 50-51)

ÎN A DOUA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

LA VECERNIA DE MIERCURI SEARA, care se săvârşeşte împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfinţite

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10, Glasul 1, însuşi glasul:

Postul cel duhovnicesc primindu-l, fraţilor, cu limba să nu grăiţi cele înşelătoare, nici să puneţi împiedicare fratelui spre sminteală; ci cu pocăinţa luminându-ne făclia sufletului, cu lacrimi să strigăm lui Hristos: Iartă-ne nouă greşealele noastre, ca un iubitor de oameni. (de două ori)

Prealăudaţilor mucenici, pe voi pământul nu v-a acoperit, ci cerul v-a primit; deschisu-s-au vouă uşile raiului, şi înăuntru fiind de lemnul vieţii vă îndulciţi. Lui Hristos rugaţi-vă, să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Glasul al 3-lea: (podobie: Mare este puterea Crucii...)

Cu rugăciunile dumnezeieştilor Apostoli, Doamne, învredniceşte-ne pe noi să săvârşim bine vremea postului, întru umilinţa gândului, ca un îndurat; ca mântuindu-ne, toţi să Te preaslăvim pe Tine.

Mare şi înfricoşătoare este venirea Ta, Doamne, întru care şezând va să faci judecată dreaptă. Deci să nu mă judeci pe mine, cel osândit; ci ca unui Dumnezeu să-Ţi fie milă de mine; pentru rugăciunile cele bineprimite ale Apostolilor Tăi.

Glasul al 6-lea: (podobie: Toată nădejdea punându-şi...)

Apostoli ai lui Hristos, luminătorii pământenilor, visteriile care aţi îmbogăţit lumea, cu preaînţeleaptă cunoştinţa

Dumnezeului nostru, izbăviți de supărări pe cei ce vă laudă pe voi, cu sfinte rugăciunile voastre, și ne îndrumați vremea postului, păstrându-ne viața în pace și cu tărie; ca ajungând cu bună plăcere la patima lui Hristos, cu îndrăznire să aducem cântări Dumnezeului nostru.

Și 4 stihiri din Minei. Slavă..., Și acum..., a Născătoarei din Minei.

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 6-lea.

Veseliți-vă în Domnul și vă bucurați, drepților.

Stih: **Fericiți cărora s-au iertat fărădelegile și cărora s-au acoperit păcatele.**

De la Facere, citire: (IV, 16-26)

Și s-a dus Cain de la fața lui Dumnezeu și a locuit în ținutul Nod, la răsărit de Eden.

Și Cain a cunoscut-o pe femeia sa; și ea, zămislind, l-a născut pe Enoh; și a zidit o cetate și a numit cetatea după numele fiului său, Enoh. Iar lui Enoh i s-a născut Irad; lui Irad i s-a născut Maleleil; lui Maleleil i s-a născut Matusal, iar lui Matusal i s-a născut Lameh. Lameh și-a luat două femei: numele uneia era Ada și numele celeilalte era Sela. Ada l-a născut pe Iabal; acesta a fost tatăl celor ce trăiesc în corturi, la turme. Fratele lui se numea Iubal; acesta este tatăl tuturor celor ce cântă din fluier și din țiteră. Cât despre Sela, ea l-a născut pe Tubal-Cain, care a fost părintele celor ce lucrează arama și fierul. Iar sora lui Tubal-Cain era Noema.

Lameh le-a zis femeilor sale: „Ada și Sela, ascultați glasul meu; femei ale lui Lameh, luați aminte la cuvintele mele: Am ucis un om pentru rana mea și un tânăr pentru vânătaia mea. Dacă pentru Cain fi-va răzbunarea de șapte ori, pentru Lameh de șaptezeci de ori câte șapte".

Adam a cunoscut-o iarăși pe Eva, femeia sa; și ea, zămislind, a născut un fiu și i-a pus numele Set, pentru că și-a zis: „Datu-mi-a Dumnezeu un alt vlăstar în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain".

Lui Set, de asemenea, i s-a născut un fiu și i-a pus numele Enos.

De atunci au început oamenii să cheme numele Domnului Dumnezeu.

PROCHIMEN, glasul 1:

Fie, Doamne, mila Ta spre noi, precum am nădăjduit şi noi întru Tine.

Stih: **Bucurați-vă drepților întru Domnul; celor drepți li se cuvine laudă.**

De la Pilde, citire: (V, 15 - VI, 3)

Fiule, bea apă din propriile tale vase şi din izvorul propriilor tale fântâni. Din izvorul tău să ți se reverse apele şi pe ulițele tale apele tale să umble; să-ți fie ele doar singur ție avere şi nici un străin să nu-ți fie părtaş. Al tău să fie izvorul apei tale şi cu femeia tinereților tale să te veseleşti, cu ea, căprioară iubitoare, cerboaică plină de haruri, cu ea să-ți petreci şi a ta să fie ea socotită şi cu tine să fie în toată vremea; pentru că de iubirea ei înconjurându-te, aşa te vei înmulți.

Nu-ți pierde vremea cu cea străină, nici nu te lăsa cuprins de brațe pe care nu le cunoşti; căci căile omului se află sub ochii lui Dumnezeu, Cel ce ține seamă de toate urmele lui. Fărădelegile sunt cele ce-l vânează pe om şi fiecare se leagă cu lanțurile păcatelor sale; unul ca acesta moare cu cei neşcoliți şi de mulțimea bunurilor lui s'a lepădat şi din pricina nebuniei a pierit.

Fiule, de te vei pune chezaş pentru prietenul tău, cu vrăjmaşul tău ai bătut palma; căci buzele omului sunt cursă tare împotrivă-i şi'n ea se prinde cu vorbele propriei sale guri. Fă, fiule, ceea ce-ți poruncesc eu, şi te vei mântui – că de dragul prietenului tău te vei da pe mâna celor răi –, nu te lăsa, stârneşte-l şi pe prietenul pentru care te-ai pus chezaş.

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

ÎN A DOUA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

LA VECERNIA DE VINERI SEARA, care se săvârşeşte împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfinţite

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10;

Stihirile Triodului: Glasul al 4-lea, însuşi glasul

Acum este vremea bineprimită, acum este ziua mântuirii; cu mulţimea milei Tale cercetează sufletul meu, şi sarcina fărădelegilor mele uşureaz-o, Unule, Iubitorule de oameni. (de două ori)

Din Octoih 4 (vezi la sfârşitul cărţii) şi de la Minei 4. Slavă..., a morţilor (de la glasul de rând din Octoih) Şi acum..., a Născătoarei, (Dogmatica glasului de rând, din Octoih).

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Mila Ta şi adevărul Tău pururea să mă sprijinească.

Stih: Aşteptând, am aşteptat pe Domnul şi S-a plecat spre mine.

De la Facere, citire: (V, 32 - VI, 8)

Noe era de cinci sute de ani când le-a dat naştere celor trei fii: Sem, Ham şi Iafet.

Şi a fost că după ce au început oamenii a se înmulţi pe pământ şi li s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, şi-au luat dintre ele soţii, care pe cine şi-a ales. Dar Domnul Dumnezeu a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pururea în oamenii aceştia, pentru că ei sunt numai trup; aşadar, zilele lor

vor fi o sută douăzeci de ani!" În zilele acelea erau pe pământ uriaşi, şi chiar după aceea, când fiii lui Dumnezeu au intrat la fiicele oamenilor şi acestea le dăruiau fii: aceştia sunt uriaşii din vechime, oamenii cei vestiți.

Dar Domnul Dumnezeu a văzut că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ şi că toată închipuirea din gândul inimii lor era fără-ncetare numai spre rău. Şi S-a căit Dumnezeu că l-a făcut pe om pe pământ, şi S-a mâhnit întru inima Sa. Şi a zis Domnul: „Şterge-voi de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la dobitoc şi de la târâtoare până la păsările cerului, căci Mă căiesc că le-am făcut". Noe însă a aflat har în faţa Domnului Dumnezeu.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

E u am zis: «Doamne, miluieşte-mă; vindecă sufletul meu, că am greşit Ţie»

Stih: Fericit cel care caută la sărac şi la sărman; în ziua cea rea îl va izbăvi pe el Domnul.

De la Pilde, citire:(VI, 20-34)

Fiule, păzeşte legile tatălui tău şi nu lepăda rânduielile maicii tale; ţine-le pururea lipite de sufletul tău şi'n jurul grumazului tău înfăşurate; când umbli, călăuză să-ţi fie; când dormi, să te păzească, iar când te scoli, să stea de vorbă cu tine.

Că porunca legii este sfeşnic şi lumină şi drum în viaţă şi mustrare şi învăţătură, ca să te păzească de femeia cu bărbat şi de pâra limbii străine. Să nu te biruiască pofta de frumuseţe, nici nu te lăsa vânat de înşişi ochii tăi şi nici nu te lăsa înşelat de genele ei; că preţul desfrânatei este cât al unei pâini, dar femeia vânează sufletele cinstite ale bărbaţilor. Oare va ascunde cineva foc în sân fără să-şi ardă hainele? Oare va călca cineva pe jăratic fără să-şi ardă picioarele? Aşa-i cu cel ce intră la femeie cu bărbat: tot cel ce se atinge de ea nu va fi fără vină.

Nu-i de mirare când cineva e prins furând, că el fură ca să sature un stomac flămând; şi dacă-i prins, de şapte ori va plăti şi cu toate averile lui se va răscumpăra; dar desfrânatul e lipsit de minte, pricină pentru care-şi agoniseşte pieirea sufletului; chinuri şi ocară suferă şi batjocura lui în veac nu se va şterge. Căci gelozia

aprinde mânia bărbatului ei şi milă nu-i va fi în ziua răzbunării; nici o răscumpărare nu-i va stinge dușmănia, nici mulțime de daruri va fi să-l îmblânzească.

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

SÂMBĂTĂ DIMINEAȚĂ, LA UTRENIE

După cei şase psalmi în loc de **Dumnezeu este Domnul** se cântă **Aliluia, Aliluia, Aliluia,** pe glasul al 2-lea.

Stih 1: **F**ericiți pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Stih 2: **Ş**i pomenirea lor în neam şi în neam.

Stih 3: **S**ufletele lor întru bunătăți se vor sălăşlui.

Troparele, glasul al 2-lea:

Apostolilor, mucenicilor şi proorocilor, ierarhilor, cuvioşilor şi drepților, care bine ați săvârşit lupta şi credința ați păzit, îndrăznire având către Mântuitorul, vă rugăm ca pe Acela ca pe un bun să-L rugați pentru noi, ca să mântuiască sufletele voastre.

Slavă..., al morților:

Pomeneşte, Doamne, ca un bun sufletele robilor Tăi, şi câte în viață au greşit iartă-le. Că nimeni nu este fără de păcat fără numai Tu, Cel ce poți şi celor răposați a le da odihnă.

Şi acum..., al Născătoarei:

Maică sfântă a Luminii celei negrăite, cu îngereşti cântări pe tine cinstindu-te, cu dreaptă credință te mărim.

Catisma a 16-a: Zis-a Domnul, Domnului meu... Apoi se cântă Sedelnele mucenicești din Octoih. Slavă..., a morților. Şi acum..., a Născătoarei. (caută-le la sfârşitul Triodului)

Apoi: Fericiți cei fără prihană... iar la sfârşitul catismei se cântă Binecuvântările morților: Bine eşti cuvântat, Doamne... Ceata sfinților a aflat izvorul vieții... Şi celelalte, (pag. 22-24).

Ectenia pentru cei morți, și rugăciunea: Dumnezeul duhurilor...

Sedealna, glasul al 5-lea:

Odihnește Mântuitorul nostru cu drepții pe robii Tăi, și-i sălășluiește pe dânșii în curțile Tale, precum este scris; trecând ca un bun greșelile lor cele de voie și cele fără de voie, și toate cele cu știință și cu neștiință, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum...

Cel ce din Fecioară ai răsărit lumii, Hristoase Dumnezeule, și printr-însa fiii luminii ne-ai arătat, miluiește-ne pe noi.

Psalmul 50

CANONUL

Canoanele din Minei de la care se cântă Irmosul de la sfârșitul cântării a 3-a. Ectenia mică. Apoi Sedelnele Sfântului zilei din Minei.

PATRUCÂNTAREA

Cântarea a 6-a, glasul al 8-lea; Irmos:

Adâncul patimilor și viscolul vânturilor celor protivnice s-au sculat asupra mea, dar întâmpinându-mă Tu, Mântuitorule, mântuiește-mă și mă scoate din stricăciune, precum ai mântuit dintre fiare pe proorocul.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 8-lea:

Cu sfinții odihnește Hristoase, sufletele adormiților robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit.

ICOS

Tu singur ești fără de moarte, Cel ce ai făcut și ai plăsmuit cu mâna pe om; iar noi pământenii din pământ suntem zidiți și în același pământ vom merge, precum ai poruncit Cel ce

m-ai zidit şi mi-ai zis: pământ eşti şi în pământ vei merge, unde toţi pământenii mergem, făcând tânguire de îngropare cântarea: Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Cântarea a 7-a; Irmos:

Cel ce ai rourat văpaia cuptorului, şi pe tineri nearşi i-ai păzit, bine eşti cuvântat în veci, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a; Irmos:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut mai înainte de veci, din Tatăl cel fără de început, şi mai pe urmă S-a îmbrăcat cu trup din Născătoarea de Dumnezeu, ca pe un om desăvârşit şi Dumnezeu adevărat, lăudaţi-L, binecuvântaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a; Irmos:

Pe Tine, izvorul cel nemuritor, Care prin sfinţi dăruieşti tămăduiri neamului omenesc, Te slăvesc, că mântuieşti sufletele noastre.

Ectenia mică

LUMI NÂNDA

Cel ce ai împodobit cerul cu stele ca un Dumnezeu, şi prin sfinţii Tăi tot pământul ai luminat, Făcătorule a toate, pe cei ce Te laudă pe Tine mântuieşte-i.

Slavă..., a morţilor:

Cel ce stăpâneşti pe cei morţi şi pe cei vii ca un Dumnezeu, şi prin sfinţii Tăi tot pământul luminezi, Ziditorule a toate, mântuieşte pe cei ce Te laudă pe Tine.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce eşti veselia îngerilor, bucuria celor necăjiţi,

ocrotitoare creştinilor, Fecioară Maica Domnului, apără-ne pe noi şi ne izbăveşte de chinurile cele veşnice.

LA LAUDE

Martiricele glasului care va fi de rând ; **Slavă...,** idiomela pentru morţi **Şi acum...,** a Născătoarei. Caută-le la sfârşitul Triodului.

Doxologia mică şi Ectenia cererilor.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor, ale glasului de rând din Octoih. **Slavă... Şi acum...,** a Născătoarei. Caută-le la sfârşitul Triodului.

În acest chip se face slujba pentru cei morţi în trei Sâmbete ale Sfântului Post; (a 2-a, a 3-a, şi a 4-a) când nu cade nici unul din aceste trei praznice: al sfântului Ioan Înaintemergătorul, al Sfinţilor 40 de Mucenici, sau Bunavestire.

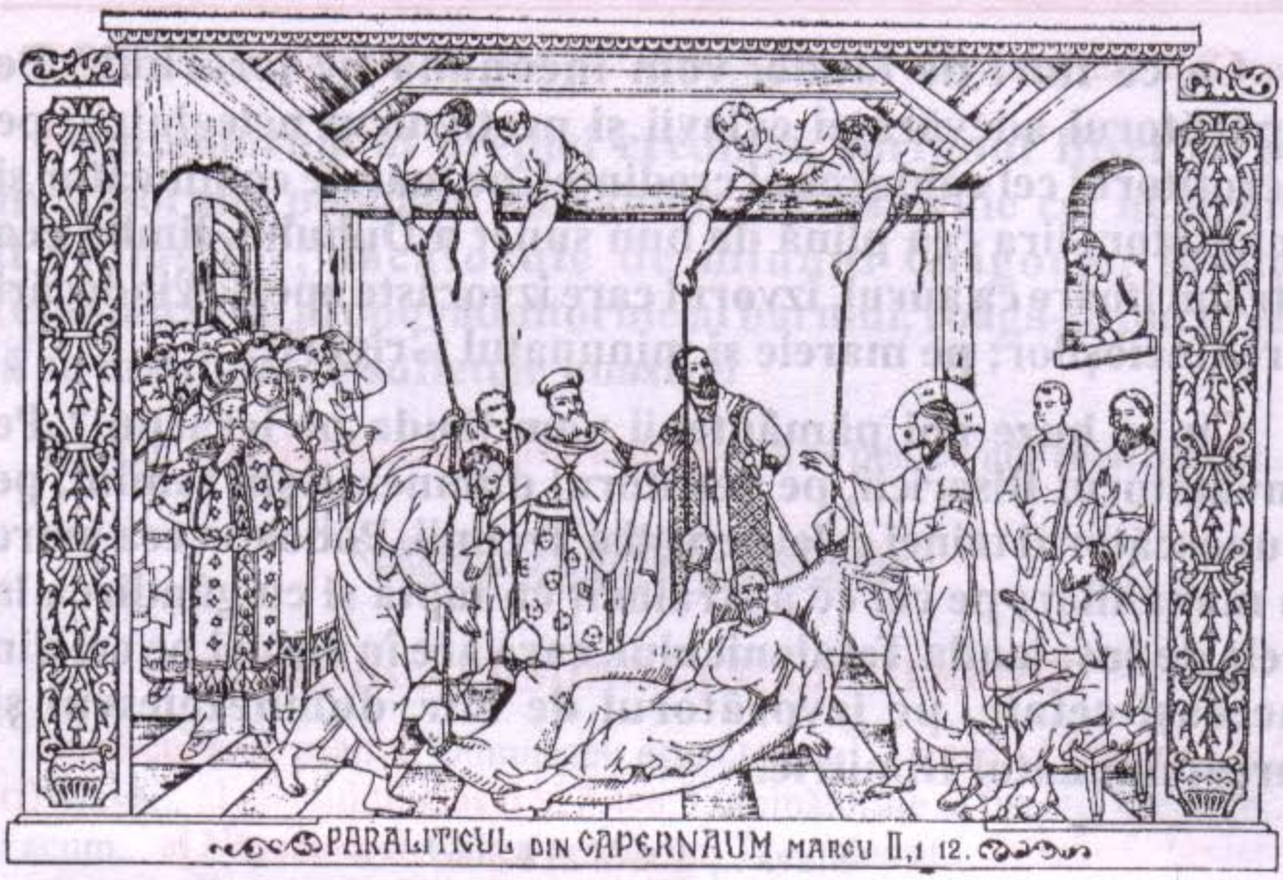

DUMINICA A ŞASEA A TRIODULUI A DOUA A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

A CELUI ÎNTRE SFINŢI PĂRINTELE NOSTRU GRIGORIE PALAMA, ARHIEPISCOPUL TESALONICULUI, FĂCĂTORUL DE MINUNI

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul 103, se cântă Fericit bărbatul... (Catisma I) La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10, cântând: 6 ale Învierii, şi 4 din Triod ale sfântului, glasul al 2-lea: (podobie: Cu ce cununi de laude...)

Cu ce cântări de laude vom lăuda pe ierarhul? Trâmbiţa teologiei, gura cea însuflată de focul darului, cinstitul locaş al Duhului, stâlpul Bisericii cel nemişcat, bucuria cea mare a lumii, râul înţelepciunii, sfeşnicul luminii, steaua cea luminoasă, care luminează făptura.

Cu ce flori de laude, vom încununa pe ierarhul? Pe apărătorul adevăratei evlavii şi protivnicul nelegiuirii, pe ocrotitorul cel călduros al credinţei, pe marele conducător şi învăţător; lira cea plină de bun sunet a Duhului, limba cea strălucitoare ca aurul, izvorul care izvorăşte ape de vindecări credincioşilor; pe marele şi minunatul Grigorie.

Cu ce buze noi pământenii vom lăuda pe ierarhul? Pe învăţătorul Bisericii, pe vestitorul dumnezeieştii lumini, pe cunoscătorul tainei celei cereşti a Treimii. Podoaba cea mare a monahilor; pe cel ce a strălucit cu fapta şi cu gândirea la cele de sus; lauda Tesalonicului, care are în ceruri pe cel din aceeaşi cetate, pe izvorâtorul de mir, dumnezeiescul şi preaminunatul Dimitrie.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cuvioase de trei ori fericite, preasfinte părinte, păstorule cel bun şi ucenic al mai-Marelui păstorilor, Hristos, cel ce ţi-ai pus sufletul pentru oi; însuţi şi acum Grigorie de Dumnezeu purtătorule, părintele nostru, cu rugăciunile tale cere să se dăruiască nouă mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei, (Dogmatica glasului de rând).

Vohod: Lumină lină... Prochimenul: Domnul a împărăţit...

LA STIHOAVNĂ Stihirile Învierii din Octoih.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Limba cea trează spre învăţătură, răsunând în urechile inimilor, ridică sufletele celor nepăsători, şi prin cuvintele tale cele grăitoare de Dumnezeu scară se află, suind pe cei de pe pământ la Dumnezeu. Pentru aceasta, Grigorie, minunea Tesaliei, nu înceta rugându-te lui Hristos, să lumineze cu dumnezeiasca lumină pe cei ce te cinstesc pe tine.

Şi acum... a Născătoarei: **Fecioară, care nu ştii de mire...** (caută înapoi la Duminica lăsatului sec de carne, (pag. 32).

Troparul Învierii glasului de rând din Octoih, Slavă... al sfântului, glasul al 8-lea:

Luminătorule al dreptei credințe, sprijinul Bisericii și învățătorule, podoaba monahilor, apărătorule cel nebiruit al teologilor; făcătorule de minuni Grigorie, lauda Tesalonicului, propovăduitorule al harului, roagă-te pururea să se mântuiască sufletele noastre.

Și acum..., al Născătoarei, glasul al 8-lea: **Cel ce pentru noi Te-ai născut...**

DUMINICĂ DIMINEAȚA, LA UTRENIE

După cei șase psalmi, Dumnezeu este Domnul... troparul Învierii (de 2 ori) Slavă... al sfântului, glasul al 8-lea: Luminătorule al dreptei credințe... Și acum... al Născătoarei: Cel ce pentru noi Te-ai născut... Sedelnele Învierii din Octoih. Binecuvântările Învierii, Ectenia mică, Ipacoi, Antifoanele și Prochimenul glasului Toată suflarea...

Evanghelia de rând a Învierii. Învierea lui Hristos...

Psalmul 50.

Glasul al 8-lea Slavă...: Ușile pocăinței deschide-mi... Și acum..., În cărările mântuirii...

Glasul al 6-lea, Stih: Miluiește-mă Dumnezeule... stihira,: La mulțimea faptelor mele... (pag. 7)

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 4, Catavasia:

Deschide-voi gura mea și se va umple de Duhul, și cuvânt răspunde-voi împărătesei Maice, și mă voi arăta luminat prăznuind, și voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Pe ai tăi cântăreți, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești izvor viu și îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întărește-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 4-lea:

Acum s-a arătat vremea cea de lucrare, lângă uşi stă judecata; să ne sculăm dar postind, să aducem lacrimi de umilinţă, împreunate cu milostenie, strigând: Greşit-am mai mult decât nisipul mării. Ci iartă, Făcătorule al tuturor, ca să luăm cununile nestricăciunii.

SEDEALNA, glasul al 4-lea: (podobie: Degrab ne întâmpină...)

Înşelătoria celor rău-credincioşi ai ars-o, înţelepte, şi credinţa ortodocşilor bine ai arătat-o şi ai luminat lumea. Pentru aceasta purtător de biruinţă te-ai arătat, stâlp Bisericii şi arhiereu adevărat. Deci nu înceta rugându-te lui Hristos, să ne mântuiască pe noi pe toţi.

Slavă..., Şi acum.... a Născătoarei:

Primeşte degrab rugăciunile noastre, stăpână, şi le du Fiului şi Dumnezeului tău, Doamnă cu totul fără prihană. Stinge supărările hulitorilor, doboară vicleniile şi surpă, Preacurată, îndrăzneala celor rău credincioşi, care se întrarmează asupra robilor tăi.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum având-l în minte a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispitită de nuntă ai avut în pântece pe Dumnezeu, Cel ce este peste toate, şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, Cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Înţelepţii lui Dumnezeu, care faceţi acest praznic

dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniți să plesnim cu mâinile, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 8-lea: (podobie: Apărătoare, Doamnă...)

Pe tine, organul înțelepciunii, cel sfințit şi dumnezeiesc, trâmbița cuvântării de Dumnezeu cea strălucită, cu un glas te lăudăm, Grigorie de Dumnezeu grăitorule. Ci, cel ce stai ca o minte înaintea Minții celei dintâi, către Dânsul îndreptează mintea noastră, Părinte Grigorie, ca să strigăm ție: Bucură-te, propovăduitorule al harului.

ICOS

Înger te-ai arătat pe pământ, vestind oamenilor cele dumnezeiești, ce nu se pot grăi. Că având minte omenească şi trup, cu glasuri ca ale celor fără de trupuri, ne-ai făcut pe noi de ne-am minunat, de Dumnezeu grăitorule, a striga ție acestea: Bucură-te, cel prin care a fost gonit întunericul! Bucură-te, cel prin care a venit lumina! Bucură-te, vestitorule al Dumnezeirii celei nezidite! Bucură-te, văditorule al celei zidite şi nebune cu adevărat! Bucură-te, cel ce ai spus că firea lui Dumnezeu este înălțime neajunsă! Bucură-te, cel ce ai zis că lucrarea Lui este adâncime, care nu se poate lesne vedea! Bucură-te că slăvirea lui Dumnezeu bine ai vestit-o! Bucură-te că părerile făcătorilor de rele le-ai mustrat! Bucură-te, luminătorule, cel ce ai arătat Soarele! Bucură-te, paharule care dai băutură nemuritoare! Bucură-te, prin care străluceşte adevărul! Bucură-te, prin care s-a întunecat minciuna! Bucură-te, propovăduitorule al harului.

SINAXAR la duminica a doua a postului mare

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeaşi zi, în Duminica a doua a Sfântului şi Marelui Post facem pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Grigorie Palamá, arhiepiscopul Tesalonicului.

Cu ale lui rugăciuni, Dumnezeule, miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

N-au slujit făpturii înţelepţii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci groaza focului bărbăteşte călcând-o s-au bucurat, cântând: Prealăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L întru toţi vecii.

Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum plinită, pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

Tot neamul pământesc să salte cu duhul fiind luminat, şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să cânte: Bucură-te prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Ectenia mică

LUMINÂNDA Învierii din Octoih,

Slavă...,a sfântului: (podobie: Cu Apostolii să ne suim...)

Bucură-te, lauda părinţilor, gura teologilor, sălăşluirea tăcerii, casa înţelepciunii, căpetenia învăţătorilor, adâncul cuvântului. Bucură-te, organul lucrării, înălţimea gândirii la cele de sus, tămăduitorule al bolilor omeneşti. Bucură-te, locaşul Duhului, viu fiind şi după moarte părinte.

Şi acum...,a Născătoarei:

D oamnă, a tuturor stăpână, apucă înainte întru primejdii, sârguieşte întru necazuri, fii de faţă în nevoi; ca să nu ne apuce pe noi în ziua sfârşitului nici satana, nici iadul, nici pieirea. Ci să stăm toţi nevinovaţi înaintea înfricoşătorului divan al Fiului tău, o, Maica lui Dumnezeu, stăpână! Căci câte voieşti, le şi faci.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 8 şi se cântă: 5 stihiri ale Învierii, din Octoih şi acestea 3 din Triod, glasul 1: (podobie: Ceea ce eşti bucuria...)

F ericită viaţă ai petrecut în lume, şi acum te veseleşti împreună cu mulţimile celor fericiţi, şi pe pământul celor blânzi ca un blând locuieşti, Ierarhe Grigorie. Îmbogăţindu-te de la Dumnezeu cu darul minunilor, care dai celor ce te cinstesc pe tine.

Stih: Gura dreptului va deprinde înţelepciune şi limba lui va grăi judecata.

D ogmele dreptei credinţe le-ai sădit, tăind, fericite, spinii relei învăţături, şi sămânţa credinţei bine înmulţind-o, cu ploaia cuvintelor tale spic însutit ai adus lui Dumnezeu, ca un plugar iscusit.

Stih: Auziţi acestea toate neamurile, ascultaţi toţi cei ce locuiţi în lume.

D e strălucirea vieţii tale celei fără de prihană s-au mirat mulţimile îngerilor şi ale oamenilor, fericite; că de bunăvoie te-ai arătat tare nevoitor şi pustnic şi arhiereu şi vrednic slujitor lui Dumnezeu şi prieten adevărat.

Glasul al 6-lea:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu! Înalţă-se mâna Ta! Nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit.

C elor ce umblă întru întunericul păcatelor, ai răsărit lumină, Hristoase, în vremea postului. Arată-ne nouă şi ziua

cea vestită a patimii Tale, ca să strigăm Ție: Scoală-Te, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., tot aceasta; Și acum..., a Născătoarei: Preabinecuvintată ești...

Doxologia mare, ecteniile și otpustul.

LUNI ÎN A TREIA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA,

După Psalmul 103, la Doamne, strigat-am... se pun 10 stihiri: 4 din Octoih, 3 din Triod și 3 din Minei,

Stihirile Triodului: glasul al 8-lea (podobie: Fără de măsură este...)

Fără de măsură greșind Ție, nenumărate chinuri aștept, scrâșnirea dinților și plângere fără mângâiere; gheena focului și întunericul și tartarul. Deci preadrepte Judecătorule, dăruiește-mi lacrimi prin care să aflu iertare, și dezlegare de răutățile mele, postind și strigând Ție: Stăpâne Hristoase, milostivește-Te spre mine, pentru mare și bogată mila Ta.

Pe mine cel rătăcit în munții relelor neascultării caută-mă, Cuvinte, și la Tine mă cheamă alungând departe năravurile cele rele ale gândului meu. Și fiind mort înviează-mă iarăși, și cu **postul mă curățește pe mine, cel ce strig cu plângere neîncetat: Stăpâne Hristoase, milostivește-Te spre mine, pentru mare și bogată mila Ta.**

Începând postul săptămânii a treia, pe cinstita Treime să O lăudăm credincioșii, săvârșind cu bucurie cealaltă vreme a lui; și patimile trupești slăbindu-le, să culegem din sufletele noastre flori dumnezeiești, ca să împletim cununi stăpânei zilelor. Ca toți purtând cununi, să lăudăm pe Hristos ca pe un biruitor.

Şi din Minei, 3 stihiri. Slavă..., Şi acum... a Născătoarei din Minei.

Vohod; Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Să nu întorci faţa Ta de la robul Tău... (vezi la Duminica Lăsatului sec de brânză, pag. 49).

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea:

Frânele părinteşti lepădându-le, cu minte nestatornică am vieţuit în gândurile cele dobitoceşti ale păcatului; toată viaţa mea rău cheltuind-o eu, ticălosul; şi de hrana care întăreşte inima lipsindu-mă, am mâncat dulceaţa poftei, care satură pentru scurtă vreme. Ci, Preabunule Părinte, să nu-mi închizi mie milostivirile cele iubitoare de oameni; ci deschizându-le, primeşte-mă ca pe fiul cel pierdut, şi mă mântuieşte. (de două ori)

A mucenicilor:

Mucenici ai Domnului, tot locul sfinţiţi şi toată boala tămăduiţi; şi acum rugaţi-vă să se izbăvească din cursele vrăjmaşului sufletele noastre, rugămu-vă pe voi.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Cele cereşti te laudă pe tine ceea ce eşti plină de har, Maică ce nu ştii de mire; şi noi slavoslovim naşterea ta cea nepătrunsă, Născătoare de Dumnezeu; roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Şi cealaltă rânduială, precum s-a arătat mai înainte în Duminica Lăsatului sec de brânză. (pag. 50-51)

ÎN A TREIA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

MIERCURI SEARA, LA VECERNIE, care se săvârşeşte împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfinţite

La Doamne strigat-am..se pun stihirile pe 10, ale Triodului glasul al 4-lea:

C a un desfrânat risipind părinteasca mea bogăţie, pustiu m-am făcut, locuind în ţara cetăţenilor vicleni; şi prin necugetarea mea m-am asemănat animalelor celor neînţelegătoare, şi m-am golit de tot harul cel dumnezeiesc. Pentru aceasta, întorcându-mă strig către Tine, Părintele cel milostiv şi îndurat: Greşit-am, primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, Dumnezeule, şi mă miluieşte. (de două ori)

J ertfele cele însufleţite, arderile de tot cele cugetătoare, Mucenicii Domnului, junghierile cele desăvârşite ale lui Dumnezeu, oile cele ce cunosc pe Dumnezeu şi sunt cunoscute lui Dumnezeu, al căror staul este necălcat de lupi, rugaţi-vă ca şi noi să fim păstoriţi împreună cu voi, la apa odihnei.

Glasul al 6-lea: (podobie: Toată nădejdea punându-şi...)

C ei ce v-aţi arătat raze ale Soarelui celui înţelegător, văzătorilor de Dumnezeu Apostolilor, cereţi luminare sufletelor noastre, şi ne izbăviţi de întunericul cel întunecat al patimilor, şi vă rugaţi ca să vedem ziua mântuirii, prin rugăciuni şi prin cereri curăţindu-ne inimile, pe care vicleanul le-a rănit. Ca mântuindu-ne, cu credinţă să vă cinstim pururea pe voi, cei care cu preaînţeleaptă propovăduire aţi mântuit lumea.

În țara răutății plecând eu, desfrânatul, rău am cheltuit bogăția pe care mi-ai dat-o, milostive Părinte, și mă topesc de foamea faptelor bune. Iată că m-am îmbrăcat cu rușinea neascultării, golindu-mă de harul cel dumnezeiesc, și strig Ție: Greșit-am, dar știu bunătatea Ta. Primește-mă ca pe unul din argații Tăi, îndurate Hristoase, pentru rugăciunile Apostolilor, celor ce Te-au iubit pe Tine.

Apostoli ai Mântuitorului, luminători ai lumii, făcători de bine și mântuitori, care sunteți vestitori ai slavei Lui, ca niște ceruri tâlcuitoare și împodobiți cu stelele minunilor și cu semnele tămăduirilor, aduceți cu stăruință rugăciuni Domnului pentru noi, ca să primească rugăciunile noastre, întru mireasmă preacurată, și să ne învrednicim și a săruta Crucea cea purtătoare de viață și a o privi toți cu frică. Pentru a ne închina ei, trimite-ne nouă milele Tale, Mântuitorule, ca un iubitor de oameni.

Și din Minei 4 stihiri. Slavă..., Și acum...,a Născătoarei din Minei.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea.

Nădăjduit-am în mila lui Dumnezeu în veac și în veacul veacului.

Stih: Ce te fălești întru răutate, puternice?

De la Facere, citire:(VII, 6-9)

Iar Noe era de șase sute de ani când a venit potopul – apele – asupra pământului.

Și Noe și fiii săi și femeia sa și femeile fiilor săi au intrat în corabie ca să scape de apele potopului. Și din păsările curate și din păsările necurate și din dobitoacele curate și din dobitoacele necurate și din fiare și din toate cele ce se târăsc pe pământ, parte bărbătească și parte femeiască, două câte două au intrat cu Noe în corabie, așa cum Dumnezeu îi poruncise lui.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea.

Când va întoarce Domnul pe cei robiți ai poporului Său, bucura-se-va Iacov și se va veseli Israel.

Stih: Zis-a cel nebun întru inima sa: «Nu este Dumnezeu!»

De la Pilde, citire: (IX, 12 - 18)

Fiule, dacă eşti înţelept pentru tine, înţelept vei fi şi pentru vecinii tăi; dar dacă te dovedeşti rău, singur îţi vei purta răul. Cel ce se reazemă pe minciună, acela păstoreşte vânturile şi tot aşa se ţine după păsări zburătoare; fiindcă el a părăsit căile propriei sale vii şi osia gospodăriei sale a abătut-o de la drumul cel drept; el umblă prin pustiu fără de apă şi prin pământ făcut pentru secetă, şi nerodire-şi adună cu mâinile.

Femeia nemintoasă, obraznică şi neruşinată se face că-i lipseşte dumicatul, se aşază în uşa casei sale pe un scaun cu faţa spre uliţă chemându-i pe trecători şi pe cei ce merg de-a dreptu'n drumul lor: „Cel care'ntre voi e mai zăbăuc, să treacă pe la mine; iar celor nemintoşi le poruncesc, zicând: – Atingeţi-vă dulce de pâinea tăinuită şi de apa cea dulce a furtului!" Acela nu ştie că muritorii acolo mor, lângă ea, şi că'n fundul iadului se duc.

Şi dumnezeiasca Liturghie a Darurilor mai înainte sfinţite.

ÎN A TREIA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

VINERI SEARA, LA VECERNIA, care se săvârşeşte împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfinţite

La Doamne strigat-am... se pun 10 stihiri, glasul al 7-lea:

Ca un risipitor m-am depărtat de la harul Tău, Doamne. Şi bogăţia bunătăţii risipind-o, am alergat la Tine, Îndurate, strigând către Tine: Dumnezeule, greşit-am, miluieşte-mă. (de două ori)

Apoi 4 martirice ale glasului din Octoih (caută la sfârşitul Triodului) şi stihiri 4 din Minei.

Slavă..., a morților, de la glasul de rând (caută la sfârșitul Triodului). Și acum..., a Născătoarei, (Dogmatica glasului de rând).

Vohod; Lumină lină..., PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Dă-ne nouă ajutor, ca să ne scoți din necaz, că deșartă este izbăvirea de la om.

Stih: Dumnezeule, lepădatu-ne-ai pe noi și ne-ai doborât.

De la Facere, citire: (VIII, 4-20)

Iar în luna a șaptea, în ziua a douăzeci și șaptea a lunii, corabia s-a odihnit pe muntele Ararat. Iar apele au tot scăzut până în luna a zecea; iar în cea dintâi zi a lunii a zecea s-au arătat vârfurile munților.

Și a fost că după patruzeci de zile a deschis Noe fereastra corăbiei pe care o făcuse și a trimis corbul să vadă dacă apele au scăzut. Și ieșind acesta, nu s-a mai întors până ce apele-au secat pe pământ. Și după el a trimis porumbelul ca să vadă dacă apele au scăzut de deasupra fetei pământului. Dar porumbelul, negăsind loc de odihnă pentru picioarele sale, s-a întors la el în corabie; căci încă era apă pe toată fața pământului. Și Noe a întins mâna și l-a apucat și l-a băgat la el în corabie. Și așteptând încă alte șapte zile, din nou a trimis porumbelul din corabie. Și porumbelul s-a întors la el spre seară; și iată, avea în cioc o ramură verde de măslin. Atunci a cunoscut Noe că apele se scurseseră de pe fața pământului. Și încă alte șapte zile așteptând, din nou i-a dat drumul porumbelului; dar acesta nu s-a mai întors la el.

Și a fost că în anul șase sute unu al vieții lui Noe, în prima zi a lunii întâi, secând apa de pe pământ, a ridicat Noe acoperișul corăbiei și a privit: și iată că apa secase de pe fața pământului.

Iar în luna a doua, în douăzeci și șapte ale lunii, pământul era uscat.

Și Domnul Dumnezeu i-a grăit lui Noe, zicând: „Ieși din corabie, tu și împreună cu tine femeia ta, fiii tăi și femeile fiilor tăi; și toate fiarele care sunt cu tine, și tot trupul: de la păsări și până la dobitoace și toate târâtoarele ce se mișcă pe pământ scoate-le împreună cu tine; creșteți și înmulțiți-vă pe pământ!" Și a ieșit Noe, precum și femeia sa și fiii săi și femeile fiilor săi; și toate

fiarele, toate dobitoacele, toate păsările şi toate târâtoarele care se mişcă pe pământ, după felul lor, au ieşit din corabie.

Şi Noe I-a zidit Domnului un jertfelnic; şi a luat din toate animalele cele curate şi din toate păsările cele curate şi le-a adus ardere-de-tot pe jertfelnic.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Auzi, Dumnezeule, cererea mea; ia aminte la rugăciunea mea.

Stih: **De** la marginile pământului către Tine am strigat.

De la Pilde, citire: (X, 21 - XI, 12)

Argint lămurit este limba dreptului, dar inima necredinciosului se va stinge. Buzele drepților ştiu lucruri înalte, dar cei fără minte mor în sărăcie. Binecuvântarea Domnului e pe capul dreptului; ea îl îmbogăţeşte, şi întristare'n inimă nu i se va adăuga. Nebunul face răul râzând, dar înţelepciunea naşte în om lucrarea minţii. Necredinciosul se scufundă'n nimicnicie, dar dorinţa dreptului e bineprimită. Când trece furtuna, necredinciosul piere, dar dreptul se fereşte şi pe totdeauna scapă. Aşa cum agurida strică la dinţi şi fumul la ochi, întocmai e fărădelegea pentru cei ce o fac. Frica de Domnul adaugă zile, dar anii necredincioşilor se vor împuţina. Veselia petrece cu drepţii, dar nădejdea necredincioşilor va pieri. Frica de Domnul e întărirea cuviosului, dar prăbuşire le vine celor ce săvârşesc răul. Dreptul niciodată nu se va clinti, dar necredincioşii nu vor locui pământul. Din gura celui drept picură înţelepciune, dar limba nedreptului va pieri. Din buzele oamenilor drepţi picură daruri, dar gura necredincioşilor e ticăloasă.

Cântarele înşelătoare sunt urâciune'n faţa Domnului, dar cumpăna dreaptă Îi e bineplăcută. Oriunde intră trufia, acolo va fi şi dispreţul, dar gura celor smeriţi cugetă înţelepciune. Când drepţii mor, lasă'n urmă păreri de rău, dar pieirea necredinciosului e grabnică şi veseleşte. În ziua mâniei averile nu vor folosi la nimic, dar dreptatea va izbăvi din moarte. Dreptatea nevinovatului îndreaptă căile, dar necredinţa se prăbuşeşte în nedreptate. Dreptatea oamenilor drepţi îi va face liberi, dar nelegiuiţii se prind în propria lor nimicnicie. La moartea omului drept nu-i piere şi nădejdea, dar lăudăroşenia necredinciosului îl va face să piară. Omul drept scapă din capcană,

iar necredinciosul îi ia locul. Gura necredinciosului e un laţ pentru cetăţeni, dar priceperea drepţilor aduce spor. În bunăstarea drepţilor înfloreşte cetatea, dar prin gurile necredincioşilor se surpă. Omul descreierat îi batjocoreşte pe cetăţeni, dar mintosul le aduce linişte.

Şi dumnezeiasca Liturghie a Darurilor mai înainte sfinţite.

SÂMBĂTĂ DIMINEAŢA, LA UTRENIE

Aliluia, glasul al 2-lea; cu stihurile obişnuite. Troparele, glasul al 2-lea: Apostolilor, mucenicilor şi proorocilor..., Slavă... Pomeneşte Doamne..., Şi acum... Maică Sfântă... (pag. 85)

După Catismă, se pun Sedelnele mucenicilor din Octoih, ale glasului de rând, Slavă..., a morţilor, Şi acum... a Născătoarei (caută la sfârşitul Triodului);

Apoi Fericiţi cei fără prihană... Binecuvântările morţilor. Ectenia pentru cei adormiţi Sedealna morţilor, glasul al 5-lea: Odihneşte Mântuitorul nostru... Şi acum... a Născătoarei: Cel ce ai răsărit... Pentru toate acestea s-a făcut arătare la Sâmbăta din a doua săptămână, (pag. 86).

Psalmul 50

CANOANELE

Canonul din Minei, şi Patrucântarea, după rânduiala lor.

PATRUCÂNTAREA

Cântarea a 6-a, glas 4, Irmos:

Primeşte-mă pe mine, cel cuprins de multe păcate, Iubitorule de oameni, care cad la îndurările Tale, ca pe proorocul, Doamne, şi mă mântuieşte.

Ectenia mică

Condacul morţilor: Cu sfinţii odihneşte...,

Icosul: Tu însuți ești fără de moarte... (caută-le la Sâmbăta din a doua săptămână; pag. 86).

Cântarea a 7-a; Irmos:

Cel ce ai izbăvit prin înger pe tineri din foc, și cuptorul cel ce suna ca tunetul l-ai prefăcut în rouă, bine ești cuvântat Dumnezeul părinților noștri.

Cântarea a 8-a; Irmos:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm, și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Tinerii cei de Dumnezeu cuvântători în cuptor, împreună cu focul și văpaia călcând-o au cântat: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a; Irmos:

Mărimu-te pe tine Maica lui Dumnezeu, și te lăudăm Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că ai născut pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

LUMINÂNDA

Cel ce ai împodobit... Slavă..., Cel ce stăpânești pe cei morți..., Și acum..., Ceea ce ești bucuria îngerilor... (vezi pag. 87)

Învățătura pentru Laude și pentru Stihoavnă, caut-o la Sâmbăta din a doua săptămână. (pag. 88)

Bine este a ne mărturisi...

Otpustul.

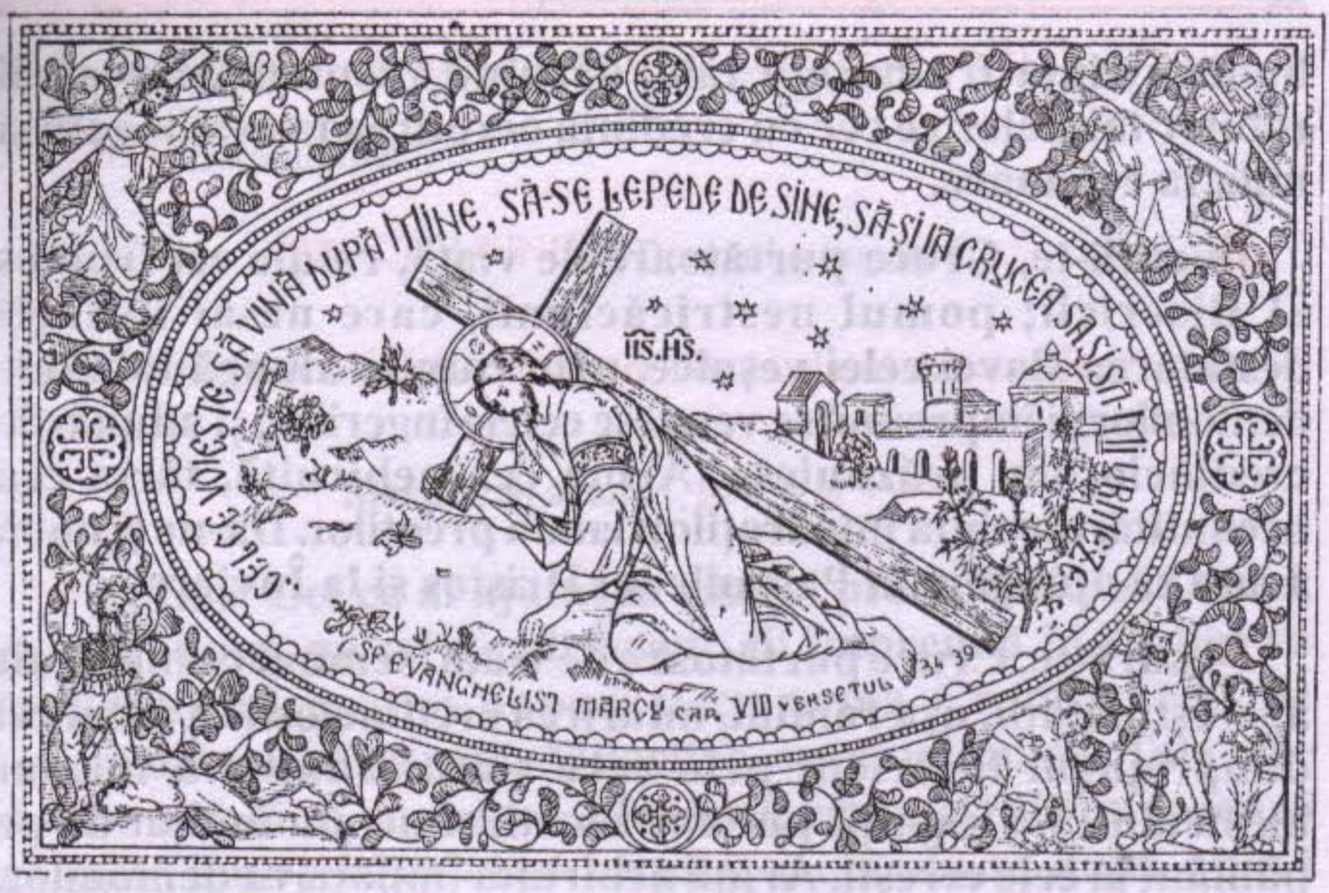

DUMINICA A ŞAPTEA A TRIODULUI
A TREIA A SFÂNTULUI
ŞI MARELUI POST

ÎN CARE SE PRĂZNUIEŞTE ÎNCHINAREA CINSTITEI ŞI DE VIAŢĂ FĂCĂTOAREI CRUCI

LA VECERNIE SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul 103, se cântă Fericit bărbatul... (Catisma I) La Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri: 6 ale Învierii din Octoih, şi 4 ale cinstitei Cruci.

Stihirile Crucii, glasul al 5-lea: (podobie: Bucură-te cămara...)

S trăluceşte, Cruce a Domnului, luminatele fulgere ale harului tău în inimile celor ce te cinstesc pe tine, şi cu dragoste dumnezeiască te primesc, ceea ce eşti de lume dorită; prin care a trecut mâhnirea lacrimilor, din cursele morţii ne-am izbăvit, şi la veselia cea neîncetată ne-am mutat. Arată

bunăcuviința frumuseții tale, dăruind răsplătirile postirii robilor tăi, celor ce cer cu credință ocrotirea ta cea bogată și mila ta cea mare.

Bucură-te, Cruce purtătoare de viață, raiule cel frumos al Bisericii; pomul nestricăciunii, care ne-ai înflorit desfătarea slavei celei veșnice, prin care se alungă taberele demonilor și împreună se veselesc cetele îngerilor, și adunările credincioșilor prăznuiesc. Arma cea nebiruită, tăria cea neclintită, biruința împăraților, lauda preoților. Dă-ne și nouă acum să ajungem la Patimile lui Hristos și la Înviere!

Bucură-te, Cruce purtătoare de viață, semnul cel nebiruit al creștinătății, ușa raiului, întărirea credincioșilor, zidul cel dimprejurul Bisericii; prin care s-a pierdut și a încetat blestemul, s-a înghițit puterea morții și ne-am înălțat de pe pământ la cele cerești. Armă nebiruită împotriva demonilor, mărirea mucenicilor, podoaba cuvioșilor cu adevărat, limanul mântuirii, ceea ce dăruiești lumii mare milă.

Veniți amândoi cei întâi-ziditi, care ați căzut din ceata cea de sus, prin pizma ucigașului de oameni, pentru gustarea cea amară a mâncării din pomul cel de demult. Iată vine preacinstitul lemn cu adevărat, la care alergând cu bucurie îmbrățișați-l și strigați către el cu credință: Tu ești sprijinul nostru, Cruce preacinstită, din al cărei fruct gustând, am dobândit nestricăciunea, luând adevăratul Eden cel dintâi și mare milă.

Slavă.... glasul al 3-lea:

Hristoase Dumnezeul nostru, Cel ce ai primit răstignire de bunăvoie, spre învierea cea de obște a neamului omenesc, și prin trestia crucii sângerându-ți degetele cu vopsele roșii, Te-ai milostivit a iscăli pentru noi, ca un împărat, cele ce sunt de iertare; nu ne trece cu vederea pe noi cei ce suntem amenințați iarăși cu depărtarea de la Tine. Ci Te milostivește, Unule, îndelung-Răbdătorule, spre poporul Tău, cel ce este în nevoi, și Te scoală și biruiește pe cei ce se luptă împotriva noastră ca un atotputernic.

Şi acum..., a Născătoarei, (Dogmatica glasului de rând).

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMENUL: Domnul a împărățit...

LA STIHOAVNĂ Stihirile Învierii de la glasul de rând din Octoih

Slavă..., Şi acum..., glasul al 4-lea:

Doamne, Cel ce ai ajutat în război preablândului David, ca să supună pe cel de alt neam, fii împreună în război cu credinciosul nostru popor, şi cu arma Crucii surpă pe vrăjmaşii noştri. Arată, Milostive, spre noi milele Tale cele de demult; şi să cunoască adevărat, că Tu eşti Dumnezeu şi că spre Tine nădăjduind biruim; rugându-se după obicei Preacurată Maica Ta, să se dăruiască nouă mare milă.

Troparul Învierii de la glasul de rând

Slavă... troparul sf.Cruci, glas 1:

Mântuieşte Doamne, poporul Tău, şi binecuvintează moştenirea Ta; biruință binecredincioşilor creştini asupra celui potrivnic dăruieşte, şi cu Crucea Ta păzeşte pe poporul Tău.

Şi acum... al Născătoarei de la glasul 1 (Gavriil zicând ție…).

Otpustul.

Se pregăteşte apoi sfânta cruce care se va scoate a doua zi la sfârşitul utreniei la închinat.

DUMINICA DIMINEAȚA, LA UTRENIE

După cei șase psalmi, Dumnezeu este Domnul...troparul Învierii de două ori . Slavă...al Crucii. Și acum...al Născătoarei: Gavriil zicând ție, Fecioară... Sedelnele Învierii din Octoih. Binecuvântările Învierii, Ectenia mică, Ipacoi,

Sedealna Crucii, glasul al 8-lea: (podobie: Porunca cea cu taină...)

Cu lemnul a golit întâi vrăjmașul raiul, pentru mâncare aducând moarte; iar lemnul Crucii înfigându-se în pământ, a adus oamenilor îmbrăcăminte de viață și toată lumea s-a umplut de toată bucuria. Pe care văzând-o pusă spre închinare, împreună să strigăm lui Dumnezeu, popoare, cu credință: Plină este de slavă casa Lui.

Slavă..., Și acum...tot aceasta.

Antifoanele glasului. Toată suflarea... Evanghelia de rând a Învierii; Învierea lui Hristos văzând...

Psalmul 50

Glasul al 8-lea Slavă... Ușile pocăinței deschide-mi..., Și acum..., În cărările mântuirii...

Glasul al 6-lea Stih: Miluiește-mă Dumnezeule...stihira: La mulțimea faptelor mele...(pag. 7).

CANONUL

Cântarea 1-a, glasul 1, Catavasia:

Dumnezeiescul Moise a însemnat mai înainte de demult în Marea Roșie Crucea Ta, când a trecut pe Israel, tăind marea cu toiagul, cântându-ți cântarea ieșirii, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Întărește-mă, Stăpâne Hristoase, cu Crucea Ta pe piatra credinței, ca să nu se clatine gândul meu de năvălirile vrăjmașului celui rău; că numai Tu însuți ești sfânt.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 6-lea:

Crucea Ta, Doamne, s-a sfințit, căci cu dânsa se fac tămăduiri celor bolnavi întru păcate; prin ea cădem înaintea Ta, miluieşte-ne pe noi.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinați aşternutului picioarelor Lui, că sfânt este.

Astăzi s-a împlinit cuvântul proorocului; că iată ne închinăm la locul unde au stat picioarele Tale, Doamne. Şi gustând din lemnul mântuirii, am aflat mântuire din patimile păcatului. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Numai cât s-a înfipt lemnul Crucii Tale, Hristoase, temeliile morții s-au clătinat, Doamne; că cel pe care 1-a înghițit iadul cu poftă, l-a slobozit cu cutremur. Arătat-ai nouă mântuirea Ta, Sfinte; pentru care Te slăvim pe Tine, Fiul lui Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, roagă pe Fiul tău, pe Hristos Dumnezeul nostru, Care de bunăvoie a primit a fi pironit pe Cruce şi a înviat din morți, să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Pe Cruce văzându-Te pe Tine, Puternice, luminătorul cel mare de cutremur fiind cuprins şi-a strâns şi şi-a ascuns razele; toată zidirea a lăudat cu frică îndelungă-răbdarea Ta, că s-a umplut pământul de lauda Ta.

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Dis-de dimineață Te lăudăm pe Tine, Mântuitorule îndurate, aflând pace prin Crucea Ta, prin care ai înnoit neamul omenesc, ducându-ne pe noi la lumină neînserată.

Cântarea a 6-a; Catvasia:

Chipul dumnezeieştii Cruci, Iona mai înainte l-a însemnat în pântecele chitului, cu palmele întinse, şi a ieşit din fiară, mântuindu-se cu puterea Ta, Cuvântule.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 7-lea:

Nu mai păzeşte încă sabia cea de văpaie uşa Edenului, că într-însa a venit minunata legătură, prin lemnul Crucii. Acul morţii şi biruinţa iadului s-au alungat, că de faţă ai stat, Mântuitorul meu, strigând celor din iad: Intraţi iarăşi în rai.

ICOS

Trei cruci a înfipt Pilat în Golgota: două tâlharilor şi una Dătătorului de viaţă. Pe care văzând-o iadul, a zis celor de jos: O! Slugile mele şi puterile mele, cine este Cel ce a înfipt piron în inima mea ? Cu suliţă de lemn m-a împuns fără de veste şi mă rup. La cele dinăuntru ale mele mă doare, pântecele meu se chinuieşte, simţirile-mi tulbură duhul şi mă silesc a lepăda din mine pe Adam şi pe cei din Adam, care îmi sunt daţi prin lemn; că lemnul pe ei iarăşi îi duce în rai.

SINAXAR la duminica a treia a postului mare

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În această zi, în Duminica a treia a Postului Mare, prăznuim închinarea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci.

Prin puterea Crucii, Hristoase Dumnezeule, păzeşte-ne de ispitele celui viclean, învredniceşte-ne să ne închinăm dumnezeieştilor tale Patimi şi Învierii celei purtătoare de viaţă, ducând la capăt cu uşurinţă calea acestui post de patruzeci de zile şi ne miluieşte pe noi ca un singur bun şi de oameni iubitor. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

Cel ce ai izbăvit pe tineri din văpaie ai venit pe pământ luând trup, şi pe Cruce pironindu-Te, mântuire ne-ai dăruit

nouă, Hristoase, Cel singur binecuvântat, Dumnezeul părinților și preaslăvit.

Cânterea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm, și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

În groapa leilor aruncat fiind oarecând marele între prooroci Daniel, mâinile în chipul crucii întinzându-și, nevătămat s-a păzit de a fi mâncare lor, binecuvântând pe Hristos în veci.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

O, Maică Fecioară și adevărată Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut fără sămânță pe Hristos, Dumnezeul nostru, pe Cel ce s-a înălțat cu trupul pe Cruce, toți credincioșii Îl slăvim și te mărim acum după vrednicie.

Ectenia mică

LUMINÂNDA Învierii din Octoih,

Slavă...a Crucii: (podobie: Cu ucenicii să ne suim...)

Văzând astăzi pusă înainte cinstită Crucea lui Hristos, să ne închinăm ei și să ne veselim cu credință, cu dragoste sărutând-o; și rugând pe Domnul, Cel ce s-a răstignit pe ea de bunăvoie, să ne învrednicească pe noi pe toți a ne închina cinstitei Cruci și a ajunge fără osândire Învierea.

Și acum...a Născătoarei:

Lemnului pe care și-a întins preacuratele palme Fiul tău, Preacurată, răstignindu-se pentru noi, acum cu credință ne închinăm; dăruiește-ne nouă pace, ca să ajungem și la preacinstitele Patimi, cele de mântuire a lumii, și să ne închinăm zilei Paștilor celei luminoase și lumii de bucurie, celei numite Doamnă și purtătoare de lumină.

LA LAUDE

Se pun 8 stihiri cântând: 4 ale Învierii, din Octoih. şi 4 din Triod, glasul al 4-lea: (podobie: Ca pe un viteaz între mucenici...)

Cu glasuri să strigăm şi cu cântări să slăvim cinstita Cruce, sărutând-o şi către ea să strigăm: Preacinstită Cruce, sfinţeşte sufletele şi trupurile noastre cu puterea ta, şi ne păzeşte nerăniţi de toată vătămarea protivnicilor, pe cei ce ne închinăm ţie cu dreaptă credinţă.

Apropiaţi-vă să scoateţi ape neîmputinate, care se toarnă înaintea voastră prin harul Crucii. Iată că vedem pus înainte lemnul cel sfânt, izvorul darurilor cel adăpat cu sângele şi cu apa Stăpânului tuturor, Care s-a înălţat pe ea de bunăvoie, şi a înălţat pe oameni.

Stih: Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi la aşternutul picioarelor Lui, că sfânt este.

Întărirea Bisericii, puterea împăraţilor, lauda monahilor şi mântuirea tu eşti preacinstită Cruce. Pentru aceasta închinându-ne ţie, ne luminăm astăzi inimile şi sufletele cu dumnezeiescul har al Celui ce s-a pironit pe tine şi a surpat puterea vicleanului şi blestemul l-a ridicat.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai înainte de veac a făcut mântuire în mijlocul pământului.

Stihira zilei, glasul al 8-lea, însuşi glasul:

Domnul tuturor ne-a învăţat cu pildă, ca să ne ferim de gândul cel măreţ al fariseilor celor prea răi, şi tuturor le-a arătat să nu gândească cu trufie mai mult decât se cuvine a gândi. Că El însuşi făcându-Se pildă şi asemănare, S-a micşorat pe Sine până la Cruce şi la moarte. Deci mulţumindu-I cu vameşul, să zicem: Dumnezeule, Cel ce ai pătimit pentru noi şi fără patimă ai rămas, izbăveşte-ne pe noi de patimi şi mântuieşte sufletele noastre.

Slavă..., tot aceasta. Şi acum... Preabinecuvântată eşti...

Doxologia mare.

Iar când strana începe să cânte: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu..., preotul se îmbracă în toate veşmintele şi luând cădelniţa, cădeşte sfânta masă şi cinstita Cruce, apoi luând-o pe disc, iese pe partea stângă, pe uşa dinspre miazănoapte, mergând înaintea lui cu două sfeşnice şi cu cădelniţa şi merge drept spre uşile împărăteşti; şi sfârşindu-se Doxologia şi Sfinte Dumnezeule..., preotul zice: Înţelepciune, drepţi!. Şi strana troparul: Mântuieşte, Doamne, poporul Tău... (de 3 ori)

Şi preotul, purtând cinstita Cruce, vine în mijlocul naosului şi fiind acolo pregătit un analog, pune deasupra lui cinstita Cruce, apoi cădeşte în chipul crucii, în patru părţi.

Şi îndată, preotul cântă pe glasul al 6-lea troparul:

Crucii Tale, ne închinăm, Stăpâne, şi sfântă învierea Ta o lăudăm şi o slăvim. (o dată)

Apoi şi strana, cântă acelaşi tropar de două ori.

Face două metanii înaintea cinstitei Cruci de pe analog. Apoi sărută cinstita Cruce, încheind cu a treia metanie. Asemenea fac şi credincioşii închinându-se, după rânduială.

În acest timp se cântă aceste stihiri, pe glasul al 2-lea:

Veniţi credincioşilor să ne închinăm lemnului celui de viaţă făcător, pe care Hristos, Împăratul slavei, de bunăvoie mâinile întinzându-şi, ne-a înălţat la fericirea cea dintâi, pe care mai înainte vrăjmaşul prin plăcere amăgindu-ne, a făcut să fim izgoniţi de la Dumnezeu. Veniţi, credincioşilor, să ne închinăm lemnului prin care ne-am învrednicit a sfărâma capetele vrăjmaşilor celor nevăzuţi. Veniţi toate rudeniile neamurilor, Crucea Domnului cu cântări să o cinstim. Bucură-te Cruce, scăparea cea desăvârşită a lui Adam celui căzut; întru tine binecredincioşii creştini se laudă, căci cu puterea ta pe popoarele păgâne le-au biruit. Pe tine acum cu frică creştinii sărutându-te, şi pe Dumnezeu, Cel ce s-a pironit pe tine, Îl slăvim grăind: Doamne, Cel ce Te-ai răstignit pe ea, miluieşte-ne pe noi, ca un bun şi de oameni iubitor.

Glasul al 8-lea:

Astăzi Stăpânul făpturii şi Domnul slavei, pe Cruce a fost pironit şi în coastă a fost împuns, fiere şi oţet a gustat, dulceaţa Bisericii! Cu cunună de spini a fost încununat, Cel ce acoperă cerul cu nori. Cu haină de ocară a fost îmbrăcat şi peste obraz a fost bătut cu mână de ţărână Cel ce a zidit pe om cu mâna. Pe spate a fost bătut, Cel ce îmbracă cerul cu nori. Scuipări şi răni a luat şi ocări şi pumni, şi toate le-a răbdat pentru mine, cel osândit, Mântuitorul meu şi Dumnezeu, ca să mântuiască lumea de înşelăciune, ca un milostiv.

Slavă..., acelaşi glas:

Astăzi Cel neapropiat după fiinţă, apropiat s-a făcut mie, şi a pătimit Patimi, Cel ce m-a slobozit pe mine din patimi. Cel ce dă lumină orbilor, de buzele celor fără de lege a fost scuipat şi şi-a dat spatele spre răni, pentru cei robiţi. Pe Care Curata şi Maica lui pe Cruce văzându-L, cu durere a zis: Vai mie, Fiul meu! De ce ai făcut aceasta? Cel împodobit cu frumuseţea mai mult decât toţi oamenii, fără suflare şi fără podoabă Te arăţi, neavând chip, nici frumuseţe. Vai mie, lumina mea! Nu pot să Te văd adormit; la cele dinlăuntru mă rănesc şi cumplită sabie prin inima mea trece. Laud patimile Tale, închinu-mă milostivirii Tale, îndelung-Răbdătorule Doamne, slavă Ţie.

Şi acum..., glasul al 6-lea:

Astăzi s-a împlinit cuvântul proorocesc; că iată ne închinăm la locul unde au stat picioarele Tale, Doamne. Şi din lemnul mântuirii gustând, slobozire din patimile păcatului am dobândit. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Apoi, ecteniile şi otpustul.

LA LITURGHIE

În loc de Sfinte Dumnezeule... se cântă: **Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne şi sfântă învierea Ta o lăudăm şi o mărim.**

LUNI ÎN A PATRA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

După Psalmul 103, la Doamne, strigat-am... se pun 10 stihiri: 4 de umilință, din Octoih, 3 din Triod şi 3 din Minei.

Stihirile Triodului, glasul al 8-lea: (podobie: Doamne, de ai şi stat...)

Doamne, Cel ce Ți-ai întins mâinile pe Cruce de bunăvoie, învredniceşte-ne pe noi să ne închinăm ei, întru umilința inimii, luminându-ne bine cu postirile şi cu rugăciunile, cu înfrânarea şi cu facerea de bine, ca un bun şi de oameni iubitor.

Doamne, curățeşte mulțimea păcatelor mele, după mulțimea milei Tale, Preaîndurate, şi mă învredniceşte a vedea cu suflet curat Crucea Ta, şi a o săruta în această săptămână a postului, ca un iubitor de oameni.

Glasul al 3-lea: (podobie: Mare minune...)

Mare minune! Se vede lemnul pe care s-a răstignit Hristos cu trupul. Lumea se închină Lui şi luminându-se strigă: O, putere a Crucii! Că numai văzută fiind arde pe demoni! Şi închipuită fiind se arată arzându-i; te fericesc pe tine, lemnule preacurate; te cinstesc şi mă închin ție cu frică şi slăvesc pe Dumnezeu, Care prin tine mi-a dăruit viață fără de sfârşit.

Şi 3 stihiri din Minei. Slavă... Şi acum..., a Născătoarei din Minei.

Vohod; Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

D at-ai moştenire celor ce se tem... (caută la pag. 79)

LA STIHOAVNĂ Stihira zilei, glasul al 8-lea, însuşi glasul:

N u cutez eu, ticălosul, să privesc cu ochii la cer, pentru faptele mele cele viclene. Ci ca vameşul suspinând, strig Ţie: Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine păcătosul şi de făţărnicia cea fariseiască mă izbăveşte, ca un milostiv. (de două ori)

A mucenicilor:

M ucenicii Domnului tot locul sfinţiţi, şi toată boala tămăduiţi; şi acum rugaţi-vă, să se izbăvească din cursele vrăjmaşului sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă..., Şi acum...,a Născătoarei:

C ele cereşti te laudă pe tine, ceea ce eşti plină de har, Maică, care nu ştii de mire, şi noi preamărim naşterea ta cea fără de urmă. Născătoare de Dumnezeu, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Şi cealaltă rânduială, precum s-a arătat mai înainte în Duminica Lăsatului sec de brânză. (pag. 50-51)

ÎN A PATRA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

(LA ÎNJUMĂTĂŢIREA POSTULUI)

MIERCURI SEARA, LA VECERNIE, care se săvârşeşte împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfinţite

La Doamne strigat-am... se pun 10 stihiri: şi se cântă 6 din Triod şi 4 din Minei.

Stihirile Triodului, glasul al 4-lea, însuşi glasul:

Postul, pricinuitorul bunătăţilor, şi-a adus acum înjumătăţirea sa, arătându-se bine plăcut prin zilele ce au trecut, şi spre cele ce urmează punând înainte folosinţa; căci îndemnarea spre lucruri bune face mai mult bine. Pentru aceasta făcând spre plăcere lui Hristos, Dătătorul tuturor bunătăţilor, să strigăm: Cel ce ai postit pentru noi şi ai răbdat Crucea, învredniceşte-ne fără osândă, să ne împărtăşim cu dumnezeieştile Tale Paşti, vieţuind în pace şi cu vrednicie slăvindu-Te pe Tine, împreună cu Tatăl şi cu Duhul.

Glasul al 5-lea:

Cei ce săvârşesc faptele bune în taină, aşteptând răsplătirile duhovniceşti, nu le vestesc în mijlocul ulițelor, ci mai vârtos le poartă înlăuntrul inimilor lor. Şi Cel ce vede toate, câte se fac în taină, ne dă plata înfrânării. Să săvârşim dar postul, nemâhnindu-ne la feţe, ci în cămările sufletelor noastre rugându-ne neîncetat, să strigăm: Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, Te rugăm nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel viclean.

Cu dragoste sufletească fără de saţiu, nelepădându-vă de

Hristos sfinților mucenici, care multe feluri de chinuri prin patimi răbdând, semeția tiranilor ați surpat și credința neclintită și nevătămată păzind, la ceruri v-ați mutat. Pentru aceasta și îndrăznire către Dânsul dobândind, cereți să dea lumii pace și sufletelor noastre mare milă.

Glasul 1: (podobie: Prealăudaților mucenici...)

Să ne spălăm sufletele cu apa postului și apropiindu-ne de cinstita și preacurata Cruce a Domnului, să ne închinăm ei cu credință; luând acum dumnezeiasca luminare, și dobândind veșnică mântuire, pace și mare milă.

Cruce, lauda apostolilor, pe care te înconjură Căpeteniile, Puterile și Arhanghelii, mântuiește-ne pe noi, cei ce ne închinăm ție, de toată vătămarea; și ne învrednicește să trecem cu bine dumnezeiasca măsură a postului și să ajungem ziua cea mântuitoare, prin care ne și mântuim.

Glasul al 7-lea: (podobie: Astăzi privegheză Iuda...)

Astăzi închinându-ne Crucii Domnului, să strigăm: Bucură-te Pomul vieții, stricătoarea iadului! Bucură-te bucuria lumii, pierzătoarea stricăciunii! Bucură-te ceea ce risipești pe demoni cu puterea ta! Întărirea credincioșilor, arma cea nesfărâmată, te rugăm, păzește, sfințește pe cei ce te sărută pe tine.

Și 4 stihiri din Minei.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Astăzi Cel neapropiat după ființă, mie apropiat S-a făcut și a pătimit Patimi, Cel ce m-a slobozit din patimi; Cel ce dă lumină orbilor, de buzele celor fără de lege a fost scuipat: și și-a dat spatele spre răni pentru cei robiți. Pe Care cea curată și Maica Lui, pe Cruce văzându-L, cu durere a zis: Vai mie, Fiul meu! Cum ai făcut aceasta? Cel împodobit cu frumusețea mai mult decât toți oamenii, fără suflare și fără podoabă Te arăți, neavând chip, nici frumusețe? Vai mie, Lumina mea! Nu pot să Te văd adormit; la cele dinlăuntru mă rănesc și cumplită sabie trece prin inima mea! Laud

Patimile Tale, mă închin milostivirii Tale, îndelung-Răbdătorule Doamne, slavă Ţie.

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Binecuvântat este Domnul Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel, singurul Care face minuni.

Stih: **Dumnezeule, judecata Ta dă-o împăratului şi dreptatea Ta fiului împăratului.**

De la Facere, citire:(IX, 18 - X, 1)

Iar fiii lui Noe care au ieşit din corabie erau Sem, Ham şi Iafet. Iar Ham era tatăl lui Canaan. Aceştia sunt cei trei fii ai lui Noe; din ei s-au răspândit oamenii pe -ntregul pământ.

Noe a prins a fi lucrător de pământ şi a sădit vie. Şi a băut vin şi s-a îmbătat şi s-a dezvelit în cortul său. Iar Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său şi, ieşind afară, le-a spus celor doi fraţi ai săi. Dar Sem şi Iafet au luat o haină, şi-au pus-o amândoi pe umeri şi, mergând cu spatele-nainte, au acoperit goliciunea tatălui lor; cum ei îşi aveau feţele întoarse înapoi, n-au văzut goliciunea tatălui lor. Când Noe s-a trezit din vin, a înţeles ce-i făcuse fiul său cel mai tânăr, şi a zis: „Blestemat să fie Canaan! Robul robilor le va fi el fraţilor săi!" Şi a zis: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem, iar Canaan să fie robul său; să-l înmulţească Dumnezeu pe Iafet şi să locuiască-n corturile lui Sem, iar Canaan să le fie slugă".

După potop, Noe a mai trăit trei sute cincizeci de ani. Iar de toate, zilele lui Noe au fost nouă sute cincizeci de ani; şi a murit.

Iată-i pe urmaşii fiilor lui Noe: Sem, Ham şi Iafet, cărora li s-au născut fii după potop.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Iar mie a mă lipi de Dumnezeu, bine este.

Stih: Cât de bun este Dumnezeu cu Israel

De la Pilde, citire:(XII, 23 - XIII, 10)

Urâciune Îi sunt Domnului buzele mincinoase, dar cel ce

lucrează cu credincioşie Îi e bineprimit. Omul care cunoaşte e tron al priceperii, dar inima nebunilor întâmpinată va fi cu blesteme. Mâna celor aleşi va dobândi cu uşurinţă stăpânire, dar cei vicleni vor fi de pradă. Un cuvânt înfricoşător înfricoşează inima dreptului, dar o veste bună îl înveseleşte. Cel ce hotărăşte drept îşi devine sieşi prieten, dar gândurile necredincioşilor sunt lipsite de milă. Pe cei ce păcătuiesc îi vor ajunge relele, iar calea necredincioşilor îi va duce aiurea. Omul viclean nu va nimeri vânatul, dar omul curat e o avere scumpă. În căile dreptăţii se află viaţă, dar căile celor ce nu uită răul duc spre moarte.

Copilul isteţ e ascultător faţă de tatăl său, dar cel neascultător se va nimici. Omul bun va mânca din roadele dreptăţii, dar vieţile nelegiuiţilor se vor sfârşi de timpuriu. Cel ce-şi păzeşte gura, sufletul şi-l păzeşte; dar cel care-şi pripeşte buzele, frică-şi va aduce sieşi. Cel fără nici o treabă o duce'ntr'o poftă, dar mâinile celor harnici se află'n luare-aminte. Omul drept urăşte vorba nedreaptă, dar necredinciosul e ruşinat şi n'are încredere. Dreptatea îi păzeşte pe cei lipsiţi de răutate, dar pe cei necredincioşi îi face răi păcatul. Sunt unii care, neavând nimic, se îmbogăţesc, şi sunt alţii care se umilesc în mijlocul multor bogăţii. Bogăţia omului e răscumpărarea vieţii lui, dar săracul nu suferă ameninţarea. Drepţii au pururea lumină, dar lumina necredincioşilor se va stinge. Sufletele viclene se rătăcesc în păcate, dar drepţii au îndurare şi miluiesc. Omul rău cu sudalmă face răul, dar cei ce se cunosc pe ei înşişi sunt înţelepţi.

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite.

Să se ştie:

Din această zi se rosteşte ectenia pentru cei ce se pregătesc spre sfânta luminare, aceasta se zice până în Miercurea din săptămâna patimilor, afară de sâmbăta şi duminica.

ÎN A PATRA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

VINERI SEARA, LA VECERNIE,

care se săvârşeşte împreună cu

Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfinţite

La Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri; a zilei, glasul al 6-lea, însuşi glasul:

Făcând vrednicia sufletului meu roabă patimilor, m-am făcut ca un animal şi nu mă pot uita spre Tine, Preaînalte; ci plecându-mă în jos, Hristoase, ca vameşul mă rog strigând către Tine: Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine şi mă mântuieşte. (de două ori)

Apoi 4 martirice din Octoih şi 4 din Minei.

Slavă..., a morţilor, de la glasul de rând (caută la sfârşitul Triodului).

Şi acum..., a Născătoarei, (Dogmatica glasului de rând).

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Cel ce paşti pe Israel, ia aminte! Cel ce povăţuieşti ca pe o oaie pe Iosif.

Stih: Cel ce şezi pe heruvimi, arată-Te înaintea lui Efraim şi Veniamin şi Manase.

De la Facere, citire: (XII, 1-7)

Şi a zis Domnul către Avram: „Ieşi din ţara ta şi din neamul tău şi din casa tatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta Eu. Şi Eu voi face din tine un neam mare; şi te voi binecuvânta şi-ţi voi mări numele şi tu vei fi izvor de binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, iar pe cei ce te vor blestema îi voi blestema; şi-ntru tine se vor binecuvânta toate neamurile pământului”.

Şi a plecat Avram, aşa cum îi zisese Domnul; cu el s-a dus şi Lot. Iar Avram era de şaptezeci şi cinci de ani când a ieşit din Haran. Şi a luat Avram pe Sarai, femeia sa, pe Lot, fiul fratelui său, şi toate averile pe care le agonisiseră şi toţi oameni pe care-i dobândiseră în Haran, şi au ieşit ca să meargă în ţara Canaanului şi au ajuns în ţara Canaan.

Şi Avram a străbătut ţara de-a lungul ei până la locul numit Sihem, până la stejarul Mamvri. Pe-atunci trăiau în ţara aceea Canaaneenii. Şi Domnul i S-a arătat lui Avram şi i-a zis: „Ţara aceasta Eu o voi da seminţiei tale". Şi acolo I-a zidit Avram un jertfelnic Domnului Care i Se arătase.

PROCHIMEN, glasul al 2-lea:

B ucuraţi-vă de Dumnezeu, ajutorul nostru.

Stih: Cântaţi psalmi şi bateţi din timpane.

De la Pilde, citire:(XIV, 15-26)

Omul simplu dă crezare fiecărui cuvânt, dar isteţul vine la gândul de-pe-urmă. Înţeleptul are teamă şi se fereşte de rău, dar nemintosul se încrede în sine şi se adună cu nelegiuiţii. Cel grabnic la mânie lucrează cu nesocotinţă, dar omul înţelept multe rabdă. Cei fără minte împart răutate, dar cei cu mintea isteaţă se ţin de pricepere. Oamenii răi vor luneca în faţa celor buni, iar necredincioşii vor sluji la uşile celor drepţi. Prietenii îi vor urî pe prietenii săraci, dar prietenii celor bogaţi sunt mulţi. Cel care-l necinsteşte pe nevoiaş păcătuieşte, dar fericit este cel ce-i miluieşte pe săraci. Cei rătăciţi pun la cale lucruri rele, dar cei buni pun la cale milă şi adevăr.

Cei ce meşteresc răul nu cunosc mila şi credinţa; milostenia şi credincioşia se află la cei ce meşteresc binele. Tot cel ce se îngrijeşte are de prisos, dar cel dezmierdat şi nepăsător va duce lipsă. Omul isteţ e cununa înţelepţilor, dar pierderea de timp a nemintoşilor e rea. Martorul de bună-credinţă mântuieşte un suflet de la rău, dar înşelătorul aţâţă minciuna. Nădejdea celui tare stă în frica de Domnul, şi fiilor săi le va lăsa un reazem de pace.

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite.

SÂMBĂTĂ DIMINEAȚA, LA UTRENIE

A liluia,cu stihurile obişnuite. Troparele glasului al 2-lea: Apostolilor, mucenicilor şi proorocilor...(de două ori) Slavă... Pomeneşte, Doamne... Şi acum... Maică sfântă...(vezi p. 85).

Catisma a 16-a. Sedelnele martirice, din Octoih, ale glasului. După: Fericiți cei fără prihană... se cântă binecuvântările morților: Bine eşti cuvântat, Doamne... Ceata sfinților a aflat izvorul...(pag. 22-24).

Ectenia pentru cei adormiți.

Sedealna morților, glasul al 5-lea: Odihneşte, Mântuitorul nostru... Slavă... Şi acum... Cel ce ai răsărit din Fecioară...(Pentru aceasta caută la Sâmbăta din a doua săptămână, pag. 86).

CANONUL

Cântarea a 6-a, glasul al 4-lea; Irmos:

C ufundat în viforul păcatelor, şi ca în pântecele chitului fiind ținut, strig către Tine cu proorocul: Doamne, scoate viața mea din stricăciune şi mă mântuieşte.

Ectenia mică

Condac, glasul al 8-lea: Cu sfinții odihneşte, Hristoase...

Icos: Tu singur eşti fără de moarte...(caută la Sâmbăta din a doua săptămână, pag. 86).

Cântarea a 7-a; Irmos:

C el ce ai grăit cu Moise în munte şi chipul Fecioarei în rug l-ai arătat, bine eşti cuvântat Dumnezeul părinților noştri.

Cântarea a 8-a; Irmos:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

P ământul şi toate cele ce sunt pe el, mările şi toate

izvoarele, cerurile cerurilor, lumina şi întunericul, frigul şi arşiţa, fiii oamenilor şi preoţii binecuvântaţi pe Domnul, şi-L preaînălţaţi pe El în veci.

Cântarea a 9-a; Irmos:

Slăvim toţi iubirea Ta de oameni, Hristoase Mântuitorul nostru, Cel ce eşti lauda robilor Tăi şi cununa credincioşilor; Care ai mărit pomenirea celeia ce Te-a născut pe Tine.

LUMINÂNDELE ce sunt scrise la Sâmbăta din a doua săptămână. (pag. 87)

LA LAUDE

Martiricele glasului de rând, (caută la sfârşitul Triodului).

LA STIHOAVNĂ

Podobnicele, (caută la sfârşitul Triodului).

DUMINICA A OPTA A TRIODULUI A PATRA A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

A SFÂNTULUI IOAN SCĂRARUL

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul 103, se cântă: Fericit bărbatul... (Catisma I), la Doamne strigat-am se cântă 10 stihiri: 7 ale Învierii din Octoih, 3 ale sfântului din Triod. Glasul al 8-lea: (podobie: O, preaslăvită minune...)

Părinte Ioane cuvioase, pururea ai purtat cu adevărat în gura ta înălțările lui Dumnezeu, cugetând cu multă străduință la cuvintele cele de Dumnezeu însuflate, preaînțeleptule, şi cu harul cel ce izvorăşte de acolo te-ai îmbogățit făcându-te fericit, surpând sfaturile tuturor necredincioşilor.

Părinte Ioane mărite, curățindu-ți sufletul cu izvoarele lacrimilor, şi cu stările cele de toată noaptea înduplecând pe

Dumnezeu, te-ai înălțat spre dragostea şi frumusețea Lui, fericite; întru care după vrednicie te desfătezi acum, neîncetat bucurându-te cu cei ce s-au nevoit împreună cu tine, cuvioase, de Dumnezeu cugetătorule.

Părinte Ioane cuvioase, întraripându-ți gândul prin credință spre Dumnezeu, ai urât nestatornicia tulburării celei lumeşti şi, crucea ta luând-o, ai urmat Celui ce vede toate, rob făcând minții, cu deprinderile sihăstriei, trupul cel neînfrânat, prin puterea dumnezeiescului Duh.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Cuvioase părinte, ascultând glasul Evangheliei Domnului, ai părăsit lumea, bogăția şi mărirea întru nimic socotindu-le. Pentru aceasta ai strigat tuturor: Iubiți pe Dumnezeu şi veți afla har veşnic; nimic să nu cinstiți mai mult decât dragostea Lui, ca să aflați odihnă împreună cu toți sfinții, când va veni întru slava Sa. Cu ale căror rugăciuni, Hristoase, păzeşte şi mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei, (Dogmatica glasului de rând).

Vohod; Lumină lină..., Prochimenul: Domnul a împărățit...

LA STIHOAVNA, Stihirile Învierii din Octoih.

Slavă..., a cuviosului, glasul al 2-lea:

Pe cel pe pământ înger şi în Ceruri om al lui Dumnezeu, podoaba cea frumoasă a lumii, desfătarea virtuților şi a faptelor bune, lauda sihaştrilor, pe Ioan să-l cinstim. Că acesta, fiind sădit în casa lui Dumnezeu, a înflorit după dreptate, şi ca un cedru în pustie, a înmulțit turmele lui Hristos, ale oilor celor cuvântătoare, întru cuvioşie şi dreptate.

Şi acum..., a Născătoarei:

O, minune, mai nouă decât toate minunile cele de demult! Că cine a cunoscut să fi născut maică fără bărbat, şi să poarte în brațe pe Cel ce cuprinde toată făptura? A lui Dumnezeu

este voia, Cel ce S-a născut; pe Care ca pe un prunc, Preacurată, în brațele tale purtându-L, şi îndrăznire, ca o Maică, la Dânsul câştigând, nu înceta a-L ruga pentru cei ce te cinstesc, ca să miluiască şi să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii; Slavă..., al cuviosului, glasul 1:

Locuitor pustiului şi înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, de Dumnezeu purtătorule, Părintele nostru Ioane; cu postul, cu privegherea şi cu rugăciunea, cereştile daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credință. Slavă Celui ce ți-a dat ție putere; slavă Celui ce te-a încununat pe tine; slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Şi acum.., al Născătoarei, glasul 1: Gavriil zicând ție, Fecioară...

DUMINICĂ DIMINEAȚA, LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... troparul Învierii (de 2 ori) Slavă..., al cuviosului, Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu. Sedelnele Învierii din Octoih, Binecuvântările învierii, Antifoanele şi Prochimenul.

Evanghelia de rând a Învierii. Învierea lui Hristos văzând... Psalmul 50.

Glasul al 8-lea: Slavă..., Uşile pocăinței deschide-mi mie... Şi acum..., În cărările mântuirii...

Glasul al 6-lea, Stihul: Miluieşte-ne Dumnezeule... stihira: La mulțimea faptelor mele... (pag. 7)

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 4, Catavasia:

Deschide-voi gura mea şi se va umple de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi împărătesei Maice, şi mă voi arăta luminat prăznuind, şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Pe ai tăi cântăreți, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 5-lea: (podobie: De străina feciorie...)

Ținând ca o armă de mântuire preacurată Crucea Ta, Mântuitorul nostru, prin ea strigăm Ție: Mântuieşte-ne pe noi, Cel ce ai pătimit de bunăvoie pentru noi, Dumnezeul tuturor, ca un mult-Milostiv:

Slavă..., a cuviosului, glasul al 4-lea: (podobie: Cel ce Te-ai înălțat...)

Întărind ca nişte trepte virtuțile, spre cer te-ai suit cu adevărat luminând, prin dreapta credință, la adâncul cel nemăsurat al privirii la cele de sus, biruind toate pândirile demonilor, şi păzeşti pe oameni de vătămarea lor, o Ioane, scara virtuților; şi acum te rogi, să se mântuiască robii tăi.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cel ce şade pe scaun de heruvimi şi petrece în sânurile Tatălui, ca pe scaunul Său cel sfânt şade trupeşte în sânurile tale, stăpână, împărățind aşa Dumnezeu peste toate neamurile, şi înțelepțeşte Îi cântăm acum; pe Care roagă-L să mântuiască pe robii tăi.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum având-l în minte a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispitită de nuntă ai avut în pântece pe

Dumnezeu, Cel peste toate, şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, Cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Înţelepţii lui Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să plesnim cu mâinile, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 4-lea: (podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii...)

Întru înălţimea înfrânării te-a pus pe tine Domnul, ca pe o stea adevărată şi nerătăcită, luminând marginile, învăţătorule Ioane, părintele nostru.

ICOS

Casă a lui Dumnezeu te-ai făcut cu adevărat pe tine însuţi, părinte, cu dumnezeieştile tale virtuţi, împodobind lămurit, ca şi cu nişte aur strălucitor, credinţa, nădejdea şi dragostea cea adevărată; aşezând dumnezeieştile legi, nevoindu-te cu înfrânarea ca un fără de trup; gândire, bărbăţie şi înţelepciune câştigându-ţi şi smerenia prin care te-ai înălţat. Pentru aceasta te-ai şi luminat cu rugăciunile tale neîncetate, şi ai ajuns la locaşurile cereşti, învăţătorule Ioane, părintele nostru.

SINAXAR la duminica a patra a postului mare

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeaşi zi, în Duminica a patra a Postului Mare, se face pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ioan Scărarul.

Pentru rugăciunile lui, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

N-au slujit făpturii înţelepţii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci groaza focului bărbăteşte călcând-o s-au

bucurat, cântând: Prealăudate Dumnezeul părinților noștri și Doamne, bine ești cuvântat.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

P e tinerii cei binecredincioși în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum plinită, pe toată lumea ridică să-Ți cânte Ție: pe Domnul lucrurile lăudați-L, și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

T ot neamul pământesc să salte cu duhul fiind luminat, și să prăznuiască firea minților celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu și să cânte: Bucură-te prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Ectenia mică

LUMINÂNDA Învierii din Octoih

Slavă...,a cuviosului: (podobie: Femei auziti glasul...)

D epărtatu-te-ai de desfătarea lumească, cuvioase, ca de ceva vătămător și, veștejindu-ți trupul cu nemâncarea, ai înnoit tăria sufletului și ai câștigat mărire cerească, vrednicule de laudă. Pentru aceasta nu înceta rugându-te pentru noi, cuvioase părinte Ioane.

Și acum...,a Născătoarei:

C u adevărat te mărturisim, Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, noi cei ce ne-am mântuit prin tine; că ai născut cu mijlocire nespusă pe Dumnezeu, Cel ce a stricat moartea prin Crucea Sa, și la Sine a atras mulțimile cuvioșilor, cu care împreună te lăudăm, Fecioară.

LA LAUDE, se cântă 7 stihiri ale învierii din Octoih şi aceasta din Triod

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit.

Glasul al 2-lea:

Veniți să lucrăm în via cea de taină, făcând în ea roade de pocăință; nu ostenindu-ne cu mâncări şi cu băuturi, ci cu rugăciuni şi cu posturi săvârşind virtuțile. Că aceasta plăcând Stăpânului lucrului, dăruieşte dinarul, prin care scapă sufletele de datoria păcatului, Unule, Cel mult-Îndurat.

Slavă..., tot aceasta. Şi acum..., Preabinecuvântată eşti...

Doxologia mare. ecteniile şi otpustul.

LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA A CINCEA A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

DUMINICĂ SEARA, LA VECERNIE

După Psalmul 103, la Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri: 4 din Octoih, 3 din Triod şi 3 din Minei.

Stihirile Triodului, glasul al 3-lea: (podobie: Mare este puterea Crucii...)

Să arătăm, credincioşilor mari osteneli în vremea postului, ca să dobândim mare laudă, cu mila Marelui Dumnezeu, izbăvindu-ne din văpaia gheenei.

Trecând acum înjumătățirea postului, să arătăm lămurit începerea slăvirii celei dumnezeieşti şi să ne sârguim cu căldură, să ajungem la sfârşitul vieții virtuoase, ca să luăm desfătarea care nu îmbătrâneşte.

Glasul al 7-lea: (podobie: Sub acoperământul tău...)

Trecând înjumătățirea acestei sfinte călătorii a postului, să

ne îndreptăm cu bucurie călătoria către viitor, ungându-ne sufletul cu untdelemnul facerii de bine; ca să ne învrednicim de Hristos Dumnezeul nostru şi să ne închinăm şi dumnezeieştilor Patimi şi să ajungem şi la înfricoşata şi Sfânta Înviere.

Şi 3 stihiri din Minei.

Slavă..., Şi acum...,a Născătoarei din Minei.

Vohod cu cădelniţa; Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Să nu întorci faţa Ta de la sluga Ta...(pag. 49)

LA STIHOAVNĂ, stihira zilei, glasul al 7-lea:

A proape este Mântuitorul, Cel ce a sădit via şi a chemat pe lucrători; veniţi nevoitorii postului să ne bucurăm de plată că dătătorul este bogat şi îndurat. Puţin lucrând, vom câştiga milă sufletului.

Glasul al 6-lea, însuşi glasul:

C ăzând Adam în tâlhăreştile gânduri i s-a furat mintea, rănindu-se la suflet, şi a zăcut lipsit de ajutor. Nici preotul cel mai înainte de lege n-a luat seama la dânsul, nici levitul cel din lege nu s-a uitat la el, fără numai Tu, Dumnezeule, Cel ce ai venit nu din Samaria, ci din Născătoarea de Dumnezeu, Doamne, slavă Ţie.

A mucenicilor:

M ucenicii Tăi, Doamne, nu Te-au tăgăduit, nici nu s-au depărtat de la poruncile Tale; cu rugăciunile lor miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., Şi acum...,a Născătoarei:

C a arhanghelii să lăudăm, credincioşilor, cămara cea cerească, şi uşa cea pecetluită cu adevărat; bucură-te cea din care a odrăslit nouă Mântuitorul tuturor, Hristos, Dătătorul de viaţă şi Dumnezeu. Surpă stăpână, pe vrăjmaşii cei fără de lege, cu mâna ta, Preacurată, nădejdea creştinilor.

Şi cealaltă rânduială, precum s-a arătat mai înainte în Duminica Lăsatului sec de brânză. (pag. 50-51)

ÎN A CINCEA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

MIERCURI, LA VECERNIE,

care se săvârşeşte împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfinţite

(se săvârşeşte miercuri dimineaţa deoarece seara se oficiază denia)

Catisma a şaptea. La Doamne, strigat-am..., stihira Triodului. Glasul al 8-lea:

Stihurile se încep de la: Cădea-vor în mreaja lor păcătoşii, ferit sunt eu până ce voi trece.

Între tâlharii gândurilor mele căzând, am fost prădat de minte eu, ticălosul; şi cumplit fiind bătut, tot sufletul mi s-a rănit, şi pentru aceasta zac gol de virtuţi în calea vieţii. Preotul văzându-mă că mă chinuiesc din pricina rănilor, pentru neputinţa tămăduirii, trecându-mă cu vederea, n-a căutat spre mine; şi levitul iarăşi nesuferind durerea cea stricătoare de suflet, văzându-mă şi el, a trecut pe lângă mine. Iar Tu, Cel ce ai binevoit a Te întrupa, nu din Samaria, ci din Maria, Hristoase Dumnezeule, dăruieşte-mi tămăduire, cu iubirea Ta de oameni, vărsând peste mine mare mila Ta.

Stih: Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Domnul m-am rugat.

Tot aceasta.

Stih: Vărsa-voi înaintea Lui, rugăciunea mea, necazul meu înaintea Lui voi spune.

De este vreo virtute, de este vreo laudă, se cuvine sfinţilor. Că săbiilor şi-au plecat capul pentru Tine, Cel ce ai plecat

cerurile şi Te-ai pogorât; vărsatu-şi-au sângele pentru Tine, Cel ce Te-ai micşorat Însuţi şi ai luat chip de rob; smeritu-s-au până la moarte, sărăciei Tale asemănându-se. Pentru ale căror rugăciuni, după mulţimea îndurărilor Tale, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Glasul al 8-lea: (podobie: Doamne, de ai şi stat...)

Stih: **C**ând lipsea dintru mine duhul meu, Tu ai cunoscut cărările mele.

Doamne, Tu ai arătat pe sfinţii Tăi ucenici ceruri cuvântătoare; cu sfinţitele mijlociri ale acestora, scapă-mă din relele pământeşti, înălţând pururea gândul meu, prin înfrânare şi prin cunoştinţa patimilor mele, ca un îndurat şi de oameni iubitor.

Stih: **Î**n calea aceasta, în care am umblat, ascuns-au cursă mie.

Având vremea postului toţi ca un ajutător spre lucrurile cele dumnezeieşti, să plângem din toată inima şi să strigăm Mântuitorului: Doamne mult-Milostive, pentru ucenicii Tăi, mântuieşte pe cei ce Te laudă cu frică, ca un îndurat şi iubitor de oameni.

Stih: **L**uat-am seama de-a-dreapta şi am privit şi nu era cine să mă cunoască.

Apostoli prealăudaţi, rugători ai lumii, tămăduitorii bolnavilor, păzitorii sănătăţii, în acestea amândouă păziţi-ne pe noi, care trecem vremea postului; să fim împăcaţi dumnezeieşte unul cu altul, ferindu-ne gândul netulburat de patimi, ca să cântăm toţi laudă lui Hristos, celui ce a înviat, ca Unui biruitor.

Alte 24 stihiri ale Canonului mare, alcătuire a lui Andrei Criteanul, glasul al 4-lea (podobie: Cu lacrimi ...)

Stih: **P**ierit-a fuga de la mine şi nu este cel ce caută sufletul meu.

Toată viaţa mea am cheltuit-o cu desfrânatele şi cu vameşii. Oare, voi putea măcar la bătrâneţe să mă pocăiesc de cele ce am

greşit? Făcătorule al tuturor şi doctorule al celor bolnavi, Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Strigat-am către Tine, Doamne, zis-am: Tu eşti nădejdea mea, partea mea eşti Tu, în pământul celor vii.

De greutatea nepurtării de grijă sunt cuprins, tăvălindu-mă în noroi, săgetat fiind cu săgeata lui Veliar, şi întinez pe cel făcut după chip; Întorcătorule al celor nepurtători de grijă, şi Izbăvitorul celor greşiți, Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Ia aminte spre rugăciunea mea, că m-am smerit foarte.

Făcutu-m-am sminteală oamenilor, lucrând ca un pământean cele pământeşti. Cu nunta m-am împreunat din porunca Ta, şi am călcat porunca, spurcându-mi patul; Cel ce m-ai zidit din pământ, nu trece zidirea Ta; Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Izbăveşte-mă de cei ce mă prigonesc, că m-am smerit foarte.

Ucigaş m-am făcut sufletului meu, îngrijindu-mă numai de trup. Făcutu-m-am batjocură demonilor, slujind poftelor şi necuviinţelor. Ci cu milostivirea Ta îndură-Te, Alungătorule al demonilor; Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Scoate din temniță sufletul meu, ca să laude numele Tău.

De bunăvoie am greşit mai mult decât toți; pentru aceasta sunt părăsit. Am protivnic sufletului meu gândul trupesc, şi mă întunecă. Luminătorule al celor din întuneric şi povățuitorule al celor rătăciți, Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Pe mine mă aşteaptă drepții, până ce-mi vei răsplăti mie.

Viu va fi sufletul meu, Doamne, zis-a proorocul, şi Te va lăuda; caută-mă pe mine, oaia cea pierdută, şi mă rânduieşte în turma Ta; dă-mi vreme de pocăință, ca, suspinând, să

grăiesc Ție: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: **D**intru adâncuri am strigat către Tine, Doamne, Doamne, auzi glasul meu!

Greșit-am, greșit-am călcând poruncile Tale, Hristoase Dumnezeule; fii milostiv, Făcătorule de bine, ca să văd cu ochii cei dinăuntru și să fug de întuneric grăind Ție cu frică: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: **F**ie urechile Tale luând aminte la glasul rugăciunii mele.

Fiare sălbatice m-au înconjurat, dar scoate-mă de la ele, Stăpâne; că vrei să se mântuiască toți și să vină la cunoștința adevărului; mântuiește pe toți oamenii, ca un Ziditor, și împreună cu el și pe mine. Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: **D**e Te vei uita la fărădelegi Doamne, Doamne, cine va suferi, că la Tine este milostivirea.

Fii mie tămăduire, Făcătorule de bine, și nu mă lepăda, Mântuitorul meu; vezi-mă pe mine zăcând întru fărădelegi și ridică-mă ca un atotputernic, ca și eu să vestesc faptele mele și să grăiesc Ție: Doamne, mai înainte de sfârși, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: **P**entru numele Tău, Te-am așteptat Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Ascunzând talantul ce mi s-a dat, ca o slugă nemulțumitoare l-am îngropat în pământ; deci, ca un netrebnic m-am osândit, și nu mai îndrăznesc să mă rog Ție; iar Tu, ca Cel ce nu ții minte răul milostivește-Te spre mine, ca și eu să grăiesc Ție: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: **D**in straja dimineții, până în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul!

Uscat-ai lacul patimilor celei cu scurgerea de sânge, cu atingerea de poala Ta; lua-voi şi eu iertarea greşelilor, apropiindu-mă de Tine cu credinţă neîndoită. Primeşte-mă şi pe mine ca pe aceea, şi-mi tămăduieşte durerea. Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Că la Domnul este milă şi multă mântuire la El şi El va izbăvi pe Israel din toate fărădelegile lui.

Pe scaunul de judecată va să şezi, Cel ce ai făcut cu cuvântul cerul şi pământul; vom sta înaintea Ta toţi, spunându-Ţi păcatele noastre; mai înainte de ziua aceea primeşte-mă întru pocăinţă. Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Lăudaţi pe Domnul toate neamurile, lăudaţi-L pe El toate popoarele.

Caută cu ochiul cel mult-îndurat şi fii mie milostiv, Unule, Mântuitorule; dăruieşte ape de tămăduiri ticălosului şi nenorocitului meu suflet. Spală-mă de întinăciunea faptelor mele, ca să cânt: Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Că s-a întărit mila Lui peste noi şi adevărul Domnului rămâne în veac.

Sabie a pregătit Veliar, sârguindu-se să vâneze sufletul meu, cel smerit; străin m-a făcut, Îndurate, de cunoştinţa luminii feţei Tale; Cel ce eşti puternic întru tărie, scoate-mă din ghearele lui. Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Către Tine, Cel ce locuieşti în cer, am ridicat ochii mei. Iată, precum sunt ochii robilor la mâinile stăpânilor lor, precum sunt ochii slujnicei la mânile stăpânei sale; aşa sunt ochii noştri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce se va milostivi spre noi.

Întreg m-am făcut rob patimilor, părăsind legea şi dumnezeieştile Scripturi; tămăduieşte-mă pe mine tot, Făcătorule

de bine, Cel ce pentru mine Te-ai făcut ca mine, Bunule; întoarce-mă, Îndurate, stricătorule al patimilor. Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Miluieşte-ne pe noi Doamne, miluieşte-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare, că prea mult s-a săturat sufletul nostru de ocara celor îndestulaţi şi de defăimarea celor mândri.

Păcătoasa a udat cu lacrimi cinstitele şi prea curatele Tale picioare, pe toţi îndemnându-i să alerge şi să-şi ia dezlegare de greşale. Dăruieşte-mi credinţa aceleia şi mie Mântuitorule ca să grăiesc Ţie: Doamne mai înainte de sfârşit până ce nu pier, mântuieşte-mă

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Curăţeşte întinăciunea sufletului meu, Cel ce ai sărăcit după trup pentru mine şi ai fost prunc; trimite-mi picătura milei Tale, mie celui neputincios şi zdrobit, Hristoase; spală-mă de întinăciune, vindecă-mă de boală. Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Întăreşte, Stăpâne, sufletul meu, ca să alerge la Tine şi să slujesc Ţie pururea; că Tu eşti acoperământul meu şi păzitorul, sprijinitorul şi ajutorul; învredniceşte-mă, Dumnezeule Cuvinte, ca să strig cu îndrăzneală: Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Fii nouă zid nebiruit, Iisuse Mântuitorule şi milostive Dumnezeule! Că am căzut în năravuri şi lucruri înşelătoare. Dar ridică zidirea Ta, ca un făcător de bine, şi Te milostiveşte spre ea ca un îndurat. Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Fiu desfrânat m-am făcut risipind bogăţia, şi mă topesc

acum de foame; dar alerg sub acoperământul Tău, primeşte-mă ca pe acela, Părinte bunule, şi mă învredniceşte a fi părtaş mesei Tale, ca să strig Ţie: Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Pentru pizmă a scos din rai începătorul răutăţii pe cel întâi-zidit, iar tâlharul, care a strigat pe lemn: pomeneşte-mă!, a primit raiul. Pentru aceasta şi eu cu credinţă şi cu frică strig: Pomeneşte-mă, Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Întinde-mi mâna ca lui Petru şi mă scoate dintru adânc, Dumnezeule; dăruieşte-mi har şi milă, cu rugăciunea Maicii Tale, celei cu totul fără prihană, care Te-a născut fără de sămânţă, şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Primeşte-mă pe mine, care cânt în toate zilele: Mielule, Cel ce ai ridicat păcatul lumii, în mâinile Tale dau sufletul şi trupul meu; şi în toată ziua şi noaptea, după datorie, strig Ţie: Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Slavă...

O, milostivirea Ta cea negrăită, Preabunule, Cel ce nu ţii minte răul, Doamne! O, Cel ce eşti fără de păcat şi îndurat, nu mă lepăda pe mine de la faţa Ta, ca şi eu cu mulţumire, bucurându-mă şi cântând, să strig Ţie: Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Şi acum...

O, negrăită smerenia Ta! O, naşterea Ta cea prea minunată şi străină! O, cum Te-a purtat Fecioara prunc în braţele sale,

pe Tine, Făcătorul şi Dumnezeul, Cel ce ai primit a Te întrupa dintr-însa, Făcătorule de bine! Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Dumnezeul răzbunărilor, Domnul Dumnezeul răzbunărilor cu îndrăzneală a grăit.

Stih: **Înalţă-te Cel ce judeci pământul, răsplăteşte răsplătirea celor mândri.**

De la Facere, citire: (XVII, 1-9)

Iar când era Avram de nouăzeci şi nouă de ani, Domnul i S-a arătat lui Avram şi i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul tău; mergi în căile Mele şi fii desăvârşit şi voi încheia legământul Meu între Mine şi tine şi te voi înmulţi foarte". Atunci a căzut Avram cu faţa la pământ, iar Dumnezeu i-a grăit, zicând:

„Eu sunt, şi iată că legământul Meu e cu tine şi tu vei fi tată a mulţime de neamuri; şi de-acum nu te vei mai chema cu numele de Avram, ci Avraam va fi numele tău, căci te voi face tată a mulţime de neamuri; şi foarte roditor te voi face, foarte; şi din tine voi face neamuri, şi regi se vor ridica din tine. Legământul Meu îl voi pune între Mine şi tine şi seminţia ta de după tine, întru tot neamul lor, legământ veşnic pentru ca Eu să fiu Dumnezeul tău şi al urmaşilor tăi de după tine. Şi-ţi voi da ţie şi seminţiei tale de după tine pământu-n care pribegeşti acum, tot pământul Canaanului, în stăpânire veşnică, şi Eu le voi fi lor Dumnezeu".

Şi i-a zis Dumnezeu lui Avraam: „Iar tu să păzeşti legământul Meu, tu şi urmaşii tăi de după tine-ntru tot neamul lor.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Veniţi să ne bucurăm de Domnul şi să strigăm lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru.

Stih: **Să întâmpinăm faţa Lui întru laudă şi în psalmi să-I strigăm Lui.**

De la Pilde, citire: (XV, 20 - XVI, 9)

Căile celor leneşi sunt aşternute cu spini, dar ale celor harnici sunt căi bătute. Fiul înțelept îşi înveseleşte tatăl, iar fiul fără minte îşi batjocoreşte mama.Cărările nebunului n'au nici un înțeles, dar omul cuminte merge cu îndreptar. Cei ce nu cinstesc adunările tăgăduiesc schimbul de păreri, dar sfatul rămâne în inimile celor ce se sfătuiesc; omul rău nu-i va da ascultare, nici că va spune în obşte ceva bun sau potrivit. Gândurile înțeleptului sunt căi ale vieții, aşa ca el să se ferească de iad şi să se mântuiască. Domnul surpă casele batjocoritorilor, dar El întăreşte hotarul văduvei. Gândul nedrept e urâciune în fața Domnului, dar spusele celor curați au măreție. Cel ce primeşte mită se nimiceşte pe sine, dar cel ce urăşte primirea de mită, acela viu va fi. Păcatele se curățesc prin milostenii şi credință, iar cu frica de Domnul se fereşte fiecare de rău. Inimile drepților cugetă credință, dar gura necredincioşilor răspunde lucruri rele. Căile oamenilor drepți sunt bineprimite de Domnul; prin ele, chiar duşmanii devin prieteni. Departe stă Dumnezeu de cei necredincioşi, dar El ascultă rugăciunile drepților. Mai bine e să primeşti puțin cu dreptate decât roade multe pe nedrept.

Inima omului să gândească ce e drept, pentru ca paşii lui să-i îndrume Dumnezeu pe calea cea dreaptă. Ochiul care se desfată'n frumusețe veseleşte inima şi o veste bună îngraşă oasele. Cel ce dă deoparte învățătura se urăşte pe sine, dar cel ce ține seamă de mustrări îşi iubeşte sufletul. Frica de Dumnezeu este învățătură şi înțelepciune, iar răsplata ei e înalta cinstire. Toate lucrurile celui smerit sunt vădite'n fața lui Dumnezeu, iar cei necredincioşi vor pieri în ziua cea rea. Tot cel ce are inima mândră e necurat în fața lui Dumnezeu, iar cel ce dă mâna cu nedreptate nu va rămâne nepedepsit. Începutul căii celei bune este a face dreptate, căci ea e primită de Dumnezeu mai mult decât a-I aduce jertfe. Acela care-L caută pe Domnul va afla cunoaştere cu dreptate, iar cei ce-L caută drept, pace vor afla. Toate lucrurile Domnului sunt făcute cu dreptate, iar necredinciosul e păstrat pentru ziua cea rea.

Apoi: Să se îndrepteze rugăciunea mea... şi cealaltă urmare a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

JOI ÎN A CINCEA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST LA UTRENIE

DENIA CANONULUI MARE

(se săvârşeşte miercuri seara)

După cei şase Psalmi se cântă **Aliluia, Aliluia, Aliluia,** troparele treimice ale glasului de rând din Ceaslov.

Apoi se citeşte viaţa Cuvioasei Maria Egipteanca, în două stări (pag. 437)

Psalmul 50

Apoi se începe Canonul mare, care se zice rar, cu glas umilit şi cu inimă înfrântă, făcând la fiecare tropar câte 3 închinăciuni.

CANONUL MARE

Alcătuire a Sfântului Părintelui nostru Andrei Criteanul, **diortosit într-o frumoasă limbă românească de către Arhiepiscopul Bartolomeu Anania al Clujului.**

Cântarea întâi

Irmos:

Ajutor şi acoperământ mi s'a dat mie spre mântuire: Acesta este Dumnezeul meu, şi pe El Îl voi slăvi; El e Dumnezeul părintelui meu, şi pe El Îl voi înălţa, căci cu slavă S'a preamărit". (de două ori)

Stih: Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

(Se repetă la începutul fiecărui tropar)

De unde voi începe plângerea ticăloaselor mele fapte? Ce început voi pune, Hristoase, acestei tânguiri de acum? Tu însă, ca un milostiv, dă iertare greşalelor mele.

Vino, suflet sărman, vino împreună cu trupul tău şi te mărturiseşte în faţa Ziditorului tuturor. De acum înainte părăseşte-ţi nebunia cea de dinainte şi adu-I lui Dumnezeu lacrimi de pocăinţă.

Răvnind eu la neascultarea lui Adam cel-întâi-zidit, iată că din pricina păcatelor mele m'am pomenit dezbrăcat de Dumnezeu, de împărăție și de veșnica ei desfătare.

Vai ție, suflet sărman! De ce te-ai făcut asemenea Evei celei dintâi? Că rău ai căzut și amar te-ai rănit; că te-ai atins de pom, și cu îndrăzneală ai gustat din nebunească mâncare.

În locul Evei celei trupești, Evă gânditoare mi s'a făcut în trup cugetul cel pătimaș; că pe cele dulci arătându-mi-le, el pururea gustă din băutura cea amară.

Pe drept a fost alungat Adam din Eden, de vreme ce nu a păzit porunca Ta, Mântuitorule. Dar eu, eu ce voi suferi, de vreme ce necontenit Îți nesocotesc cuvintele cele dătătoare de viață?

Întrecând eu omorul lui Cain, de bună voie m'am făcut ucigaș al cugetului, al sufletului, războindu-mă împotriva lui prin hrana trupului și prin faptele mele cele rele.

Nu m'am asemănat, Iisuse, dreptății lui Abel. Daruri bine-primite niciodată nu Ți-am adus, nici fapte plăcute lui Dumnezeu, nici jertfă curată, nici viață fără prihană.

Așa cum a făcut Cain, tot astfel și noi, sărmanul meu suflet, Făcătorului tuturor I-am adus fapte spurcate, jertfă cu prihană și viață netrebnică; din pricina acestora, împreună ne-am osândit.

Tu, Ziditorule, făcându-mă lut viu, ai pus în mine trup și oase și suflare de viață. Dar tot Tu, Făcătorul meu, Mântuitorul meu și Judecătorule, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Ție, Mântuitorule, Îți mărturisesc păcatele pe care le-am făcut, precum și rănile sufletului și ale trupului meu, cu care tâlhărește m'au acoperit ucigătoarele gânduri lăuntrice.

Cu toate că am greșit, Mântuitorule, eu știu că Tu ești iubitor de oameni: lovești cu milă și Te milostivești fierbinte;

pe cel ce plânge îl vezi, şi ca un părinte alergi chemându-l la Tine pe cel risipitor.

Pe mine, cel alungat de dinaintea uşilor Tale, Mântuitorule, cel puțin acum, la bătrânețe, nu mă lăsa în iad fără nădejde; ci mai înainte de sfârşitul meu, Tu, ca un iubitor de oameni, dă-mi iertare greşalelor.

Eu sunt cel căzut între tâlhari, lovit de cugetele mele; peste tot sunt acum rănit de ele, şi plin de bube. Ci Tu Însuți, Mântuitorule, vino la mine şi vindecă-mă.

Văzându-mă mai întâi preotul, m'a trecut cu vederea; văzându-mă şi levitul că sunt gol în suferințe, nu m'a luat în seamă. Dar Tu, Iisuse, cel răsărit din Maria, vino la mine şi miluieşte-mă.

Mielule al lui Dumnezeu, Cel ce ai vindecat păcatele tuturor, ridică de pe mine lanțul cel greu al păcatului şi, ca un milostiv, dă-mi lacrimi de pocăință.

E vremea pocăinței, eu vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de pe mine lanțul cel greu al păcatului şi, ca un îndurat, dă-mi iertare de greşale.

Să nu mă urăşti, Mântuitorule; nu mă lepăda de la fața Ta; ridică de pe mine lanțul cel greu al păcatului şi, ca un milostiv, dă-mi iertare de greşale.

Greşalele mele cele de voie şi cele fără de voie, Mântuitorule, cele vădite şi cele ascunse, cele ştiute şi cele neştiute, pe toate mi le iartă şi, ca un Dumnezeu, milostiveşte-Te şi mântuieşte-mă.

Din tinerețe, Mântuitorule, poruncile Tale le-am lepădat şi toată viața mi-am petrecut-o în pofte, neîngrijindu-mă şi lenevindu-mă. Pentru aceasta strig către Tine, Mântuitorule: Măcar acum, la sfârşit, mântuieşte-mă.

În păcate cheltuindu-mi bogăția sufletului, pustiu mă aflu de virtuțile cuviosiei; flămând fiind, strig către Tine: Dătătorule de milă, ia-mi-o înainte şi miluieşte-mă.

Înaintea feței Tale cad Iisuse: Ție Ți-am greșit, milostivește-te spre mine, ridică de pe mine lanțul cel greu al păcatului, și ca un Îndurat primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Să nu intri cu mine la judecată, prin care să-mi vezi faptele, să-mi cercetezi cuvintele și să-mi pedepsești pornirile; ci, cu îndurările Tale, trecând cu vederea toate nevredniciile mele, mântuiește-mă, Atotputernice.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Din osârdia ta cea dumnezeiască, cea de sus, dă-mi har luminător ca să scap din întunericul patimilor și din inimă să laud faptele vieții tale celei frumoase, Marie.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Plecându-te dumnezeieștilor legi ale lui Hristos, la El ai venit, părăsind astfel năvalnicele porniri ale plăcerilor; și orice virtute, cu toată mucenicia, ca pe una singură ai săvârșit-o.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Prin rugăciunile tale, Părinte Andrei, scapă-ne de patimile cele necinstite; și te rugăm să ne arăți acum părtași ai împărăției lui Hristos, pe noi, cei ce pe tine, strălucitule, te lăudăm cu credință și cu dragoste.

Slavă..., a Treimii:

Treime mai presus de ființă, Căreia ne închinăm întru o singură Unime, ridică de pe mine lanțul cel greu al păcatului și, ca una ce ești îndurătoare, dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și ocrotitoarea celor ce te laudă, ridică de pe mine lanțul cel greu al păcatului și, ca o stăpână, tu, cea preacurată, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc.

(Se repetă Irmosul; aceasta se face la sfârșitul fiecărei cântări)

Cântarea a doua

Irmos:

Ia aminte, cerule, şi voi grăi şi-L voi lăuda pe Hristos Carele din Fecioară a venit cu trup". (de două ori)

Stih: Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Ia aminte, cerule, şi voi grăi: pământule, în auz primeşte glasul celui ce în faţa lui Dumnezeu se pocăieşte şi-L laudă.

Ia aminte, Dumnezeule, Mântuitorul meu, cu ochiul Tău cel blând, şi primeşte-mi mărturisirea cea plină de căldură.

Eu însumi, unul, greşit-am faţă de Tine mai mult decât toţi oamenii; ci Tu, Mântuitorule, ca un Dumnezeu milostiveşte-Te de făptura Ta.

Viforul relelor m'a învăluit, Milostive Doamne; ci, precum cândva lui Petru, mâna Ta întinde-mi-o şi mie.

Lacrimile celei desfrânate le vărs şi eu în faţa Ta, Îndurate; milostiveşte-Te spre mine, Mântuitorule, cu îndurarea Ta.

Vestmântul cel dintâi pe care dintru început mi l-ai ţesut, Ziditorule, mi l-am rupt; din care pricină iată-mă acum că zac gol.

În haina deslânată pe care şarpele mi-a ţesut-o cu sfatul, în aceea m'am îmbrăcat, ca să mă ruşinez acum.

La frumuseţea pomului am privit, mintea mi s'a amăgit; acum zac ruşinat şi gol.

Începătorii răutăţilor, toţi pe spatele meu au uneltit şi prin mine şi-au prelungit nelegiuirea.

Frumuseţea mea cea întâi-zidită, ca şi podoaba mea, le-am pierdut; acum zac gol şi mă ruşinez.

Haine de piele mi-a cusut păcatul, despuindu-mă de vestmântul cel dintâi, ţesut de Dumnezeu.

Îmbrăcat mă aflu cu îmbrăcăminte de ruşine, asemenea

unor frunze de smochin, spre vădirea patimilor celor din voia mea.

Urât m'am îmbrăcat cu haină de ocară, însângerată prin scurgerea unei vieți pătimașe și iubitoare de desfătări.

Haina trupului mi-am pătat-o, podoaba cea după chipul și asemănarea Ta, Mântuitorule, mi-am întinat-o.

În întristarea patimilor am căzut, și în stricăciunea cea trupească; aceasta-i pricina pentru care acum vrăjmașul mă asupreşte.

De vreme ce eu, Mântuitorule, prin neînfrânare mi-am ales o viață iubitoare de lucruri materiale și de averi, iată că acum de grea povară mă văd apăsat.

Înfățișarea trupului mi-am împodobit-o cu îmbrăcămintea numeroaselor chipuri ale cugetelor neruşinate; și iată că acum eu pe mine mă osândesc.

Cu sârguință m'am îngrijit doar de podoaba mea cea din afară, fără să iau în seamă adăpostul lăuntric, cel după chipul lui Dumnezeu.

Făcând din patimile mele un chip al curățeniei, cu pofte iubitoare de plăceri mi-am stricat frumusețea minții.

Cu patimile am îngropat frumusețea chipului dintâi; ci Tu, Mântuitorule, așa cum oarecând ai făcut cu drahma cea pierdută, tot astfel caută-mă și găsește-mă.

Asemenea păcătoasei am greșit; și, de vreme ce eu însumi Ți-am greșit, Mântuitorule, ca ea strig acum către Tine: Cum ai primit mirul, așa primește-mi lacrimile.

Milostiv fii mie!, asemenea vameșului strig acum către Tine, Mântuitorule; curățește-mă, că nici unul din urmașii lui Adam nu Ți-a greșit ca mine.

Nici lacrimi nu am, nici umilință. Tu, însă, Mântuitorule, pe amândouă dăruiește-mi-le, ca un Dumnezeu.

Doamne, Doamne, atunci, când va fi să fie, uşa Ta să nu mi-o închizi, ci să mi-o deschizi, mie, celui ce'n faţa Ta mă pocăiesc.

Tu, iubitorule de oameni, Cel ce vrei ca toţi să se mântuiască, cheamă-mă, ca un bun, şi primeşte-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Ascultă, Doamne, suspinele sufletului meu, primeşte picăturile ochilor mei şi mă mântuieşte.

A Născătoarei:

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una eşti prealăudată, roagă-te'ndelung ca să ne mântuim.

Alt canon

Irmos:

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Dumnezeu, Cel ce de demult, în pustie, poporului Meu i-am plouat mană şi i-am izvorât apă din piatră, Eu, doar cu dreapta Mea şi cu tăria Mea".

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Dumnezeu. Ascultă, suflete al meu, pe Domnul Cel ce strigă astfel, şi îndepărtează-te de păcatul cel dintâi şi teme-te de Dumnezeu ca de un judecător nefăţarnic.

Cui te-ai asemănat, multpăcătosule suflete? Vai mie: lui Cain celui de demult şi lui Lameh, cu fapte rele precum cu nişte pietre ucigându-ţi trupul şi cu pornirile cele nebuneşti omorându-ţi mintea.

Pe toţi cei din Legea veche în fărădelegi întrecându-i, suflete, nu te-ai asemănat lui Set, nici că i-ai urmat lui Enos, nici lui Enoh celui din strămutare, şi nici lui Noe; prin aceasta, sărac te-ai arătat de o viaţă ca a celor drepţi.

Tu însuţi, suflete al meu, ai deschis zăvoarele mâniei Dumnezeului tău şi ţi-ai înecat trupul şi faptele şi viaţa, precum odinioară pământul întreg, şi ai rămas pe dinafara mântuitoarei corăbii.

Lameh a strigat, plângând: Un om am ucis pentru rana mea şi un tânăr pentru vânătaia mea!; dar tu, o, suflete al meu, nu te cutremuri că ţi-ai întinat trupul şi ţi-ai pătat mintea.

O, cum am râvnit eu să-i semăn lui Lameh, ucigaşul cel de demult, ca pe un bărbat ucigându-mi sufletul, ca pe un tânăr mintea şi ca pe un frate trupul, aşa cum fusese şi ucigaşul Cain, cu pornirile cele poftitoare de plăceri.

O, suflete, ţi-ai aflat meşteşugul de a zidi un turn poftelor tale; şi întăritură le-ai fi făcut dacă Ziditorul nu ţi-ar fi oprit planurile şi dacă nu ţi-ar fi surpat pân' la pământ meşteşugirile.

Oarecând plouat-a Domnul foc din cer şi a ars înfierbântata fărădelege a sodomiţilor; tu însă ţi-ai aprins singur focul gheenei, suflete, în care va fi să arzi.

M'am rănit, m'am vătămat, iată că săgeţile vrăjmaşului mi-au rănit sufletul şi trupul. Iată că acum toate strigă: şi rănile, şi bubele, şi beteşugurile, şi vătămăturile patimilor mele celor cu voie.

Cunoaşteţi şi vedeţi că Eu sunt Dumnezeu, Cel care cercetez inimile, înfrânez cugetele şi vădesc faptele, ard păcatele, îi judec pe orfan şi pe cel smerit şi pe cel sărac.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Afundată fiind în adâncul răutăţilor, Marie, mâinile ţi le-ai întins spre înduratul Dum-nezeu, iar El cu milostivire ţi-a întins mână de ajutor, ca şi lui Petru, cu adevărat căutându-ţi întoarcerea.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu toată osârdia şi cu iubire ai alergat spre Hristos, urându-ţi calea cea dintâi, aceea a păcatului; şi în pustiile cele neumblate te-ai hrănit şi poruncile Lui cele dumnezeieşti întru curăţie le-ai plinit.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Să vedem, o, suflete, să vedem iubirea de oameni a lui Dumnezeu, Stăpânului; iată de ce, acum, mai înainte de sfârşit, cu lacrimi să cădem în faţa Lui, strigând: Prin rugăciunile lui Andrei, Mântuitorule, milu-ieşte-ne!

Slavă..., a Treimii:

Treime fără de început, nezidită, Unime nedespărţită, primeşte-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, şi mântuieşte-mă pe mine, cel ce am greşit. A Ta zidire sunt, nu mă trece cu vederea, ci izbăveşte-mă de osânda focului.

Şi acum..., a Născătoarei:

Preacurată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine şi limanul celor înviforaţi, prin rugăciunile tale fă-mi-L şi mie îndurat pe Milostivul şi Făcătorul şi Fiul tău.

Cântarea a treia

Irmos:

Pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale, Hristoase, întăreşte Biserica Ta". (de două ori)

Stih: **Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.**

Cu ploaie de foc de la Domnul, El, Domnul, a ars oarecând pământul Sodomei.

În munte scapă, suflete, precum Lot cel de demult, şi izbăveşte-te lăsând în urmă Ţoarul.

O, suflete, fugi de aprindere, fugi de arderea Sodomei, fugi de pârjolul dumnezeieştii văpăi.

Greşit-am Ţie, eu, unul, eu singur greşit-am mai mult decât toţi; Hristoase, Mântuitorule, nu mă trece cu vederea.

Ţie, Mântuitorule, mă mărturisesc: Fără măsură greşit-am;

dar Tu, ca un îndurat, uşurează-mi păcatele şi iartă-mi-le.

Tu eşti Păstorul cel bun; caută-mă pe mine, mielul, şi nu mă trece cu vederea pe mine, cel rătăcit.

Tu eşti dulcele Iisus, Tu eşti Ziditorul meu; întru Tine, Mântuitorule, mă voi îndrepta.

A Treimii:

Preasfântă Treime, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne.

O, Treime-Unime, Dumnezeule, mântuieşte-ne din înşelăciune şi din ispite şi din primejdii.

A Născătoarei:

Bucură-te, pântece primitor de Dumnezeu; bucură-te, tronul Domnului; bucură-te Maica Vieţii noastre.

Alt canon

Irmos:

Doamne, pe piatra poruncilor Tale întăreşte-mi inima care se clatină, că Tu Însuţi eşti Sfânt şi Domn". (de două ori)

Stih: Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Izvor de viaţă Te-am câştigat pe Tine, surpătorul morţii; iată de ce acum, în pragul sfârşitului meu, din inimă strig către Tine: Greşit-am, milostiveşte-Te şi mântuieşte-mă!

Următor m'am făcut păcătoşilor din vremea lui Noe, Mântuitorule, moştenind osânda lor, a celor ce s'au cufundat în apele potopului.

Greşit-am, Doamne, Ţie Ţi-am greşit, milostiveşte-Te spre mine; că dintre oamenii care au greşit nu este nimeni pe care eu să nu-l fi întrecut cu păcatele.

Suflete, următor te-ai făcut lui Ham, celui ce şi-a batjocorit tatăl, că nu te-ai întors cu faţa înapoi ca să acoperi goliciunea aproapelui tău.

B inecuvântarea lui Sem nu ai moştenit-o, sărmane suflete, şi moştenire desfătată n-ai primit, ca Iafet, în ţinutul iertării.

S uflete al meu, ieşi din ţinutul Haran, adică din păcat, şi vino în ţinutul care de-a pururi izvorăşte nestricăciunea cea vie, pe care a moştenit-o Avraam.

S uflete al meu, ai auzit de Avraam, cel care a părăsit oarecând ţara părinţilor săi şi s'a înstrăinat. Fă-te următor alegerii lui.

L a stejarul din Mamvri ospătându-i patriarhul pe îngeri, primit-a la bătrâneţe rodul făgăduinţei.

S uflete al meu, sărmane, cunoscând că Isaac în chip tainic a fost jertfit ca jertfă nouă, ca ardere-de-tot Domnului, fă-te următor alegerii lui.

A uzit-ai, suflete al meu, de Ismael, că izgonit a fost ca un fecior de sclavă; trezeşte-te şi vezi ca nu cumva, păcătuind, să păţeşti ceva asemenea.

E giptencei celei de demult, Agar, ei te-ai asemănat, suflete, de bunăvoie făcându-te rob şi născând semeţia ca pe un nou Ismael.

S uflete al meu, tu ştii scara lui Iacob, care s'a arătat de la pământ spre cele cereşti; tu de ce n'ai avut dreapta credinţă ca temelie tare?

F ii următor preotului lui Dumnezeu şi împăratului celui ce între oameni era înstrăinat de viaţa lumii; fii următor adică asemănării cu Hristos.

S uflete al meu, sărmane, să nu te prefaci în stâlp de sare privind îndărăt; să te înfricoşeze pilda Sodomei. Sus, în Sigor, acolo mântuieşte-te.

A semenea lui Lot, suflete, fugi de văpaia păcatului; fugi de Sodoma şi de Gomora, fugi de aprinderea oricărei pofte nebuneşti.

Miluieşte-mă, Doamne, miluieşte-mă, de pe-acum strig către Tine, când vei veni cu îngerii Tăi pentru ca tuturor să le răsplăteşti după vrednicia faptelor.

Stăpâne, nu-Ţi întoarce faţa de la rugăciunea celor ce pe Tine Te laudă; ci, Iubitorule de oameni, milostiveşte-Te şi dăruieşte iertare celor ce Ţie Ţi se roagă cu credinţă.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

De tulburarea valurilor sunt cuprins, şi de furtuna păcatelor. Ci tu, Maică, scapă-mă acum şi scoate-mă la limanul dumnezeieştii pocăinţe.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

De vreme ce tu, cuvioasă, chiar şi acum îi aduci Născătoarei de Dumnezeu rugăciune osârduitoare, prin rugăciunile tale deschide-mi dumnezeieştile intrări.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Prin rugăciunile tale dăruieşte-mi şi mie iertare datoriilor, o, Andreie, arhiereule al Cretei; că tu eşti preaales învăţător al pocăinţei.

Slavă...,a Treimii:

Treime neamestecată, nezidită, fire fără de început, cea lăudată în Treimea Feţelor, mântuieşte-ne pe noi, cei ce cu credinţă ne închinăm stăpânirii Tale.

Şi acum...,a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, pe Fiul Cel fără de ani născut din Tatăl, sub ani L-ai născut, fără să ştii de bărbat: minune străină este că, alăptând, ai rămas fecioară.

Ectenia mică

Apoi Sedealna, alcătuire a lui Iosif, glasul al 8-lea:

Podobie: Înviat-ai din morți...

Luminători luminați de Dumnezeu, cei ce înșivă ați fost văzători ai Mântuitorului, luminați-ne pe noi, cei ce ne aflăm în întunericul vieții, pentru ca acum, ca în plină zi, să umblăm cu bunăcuviință în lumina postului, alungând patimile cele de noapte, și să vedem și noi, bucurându-ne, luminatele Patimi ale lui Hristos.

Slavă..., altă Sedealnă, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu tainǎ...

Apostoli cei doisprezece, aleși de Dumnezeu, aduceți-I acum rugăciune lui Hristos, să trecem toți curgerea postului, cu umilință făcând rugăciuni și cu osârdie împlinind virtuți; pentru ca în acest fel să ajungem a vedea slăvita Înviere a lui Hristos Dumnezeu, slavă și laudă aducându-I.

Și acum..., a Născătoarei:

Același glas și aceeași podobie:

Născătoare de Dumnezeu, împreună cu Apostolii roagă-te Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu, Cel ce este necuprins, Cel ce în chip de negrăit S'a născut din tine mai presus de gând, să-i dăruiască lumii pace curată, iar nouă să ne dea, mai înainte de sfârșit, iertare păcatelor; și, cu îmbelșugata Lui bunătate, pe robii tăi să-i învrednicească împărăției cerești.

Apoi se citește partea a doua a vieții preacuvioasei Maria Egipteanca.

Cântarea a patra

Irmos:

Auzit-a profetul de venirea Ta, Doamne, auzit-a şi s'a temut – că aveai să Te naşti din fecioară şi oamenilor să li Te arăți – şi a grăit: Auzit-am auzul Tău şi m'am temut. Slavă puterii Tale, Doamne". (de două ori)

Stih: Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Lucrurile Tale nu le trece cu vederea; nu-Ți părăsi zidirea, Dreptule Judecător; că deşi eu, ca un om, eu singur am greşit mai mult decât toți oamenii, Tu, Iubitorule de oameni, ca un Domn al tuturor ai puterea de a ierta păcatele.

Se apropie sfârşitul, suflete, sfârşitul se apropie, dar tu nu te îngrijeşti, nu te pregăteşti. Vremea se scurtează: ridică-te!, Judecătorul e aproape, alături, lângă uşi. Ca un vis, ca o floare se trece vremea vieții; de ce'n zadar ne tulburăm?

O, suflete al meu, trezeşte-te! Ia seama la faptele pe care le-ai făcut şi treceți-le pe dinaintea ochilor; din lacrimile tale varsă picături; lui Hristos cu îndrăznire spune-I faptele şi cugetele tale, şi astfel te îndreaptă.

De-a lungul unei vieți n'a fost păcat sau netrebnicie sau răutate pe care eu, Mântuitorule, să nu o fi făcut: cu mintea, cu cuvântul, cu voința, cu gândul şi cu ştiința; în faptă am păcătuit, ca nimeni altul vreodată.

Dacă întru ceva m'am judecat, dacă întru ceva m'am osândit, eu, netrebnicul, aceasta s'a făcut în propriul meu cuget – mai apăsător decât tot ce este'n lume. Iar Tu, Judecătorule, Mântuitorul şi Cunoscătorul meu, cruță-mă şi scapă-mă şi mântuieşte-mă pe mine, robul Tău.

Suflete al meu, scara pe care a văzut-o oarecând marele între patriarhi este descoperirea urcuşului lucrător şi a înălțării gândului. Aşadar, dacă vrei să viețuieşti împreună cu lucrarea suitoare şi cu cunoaşterea şi cu înălțarea gândului, înnoieşte-te.

În lipsă aflându-se el, patriarhul, arşiţa zilei a îndurat-o şi frigul nopţii l-a suferit, zilnic dobândind câte ceva păscând oile, trudindu-se şi slujind, ca să-şi primească femeile-amândouă.

Prin cele două femei înţelege: pe de-o parte fapta, pe de alta, gândirea cea înalt-cunoscătoare; prin Lia, fapta, ca una cea cu mulţi copii; prin Rahela, gândirea, ca una cea mult-ostenitoare. Că fără osteneli, suflete, nici fapta şi nici gândirea nu se vor plini.

Priveghează suflete al meu, şi osebeşte-te precum marele între patriarhi, ca să dobândeşti fapta cunoscătoare, să devii minte văzătoare de Dumnezeu, să ajungi în norul cel neapus întru gândire adâncă şi să te faci neguţător de lucruri minunate.

Pe cei doisprezece patriarhi născându-i marele între patriarhi, ţie, suflete al meu, tainic ţi-a făcut scară spre urcuşul întărit prin faptă; că pe fiii săi cu înţelepciune i-a aşezat ca pe nişte suişuri cu temeiuri şi trepte.

Lui Esau celui urât i te-ai făcut asemenea, suflete, dându-i amăgitorului tău dreptul de întâi-născut, al frumuseţii celei dintâi; şi din binecuvântarea părintească ai căzut, şi îndoit te-ai amăgit, sărmane, cu fapta şi cu gândirea; iată de ce, acum, pocăieşte-te.

Esau s'a numit şi Edom, din marea sa înverşunare a amestecării cu femei. Că fără'ncetare cu desfrânarea aprinzându-se şi cu desmierdările întinându-se, de aceea s'a numit Edom, ceea ce înseamnă înfierbântarea sufletului iubitor de păcate.

O, suflete al meu, cu toate că ai auzit de Iov cel de pe grămada de gunoi că s'a îndreptăţit, tu n'ai râvnit la stăruinţa lui; tăria gândului său tu n'ai avut-o întru nimic din ce-ai cunoscut, din ce-ai ştiut, din ce te-a încercat; ci lipsit de răbdare te-ai dovedit.

El, cel care şezuse pe tron, acum se vede gol şi plin de bube şezând pe gunoi; el, cel cu mulţi copii şi om de vază, acum năprasnic fără copii şi lipsit de adăpost; că-şi socotea gunoiul palat şi bubele mărgăritare.

După împărătească vrednicie fiind îmbrăcat în porfiră şi purtând diademă, omul cel cu multă avere – dreptul îndestulat de bogăţie şi de animale – dintr'odată sărăcind, averea, mărirea şi împărăţia năprasnic le-a pierdut.

Dacă omul acela, drept fiind şi mai neprihănit decât toţi, n'a scăpat de cursele şi vicleniile înşelătorului, ce vei face tu, sărmanul meu suflet iubitor de păcate, dacă se va întâmpla ca şi asupră-ţi să vină ceva din ceea ce nici cu gândul n'ai gândit?

Trupul mi l-am pătat, duhul mi l-am întinat, peste tot m'am rănit. Ci Tu, Hristoase, ca un doctor, prin pocăinţa mea vindecă-le pe amândouă; spală-le, curăţeşte-le, Mântuitorul meu, arată-le mai curate decât zăpada.

Pentru toţi răstignindu-Te, Cuvântule, trupul şi sângele Ţi le-ai dat spre jertfă: trupul, ca să mă înnoieşti, sângele, ca să mă speli. Iar duhul Ţi l-ai dat, Hristoase, ca să mă aduci pe mine Părintelui Tău.

Lucrat-ai mântuire în mijlocul pământului, Îndurate, pentru ca noi să ne mântuim: de bunăvoie pe lemn Te-ai răstignit, Edenul cel încuiat s'a deschis. Iată, cele de sus şi cele de jos, făptura şi toate neamurile, minunându-se, Ţi se închină.

Baie curăţitoare să-mi fie sângele cel curs din coasta Ta, iar apa iertării ce a izvorât dintr'însa să-mi fie băutură, pentru ca eu cu amândouă să mă curăţesc, ungându-mă şi bând. Ungere şi băutură să-mi fie mie, Cuvântule, dătătoarele Tale de viaţă cuvinte.

Nu am haină potrivită să intru în cămara Mirelui, nici să merg la nuntă sau la cină; candela mi s'a stins neavând

untdelemn, cămara mi s'a închis în timp ce eu dormeam. Cei de la cină s'au săturat; numai eu, legat de mâini şi de picioare, am fost aruncat afară.

Coasta Ta cea purtătoare de viaţă i-a devenit Bisericii pahar din care nouă ne-a izvorât îndoitul izvor al cunoaşterii şi al iertării, spre închipuirea ambelor Legi – cea Veche şi cea Nouă – Mântuitorul nostru.

Timpul vieţii mele este scurt, plin de dureri şi de răutate; dar Tu întru cunoaştere cheamă-mă şi întru pocăinţă primeşte-mă, ca să nu devin câştig şi hrană străinului; Tu Însuţi, Mântuitorule, miluieşte-mă.

Falnic sunt acum şi semeţ, zădărnicit în inimă deşartă. Dar Tu, Unule, Îndurate, Dreptule Judecător, nu mă osândi laolaltă cu fariseul, ci mai degrabă dă-mi smerenia vameşului, şi cu acesta împreună mă numără.

Ştiu, Îndurate, că am greşit, că vasul trupului meu l-am necinstit; dar Tu întru cunoaştere cheamă-mă şi întru pocăinţă primeşte-mă, ca să nu devin câştig şi hrană străinului; Tu Însuţi, Mântuitorule, miluieşte-mă.

Glasul Tău nu L-am auzit, Scriptura Ta n'am ascultat-o, Dătătorule de lege. Dar Tu întru cunoaştere cheamă-mă şi întru pocăinţă primeşte-mă, ca să nu devin câştig şi hrană străinului; Tu Însuţi, Mântuitorule, miluieşte-mă.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

În trup fiind, dar petrecând viaţă fără de trup, într'adevăr ai primit mare har de la Dumnezeu, ca să le fii folositoare celor ce cu credinţă te cinstesc. De aceea ne rugăm ţie: prin rugăciunile tale, de toate încercările ne izbăveşte.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

În adânc de mari necuviinţe coborându-te, nu te-ai împotmolit acolo, ci cu gând mai bun te-ai ridicat la virtutea cea desăvârşită prin lucrare, minunând, Cuvioasă Maică Marie, firea îngerilor.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cuvioase Părinte Andrei, lauda părinților, nu uita ca, prin înfățișarea rugăciunilor tale înaintea Treimii Celei înalt dumnezeiești, să fim izbăviți de osândă, noi, cei ce te chemăm pe tine, ocrotitor dumnezeiesc și podoaba Cretei.

Slavă..., a Treimii:

Nedespărțită în ființă, neamestecată în Fețe, pe Tine Dumnezeu Te cuvintez, o, Dumnezeire în Treime, ca pe Ceea ce ești totodată împărăție și tron; și Ție Îți cânt cântarea cea mare, cea întreit-cântată întru cele de sus.

Și acum..., a Născătoarei:

Ai și născut, ai și rămas fecioară, și întru amândouă ai rămas cu firea fecioară; Cel ce S'a născut înnoiește legile firii: pântecele a născut fără să simtă dureri. Unde vrea Dumnezeu, acolo rânduiala firii e biruită, că El pe câte le voiește, pe acelea le și face.

Cântarea a cincea

Irmos:

De noapte sculându-mă, Iubitorule de oameni, mă rog: Luminează-mă și îndreaptă-mă întru poruncile Tale și învață-mă, Mântuitorule, să fac voia Ta". (de două ori)

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

În lungă noapte mi-am petrecut eu viața, că întuneric și negură adâncă mi s'a făcut noaptea păcatului, dar Tu, Mântuitorule, ca pe un fiu al zilei arată-mă.

Lui Ruben asemănându-mă eu, netrebnicul, gând necuvios și nelegiuit făcut-am pe seama Înaltului Dumnezeu, prin aceea că patul mi l-am spurcat, pe al meu, dar și pe acela al tatălui meu.

Ție mă mărturisesc, Hristoase Împărate: greșit-am, păcătuit-am precum odinioară frații lui Iosif, prin aceea că

am vândut rodul curăției și al înțelepciunii.

De cei de un sânge a fost dat; vândut a fost în robie dulcele suflet cel drept, întru prefigurarea Domnului; iar tu, suflete, întreg te-ai vândut răutăților tale.

Calcă pe urmele lui Iosif cel drept și pe ale minții lui celei curate, suflete al meu sărman și nepriceput, și nu te desfrâna cu pornirile cele nebunești în necontenită nelegiuire.

Dacă Iosif și-a făcut cândva sălaș în groapă, Stăpâne Doamne, întru prefigurarea îngropării și învierii Tale a făcut-o; dar eu, eu când Îți voi aduce vreodată ceva care să-i semene?

Auzit-ai suflete, de lădița lui Moise, cea purtată oarecând de apele și de valurile Râului, că în ea a fost el păzit, ca într'o ascunzătoare, de fapta cea amară a voii lui Faraon.

O, sărmane suflete, dac'ai auzit de moașele care ucideau oarecând pruncii de parte bărbătească, alăptează-te acum cu înțelepciunea, ca marele Moise.

O, sărmane suflete, tu nu ți-ai omorât mintea, lovind-o, așa cum marele Moise a făcut cu egipteanul; și spune-mi: cum te vei sălășlui prin pocăință în pustietatea patimilor?

În pustietăți a locuit marele Moise; așadar, suflete, vino de urmează-i purtarea, ca să te învrednicești și de arătarea cea din rug a lui Dumnezeu.

O, suflete, fă-te chip al toiagului lui Moise, care a lovit marea și a închegat adâncul cu semnul dumnezeiești Cruci, prin care și tu vei putea săvârși lucruri minunate.

Aaron I-a adus lui Dumnezeu foc fără prihană, fără vicleșug; dar Ofni și Finees, ca și tine, suflete, i-au adus lui Dumnezeu viață întinată și străină.

Greu la minte am devenit, Doamne, asemenea lui Faraon cel aspru; ca Ianis și Iamvri, greu la suflet și la trup, cufundat cu gândul. Ci ajută-mă, Mântuitorule!

Cu lut mi-am amestecat gândul, eu, netrebnicul. Spală-mă, Stăpâne, în baia lacrimilor mele, rogu-Te, haina trupului făcând-o albă precum zăpada.

De-mi voi cerceta eu faptele, Mântuitorule, pe mine însumi mă văd: că pe oricare om l-am întrecut cu păcatele; că întru cunoştinţă gândind, aşa am greşit, iar nu întru necunoştinţă.

Cruţă, Doamne, cruţă-Ţi făptura! Eu am greşit, Tu iartă-mă, Tu, Cel ce din fire eşti curat, şi în afară de Tine nu-i nimeni fără pată.

Dumnezeu fiind, de dragul meu ai luat chipul meu; minuni ai arătat, vindecând pe cei leproşi şi întărind pe cei slăbănogi, iar scurgerea de sânge ai oprit-o, Mântuitorule, a celei ce s'a atins de poala hainei Tale.

Sărmane suflete, fii următor celei cu scurgere de sânge, şi la fapta ei năzuieşte: ţine-te de poala hainei lui Hristos, ca să scapi de lovituri şi să auzi din gura Lui: credinţa ta te-a mântuit.

Suflete, fii următor femeii gârbove. Apropie-te, cazi la picioarele lui Iisus, ca El să te îndrepte, iar tu drept să umbli în căile Domnului.

Deşi eşti, Stăpâne, fântână adâncă, izvorăşte-mi apă din preacuratele Tale zăcăminte, ca să beau precum samarineanca, să nu mai însetez; că Tu izvoare de viaţă izvorăşti.

Stăpâne, Doamne, Siloam să-mi devină lacrimile, ca să-mi spăl şi eu luminile sufletului, şi cu gândul să Te văd pe Tine, Doamne, Lumina cea mai înainte de veci.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Dacă tu, preafericito, cu neasemănată iubire ai dorit să te închini lemnului Crucii, de plinirea dorinţei te-ai învrednicit. Dar şi pe mine învredniceşte-mă să dobândesc slava cea de sus.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Repejunea Iordanului trecând-o, odihnă ai aflat prin fuga de dulceața trupească cea fără de durere; din care scoate-ne și pe noi, Cuvioaso, prin rugăciunile tale.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca pe un păstor preaales, înțelepte Andrei, pe tine, cel preacinstit, cu multă dragoste și cu frică te rog ca, prin rugăciunile tale, să dobândesc mântuire și viață veșnică.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tine în Treime Te slăvim, pe Unul Dumnezeu: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Părinte, Fiule și Duhule, Ființă unică prin Sine, Unime Căreia pururea ne închinăm.

Și acum..., a Născătoarei:

O, Maică Fecioară, ceea ce ești nestricată și nu știi de bărbat, din tine S'a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu Cel ce a zidit veacurile, însumându-Și firea oamenilor.

Cântarea a șasea

Irmos:

Din iadul cel mai de jos, cu toată inima mea strigat-am spre înduratul Dumnezeu, iar El m'a auzit și mi-a scos viața din stricăciune". (de două ori)

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Lacrimi din ochii mei și suspine dintru adânc curat Îți aduc, Mântuitorule, în timp ce inima mea strigă: Dumnezeule, Ție greșit-am, ai milă de mine.

Asemenea lui Datan și Abiron, suflete, te-ai înstrăinat de Domnul tău. Ci strigă din toată inima: Iartă-mă!, ca să nu te împresoare prăpastia pământului.

Lui Efrem te-ai asemănat, suflete, ca o junincă sălbăticită; ci ca o căprioară păzeşte-ţi viaţa de curse, întraripându-ţi mintea cu lucrarea şi cu gândirea.

Mâna lui Moise ne va face să credem, suflete, că Dumnezeu poate să albească şi să cureţe o viaţă leproasă; aşadar, nu-ţi pierde nădejdea, măcar că eşti lepros.

Valurile păcatelor mele, Mântuitorule, ca în Marea Roşie s'au întors şi degrab m'au acoperit, aşa cum oarecând au făcut-o cu egiptenii şi cu mai-marii lor.

Voie liberă şi nerecunoscătoare ai avut, suflete, ca şi Israel odinioară; că nu te-ai mulţumit cu mana cea dumnezeiască, ci nebuneşte ai ales lăcomia patimilor, cea iubitoare de plăceri.

Precum odinioară poporul cel nerecunoscător în pustie, aşa şi tu, suflete al meu, cărnurile de porc şi căldările şi bucatele egiptene le-ai vrut mai mult decât pe cele cereşti.

Când Moise, robul Tău, Mântuitorule, a lovit piatra cu toiagul, a prefigurat coasta Ta cea de viaţă făcătoare, din care noi toţi scoatem băutura vieţii.

Precum odinioară Iosua al lui Navi, aşa şi tu, suflete, cercetează şi iscodeşte Ţara Făgăduinţei, şi într'însa locuieşte cu îndreptăţire.

Ridică-te şi împotriveşte-te patimilor trupeşti, precum Iosua împotriva lui Amalec, pururea biruind gândurile cele înşelătoare, ca pe gabaoniţi.

Treci peste firea cea curgătoare a vremii, precum odinioară corabia, suflete, şi fă-te moştenitorul acelei Ţări a Făgăduinţei: Dumnezeu porunceşte.

Precum l-ai izbăvit pe Petru, cel ce a strigat: Scapă-mă!, tot aşa, Mântuitorule, ia-mi-o înainte, întinde-Ţi mâna şi scapă-mă de fiară şi scoate-mă din adâncul păcatului.

P e Tine, Stăpâne, Te ştiu liman liniştit, Stăpâne Hristoase. Ia-mi-o Tu înainte şi izbăveşte-mă din adâncurile cele neumblate ale păcatului şi din deznădejde.

E u sunt, Mântuitorule, drahma cea împărătească pe care Tu de mult ai pierdut-o; ci, pe Înaintemergătorul aprinzându-Ţi-l făclie, caută-mă, Cuvântule, şi află-Ţi chipul.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

C a să stingi văpaia patimilor, Marie, fără'ncetare ai izvorât pâraie de lacrimi care-ţi ardeau sufletul. Darul acesta dă-mi-l şi mie, robului tău.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

N epătimire cerească ai dobândit, Maică, prin preaînalta vieţuire de pe pământ. Pentru aceasta, roagă-te ca prin rugăciunile tale să se izbăvească de lacrimi cei ce te laudă.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

C unoscându-te eu pe tine păstor şi arhiereu al Cretei şi rugător pentru lume, la tine, Cuvioase Andrei, alerg şi strig: Scoate-mă din adâncul păcatului!

Slavă...,a Treimii:

T reime sunt, neamestecată şi nedespărţită; despărţită după Feţe, dar şi Unime sunt în fire unită: Tatăl, Fiul şi Dumnezeiescul Duh.

Şi acum...,a Născătoarei:

P ântecele tău ni L-a născut nouă pe Dumnezeu cu chipul ca al nostru; aşadar, pe Ziditorul-a-toate roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăţim.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 6-lea

Suflete al meu, suflete al meu, scoală, de ce oare dormi? Sfârşitul se apropie şi vei să te tulburi. Deşteaptă-te, dar, ca să Se milostivească de tine Hristos Dumnezeu, Cel ce pretutindenea este şi pe toate le plineşte.

ICOS

Iată că e deschisă încăperea lui Hristos cea vindecătoare, şi iată cum din ea izvorăşte sănătatea lui Adam; pe aceasta văzând-o diavolul, s'a înfrigurat şi s'a rănit şi a strigat către tovarăşii săi: Ce-am să mă fac eu cu Fiul Mariei? că mă ucide Betleemitul, Cel ce pretutindenea este şi pe toate le plineşte.

SINAXAR, în joia din săptămâna a cincea a postului mare

Sinaxarul din Minei apoi acesta

În aceeaşi zi, în Joia din săptămâna a cincea a Postului Mare, după o veche predanie, cântăm slujba marelui canon de umilinţă.

Pentru rugăciunile Sfântului Andrei, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte. Amin.

FERICIRILE, glasul al 6-lea

Întru împărăţia Ta când vei veni, pomeneşte-ne pe noi, Doamne.

Locuitor al raiului l-ai făcut, Hristoase, pe tâlharul care spre Tine a strigat pe cruce: Pomeneşte-mă! Învredniceşte-mă şi pe mine, nevrednicul, de pocăinţa acestuia.

Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este împărăţia cerurilor.

Suflete al meu, ai auzit de Avraam cum a ajuns el la arătarea dumnezeiască şi cum a primit rodul făgăduinţei din

cea stearpă; să fim şi noi următori dreptei sale credinţe.

Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Răvnind la lenevia lui Samson, suflete, ţi-ai tuns tăria faptelor; de dragul plăcerii, străinilor le-ai dat viaţa ta întreagă şi fericită.

Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.

Cel care, cu puţin înainte, îi biruise pe Filisteni cu o falcă de asin, acum se află el pradă desfrâului; iată de ce, suflete al meu, fugi de asemănarea cu el, de fapta şi slăbiciunea lui.

Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Barac şi Ieftae, căpetenii de oaste, aleşi au fost să fie judecătorii lui Israel, dar împreună cu ei a fost şi Debora, cea cu minte bărbătească. Aşadar, suflete, cu vitejiile acelora îmbărbătându-te, întăreşte-te.

Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.

Suflete al meu, ai auzit de Iaela cea viteză, cea care odinioară l-a ucis cu ţăruşul pe Sisera şi de el i-a izbăvit pe ai săi; auzi cum biruieşte ascuţişul lemnului, prin care se prefigurează Crucea.

Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Jertfeşte, suflete, jertfă de laudă, fapta bună adu-o ca pe o fiică mai curată decât aceea a lui Ieftae; patimile trupului înjunghie-le ca pe o jertfă adusă Domnului.

Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Înţelege, suflete al meu, ce înseamnă lâna rourată lui Ghedeon; primeşte şi tu rouă din cer şi apleacă-te, precum câinele, şi bea apa care curge din Lege prin stoarcerea Scripturii.

Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a acelora este împărăţia cerurilor.

Suflete al meu, ca un nemintos ai primit şi tu osânda preotului Eli, îngăduind patimilor să lucreze în tine aşa cum a făcut-o el cu fiii săi cei nelegiuiţi.

Fericiţi veţi fi când din pricina Mea vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi, minţind, vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră.

În vremea Judecătorilor, suflete al meu, levitul a avut o anume socotinţă când le-a împărţit celor douăsprezece neamuri trupul sfârtecat al femeii sale: aceea de a se da în vileag nelegiuita întinare a neamului lui Veniamin.

Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri.

Ana cea iubitoare de înţelepciune, în timp ce se ruga, doar buzele şi le mişca spre laudă, iar glasul nu i se auzea; tocmai de aceea, deşi era stearpă, a născut fiu vrednic de rugăciunea ei.

Stih: Pomeneşte-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta.

Între judecători s'a numărat fiul Anei, marele Samuel, pe care Eli l-a crescut în casa Domnului. Râvneşte şi tu, suflete al meu, să-i fii asemenea, şi judecă-ţi faptele tale mai înainte de a o face cu ale altora.

Stih: Pomeneşte-ne pe noi, Stăpâne, când vei veni întru împărăţia Ta.

De îndată ce David a fost ales rege, ca un rege a fost şi uns, din corn, cu dumnezeiescul mir. Iar tu, suflete al meu, dacă doreşti împărăţia cea de sus, cu lacrimi unge-te în loc de mir.

Stih: Pomeneşte-ne pe noi, Sfinte, când vei veni întru împărăţia Ta.

Miluieşte-Ţi zidirea, Milostive! Spre făptura mâinilor Tale milostiveşte-Te, şi dă-le iertare tuturor păcătoşilor – şi mie, celui ce mai mult decât toţi Ţi-am călcat poruncile.

Slavă..., a Treimii:

Şi naşterii celei fără de început, şi purcederii deopotrivă mă închin: Tatălui mă închin, Cel care a născut, pe Fiul Îl slăvesc, Cel care S'a născut, şi pe Duhul Sfânt Îl laud, Cel Care împreună cu Tatăl şi cu Fiul străluceşte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ţie mă închin, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut mai presus de fire, fără ca prin aceasta să se despartă slava cea după fire a Pruncului tău; că Cel Care este unul după Faţă, îndoit după fire Se mărturiseşte.

Cântarea a şaptea

Irmos:

Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat în faţa Ta, nu Ţi-am păzit poruncile şi nici am făcut precum ni le-ai dat; ci pân' la urmă nu ne părăsi, Dumnezeule al părinţilor". (de două ori)

Stih: **M**iluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Greşit-am, păcătuit-am, porunca Ta am lepădat-o; că întru păcate m'am zămislit, şi rană le-am adăugat rănilor mele. Tu însă miluieşte-mă ca un îndurat, Dumnezeul părinţilor.

Pe cele ascunse ale inimii mele Ţi le-am mărturisit Ţie, Judecătorul meu. Vezi-mi smerenia, vezi-mi necazul, şi ia aminte acum la judecata mea; şi miluieşte-mă, ca un îndurat, Dumnezeul părinţilor.

Saul oarecând, suflete, dacă a pierdut asinele tatălui său, degrab a dat peste regatul care avea să-l ridice; iar tu fereşte-te să nu greşeşti alegând poftele tale cele dobitoceşti în locul împărăţiei lui Hristos.

Suflete al meu, iată că până şi David, dumnezeiescul părinte, de două ori a greşit oarecând: cu săgeata desfrâului s'a săgetat şi de suliţă s'a rănit ca pedeapsă pentru omor; tu, însă, prin pornirile cele din voia ta, de mai grele patimi boleşti.

David oarecând a împreunat o nelegiuire cu o altă nelegiuire, amestecând desfrâul cu omorul; dar, curând după aceea, îndoită pocăinţă a arătat. Dar tu, suflete, mai rele fapte ai făcut, fără să te căieşti în faţa lui Dumnezeu.

David, oarecând, ca într-o icoană a scris cântarea prin care-şi mustra fapta pe care o făcuse, strigând: Miluieşte-mă, că Ţie unuia am greşit, Dumnezeul tuturor, Tu Însuţi miluieşte-mă.

În timp ce chivotul era purtat în car şi boii s'au împiedicat, de îndată ce Uza s'a atins de el, a şi fost certat de mânia lui Dumnezeu. Aşadar, suflete, fugi de îndrăzneala aceluia şi dă-le cuvenita cinstire celor dumnezeieşti.

Ai auzit de Abesalom, cum s'a răzvrătit împotriva firii. Ai cunoscut faptele lui cele urâte, cum a batjocorit el patul lui David, părintele său. Cu toate acestea, şi tu ai fost următor al pornirilor lui pătimaşe şi iubitoare de desfătări.

Vrednicia ta cea nerobită i-ai supus-o trupului, suflete, căci pe un alt Ahitofel aflându-l ca vrăjmaş, te-ai învoit cu sfaturile lui; dar pe toate acestea le-a risipit Însuşi Hristos, pentru ca tu cu adevărat să te mântuieşti.

Minunatul Solomon, cel plin de harul înţelepciunii, dacă oarecând a făcut vicleşug în faţa lui Dumnezeu, harul i s'a îndepărtat. Cu acela şi tu ţi-ai asemănat blestemata ta viaţă, suflete.

Întinându-se, iubitorul de înţelepciune a devenit iubitor de femei desfrânate şi străin de Dumnezeu, împins la aceasta de desfătările poftelor sale; aceluia şi tu, suflete, i-ai urmat, cu gândul la ruşinoase desmierdări.

Râvnit-ai, suflete al meu, să fii asemenea lui Roboam, cel ce n'a ascultat de sfatul tatălui său, dar totodată şi lui Ieroboam, sluga cea care oarecând s'a răzvrătit; ci fugi de asemănarea lor şi strigă spre Dumnezeu: Greşit-am, miluieşte-mă.

La necurăţiile lui Ahab ai râvnit, suflete al meu. Vai mie, că te-ai făcut locaş al întinărilor trupeşti şi vas de ruşine al patimilor. Ci dintru adâncul tău suspină şi spune-I lui Dumnezeu păcatele tale.

Ilie oarecând i-a înjunghiat pe neruşinaţii profeţi ai Izabelei, spre mustrarea lui Ahab. Dar tu, suflete, fugi de asemănarea cu aceştia doi, şi întăreşte-te.

Cerul ţi s'a încuiat, suflete, şi foame de la Dumnezeu te-a cuprins, de vreme ce tu nu te-ai plecat cuvintelor lui Ilie Tesviteanul, aşa cum oarecând a făcut Ahab. Aseamănă-te mai degrab cu femeia din Sarepta şi hrăneşte sufletul profetului.

Greşalele lui Manase ţi le-ai agonisit cu propria ta voie, suflete; dar, punându-ţi în faţă patimile ca pe nişte chipuri groaznice şi ca pe nişte muşte supărătoare, sârguieşte-te să râvneşti la pocăinţa lui şi fă-ţi câştig de umilinţă.

La picioarele Tale cad şi Ţie Îţi aduc, ca pe nişte lacrimi, cuvintele mele: Am greşit aşa cum nici păcătoasa n'a greşit, şi fărădelege am făcut ca nimeni altul pe pământ. Ci fie-Ţi milă de făptura Ta, Stăpâne, şi încă o dată cheamă-mă.

Chipul Tău l-am îngropat şi porunca Ta am stricat-o; toată podoaba mi s'a întunecat şi cu patimile mi s'a stins făclia, Mântuitorule. Dar Tu milostiveşte-Te şi dă-mi bucurie, aşa cum cântă David.

Întoarce-te, căieşte-te, descoperă ceea ce este ascuns, grăieşte-I lui Dumnezeu, Cel ce pe toate le ştie. Doar Tu, Mântuitorule, le ştii pe cele ascunse ale mele; Tu Însuţi dar mă miluieşte, aşa cum cântă David, după mare mila Ta.

Zilele mele s'au stins ca visul celui ce se trezeşte. De aceea, ca Iezechia lăcrimez pe patul meu, ca să mi se adauge anii vieţii. Dar care Isaia va să stea pentru tine, suflete, decât numai Dumnezeul tuturor?

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Strigând tu către Preacurata Maică a lui Dumnezeu, mai întâi ai izgonit tulburarea poftelor celor silnic supărătoare şi l-ai ruşinat pe vrăjmaşul cel ce te întărâtase. Acum întru necazuri dă-mi ajutor şi mie, robului tău.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Hristos, pe Care L-ai iubit, pe Care L-ai dorit, pe urma Căruia ai mers, El ți-a aflat pocăința și ți-a dăruit-o, ca unic Dumnezeu milostiv; pe El Îl roagă ne'ncetat să ne izbăvească de patimi și de primejdii.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe piatra credinței întărește-mă, părinte, prin rugăciunile tale, îngrădindu-mă cu frica cea dumnezeiască; și mă rog, Cuvioase Andrei, să-mi dăruiești acum pocăință și să mă izbăvești de cursa vrăjmașilor care mă caută.

Slavă..., a Treimii:

Treime neamestecată, nedespărțită, de o ființă, Unime sfântă; lumini și lumină, trei sfinte și unul sfânt, așa este lăudat Dumnezeu Treimea. Așadar, suflete al meu, laudă și preamărește viață și vieți, pe Dumnezeul tuturor.

Și acum..., a Născătoarei:

Te lăudăm, te binecuvântăm, ție ne închinăm, Născătoare de Dumnezeu; că din Treimea cea nedespărțită L-ai născut pe Fiul cel unul și Dumnezeu, și nouă, celor de pe pământ, tu singură ni le-ai deschis pe cele cerești.

Cântarea a opta

Irmos:

Pe Cel preaslăvit de oștile cerești, și de Care se cutremură heruvimii și serafimii și toată suflarea și toată zidirea, binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii". (de două ori)

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Miluiește-mă, Mântuitorule, pe mine, cel ce am greșit; ridică-mi mintea spre calea întoarcerii; primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc; miluiește-mă pe mine, cel ce strig: Ție Ți-am greșit, mântuiește-mă; nelegiuire am săvârșit, miluiește-mă.

Ilie oarecând, cel purtat în car, în carul virtuților suindu-se, ca spre cer s'a înălțat deasupra celor pământești. Așadar, la suirea acestuia cugetă, suflete al meu.

Curgerea Iordanului, oarecând, s'a despărțit în două părți de îndată ce a fost lovită, prin Elisei, de cojocul lui Ilie; dar tu, o, suflete al meu, de acest har nu te-ai învrednicit, din pricina neînfrânării.

Elisei, oarecând, primind cojocul lui Ilie, har îndoit a primit de la Domnul; dar tu, o, suflete al meu, de acest har nu te-ai împărtășit, din pricina neînfrânării.

Samarineanca, oarecând, cu gând bun L-a primit pe Cel-Drept; dar tu, o, suflete, n'ai adus în casă nici străin, nici călător. De aceea te vei tângui când vei fi lepădat afară din cămară.

Tu, suflet sărman, fără'ncetare te-ai asemănat minții celei spurcate a lui Ghehazi; ci măcar acum, la bătrânețe, leapădă iubirea lui de bani. Fugi de focul gheenei, depărtându-te de răutățile tale.

Tu, suflete, lui Azaria râvnind să te asemeni, lepra lui ai făcut-o'n tine de două ori mai mare, de vreme ce pe cele necuvioase le cugeți și pe cele nelegiuite le faci. Părăsește ceea ce ai agonisit și aleargă la pocăință.

Tu, suflete, ai auzit de locuitorii Ninivei, cum s'au pocăit ei în fața lui Dumnezeu cu sac și cu cenușă. Tu însă nu acestora le-ai urmat, ci te-ai dovedit mai rău decât toți cei ce au greșit înainte de lege și în urma legii.

Auzit-ai, suflete, de Ieremia cel din groapa cu noroi, cel ce cu tânguire a plâns cetatea Sionului și lacrimi a vărsat. Urmează vieții lui de plângere și te vei mântui.

Prestiind Iona pocăința celor din Ninive, a fugit la cei din Tarsis, de vreme ce, profet fiind, a cunoscut milostivirea lui Dumnezeu; de aceea se silea ca profeția lui să nu mintă.

De Daniel ai auzit, o, suflete, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai cunoscut cum, prin credință, tinerii cei ce erau cu Azaria au stins văpaia cuptorului cea arzătoare.

Pe toți cei din Legea Veche ți i-am adus, o, suflete, să-ți fie pildă; urmează faptele drepților, cele iubite de Dumnezeu, și fugi de păcatele celor răi.

Dreptule Judecător, Mântuitorule, miluiește-mă și izbăvește-mă de foc și de groaza prin care după dreptate voi trece la judecată; iartă-mă mai înainte de sfârșit, prin fapte bune și prin pocăință.

Ca tâlharul strig către Tine: Pomenește-mă; ca Petru plâng cu amar; ca vameșul strig: Mântuitorule, iartă-mă; ca păcătoasa lăcrimez. Primește-mi tânguirea, așa cum oarecând pe a cananeencei.

Vindecă putrejunea smeritului meu suflet, Mântuitorule, Tu, singurul tămăduitor. Pune-mi doctorie vindecătoare și untdelemn și vin, fapte de pocăință, și umilință cu lacrimi.

Pe urmele canaaneencei strig și eu: Miluiește-mă, Fiule al lui David! De poala hainei Tale mă ating, ca femeia cu scurgere de sânge; și plâng ca Marta și Maria pentru Lazăr.

A labastru cu lacrimi ca niște mir turnând pe capul Tău, Mântuitorule, ca păcătoasa care cerea milă, și eu Îți aduc rugăciune și cer să primesc iertare.

Cu toate că nimeni n'a greșit ca mine, totuși, Milostive Mântuitorule, primește-mă și pe mine, cel ce cu frică mă pocăiesc și cu iubire strig: Ție unuia am greșit, fărădelege am făcut, miluiește-mă.

Milostivește-Te, Mântuitorule, de făptura Ta și ca un Păstor caută-mă pe mine, oaia cea pierdută; pe mine, cel rătăcit, smulge-mă din gura lupului și fă-mă oaie în pășunea oilor Tale.

Când ca un milostiv vei ședea Judecător și-Ți vei arăta

slava Ta cea înfricoşătoare, Hristoase, o, ce frică va fi atunci, când cuptorul va arde şi toţi se vor teme de înfricoşătoarea Ta judecată.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe tine luminându-te Maica Luminii celei neapuse, din întunericul păcatelor te-a dezlegat; de vreme ce astfel ai primit tu harul Duhului, luminează-i, Marie, pe cei ce cu credinţă te laudă.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu adevărat minune nouă văzând întru tine, Maică, dumnezeiescul Zosima, uimit a fost că înger în trup vedea, şi 'ntru totul de mirare s'a umplut, pe Hristos lăudându-L în veci.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cinstite Andrei, lauda Cretei, ca pe unul ce ai îndrăznire către Domnul, pe tine te rog: Roagă-te să aflu acum dezlegare din legătura fărădelegii; aceasta, prin rugăciunile tale, ca unul care eşti învăţător al pocăinţei şi slava cuvioşilor.

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Părinte, Cel fără de început, Fiule, Cel împreună fără de început, Bunule Mângâietor, Duhule Cel drept; Născătorule al lui Dumnezeu-Cuvântul, Cuvântule al Tatălui Celui fără de început, Duhule viu şi ziditor, Treime-Unime, miluieşte-mă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca din vopsea de porfiră s'a ţesut trupul lui Emanuel înlăuntrul pântecelui tău, Preacurată, ceea ce eşti porfiră cugetătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L întru toţi vecii.

(se repetă Irmosul cântării a 8-a)

Cântarea a noua

Irmos:

Naşterea cea din zămislire fără de sămânță este de netâlcuit; rodul Maicii celei fără de bărbat e nestricăcios, căci naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta, pe tine, Maică, Mireasă a lui Dumnezeu, toate neamurile cu dreaptă credință te mărim".

Stih: Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Mintea s'a rănit, trupul s'a moleşit, duhul boleşte; cuvântul a slăbit, viața s'a omorât, sfârşitul e lângă uşă. Aşadar, suflete al meu, sărmane, ce vei face când va veni Judecătorul să le cerceteze pe toate ale tale?

Ți-am adus aminte, suflete, de facerea lumii scrisă de Moise, ca şi de toată Scriptura de după el, unde ți se povesteşte despre cei drepți şi despre cei nedrepți; dintre aceştia, tu, suflete, greşindu-I lui Dumnezeu, i-ai urmat pe cei din al doilea rând, adică pe cei nedrepți, iar nu pe cei din rândul întâi.

Legea a slăbit, Evanghelia nu lucrează, şi nimic din Scriptură nu-şi are loc în conştiința ta; profeții au slăbit, ca şi tot cuvântul omului drept. Dar şi rănile tale, o, suflete, s'au înmulțit, nefiind doctor care să te vindece.

Pildele din Scriptura cea Nouă ți le aduc ție, suflete, pentru ca ele să te aducă la umilință. Aşadar, râvneşte la faptele celor drepți şi te leapădă de cei păcătoşi, şi îmblânzeşte-L pe Hristos prin rugăciuni, prin postiri, prin curăție şi prin smerenie.

Hristos S'a făcut om, prin trup făcându-Se totuna cu mine, şi pe toate cele firești, în afară de păcat, de voie le-a împlinit; aşa ți-a arătat El ție, o, suflete, pilda şi icoana smereniei Sale.

Hristos S'a făcut om ca să-i cheme la pocăință pe tâlhari şi pe desfrânate. Suflete, pocăieşte-te, că uşa Împărăției acum s'a deschis şi ți-o iau înainte fariseii şi vameşii şi desfrânatele, pocăindu-se.

Hristos pe magi i-a mântuit, pe păstori i-a chemat, mulțimea pruncilor a făcut-o mucenici, pe bătrân l-a înălțat, ca și pe bătrâna văduvă. De la nici unul din aceștia, suflete, n'ai râvnit nici faptele, nici viața. Dar vai ție, atunci când vei fi judecat.

Postind Domnul patruzeci de zile în pustie, în cele din urmă a flămânzit, prin aceasta arătându-Și firea omenească. Suflete, nu te lenevi. Dacă asupră-ți va năvăli vrăjmașul, prin rugăciune și prin post alungă-l departe de la picioarele tale.

Hristos a fost ispitit; Diavolul Îl ispitea, arătându-I pietrele ca să le facă pâini. În munte L-a suit, pentru ca într'o clipită să vadă împărățiile lumii. Suflete, teme-te de înșelăciune, trezește-te și'n tot ceasul roagă-te lui Dumnezeu.

Turtureaua cea iubitoare de pustie, sfeșnicul lui Hristos, glasul celui ce strigă a glăsuit, predicând pocăința, în timp ce Irod săvârșea fărădelege cu Irodiada. Vezi, dar, suflete al meu, să nu te prinzi în cursele nelegiuiților, ci degrab îmbrățișează pocăința.

În pustie a locuit Înaintemergătorul harului; și auzind locuitorii din toată Iudeea și Samaria, au alergat și și-au mărturisit păcatele, botezându-se cu voioșie; dar cărora tu, suflete al meu, nu le-ai urmat.

Cinstită este nunta, precum și patul neîntinat; că Hristos pe amândouă dinainte le-a binecuvântat ospătându-Se trupește, iar la nunta din Cana Galileii prefăcând apa în vin și astfel arătând întâia Sa minune, pentru ca tu, suflete, să te schimbi.

Hristos l-a întărit pe paraliticul care și-a ridicat patul, și tot El l-a înviat pe tânărul mort – pe fiul văduvei – și pe servul sutașului l-a întărit; și dacă i S'a arătat samarinencei, ție, suflete, ți-a prefigurat închinarea în duh.

Pe cea cu scurgere de sânge a vindecat-o Domnul de îndată ce ea s'a atins de poala hainei Lui; pe cei leproși i-a curățit;

pe orbi i-a luminat şi pe cei şchiopi i-a îndreptat; pe surzi, pe muţi şi pe cea gârbovă i-a vindecat cu cuvântul; toate acestea, pentru ca tu, ticăloase suflete, să te mân-tuieşti.

Bolile tămăduind, aşa le-a binevestit săracilor Hristos-Cuvântul; a vindecat şchiopii, a mâncat laolaltă cu vameşii, S'a amestecat cu păcătoşii; iar sufletul fiicei lui Iair, care de abia murise, l-a întors cu atingerea mâinii.

Vameşul s'a mântuit şi păcătoasa s'a înţelepţit, dar fariseul care se lăuda a fost osândit. Căci vameşul striga: Milostiveşte-Te!; iar păcătoasa: Miluieşte-mă!; dar fariseul se trufea, zicând: Dumnezeule, mulţumescu-Ţi..., şi celelalte vorbe ale nebuniei lui.

Zaheu a fost vameş, dar, cu toate acestea, s'a mântuit; şi fariseul Simon se înşela pe sine, dar păcătoasa a primit dezlegare de la Cel ce are puterea de a ierta păcatele; acesteia te sârguieşte să-i urmezi, suflete.

O, suflete al meu, sărmane, tu n'ai avut râvna păcătoasei care, luând alabastrul cu mir, cu lacrimi a uns picioarele Domnului şi cu părul capului ei le-a şters, de vreme ce El a spart tăbliţa pe care erau înscrise păcatele ei cele dinainte.

Tu ştii, suflete al meu, cum au fost blestemate cetăţile cărora Hristos le-a adus bunavestire; teme-te de oglindirea lor, ca nu cumva şi tu să devii ca ele, cele pe care Stăpânul, asemănându-le cu Sodoma, până la iad le-a osândit.

Suflete al meu, să nu te arăţi mai rău prin deznădejde; ci auzind tu de credinţa canaaneencei, de dragul căreia fiica ei s'a vindecat cu cuvântul lui Dumnezeu, strigă şi tu din adâncul inimii spre Hristos, aşa cum a făcut-o ea: Fiule al lui David, mântuieşte-mă şi pe mine!

Milostiveşte-te, mântuieşte-mă, Fiule al lui David, miluieşte-mă, Tu, Cel ce cu cuvântul i-ai mântuit pe cei demonizaţi; acum, cu glasul Tău cel milostiv, spune-mi şi mie precum i-ai spus tâlharului: Amin zic ţie, cu Mine vei fi în rai când voi veni întru slava Mea.

Un tâlhar Te-a defăimat, un tâlhar ca pe Dumnezeu Te-a slăvit, amândoi pe cruce fiind spânzurați. Acum, mult-Îndurate, precum tâlharului celui credincios, care Te-a recunoscut pe Tine Dumnezeu, deschide-mi și mie ușa slăvitei Tale împărății.

Făptura s'a mâhnit văzându-Te răstignit; munții și pietrele de spaimă s'au despicat, pământul s'a cutremurat și iadul s'a golit; și lumina zilei s'a întunecat văzându-Te pe Tine, Iisuse, cu trupul pe cruce pironit.

Nu cere de la mine roade vrednice pocăinței, că întru mine mi-a lipsit tăria. Dăruiește-mi inimă pururea zdrobită și sărăcie cu duhul; pe acestea să Ți le aduc ca pe o jertfă bineprimită, Unule, Mântuitorule.

Tu, Judecătorul meu, Tu, Cel ce cunoști, Cel ce iarăși va să vii cu îngerii să judeci lumea toată, atunci, văzându-mă cu ochiul Tău cel blând, să Te milostivești, Iisuse, și să mă miluiești pe mine, cel ce am greșit mai mult decât a greșit toată firea omenească.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Toate cetele îngerești și adunările omenești le-ai uimit cu viața ta cea minunată, precum cei fără de trup viețuind și firea covârșind; din care pricină, Marie, ca și cum ai fi fost fără materie, cu picioarele pe apă te-ai suit și Iordanul l-ai trecut.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe Făcătorul fă-ni-L milostiv nouă, celor ce te lăudăm pe tine, Cuvioasă Maică, ca să ne izbăvească de răutăți și de necazurile ce ne împresoară; pentru ca, izbăviți fiind, neîncetat să-L slăvim pe Domnul Cel ce te-a slăvit pe tine.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cuvioase Părinte Andrei, întreit-fericitule, păstorul Cretei, nu înceta să te rogi pentru cei ce te laudă, ca să ne izbăvim noi de toată mânia, necazul și vătămarea, și de greșale să ne mântuim, noi, cei ce de-a pururi îți cinstim pomenirea.

Slavă..., a Treimii:

Treime de o ființă, Unime în trei ipostasuri, pe Tine Te lăudăm; pe Tatăl slăvindu-L, pe Fiul slăvindu-L și Duhului închinându-ne, unui Dumnezeu într'o fire cu adevărat; viață și vieți, împărăției celei fără de sfârșit.

Și acum..., a Născătoarei:

Cetatea ta păzește-o, Preacurată Născătoare de Dumnezeu; că atâta vreme cât întru tine cu credință stăpânește, întru tine se și întărește; și, prin tine biruind, toată năvala o întoarce, pe vrăjmași îi supune, iar pe supușii ei îi îndreaptă.

Ectenia mică

LUMINÂNDA glasului din Ceaslov. (de 3 ori)

Psalmii laudelor 148, 149 și 150. Doxologia mică. Ectenia cererilor.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 8-lea:

Căzând în căile cele tâlhărești, suflete al meu, greu te-ai rănit de păcatele tale, dându-te vrăjmașilor celor nebuni; ci având vreme acum cu umilință strigă: Nădejdea celor fără de nădejde, viața celor deznădăjduiți, Mântuitorule, ridică-mă și mă mântuiește.

A mucenicilor:

Cu platoșa credinței îmbrăcându-vă bine și cu chipul Crucii întrarmându-vă, ostași puternici v-ați arătat; tiranilor bărbătește ați stat împotrivă, și înșelăciunea diavolului ați surpat; biruitori făcându-vă, cununilor v-ați învrednicit. Rugați-vă totdeauna pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Primește graiurile robilor tăi, Preacurată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, și te roagă neîncetat, să se

dăruiască nouă dezlegare de păcate şi pace.

Bine este a ne mărturisi... Sfinte Dumnezeule... şi celelalte rugăciuni începătoare. În biserica slavei Tale... Cel ce eşti binecuvântat... Rugăciunea Sf. Efrem Sirul şi otpustul.

ÎN A CINCEA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

VINERI LA VECERNIE,

care se săvârşeşte împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfinţite

se săvârşeşte vineri dimineaţa, deoarece seara se oficiază Denia Acatistului

După Psalmul 103, se citeşte Catisma a 18-a. La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10, glasul al 6-lea, însuşi glasul:

Ieşind din dumnezeieştile Tale porunci ca din Ierusalim, şi ajungând la patimile Ierihonului, târându-mă de deşarta slavă a grijilor celor lumeşti, am căzut între tâlharii gândurilor. Dezbrăcându-mă aceia de veşmântul harului înfierii, zac în răni ca şi cum aş fi fără suflare. Preotul trecând şi văzându-mi căderea, nu m-a luat în seamă; levitul şi el, îngreţoşându-se, a trecut pe alăturea. Iar Tu, Doamne, Cel ce Te-ai întrupat din Fecioară în chip de negrăit, prin vărsarea mântuitorului sânge şi a apei ce s-a vărsat de bunăvoie din coasta Ta, picurând ca nişte untdelemn, Hristoase Dumnezeule, peste rănile mele, înfăşură-le cu legături, rânduieşte-mă în ceata cerească, ca un milostiv. (de două ori)

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s-au lepădat de Tine, nici s-au depărtat de la poruncile Tale; pentru rugăciunile lor, miluieşte-ne pe noi.

Glasul al 6-lea: ale Născătoarei, (podobie: Toată nădejdea punându-şi...)

Sfatul cel mai înainte de veci descoperindu-l ţie, Fecioară, Gavriil a stat înaintea ta, închinându-se şi zicând: Bucură-te, pământul cel nesemănat! Bucură-te, rugul nears! Bucură-te, adâncul cel cu anevoie a se vedea! Bucură-te, podul care ne trece la ceruri, şi scara cea înaltă pe care a văzut-o Iacov! Bucură-te, dumnezeiască năstrapă cu mană! Bucură-te, dezlegarea blestemului! Bucură-te, chemarea lui Adam, Domnul este cu tine! (de trei ori)

Te arăţi mie ca un om, zis-a curata Fecioară către Arhanghel; şi cum vesteşti graiuri mai presus de om? Zis-ai că va fi Dumnezeu cu mine, şi Se va sălăşlui în pântecele meu; dar cum voi fi sălaş desfătat, spune-mi, şi loc de sfinţire Celui ce este mai presus de heruvimi? Nu mă amăgi cu înşelăciune; că n-am cunoscut plăcere şi sunt necunoscătoare de nuntă; deci cum voi naşte prunc? (de două ori)

Dumnezeu unde voieşte, se biruieşte rânduiala firii, zis-a cel fără de trup, şi se săvârşesc cele ce sunt mai presus de fire; crede cuvintelor mele cele adevărate, Preasfântă şi fără prihană. Iar ea a strigat: Fie mie acum după cuvântul tău şi voi naşte pe Cel fără de trup, Care va lua trup din mine; ca prin această unire să ridice ca un puternic pe om la vrednicia cea dintâi. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., glasul al 2-lea:

Taina cea din veci se descoperă astăzi, şi Fiul lui Dumnezeu, fiu omului Se face; ca luând ce este mai rău, să-mi dea mie ce este mai bun. Amăgitu-s-a de demult Adam, poftind să fie Dumnezeu şi n-a fost. Iar Dumnezeu se face om, ca să facă pe Adam Dumnezeu. Să se veselească făptura şi să salte firea, că Arhanghelul stă cu frică înaintea Fecioarei şi îi aduce bucurie împotriva întristării. Cel ce Te-ai făcut om pentru milostivirea milei, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Îndurat şi milostiv este Domnul, îndelung-Răbdător şi mult-Milostiv.

Stih: **B**inecuvintează, suflete al meu, pe Domnul şi toate cele dinlăuntrul meu, numele cel sfânt al Lui

De la Facere, citire: (XXII, 1-18)

Şi a fost că după toate acestea l-a încercat Dumnezeu pe Avraam şi i-a zis: „Avraame, Avraame!" Iar el a răspuns: „Iată-mă!" Şi Dumnezeu i-a zis: „Ia-l pe fiul tău cel dorit, Isaac, cel pe care-l iubeşti, şi du-te în ţinutul Moria şi adu-l acolo ardere-de-tot pe un munte pe care ţi-l voi spune Eu!"

Iar Avraam s-a sculat dis-de-dimineaţă, a pus samarul pe asinul său şi a luat cu sine două slugi şi pe Isaac, fiul său; şi după ce-a tăiat lemnele pentru jertfă s-a ridicat şi a plecat spre locul de care-i vorbise Dumnezeu. Iar în cea de-a treia zi, ridicându-şi Avraam ochii, a văzut locul de departe. Şi le-a zis Avraam slugilor sale: „Voi rămâneţi aici, cu asinul; eu şi băieţelul ne ducem pân-acolo, ne vom închina şi ne vom întoarce la voi".

Avraam a luat lemnele cele pentru jertfă şi le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său, iar el a luat în mâini focul şi cuţitul, şi amândoi au plecat împreună. Dar Isaac i-a grăit lui Avraam, tatăl său; i-a zis: „Tată!" Iar acesta a răspuns: „Ce este, fiule?" Isaac a zis: „Iată focul şi lemnele; dar mielul pentru jertfă unde este?" Iar Avraam a răspuns: „Dumnezeu va vedea El Însuşi de mielul pentru jertfă, fiule!" Şi s-au dus amândoi mai departe, împreună.

Iar dacă au ajuns la locul de care-i vorbise Dumnezeu, Avraam a ridicat acolo jertfelnic; a aşezat lemnele pe el, l-a legat pe Isaac, fiul său, şi l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnelor. Apoi Avraam şi-a întins mâna şi a luat cuţitul ca să-şi înjunghie fiul.

Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer şi a zis: „Avraame, Avraame!" El a zis: „Iată-mă!" Îngerul a zis: „Să nu-ţi ridici mâna asupra băiatului, nici să-i faci vreun rău, căci acum ştiu că te temi de Dumnezeu şi că de dragul Meu nu l-ai cruţat nici pe fiul tău cel iubit!" Şi ridicându-şi Avraam ochii, a privit; şi iată un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiş. Şi ducându-se,

Avraam a luat berbecul şi l-a adus ca ardere-de-tot în locul lui Isaac, fiul său. Avraam a numit locul acela Iahvé-iré, adică „Domnul vede", şi de aceea i se zice astăzi: „În munte Domnul va fi văzut".

Şi îngerul Domnului a strigat a doua oară din cer către Avraam şi a zis: „Juratu-M-am pe Mine Însumi – zice Domnul: de vreme ce tu ai făcut aceasta, şi de dragul Meu nu l-ai cruţat nici pe fiul tău cel iubit, cu binecuvântare te voi binecuvânta, iar pe urmaşii tăi îi voi face numeroşi ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării, şi urmaşii tăi vor stăpâni cetăţile duşmanilor lor; şi prin urmaşul tău se vor binecuvânta toate neamurile pământului, pentru că tu ai ascultat de glasul Meu".

PROCHIMEN, glaul al 4-lea:

Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înţelepciune le-ai făcut.

Stih: **B**inecuvintează, suflete al meu pe Domnul, Doamne, Dumnezeul meu măritu-Te-ai foarte.

De la Pilde, citire: (XVII, 17 - XVIII, 5)

Cel ce-şi înalţă casa, caută s'o dărâme, iar cel leneş la învăţătură va cădea în necazuri. Pentru orice vreme să ai un prieten, iar fraţii să-ţi fie de folos la nevoie, că pentru aceasta sunt făcuţi. Omul fără minte bate din palme şi se veseleşte sieşi, aşa cum chezaşul se pune zălog pentru prietenul său. Cel ce iubeşte păcatul se bucură de gâlceavă, iar cel cu inima împietrită nu se adună cu cei buni. Omul cu limbă schimbătoare va cădea în necazuri, iar inima nebunului durere îi este celui ce o are. Un tată nu se bucură de fiul lipsit de'nvăţătură, dar fiul înţelept îşi veseleşte mama. O inimă veselă face viaţa sănătoasă, dar omului mâhnit i se usucă oasele. Căile celui ce primeşte mită nu sporesc, iar necredinciosul se abate de la căile dreptăţii. Faţa omului înţelept o citeşti uşor, dar ochii nebunului sunt pe la marginile pământului. Fiul fără minte îi este mânie tatălui său şi întristare celei ce l-a născut. Nu e bine să-l păgubeşti pe omul drept şi nu-i cuviincios să unelteşti împotriva celor ce stăpânesc cu dreptate. Cel ce împiedică rostirea unei vorbe grele e un om cu minte, iar omul care rabdă mult e un

înțelept. Când nemintosul întreabă înțelepciunea, înțelepciune i se socoteşte, iar cel ce face pe mutul, înțelept va fi.

Omul care vrea să se despartă de prieteni caută pricini, dar în toată vremea va fi vrednic de ocară. Omul lipsit de minte nu are nevoie de înțelepciune, că mai bine o duce cu nebunia. Când necredinciosul intră în adâncul răutăților, nici nu le bagă de seamă, dar necinste şi ocară vin peste el. Apă adâncă este cuvântul în inima omului şi râu ce tresaltă şi fântână de viață. Nu e bine să-i dai cinstire omului fără Dumnezeu, şi nici potrivit ca omului drept să-i răpeşti, la judecată, dreptatea.

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

SÂMBĂTĂ ÎN SĂPTĂMÂNA A CINCEA A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST, LA UTRENIE

Denia Acatistului Buneivestiri

(se oficiază vineri seara)

După cei 6 Psalmi, Dumnezeu este Domnul...,troparul glasul al 8-lea:

P orunca cea cu taină, luând-o întru cunoştință, cel fără trup în casa lui Iosif, degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce aplecat, cu pogorârea cerurile încape fără schimbare tot întru tine. Pe Care şi văzându-L în pântecele tău, luând chip de rob, mă spăimântez a striga ție: Bucură-te Mireasă pururea Fecioară.(de 3 ori)

Ectenia mică. Se cântă pe larg Condacul **A** părătoare Doamnă...cu cântare dulce, iar preotul face cădirea mare.

Apoi înaintea icoanei Maicii Domnului sau a Buneivestiri se citesc de preot din cele 24 icoase şi condace, câte sunt, primele şase.

CONDAC, glasul al 8-lea:

A părătoare Doamnă pentru biruință mulțumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ție, Născătoare de

Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă pururea Fecioară!

Icosul 1:

Îngerul cel mai întâi-stătător din cer a fost trimis, să-i zică Născătoarei de Dumnezeu: Bucură-te! şi împreună cu glasul lui cel netrupesc văzându-Te, Doamne, întrupat, s-a spăimântat şi i-a stat înainte grăindu-i unele ca acestea:

Bucură-te, prin care răsare bucuria;
Bucură-te, prin care piere blestemul;
Bucură-te, chemarea lui Adam celui căzut;
Bucură-te, izbăvirea lacrimilor Evei;
Bucură-te, înălţime, întru care cu anevoie se suie gândurile omeneşti;
Bucură-te, adâncime, care nu te poţi vedea lesne nici cu ochii îngereşti;
Bucură-te, că eşti scaun Împăratului;
Bucură-te, că porţi pe Cel ce poartă toate;
Bucură-te, steaua, care arăţi Soarele;
Bucură-te, pântecele dumnezeieştii întrupări;
Bucură-te, prin care se înnoieşte făptura;
Bucură-te, prin care prunc se face Făcătorul;
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 2-lea:

Ştiindu-se pe sine sfânta întru curăţie, zis-a lui Gavriil cu îndrăznire: Preaslăvitul tău glas cu anevoie se arată a fi primit sufletului meu; că naştere cu zămislire fără sămânţă cum îmi spui? Cântând: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Înţelegerea cea neînţeleasă căutând Fecioara să o înţeleagă, a grăit către cel ce slujea: Din pântece curat, cum este cu putinţă să se nască fiu, spune-mi? Către care el a zis cu frică, însă grăind aşa:

Bucură-te, tăinuitoarea sfatului celui nespus;
Bucură-te, încredințarea celor ce au trebuință de tăcere;
Bucură-te, începutul minunilor lui Hristos;
Bucură-te, capul poruncilor Lui;
Bucură-te, scara cerească pe care S-a pogorât Dumnezeu;
Bucură-te, podul care-i treci la cer pe cei de pe pământ;
Bucură-te, minune mult slăvită de îngeri;
Bucură-te, ceea ce ești diavolilor rană de mult plâns;
Bucură-te, ceea ce ai născut lumina cea neapusă;
Bucură-te, ceea ce n-ai învățat pe nimeni în ce chip s-a petrecut;
Bucură-te, ceea ce întreci mintea înțelepților;
Bucură-te, ceea ce luminezi gândul credincioșilor;
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 3-lea:

Puterea Celui de sus a umbrit-o atunci, spre zămislire, pe ceea ce nu știa de nuntă; și pântecele ei cel cu bună roadă, ca pe o țarină dulce l-a arătat tuturor celor ce voiesc să secere mântuire, când vor cânta așa: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Având Fecioara în pântece pe Dumnezeu primit, a alergat la Elisabeta; iar pruncul acesteia îndată cunoscându-i închinarea, s-a bucurat, și cu săltările în pântece, ca și cum ar fi cântat, a grăit către Născătoarea de Dumnezeu;
Bucură-te, vița mlădiței celei nevestejite;
Bucură-te, agonisirea rodului celui fără de moarte;
Bucură-te, ceea ce ai lucrat pe Lucrătorul iubirii de oameni;
Bucură-te, ceea ce ai născut pe Săditorul vieții noastre;
Bucură-te, brazdă care ai dospit înmulțirea milelor;
Bucură-te, masă care porți îndestularea milostivirilor;
Bucură-te, ceea ce înfloreşti raiul desfătării;
Bucură-te, ceea ce gătești adăpostire sufletelor;
Bucură-te, tămâia rugăciunii celei bine primite;
Bucură-te, curățirea a toată lumea;
Bucură-te, bunăvoirea lui Dumnezeu către noi, cei muritori;

Bucură-te, îndrăznirea celor muritori către Dumnezeu;
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 4-lea:

Vifor de gânduri îndoielnice având întru sine înțeleptul Iosif, s-a tulburat uitându-se la tine, cea neamestecată cu nunta, gândind că ești furată de nuntă, ceea ce ești fără prihană; iar când a cunoscut că zămislirea ta este de la Duhul Sfânt, a zis: Aliluia!

Condacul: Apărătoare Doamnă... si se citeşte cuvântul Acatistului în două stări din Triod.

Apoi se citeşte Catisma a 17-a: Fericiți cei fără prihană...

Condacul: Apărătoare Doamnă... Şi se citesc trei icoase şi trei condace.

Icosul al 4-lea:

Auzit-au păstorii pe îngeri lăudând venirea trupească a lui Hristos, şi alergând spre Acesta ca spre un păstor, văzutu-L-au ca pe un miel fără prihană în brațele Mariei, pe care lăudând-o, au zis:

Bucură-te, Maica Mielului şi a Păstorului;
Bucură-te, staulul oilor celor cuvântătoare;
Bucură-te, chinuirea vrăjmaşilor celor nevăzuți;
Bucură-te, deschizătoarea uşilor raiului;
Bucură-te, că cele cereşti împreună se bucură cu cele pământeşti;
Bucură-te, că cele pământeşti împreună dănțuiesc cu cele cereşti;
Bucură-te, gura Apostolilor cea netăcută;
Bucură-te, nebiruita îndrăznire a purtătorilor de chinuri;
Bucură-te, temeiul cel tare al credinței;
Bucură-te, cunoştința cea luminoasă a darului;
Bucură-te, prin care s-a golit iadul;
Bucură-te, prin care ne-am îmbrăcat cu slavă;
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 5-lea:

Steaua cea cu dumnezeiască mergere, văzând magii, mers-au pe urma luminii ei; şi ţinând-o ca pe o făclie, cu ea căutau pe tarele Împărat; şi ajungând la Cel neajuns, s-au bucurat, cântându-I: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Văzut-au pruncii haldeilor în braţele Fecioarei pe Cel ce a zidit pe oameni cu mâna; şi cunoscându-L a le fi Stăpân, deşi luase chip de rob, s-au grăbit cu daruri a-L sluji şi a-i cânta celei binecuvântate:

Bucură-te, Maica stelei celei neapuse;
Bucură-te, raza zilei celei de taină;
Bucură-te, ceea ce ai stins cuptorul înşelăciunii;
Bucură-te, ceea ce luminezi pe tăinuitorii Treimii;
Bucură-te, ceea ce l-ai zvârlit din putere pe călăul cel fără de omenie;
Bucură-te, ceea ce ai arătat pe Domnul Hristos, iubitorul de oameni;
Bucură-te, ceea ce ne-ai mântuit din slujba păgânească;
Bucură-te, ceea ce ne curăţeşti de cele necurate;
Bucură-te, ceea ce ai stins închinarea la foc;
Bucură-te, ceea ce ne-ai potolit văpaia chinurilor;
Bucură-te, îndreptătoarea înţelepciunii celor credincioşi;
Bucură-te, veselia tuturor neamurilor.
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 6-lea:

Mărturisitori şi purtători de Dumnezeu fiind magii, s-au întors în Vavilon împlinindu-Ţi proorocia; şi tuturor mărturisindu-Te pe Tine, Hristoase, lăsatu-l-au pe Irod ca pe un mincinos, că nu ştia să cânte: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Strălucind în Egipt Tu, Lumina adevărului, ai gonit întunericul minciunii. Că idolii lui, Mântuitorule, nerăbdând

tăria Ta, au căzut; iar cei ce au scăpat de ei, îi cântau Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, îndreptarea oamenilor;
Bucură-te, căderea diavolilor;
Bucură-te, ceea ce ai zdrobit stăpânirea înşelăciunii;
Bucură-te, ceea ce ai vădit înşelăciunea idolească;
Bucură-te, mare care ai înecat pe faraonul cel netrupesc;
Bucură-te, piatră care ai adăpat pe cei însetaţi de viaţă;
Bucură-te, stâlp de foc care călăuzeşti pe cei din întuneric;
Bucură-te, acoperământul lumii cel mai lat decât norul;
Bucură-te, hrană şi cupă cu mană;
Bucură-te, slujitoarea desfătării celei sfinte;
Bucură-te, pământul făgăduinţei;
Bucură-te, izvorâtoare de miere şi lapte;
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 7-lea:

Vrând Simeon să se mute din veacul acesta înşelător, Te-ai dat lui ca un prunc; dar te-ai făcut lui cunoscut şi ca Dumnezeu desăvârşit. Pentru aceea, s-a mirat de înţelepciunea Ta cea nespusă, cântând: Aliluia!

Condacul: Apărătoare Doamnă...

Psalmul 50

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 4, Catavasia:

Deschide-voi gura mea şi se va umple de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi împărătesei Maice, şi mă voi arăta luminat prăznuind, şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată

duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Ectenia mică

Condacul: Apărătoare Doamnă... şi se citesc trei icoase şi trei condace.

Icosul al 7-lea:

Arătat-a făptură nouă, arătându-Se Făcătorul nouă, celor ce suntem făcuţi de Dânsul, răsărind din pântecele cel fără de sământă şi păzindu-l întreg precum a fost; ca noi, văzând minunea, să o lăudăm, grăind:

Bucură-te, floarea nestricăciunii;
Bucură-te, cununa înfrânării;
Bucură-te, ceea ce ai luminat chipul învierii;
Bucură-te, ceea ce ai arătat viaţa îngerească;
Bucură-te, pomul cel cu luminoasă roadă, din care se hrănesc credincioşii;
Bucură-te, copacul cel înfrunzit cu bună umbră, sub care mulţi se adumbresc;
Bucură-te, ceea ce ai purtat în pântece pe Povăţuitorul celor rătăciţi;
Bucură-te, ceea ce ai născut pe Izbăvitorul celor robiţi;
Bucură-te, îmblânzirea Judecătorului celui drept;
Bucură-te, iertarea multor greşiţi;
Bucură-te, haina celor goi de îndrăzneală;
Bucură-te, dragostea care biruieşte toată dorirea.
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 8-lea:

Văzând naştere străină, să ne înstrăinăm din lume, mutându-ne mintea la cer; că pentru aceasta Dumnezeu cel Preaînalt pe pământ S-a arătat om smerit, vrând să tragă la înălţime pe cei ce-I cântă Lui: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Cu totul a fost între cei de jos, şi de cei de sus nicicum nu S-a depărtat Cuvântul cel necuprins; că pogorârea a fost dumnezeiască, iar nu mutare din loc, şi naştere din Fecioară primitoare de Dumnezeu, care aude acestea:

Bucură-te, încăperea lui Dumnezeu celui neîncăput;
Bucură-te, uşa tainei celei de cinste;
Bucură-te, auzirea cea cu nepricepere a celor necredincioşi;
Bucură-te, lauda cea fără de îndoială a celor credincioşi;
Bucură-te, purtătoarea cea prea sfântă a Celui ce este pe heruvimi;
Bucură-te, sălaşul cel preaslăvit al Celui ce este pe serafimi;
Bucură-te, ceea ce ai adunat lucruri potrivnice întru una;
Bucură-te, ceea ce ai unit fecioria şi naşterea;
Bucură-te, prin care s-a dezlegat călcarea poruncii;
Bucură-te, prin care s-a deschis raiul;
Bucură-te, cheia împărăției lui Hristos;
Bucură-te, nădejdea bunătăților celor veşnice;
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 9-lea:

Toată firea îngerească s-a minunat de lucrul cel mare al întrupării Tale; că pe Cel neapropiat ca Dumnezeu L-au văzut om apropiat tuturor, petrecând împreună cu noi şi auzind de la toți aşa: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Pe ritorii cei mult-vorbitori îi vedem, Născătoare de Dumnezeu, că stau înainte ca nişte peşti fără glas; că nu se pricep să spună în ce chip şi fecioară ai rămas şi ai putut naşte. Iar noi, de o taină ca aceasta minunându-ne, cu credință cântăm:

Bucură-te, sălaşul înțelepciunii lui Dumnezeu;

Bucură-te, comoara rânduielii Lui;
Bucură-te, ceea ce pe filosofi îi arăți neînțelepți;
Bucură-te, ceea ce ai vădit pe cei meşteri la cuvânt ai fi necuvântători;
Bucură-te, că nebuni s-au arătat întrebătorii cei cumpliți;
Bucură-te, că s-au veştejit făcătorii de basme;
Bucură-te, ceea ce ai spart vorbele cele încâlcite ale atenienilor;
Bucură-te, ceea ce ai umplut mrejele pescarilor;
Bucură-te, ceea ce ne-ai tras din adâncul necunoştinței;
Bucură-te, ceea ce pe mulți i-ai luminat la minte;
Bucură-te, corabia celor ce vor să se mântuiască;
Bucură-te, limanul celor ce umblă cu corăbiile acestei vieți.
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 10-lea:

Vrând Împodobitorul tuturor să mântuiască lumea, a venit la ea precum i se făgăduise, şi Păstor fiind ca un Dumnezeu, pentru noi S-a arătat om ca noi. Căci cu asemănarea chemând pe cel asemenea, ca un Dumnezeu aude: Aliluia!

Condacul: Apărătoare Doamnă...

Sedealna, glasul 1: (podobie: Mormântul Tău...)

Voievodul cel mare al îngerilor celor fără de trupuri, venind în cetatea Nazaret şi stând înaintea ta, ți-a vestit, curată pe Impăratul şi Dumnezeul Veacurilor zicând către tine: Bucură-te binecuvântată Marie, adâncimea cea necuprinsă şi netălmăcită, chemarea oamenilor.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Cel ce şade întru slavă, pe tronul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit Iisus, Dumnezeul cel Preaînalt, şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale!

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispitită de nuntă ai avut în pântece pe Dumnezeu, Cel ce este peste toate, şi ai născut Fiu pe Cel fără de ani, Cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a; Irmosul:

Din chit pe proorocul l-ai izbăvit şi pe mine din adâncul păcatelor mă scoate, Doamne şi mă milueşte.

Ectenia mică,

Condacul: Apărătoare Doamnă... şi se citesc ultimele trei icoase şi condace:

Icosul al 10-lea:

Zid eşti fecioarelor, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, şi tuturor celor ce aleargă la tine: că Făcătorul cerului şi al pământului te-a gătit pe tine, curată, sălăşluindu-Se în pântecele tău, şi învăţându-i pe toţi să cânte ţie:

Bucură-te, turnul fecioriei;
Bucură-te, uşa mântuirii;
Bucură-te, începătoarea prefacerii celei înţelegătoare;
Bucură-te, dătătoarea darului celui dumnezeiesc;
Bucură-te, că tu ai înnoit pe cei zămisliţi întru ruşine;
Bucură-te, că tu ai învăţat pe cei lipsiţi de minte;
Bucură-te, ceea ce ai stricat pe stricătorul gândurilor;
Bucură-te, ceea ce ai născut pe Semănătorul curăţiei;
Bucură-te, cămara nunţii celei fără de sămânţă;
Bucură-te, ceea ce ai împreunat Domnului pe cei credincioşi;
Bucură-te, ceea ce între fecioare ai fost singură hrănitoare de prunc;
Bucură-te, cămara cea împodobită a sufletelor sfinţilor.
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 11-lea:

Împărate Sfinte, de Ţi-am aduce cântări şi psalmi la număr întocmai ca nisipul, nimic nu plinim cum se cuvine; că se biruieşte toată cântarea care va să tindă către mulţimea milelor Tale celor multe, pe care le-ai dat celor ce-Ţi cântă: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Făclie primitoare de lumină, arătată celor ce sunt întru întuneric, o vedem pe Preasfânta Fecioară; că aprinzând în sine focul cel netrupesc, pe toţi îi îndreptează spre cunoştinţa cea dumnezeiască care luminează mintea cu raza ei şi se cinsteşte cu chemarea aceasta:

Bucură-te, raza Soarelui celui înţelegător;
Bucură-te, raza Luminii celei neapuse;
Bucură-te, fulgerul, care luminezi sufletele;
Bucură-te, ceea ce pe vrăjmaşi îi îngrozeşti ca un tunet;
Bucură-te, că din tine a răsărit strălucirea cea cu multă lumină;
Bucură-te, că ai izvorât râul cel ce curge cu ape multe;
Bucură-te, ceea ce ai zugrăvit chipul colimvitrei;
Bucură-te, ceea ce curăţeşti întinăciunea păcatului;
Bucură-te, baie care speli conştiinţa;
Bucură-te, cupă care dai gust bucuriei;
Bucură-te, mireasma mirosului celui bun al lui Hristos;
Bucură-te, viaţa veseliei celei de taină.
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 12-lea:

Vrând să dea har datoriilor celor de demult, Dezlegătorul tuturor datoriilor omeneşti venit-a singur la cei ce se depărtaseră de harul Lui şi, rupând zapisul, aude de la toţi aşa: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Cântând naşterea ta, te lăudăm toţi ca pe o biserică însufleţită, Născătoare de Dumnezeu, că locuind în pântecele tău Domnul, Care ţine toate cu mâna, a sfinţit, a slăvit şi a învăţat pe toţi să-ţi cânte:

Bucură-te, locaşul lui Dumnezeu-Cuvântul;
Bucură-te, sfântă, care eşti mai mare decât sfinţii;
Bucură-te, chivot poleit cu Duhul;
Bucură-te, comoara vieţii cea nedeşertată;
Bucură-te, coroana cea scumpă a împăraţilor celor credincioşi;
Bucură-te, lauda cea de cinste a preoţilor celor cuvioşi;
Bucură-te, stâlpul Bisericii cel neclintit;
Bucură-te, zidul împărăţiei cel nebiruit;
Bucură-te, prin care se înalţă biruinţele;
Bucură-te, prin care se surpă vrăjmaşii;
Bucură-te, tămăduirea trupului meu.
Bucură-te, mântuirea sufletului meu;
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 13-lea:

O! Maică prealăudată, care ai născut pe Cuvântul, Cel ce este mai sfânt decât toţi sfinţii, primind acest dar de acum, izbăveşte de toată ispita şi scoate din chinul ce va să fie pe toţi cei ce-ţi cântă ţie: Aliluia! (de trei ori)

Şi iarăşi se citeşte icosul întâi: Îngerul cel mai întâi-stătător... Şi condacul: Apărătoare Doamnă...

SINAXAR în sâmbăta din săptămâna a cincea a postului mare

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeaşi zi, în sâmbăta din săptămâna a cincea a Postului Mare, se prăznuieşte imnul Acatist al Preasfintei Stăpânei noastre, Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria.

Pentru rugăciunile Apărătoarei şi nebiruitei Maicii Tale, Hristoase Dumnezeule scapă-ne şi pe noi de nenorocirile ce ne înconjoară, şi ne miluieşte pe noi, ca un singur Iubitor de oameni. Amin.

Cântarea a 7-a; Irmosul:

Bine eşti cuvântat Dumnezeule, Cel ce vezi adâncurile şi şezi pe scaunul slavei, Cel prealăudat şi preaslăvit.

Cântarea a 8-a; Irmosul:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L întru toţi vecii.

P e Făcătorul a toată făptura, de care se spăimântează îngerii, cântaţi-L popoare şi-l prealăudaţi întru toţi veci.

Cântarea a 9-a; Irmosul:

I saie dănţuieşte! Fecioara a avut în pântece şi a născut Fiu pe Emanuil, pe Dumnezeu şi omul; Răsăritul este numele lui, pe care slăvindu-L, pe Fecioara o fericim.

Ectenia mică

LUMINÂNDA (podobie: Femei, auziţi glas de veselie...)

T aina cea din veci se cunoaşte astăzi; că Dumnezeu-Cuvântul se face Fiu al Fecioarei Maria pentru milostivire, şi Gavriil vesteşte bucuria vestirii celei bune, cu care împreună să cântăm toţi: Bucură-te Maica Domnului! (de trei ori)

LA LAUDE

Se pun 4 stihiri; glasul al 4-lea: (podobie: Ca pe un viteaz...)

T aina cea ascunsă şi neştiută de îngeri, Arhanghelului Gavriil i se încredinţează, şi către tine acum vine, ceea ce eşti una bună şi porumbiţă curată şi chemarea neamului nostru şi strigă către tine, Preasfântă: Bucură-te şi te găteşte prin cuvântul acesta să primeşti pe Dumnezeu-Cuvântul în pântecele tău. (de două ori)

P alat purtător de lumină Ţi s-a gătit Ţie, Stăpâne, pântecele cel neprihănit al dumnezeieştii fiice. Pogoară-Te şi vino la dânsa, şi miluieşte făptura Ta, împotriva căruia a dus război pizmaşul, care a fost ţinută în robie de cel viclean şi a pierdut frumuseţea cea dintâi şi aşteaptă pogorârea Ta cea mântuitoare.

Gavriil arhanghelul de față vine către tine și zice ție, ceea ce ești cu totul nevinovată: Bucură-te dezlegarea blestemului și scularea celor căzuți; bucură-te ceea ce singură ai fost aleasă lui Dumnezeu; bucură-te norul cel însuflețit al Soarelui, care primești în pântece pe Cel neîncăput, Care Se va sălășlui în pântecele tău.

Slavă..., Și acum... stihira, glasul al 4-lea, însuși glasul:

A auzit Născătoarea de Dumnezeu glasul pe care nu-l știa, că grăia către dânsa arhanghelul cuvintele vestirii celei bune. Deci primind vestirea cu credință, Te-a zămislit pe Tine, Dumnezeule Cel mai înainte de veci. Pentru aceea și noi, bucurându-ne, grăim Ție: Dumnezeule, Cel ce Te-ai întrupat dintr-însa fără schimbare, dăruiește lumii pace și sufletelor noastre mare milă.

Doxologia mare, ecteniile și otpustul.

La masă se mănâncă fierturi cu untdelemn și se bea vin, mulțumind Preasfintei noastre Născătoare de Dumnezeu, pentru minunile cele făcute de dânsa..

DUMINICA A NOUA A TRIODULUI A CINCEA A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

ÎN CARE SE POMENEŞTE CUVIOASA MAICA NOASTRĂ MARIA EGIPTEANCA

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul 103, se cântă: Fericit bărbatul... (Catisma I), la Doamne strigat-am..., se pun stihirile pe 10: 6 ale Învierii, din Octoih, şi 4 ale cuvioasei, glasul al 6-lea: (podobie: Toată nădejdea punându-şi...)

Te oprea cu vederea celor cinstite întinăciunea cea mai dinainte, ce se trăgea din pângăriri; dar simţirea ta şi cugetul celor ce s-au făcut de tine, maică de Dumnezeu înţelepţită, s-a făcut ţie întoarcere spre cele mai bune; că privind spre icoana binecuvântatei fiice a lui Dumnezeu, şi căindu-te de toate păcatele de mai înainte, prealăudată, cu îndrăzneală mare te-ai închinat cinstitului lemn. (de două ori)

Închinându-te sfintelor locuri cu bucurie, ai luat de acolo merinde de virtute mântuitoare; ai alergat grabnic călătoria cea bună şi trecând râul Iordanului, în locaşul Botezătorului te-ai sălăşluit cu osârdie; şi sălbăticia patimilor ai întunecat-o cu purtarea ta, împuţinând cu curaj prin înfrânare înfierbântările trupului, maică pururea fericită.

Locuind în pustie, ai lepădat chipurile patimilor din sufletul tău, întipărindu-ţi închipuirea lui Dumnezeu, cuvioasă, prin multe feluri de virtuţi; şi atâta ai strălucit, încât şi peste ape uşor ai trecut, fericită, şi te-ai ridicat de pe pământ cu rugăciunile tale către Dumnezeu; şi acum, stând cu îndrăzneală înaintea lui Hristos, prealăudată Marie, roagă-te pentru sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 4-lea:

Puterea Crucii Tale, Hristoase, a făcut minune; că şi aceea care mai înainte era desfrânată, s-a nevoit cu nevoinţă pustnicească. De unde şi lepădând neputinţa, vitejeşte a stat împotriva diavolului. Pentru aceasta luând şi răsplata biruinţei, se roagă pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei, (Dogmatica glasului de rând).

LA STIHOAVNA, Stihirile din Octoih.

Slavă..., a cuvioasei, glasul al 2-lea:

Vânările sufletului şi patimile trupului le-ai tăiat cu sabia postului; păcatele gândului cu tăcerea sihăstriei le-ai înecat; cu curgerile lacrimilor tale ai adăpat toată pustia, şi ne-ai odrăslit nouă roade de pocăinţă. Pentru aceasta cinstim pomenirea ta, cuvioasă.

Şi acum..., a Născătoarei:

O, minune mai nouă, decât toate minunile cele de demult! Că cine a cunoscut să fi născut maică fără bărbat, şi să poarte în braţe pe Cel ce cuprinde toată făptura? A lui Dumnezeu

este voia, Cel ce S-a născut, pe Care ca pe un prunc, Preacurată, în brațele tale purtându-L, și îndrăznire ca o Maică la Dânsul câștigând, nu înceta a-L ruga pentru cei ce te cinstesc, ca să miluiască și să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii glasului din Octoih.

Slavă..., al cuvioasei, glasul al 8-lea:

Întru tine maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip, că luând crucea ai urmat lui Hristos, și lucrând ai învățat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii împreună se bucură, Cuvioasă Maică Marie, duhul tău.

Și acum..., al Născătoarei: Cel ce pentru noi Te-ai născut... (glas 8 din Octoih)

DUMINICA DIMINEAȚA, LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... troparul Învierii (de două ori) Slavă..., al cuvioasei, glasul al 8-lea, Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu. Sedelnele învierii din Octoih, Binecuvântările învierii, Antifoanele și Prochimenul.

Evanghelia de rând a Învierii. Învierea lui Hristos văzând...

Psalmul 50.

Glasul al 8-lea: Slavă..., Ușile pocăinței deschide-mi mie... Și acum..., În cărările mântuirii...

Glasul al 6-lea, Stihul: Miluiește-ne Dumnezeule... stihira: La mulțimea faptelor mele... (pag. 7).

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 4, Catavasia:

Deschide-voi gura mea și se va umple de Duhul, și cuvânt răspunde-voi împărătesei Maice, și mă voi arăta luminat prăznuind, și voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Pe ai tăi cântăreți, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești izvor viu și îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întărește-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 8-lea: (Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...)

Toate săltările trupului înfrânându-ți cu ostenelile sihăstrești, ți-ai arătat vitează înțelepciunea sufletului tău, că poftind să vezi Crucea Domnului, te-ai răstignit singură pe tine lumii, tu cea vrednică de cântare. Drept aceea și spre râvna vieții îngerești cu dragoste te-ai îndemnat singură, preafericită; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască bogat iertare de greșale, celor ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Pe ceea ce este ușă cerească și chivot, munte cu totul sfânt, nor strălucit, să o lăudăm; scară cerească, rai cuvântător, mântuirea Evei și vistierie mare a toată lumea; că în aceasta s-a lucrat mântuirea lumii și iertarea greșelilor celor de demult. Pentru aceasta strigăm către dânsa: Roagă pe Fiul tău și Dumnezeu, să dăruiască iertare de greșeli, celor ce se închină cu credință preasfintei nașterii tale.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Sfatul cel neurmat și dumnezeiesc, al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispitită de nuntă ai avut în pântece pe Dumnezeu, Cel ce este peste toate, și ai născut pe Fiul Cel

fără de ani, Cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Înţelepţii lui Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să plesnim cu mâinile, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 3-lea: (podobie: Fecioara astăzi...)

Ceea ce mai înainte erai plină de tot felul de întinări, te-ai arătat aleasă lui Hristos, prin pocăinţă urmând vieţii îngereşti, şi cu arma Crucii calci în picioare pe demoni. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă a Împărăţiei cerului, Marie prealăudată.

ICOS

Pe tine, mieluşeaua şi fiica lui Hristos, astăzi cu cântări te lăudăm, Marie pururea vrednică de cântare, care te-ai arătat crescând între egipteni, şi din toată rătăcirea lor ai scăpat; şi te-ai adus aleasă şi cinstită odraslă Bisericii, prin post şi prin rugăciune, nevoindu-te mai presus de măsura firii omeneşti. De aceea te-ai înălţat la Hristos, prin viaţă şi prin fapte. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă Împărăţiei cerurilor, Cuvioasă Marie, mult lăudată.

SINAXAR în duminica a cincea a Postului Mare

Mai întâi cel din Minei, apoi acesta.

În aceeaşi zi se pomeneşte Cuvioasa maica noastră Maria Egipteanca.

Pentru rugăciunile ei Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

N-au slujit făpturii înţelepţii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci groaza focului bărbăteşte călcând-o s-au

bucurat, cântând: Prealăudate Dumnezeul părinților noștri și Doamne, bine ești cuvântat.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Pe tinerii cei binecredincioși în cuptor, nașterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum plinită, pe toată lumea ridică să-Ți cânte Ție: pe Domnul lucrurile lăudați-L, și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

Tot neamul pământesc să salte cu duhul fiind luminat, și să prăznuiască firea minților celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu și să cânte: Bucură-te prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

LUMINÂNDA Învierii din Octoih

Slavă...,a cuvioasei: (podobie: Cel ce ai împodobit cerul...)

Pildă de pocăință avându-te pe tine, Preacuvioasă Marie, roagă pe Hristos să ne dăruiască nouă aceasta în vremea postului; ca în credință și în dragoste să te lăudăm pe tine cu cântări.

Și acum...,a Născătoarei:

Ceea ce ești îndulcirea îngerilor, bucuria celor apăsați, ocrotitoare creștinilor, Fecioară, Maica Domnului, ajută-mă și mă izbăvește de chinurile cele veșnice.

LA LAUDE

7 stihiri ale Învierii, din Octoih, și aceasta din Triod, glasul 1, însuși glasul:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

Nu este împărăția lui Dumnezeu mâncare şi băutură, ci dreptate şi nevoință cu sfințenie. Pentru aceasta nici bogații nu vor intra în ea, ci numai cei care depun averile lor în mâinile săracilor. Acestea le învață şi David proorocul, zicând: Bărbat drept este cel ce miluieşte în toate zilele, cel ce se desfătează în Domnul, umblă în lumina Lui şi care nu se va poticni. Acestea toate s-au scris spre înțelepțirea noastră; ca, postind, să facem bunătate, şi aşa să ne dea nouă Domnul cele cereşti în locul celor pământeşti.

Slavă..., tot aceasta. Şi acum..., Preabinecuvântată eşti...

Doxologia mare, ecteniile şi otpustul.

LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA FLORIILOR

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

După Psalmul 103, la Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 şi se cântă 4 de umilință, din Octoih, 3 din Triod şi 3 din Minei.

Glasul 1: (podobie: Prealăudaților mucenici...)

Sărăcind, Hristoase, Cel ce eşti bogat, ai îmbogățit pe oameni cu nemurirea şi cu strălucirea; pentru aceasta îmbogățeşte-mă cu virtuți pe mine, cel ce am sărăcit din cauza plăcerilor vieții, şi aşază-mă împreună cu Lazăr cel sărac, izbăvindu-mă de pedeapsa bogatului şi de gheena care mi s-a gătit.

Îmbogățitu-m-am cumplit în răutate şi am iubit desfătarea, m-am îndestulat de plăceri în viață, Doamne, şi m-am făcut vinovat focului gheenei, neuitându-mă ca Lazăr, la mintea mea cea flămândă; lepădat fiind înaintea uşilor faptelor celor dumnezeieşti, milostiveşte-Te spre mine, Stăpâne.

Glasul 1: (podobie: Nor luminos pe Tine...)

Începând cu dragoste a şasea săptămână a cinstitului post, să cântăm, credincioşilor, laudă înaintea prăznuirii Stâlpărilor, Domnului celui ce vine în slavă cu puterea Dumnezeirii în Ierusalim, ca să omoare moartea. Pentru aceasta să gătim cu dreaptă credinţă semnele biruinţei, ramurile virtuţilor, strigând: Osana Făcătorului tuturor.

Şi 3 stihiri de la Minei. Slavă..., Şi acum...a Născătoarei din Minei.

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Dat-ai moştenire celor ce se tem...(Caută-l la pag. 79).

LA STIHOAVNĂ, Stihira zilei, glasul 1, însuşi glasul:

Minunat este gândul cel milostiv al Mântuitorului pentru noi, că având cunoştinţa celor ce au să fie, ca şi a celor ce sunt de faţă, a înscris cum este viaţa lui Lazăr şi a bogatului. Deci privind noi la sfârşitul amândurora acelora, să fugim de cruzimea şi de ura de oameni a unuia, şi să râvnim statornicia şi îndelunga-răbdare a altuia, ca încălzindu-ne împreună cu el în sânurile lui Avraam, să strigăm: Drepte Judecătorule, Doamne, slavă Ţie.(de două ori)

A mucenicilor:

Pentru rugăciunile tuturor sfinţilor, Doamne, şi ale Născătoarei de Dumnezeu, dă-ne nouă pacea Ta şi ne miluieşte, ca un singur îndurat.

Slavă..., Şi acum...,a Născătoarei: (însăşi podobia)

Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti, şi pe pământ oamenilor, tare folositoare; Preacurată Fecioară mântuieşte-ne pe noi, cei ce scăpăm la tine; că nădejdile noastre după Dumnezeu, în tine, Născătoare de Dumnezeu, ne-am pus.

Şi cealaltă rânduială, precum s-a arătat mai înainte în Duminica Lăsatului sec de brânză. (pag. 50-51)

VECERNIA DE MIERCURI SEARA,
care se săvârşeşte împreună cu Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte sfinţite

Psalmul 103, la Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10,

Stihirile Triodului, glasul al 5-lea:

Bogat fiind în patimi, m-am îmbrăcat cu veşmântul cel înşelător al făţărniciei, veselindu-mă în răutăţile neînfrânării, şi arăt nemilostivire nemăsurată, neuitându-mă la mintea mea cea lepădată înaintea uşilor pocăinţei, flămândă de tot binele şi bolnavă de nepurtarea de grijă. Dar Tu, Doamne, fă-mă Lazăr sărac de păcate, ca nu cândva rugându-mă, să nu aflu deget să-mi răcorească limba mea, jăluindu-se în văpaia cea nestinsă; ci mă sălăşluieşte în sânurile patriarhului Avraam, ca un iubitor de oameni. (de două ori)

Din dragostea cea fără de saţiu a sufletului nelepădându-vă de Hristos, Sfinţilor Mucenici, care multe feluri de cazne pătimind, aţi răbdat şi aţi surpat semeţia tiranilor; şi păzind credinţa nemişcată şi nevătămată, v-aţi mutat la ceruri. Pentru aceasta aflând şi îndrăzneală către Dânsul, rugaţi-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Glasul al 5-lea: (podobie: Bucură-te cămara...)

Umblând trupeşte, Iisuse, dincolo de Iordan, ai zis celor ce erau cu Tine: prietenul Lazăr a murit şi s-a dat acum îngropării. Pentru aceasta Mă bucur pentru voi, prietenii Mei, ca să cunoaşteţi că toate le ştiu, Dumnezeu fiind neschimbat,

măcar că Mă arăt om văzut. Să mergem dar să-l înviem pe el, ca să simtă moartea biruința lui și dărâmarea desăvârșită pe care o voi face lămurit, dând lumii mare milă.

Asemănându-ne noi, credincioșii, Martei și Mariei, să trimitem la Domnul fapte dumnezeiești, ca pe niște solitori; ca, venind, să învieze mintea noastră, care zace cumplit moartă în mormântul lenevirii nesimțitoare, nicicum simțind frica lui Dumnezeu și neavând acum putere de viață, strigând: Vezi, Doamne, și precum de demult, Îndurate, ai sculat pe Lazăr, prietenul Tău, cu venirea Ta cea înfricoșătoare, așa ne înviază pe toți, dându-ne nouă mare milă.

Glasul al 6-lea: (podobie: Doamne, la mormântul Tău...)

De două zile este Lazăr în mormânt; vede pe cei ce au murit din veac; acolo vede îngroziri străine, mulțime nenumărată ținută în legăturile iadului. Pentru acesta, surorile lui se tânguiesc cu amar, văzând înaintea lor mormântul lui. Iar Hristos merge să învieze pe prietenul Său; ca să se săvârșească de către toți o împreună glăsuire: Bine ești cuvântat, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Și 4 stihiri din Minei. Slavă..., Și acum..., a Născătoarei din Minei.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Bine voi plăcea înaintea Domnului, în pământul celor vii.

Stih: Iubit-am pe Domnul, că a auzit glasul rugăciunii mele.

De la Facere, citire: (XLIII, 26-31; XLV, 1-16)

Când Iosif a venit acasă, ei în casă i-au înfățișat darurile pe care le aveau în mâini și i s-au închinat cu fața până la pământ. Iar el i-a întrebat: „Cum vă aflați?" Apoi a zis: „Dar bătrânul vostru tată, de care mi-ați vorbit deunăzi, e sănătos? mai trăiește?" Ei au zis: „Robul tău, tatăl nostru, e sănătos, încă trăiește". Și Iosif a zis: „Binecuvântat de Dumnezeu este omul acela!" Iar ei s-au plecat și i s-au închinat.

Dar dacă Iosif şi-a ridicat ochii, l-a văzut pe Veniamin, fratele său de-o mamă, şi a zis: „El e fratele vostru cel mai mic, pe care mi-aţi spus că-l veţi aduce la mine?"... Şi a adăugat: „Dumnezeu să aibă milă de tine, fiule!" Dar Iosif era atât de tulburat încât de dragul fratelui său i se zbătea inima şi-l podidea plânsul. Şi a fugit în odaie şi a plâns acolo.

Apoi, spălându-şi faţa, a ieşit; şi, stăpânindu-se, a zis: Aduceţi bucatele!

Atunci Iosif nu s'a mai putut stăpâni faţă de toţi cei ce erau acolo şi a strigat: „Afară de la mine toată lumea!" Aşa că nimeni nu rămăsese cu Iosif când el li s'a descoperit fraţilor săi. Plângând, şi-a ridicat el glasul, şi toţi Egiptenii au auzit, şi s'a auzit şi'n casa lui Faraon.

Şi a zis Iosif către fraţii săi: „Eu sunt Iosif!... Tata mai trăieşte?" Fraţii lui însă nu i-au putut răspunde, căci deodată'ncremeniseră'naintei. Şi Iosif a zis către fraţii săi: „Apropiaţi-vă de mine!" Şi ei s'au apropiat. Iar el a zis: „Eu sunt Iosif, fratele vostru, pe care voi l-aţi vândut pentru Egipt. Acum însă să nu vă întristaţi, nici să vă pară rău că m'aţi vândut aici, fiindcă spre păstrarea vieţii m'a trimis pe mine Dumnezeu înaintea voastră. Că iată, doi ani sunt de când foametea bântuie pe pământ, şi încă cinci ani mai sunt în care nici arătură nu va fi, nici seceriş. Căci Dumnezeu m'a trimis înaintea voastră ca să vă păstreze vouă o rămăşiţă pe pământ şi viaţa să v'o păzească spre marea urmare. Aşadar, nu voi m'aţi trimis aici, ci Dumnezeu; şi El m'a făcut ca un tată lui Faraon, domn peste toată casa lui şi stăpânitor peste toată ţara Egiptului. Grăbiţi-vă dar să vă duceţi la tatăl meu şi să-i spuneţi: – Aşa zice fiul tău, Iosif: Dumnezeu m'a făcut domn peste tot Egiptul; coboară-te la mine, nu zăbovi. Vei locui în ţinutul Goşen şi vei fi aproape de mine, tu, feciorii tăi şi fiii fiilor tăi, oile tale, vitele tale şi toate câte sunt ale tale; acolo te voi hrăni – căci vor mai fi încă cinci ani de foamete –, ca să nu pieri tu, nici feciorii tăi, nici toate ale tale... Iată, ochii voştri văd, ca şi ochii fratelui meu Veniamin, că gura mea este cea care vă grăieşte. Povestiţi-i deci părintelui meu toată slava mea cea din Egipt şi tot ce-aţi văzut, şi grăbiţi-vă să-l aduceţi pe părintele meu aici!"

Şi căzând el apoi pe grumazul lui Veniamin, fratele său, a plâns; iar Veniamin a plâns şi el pe grumazul lui. Şi i-a sărutat pe toţi fraţii săi şi a plâns asupră-le; după care şi fraţii săi au grăit cu el. Iar vestea a pătruns în casa lui Faraon: „Au venit – se spunea – fraţii lui Iosif!" Iar Faraon şi curtenii săi s'au bucurat.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Făgăduinţele mele le voi plini Domnului, înaintea a tot poporului Lui.

Stih: Crezut-am, pentru aceea am grăit. Iar eu m-am smerit foarte.

De la Pilde, citire: (XXI, 23 - XXIII, 4)

Cel ce-şi păzeşte gura şi limba îşi păzeşte sufletul de necaz. Un om îndrăzneţ şi încrezut şi obraznic se cheamă ciumă, iar cel ce ţine minte răul e un nelegiuit. Poftele îl omoară pe cel trândav, căci mâinile lui nu se hotărăsc să facă ceva. Necredinciosul doreşte zilnic pofte rele, iar dreptul miluieşte fără scumpătate şi se'ndură. Jertfele necredincioşilor urâciune Îi sunt Domnului, pentru că ei le aduc în chip nelegiuit. Martorul mincinos va pieri, dar omul ascultător ia seama la ce grăieşte. Omul necredincios cu nerușinare îţi iese'nainte, dar dreptul îşi cunoaşte el însuşi căile. Împotriva necredinciosului nu există înţelepciune, nici curaj şi nici sfat. Calul e pregătit pentru ziua războiului, dar ajutorul e de la Domnul.

Un nume bun e mai de preţ decât bogăţia multă, şi un dar bun, decât argintul şi aurul. Bogatul şi săracul s'au întâmpinat laolaltă, dar Domnul este Cel ce pe amândoi i-a făcut. Iscusitul, văzându-l pe omul rău că rău se chinuieşte, scoate el însuşi o învăţătură, dar cei nepricepuţi trec mai departe spre paguba lor. Frica de Domnul e odrasla înţelepciunii, ca şi bogăţia, mărirea şi viaţa.

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite.

VECERNIA DE VINERI SEARA,

care se săvârşeşte împreună cu
Sf. Liturghie a Darurilor înainte sfinţite

La Doamne, strigat-am...se pun stihirile pe 10, Glasul al 8-lea :

S ăvârşind aceste patruzeci de zile cele de suflet folositoare, cerem să vedem şi Sfântă Săptămâna Patimii Tale, Iubitorule de oameni, ca să preaslăvim în ea măririle Tale, şi nespusă orânduirea Ta cea pentru noi, cu un cuget cântând: Doamne, slavă Ţie.(de două ori)

M ucenici ai Domnului, rugaţi pe Dumnezeul nostru şi cereţi sufletelor noastre mulţime de îndurări, şi iertare greşealelor noastre celor multe, rugămu-vă.

Glasul al 6-lea, însuşi glasul: (ale Sfântului Lazăr)

D oamne, vrând să vezi mormântul lui Lazăr, Cel ce aveai a Te sălăşlui în mormânt de bunăvoie, ai întrebat: Unde l-aţi pus pe el? Şi aflând ceea ce nu era să nu ştii, ai strigat pe cel ce-l iubeai: Lazăre, vino afară! Şi a ascultat cel fără suflare, pe Cel ce i-a dat suflare, pe Tine, Mântuitorul sufletelor noastre.(de două ori)

D oamne, venit-ai la mormântul lui Lazăr cel mort de patru zile, şi, vărsând lacrimi peste prietenul Tău, l-ai sculat, Spicule al vieţii. Pentru că moartea fiind legată cu glasul Tău, înfăşurăturile lui s-au dezlegat ca şi cu mâinile. Atunci s-a umplut de bucurie mulţimea ucenicilor, şi s-a săvârşit de către toţi o cântare: Bine eşti cuvântat, Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi.(de două ori)

D oamne, glasul Tău a sfărâmat împărăţia iadului, şi cuvântul puterii Tale a ridicat din mormânt pe cel mort de

patru zile; şi s-a făcut Lazăr început al mântuitoarei învieri celei de a doua. Toate sunt cu putință Ție, Stăpâne, Împăratului tuturor; dăruieşte robilor Tăi curățire şi mare milă.

Doamne, vrând să încredințezi pe ucenicii Tăi de Învierea Ta cea din morți, ai venit la mormântul lui Lazăr, şi strigându-l Tu, iadul s-a prădat şi a slobozit pe mortul cel de patru zile, care a strigat Ție: Bine eşti cuvântat, Doamne, slavă Ție.

Doamne, luând pe ucenicii Tăi, ai venit în Betania, să scoli pe Lazăr; şi, lăcrimând pentru dânsul după legea firii omeneşti, ca un Dumnezeu l-ai ridicat, fiind mort de patru zile, şi el a strigat Ție, Mântuitorule: Binecuvântate Doamne, slavă Ție.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Venind la mormântul lui Lazăr Mântuitorul nostru şi, strigând pe mort, l-ai sculat ca din somn; s-a scuturat stricăciunea cu Duhul nestricăciunii şi a ieşit o dată cu cuvântul, legat cu înfăşurăturile. Toate le poți, toate slujesc Ție, Iubitorule de oameni; toate sunt supuse Ție, Mântuitorul nostru, slavă Ție.

Şi acum...

Săvârşind patruzeci de zile cele de suflet folositoare, să strigăm: Bucură-te cetatea Betaniei, patria lui Lazăr; bucurați-vă Marta şi Maria, surorile lui, că mâine vine Hristos să învieze cu cuvântul pe fratele vostru cel mort; al cărui glas, auzindu-L amarnicul şi nesățiosul iad, cutremurându-se de frică şi suspinând foarte tare, va slobozi pe Lazăr legat cu înfăşurăturile. De a cărui minune mirându-se mulțimea iudeilor va întâmpina pe Domnul cu ramuri şi cu stâlpări, şi se vor arăta lăudând pruncii pe Acesta, pe Care Îl pizmuiesc părinții: Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel.

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Ajutorul nostru este în numele Domnului, Cel ce a făcut cerul şi pământul.

Stih: De n-ar fi fost Domnul cu noi, să spună Israel.

De la Facere, citire:(XLIX, 33 - L, 26)

Şi dacă Iacob a sfârşit să le dea porunci fiilor săi, şi-a'ntins picioarele în pat, şi-a dat suflarea cea din urmă şi s-a adăugat la poporul său.

Atunci Iosif, căzând pe faţa tatălui său, l-a plâns şi l-a sărutat. Iosif le-a poruncit apoi doctorilor care erau în slujba lui să-l îmbălsămeze pe tatăl său; şi doctorii l-au îmbălsămat pe Israel. După ce s-au împlinit patruzeci de zile – că atâtea zile trebuie pentru îmbălsămare – l-au plâns Egiptenii şaptezeci de zile. Iar dacă au trecut zilele plângerii, le-a zis Iosif curtenilor lui Faraon: „Dacă am aflat eu har în ochii voştri, spuneţi-i din partea mea lui Faraon: – Înainte de a muri, tatăl meu m-a pus să-i jur, zicându-mi: În mormântul pe care mi l-am săpat eu în ţara Canaanului, acolo să mă-ngropi... Aşadar, lasă-mă acum să mă sui ca să-l îngrop pe tatăl meu, şi mă voi întoarce". Iar Faraon a răspuns: „Suie-te şi-l îngroapă pe tatăl tău, aşa cum te-a jurat el". Şi s-a suit Iosif să-l îngroape pe tatăl său; şi-mpreună cu el s-au suit toţi slujitorii lui Faraon şi bătrânii casei sale şi toţi bătrânii din ţara Egiptului şi toată familia lui Iosif, fraţii săi şi toată familia tatălui său şi neamul lui. Nu şi-au lăsat în ţinutul Goşen decât copiii, oile şi vitele. Cu el au plecat, de asemenea, căruţe şi călăreţi: caravana devenise uriaşă.

Şi ajungând ei la aria lui Atad, de dincolo de Iordan, au plâns acolo cu mare plângere tânguitoare; şi l-a jelit Iosif pe tatăl său timp de şapte zile. Văzând plângerea de la aria lui Atad, Canaaneenii, locuitorii acelui ţinut, au zis: „Amarnică e plângerea aceasta la Egipteni". De aceea i s-a dat locului aceluia numele Abel-Miţraim, adică Plângerea-Egiptenilor, care loc e dincolo de Iordan.

Aşa au făcut fiii lui Iacob cu el, după cum le poruncise: l-au dus fiii săi în ţara Canaanului şi l-au îngropat în peştera din ţarina Macpela, cea de lângă Mamvri, pe care Avraam o cumpărase, cu ţarină cu tot, de la Efron Heteul, ca loc de veci.

Iosif s-a întors apoi în Egipt, el şi fraţii lui şi toţi cei ce se suiseră cu el să-şi îngroape tatăl.

Când însă fraţii lui Iosif au văzut că tatăl lor e mort, au zis: „S-ar putea ca Iosif să-şi aducă aminte de nelegiuirea noastră şi să-şi răzbune răul pe care noi i l-am făcut...". Şi i-au trimis vorbă lui Iosif, zicându-i: „Înainte de a muri, tatăl tău a dat o strașnică poruncă: – Aşa să-i spuneţi lui Iosif: Iartă-le fraţilor tăi greşala şi păcatul, că rău ţi-au făcut ei ţie... Iartă deci greşala celor ce sunt robii Dumnezeului tatălui tău!" Şi a plâns Iosif când i s-au spus acestea.

Şi venind ei înşişi la el, au zis: „Noi suntem, iată, robii tăi". Dar Iosif le-a zis: „Nu vă temeţi, fiindcă şi eu sunt al lui Dumnezeu. Voi mi-aţi vrut mie răul, dar Dumnezeu mi-a vrut binele, aşa ca El să plinească ceea ce se-ntâmplă acum: să ţină-n viaţă un popor numeros". Şi le-a mai zis: „Nu vă temeţi! Eu vă voi hrăni până la capăt, pe voi şi pe copiii voştri". Şi i-a mângâiat şi le-a vorbit pe inima lor.

Iosif a locuit în Egipt, el şi fraţii săi şi toată casa tatălui său. Şi a trăit Iosif o sută zece ani. Şi i-a văzut Iosif pe urmaşii lui Efraim până la al treilea neam; iar copiii lui Machir, fiul lui Manase, s-au născut pe genunchii lui Iosif.

Iosif le-a vorbit aşa fraţilor săi: „Eu mor, dar pe voi vă va cerceta Dumnezeu şi vă va strămuta din pământul acesta în pământul pe care cu jurământ l-a făgăduit Dumnezeu părinţilor noştri, lui Avraam şi lui Isaac şi lui Iacob". Şi i-a jurat Iosif pe fiii lui Israel zicând: „Atunci, când vă va cerceta Dumnezeu, amintiţi-vă de osemintele mele şi duceţi-le cu voi!"

Şi a murit Iosif, în vârstă de o sută zece ani. L-au îmbălsămat şi l-au pus într-un sicriu, în Egipt.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului; nu se vor clătina în veac.

Stih: Că nu va lăsa Domnul toiagul păcătoşilor peste soarta drepţilor.

De la Pilde, citire: (XXXI, 8-31)

Deschide-ți gura cu cuvântul lui Dumnezeu și pe toți judecă-i după cuviință. Deschide-ți gura și judecă drept și pune la inimă pricina celui sărac și slab.

Cine va afla o femeie vrednică? fiindcă una ca aceasta e mai prețioasă decât nestematele. Inima bărbatului ei are încredere într'însa; una ca aceasta nu va avea lipsă de bune dobândiri, căci ea lucrează toată viața spre binele bărbatului ei. Adunând lână și in, ea cu mâinile ei le face de folos. Ea e ca o corabie neguțătorind de departe: așa își agonisește traiul. Și se scoală de-noapte și le dă casnicilor de mâncare și slujnicelor de lucru. Ea vede o moșie și o cumpără și cu roada mâinilor ei sădește stăpânire. Își strânge cingătoarea pe mijloc și brațul și-l întărește pentru lucru. Din deprindere știe că bine este a lucra și lampa ei nu se stinge toată noaptea. Brațele și le întinde spre ceea ce e de trebuință și mâinile și le îndeamnă spre fus. Mâinile i le deschide nevoiașului și hrană îi întinde săracului. Când bărbatul ei întârzie undeva, departe, el nu duce grijă de cele de acasă, căci toți ai ei sunt îmbrăcați. Soțului ei îi face haine cu țesătură deasă, iar ea e îmbrăcată în vison și porfiră. Bărbatul ei devine om de cinste în cetate când stă în adunare cu bătrânii ținutului. Ea face pânzeturi subțiri și le vinde Fenicienilor. și cingători Canaaneenilor. Gura și-o deschide cu grijă și măsură și rânduială-i pune gurii sale. Ea se îmbracă în putere și cinste și'n zilele ei de pe urmă se veselește. Deprinderile casnicilor ei sunt pline de grijă, iar ea nu-și mănâncă pâinea în trândăvie. Iar gura și-o deschide cu înțelepciune și după rânduială. În bunătate și-a crescut copiii și i-a îmbogățit, iar soțul ei o laudă: „Multe fete au dobândit bogăție, multe au înfăptuit putere, dar tu le-ai întrecut și le-ai covârșit pe toate". Farmecele sunt mincinoase, deșartă-i frumusețea femeii, căci femeia înțeleaptă va fi binecuvântată, și ea să laude frica de Domnul. Dați-i din roada mâinilor sale și lăudat în cetate să-i fie bărbatul!

Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite, după obicei.

SÂMBĂTA SFÂNTULUI ŞI DREPTULUI LAZĂR

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... troparul glas 1:

Învierea cea de obşte mai înainte de Patima Ta încredinţând-o, pe Lazăr din morţi l-ai sculat, Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta şi noi, ca pruncii, semnele biruinţei purtând, Ţie Biruitorului morţii grăim: Osana, Celui dintru înălţime! Bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului. (de trei ori)

Ectenia mică

Sedealna glasul 1: (podobie: Piatra fiind pecetluită...)

Făcându-Ţi-se milă de lacrimile Martei şi ale Mariei, ai poruncit, Hristoase Dumnezeule, să răstoarne piatra de pe mormânt. Şi, strigând, pe cel mort l-ai înviat, încredinţând printr-însul învierea lumii, Dătătorule de viaţă. Slavă puterii Tale, Mântuitorule; slavă stăpânirii Tale; slavă Ţie, Celui ce toate le-ai făcut cu cuvântul.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Binecuvântările învierii... (caută-le în Octoihul Mic)

Ectenia mică

Sedealna glasul 5: (podobie: Pe cuvântul cel împreună)

Izvorule al înţelepciunii şi al cunoştinţei dinainte, venind în Betania, ai întrebat pe cei ce erau cu Marta: Unde aţi pus pe prietenul Lazăr? Pentru care lăcrimând cu milostivire, cu glasul Tău l-ai înviat, fiind mort de patru zile, Iubitorule de oameni şi Îndurate, ca un Dătător de viaţă şi Domn.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Evanghelia se citeşte, numai unde este hramul Sfântului Lazăr.

Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50

Se cuvine a şti:

Că unde este hramul Dreptului Lazăr, după obişnuitele Sedelne, se cântă Polieleulşi Sedealna, care este după Cântarea a 3-a. Glasul al 8-lea: (podobie: Pe Înţelepciunea...)

Venit-au împreună... Slavă..., Şi acum..., Mai înainte ştiind...

Şi Antifonul întâi al glasului al 4-lea:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioşilor Lui.

Stih: Ce vom da Domnului, pentru toate cele ce ne-a dat nouă.

Toată suflarea... Evanghelia de la Ioan: Eu sunt uşa... Psalmul 50. Stihira, glasul al 6-lea: Doamne, glasul Tău a sfărâmat...(stihira a cincea de la vecernie)

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 8, Catavasia:

Apa trecând-o ca pe uscat, şi din răutatea Egiptului scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte în dragostea Ta; că Tu eşti culmea doririlor şi credincioşilor întărire, Unule, Iubitorule de oameni.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 4-lea: (podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...)

Venit-au împreună, la Hristos surorile lui Lazăr şi, lăcrimând cu amar şi tânguindu-se, I-au zis: Doamne, a murit Lazăr; iar El, ştiind îngroparea ca un Dumnezeu, le-a

întrebat: Unde l-aţi pus pe el? Şi, venind la mormânt, a strigat pe Lazăr cel mort de patru zile. Şi îndată s-a sculat şi s-a închinat Celui ce l-a înviat.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea: (podobie: Pe Înţelepciunea...)

Mai înainte ştiind toate ca un Făcător, ai zis mai înainte ucenicilor în Betania: Prietenul nostru Lazăr a adormit astăzi. Şi ştiind, ai întrebat: Unde l-aţi pus? Şi Tatălui Te-ai rugat, lăcrimând ca un om. Dar apoi strigând pe Lazăr pe care îl iubeai, l-ai sculat, Doamne, din iad, mort fiind de patru zile. Pentru aceasta grăim Ţie: Hristoase Dumnezeule, primeşte lauda ce îndrăznim a o aduce Ţie, şi ne învredniceşte pe toţi slavei Tale.

Cântarea a 4-a; Catavasie:

Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu, bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 5-a; Catavasie:

Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti lumină neapusă, şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul? Ci, Te rog, mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele.

Cântarea 6-a; Catavasie:

Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele, şi Te rog, ridică-mă din adâncul răutăţilor, căci către Tine am strigat, şi auzi-mă, Dumnezeul mântuirii mele.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 2-lea: (podobie: Cele de sus căutând...)

Bucuria tuturor, Hristos adevărul, lumina, viaţa şi învierea

lumii, celor de pe pământ s-a arătat cu a Sa bunătate şi s-a făcut chip învierii, dând tuturor dumnezeiasca iertare.

ICOS

Făcătorule a toate, mai înainte ai spus ucenicilor Tăi, zicând: Fraţilor şi cunoscuţilor, prietenul nostru a adormit; învăţându-i prin aceasta că toate le ştii, ca un Dumnezeu al tuturor. Veniţi dar să mergem şi să vedem îngropare neobişnuită, să auzim tânguirea Mariei, şi să vedem şi mormântul lui Lazăr. Că acolo va să fac minune, şi să săvârşesc începerea Crucii, dând tuturor dumnezeiasca iertare.

SINAXAR ÎN SÂMBĂTA SFÂNTULUI ŞI DREPTULUI LAZĂR

Sinaxarul din Minei, apoi acesta:

În aceeaşi zi, în Sâmbăta dinaintea Duminicii Floriilor, prăznuim învierea Sfântului şi Dreptului Lazăr cel mort de patru zile, prietenul lui Hristos.

Stihuri:

Plânsul te vădeşte, scumpul meu Iisus,
Că ai fire ca şi noi, Tu, Cel pogorât de sus!
Dar că eşti şi Dumnezeu, ne-ai şi arătat,
Când pe Lazăr ce-a murit, din morţi l-ai înviat!

Pentru rugăciunile prietenului Tău Lazăr, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

Tinerii cei ce merseseră din Iudeea în Vavilon oarecând, cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să lăudăm bine să cuvântăm…

Pe Împăratul cerurilor, pe Care Îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Nu se cântă: Ceea ce eşti mai cinstită..., ci se cântă:

Cântarea a 9-a:

Cu mare laudă să cinstim, popoare, pe Curata Născătoarea de Dumnezeu, pe ceea ce a zămislit în pântece focul Dumnezeirii fără ardere, şi cu cântări fără tăcere să o mărim.

Văzând popoarele pe mortul cel de patru zile umblând, spăimântându-se de minune, au grăit Izbăvitorului: pe Tine Dumnezeule cu cântări Te slăvim.

Adeverind mai înainte strălucită învierea Ta, o, Mântuitorul meu, ai slobozit din iad pe Lazăr cel mort de patru zile; pentru aceasta pe Tine cu cântări Te slăvim.

Altă Tricântare; Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu...

Cinstind pe Tatăl Tău, şi arătând că nu eşti protivnic lui Dumnezeu, Hristoase, Te-ai rugat, înviind cu puterea Ta, pe cel mort de patru zile.

Sculat-ai din mormânt pe Lazăr a patra zi, arătându-l tuturor ca mărturie preaadevărată a Învierii Tale celei de a treia zi, Hristoase.

Umblat-ai şi ai lăcrimat şi ai vorbit, Mântuitorul meu, arătând lucrarea Ta cea omenească; iar cea dumnezeiască ai dovedit-o, înviind pe Lazăr.

Lucrat-ai negrăit, Stăpâne, Mântuitorul meu, a mea mântuire, după amândouă firile Tale, cu voia Ta cea singură prin sine puternică.

Catavasia:

Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu, te mărturisim pe tine Fecioară curată cei mântuiţi, cu cetele cele fără de trup mărindu-te pe tine.

Ectenia mică

LUMINÂNDA, de obşte:

Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru... (de 3 ori), şi apoi aceasta:

Cu cuvântul Tău, Cuvinte al lui Dumnezeu, s-a ridicat acum Lazăr, iarăşi venind la viaţă; şi popoarele cu stâlpări Te cinstesc pe Tine, Puternice; că va să pierzi iadul până în sfârşit cu moartea Ta.

Slavă... Şi acum...,.

Prin Lazăr te prădează Hristos pe tine, moarte; şi unde-ţi este biruinţa, iadule? Plângerea Betaniei s-a mutat acum asupra ta; pentru care toţi aducem Lui stâlpări de biruinţă.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 8, glasul 1, însuşi glasul:

Înnvierea şi viaţa oamenilor fiind Tu, Hristoase, ai venit la mormântul lui Lazăr, adeverindu-ne cele două firi ale Tale, îndelung-Răbdătorule, că din Fecioară curat ai venit, Dumnezeu şi om; căci ca un om ai întrebat: Unde s-a îngropat? Iar ca un Dumnezeu ai înviat, cu voia Ta cea de viaţă aducătoare, pe cel mort de patru zile.

Pe Lazăr cel mort de patru zile l-ai înviat, Hristoase, din iad, mai înainte de moartea Ta, sfărâmând puterea morţii şi printr-unul iubit mai înainte vestind slobozirea tuturor oamenilor din stricăciune. Pentru aceasta, închinându-ne Stăpânirii Tale celei atotputernice, grăim: Bine eşti cuvântat, Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi.

Marta şi Maria au zis Mântuitorului: De ai fi fost aici, Doamne, n-ar fi murit Lazăr. Iar Hristos, învierea celor adormiţi, a înviat din morţi pe cel mort de patru zile. Veniţi toţi credincioşii să ne închinăm Acestuia. Care vine cu slavă să mântuiască sufletele noastre.

Dând ucenicilor Tăi, Hristoase, semnele Dumnezeirii Tale, în faţa mulţimilor Te-ai smerit, vrând să-Ţi tăinuieşti Dumnezeirea. Pentru aceasta, ca un mai înainte cunoscător şi Dumnezeu, ai spus dinainte Apostolilor moartea lui Lazăr; iar în Betania venind în faţa poporului, ai întrebat ca un om, să afli mormântul prietenului Tău, ca şi cum n-ai fi ştiind; cel ce a înviat însă a patra zi prin Tine a arătat puterea Ta cea dumnezeiască, Atotputernice Doamne, slavă Ţie.

Glasul al 4-lea:

Înviat-ai, Hristoase, pe prietenul Tău cel mort de patru zile şi ai potolit plângerea Martei şi a Mariei, arătând tuturor, că Tu eşti Cel ce plineşti toate cu dumnezeiasca putere, din voia Ta cea singură de la sine puternică; Căruia heruvimii cântă neîncetat: Osana, Celui dintru înălţime! Bine eşti cuvântat Cel ce eşti Dumnezeu peste toate, slavă Ţie.

Marta a zis Mariei: Învăţătorul a venit şi te cheamă, mergi! Iar ea degrab venind şi văzând unde era stând Domnul, căzând s-a închinat Lui, şi sărutându-I preacuratele picioare, a zis: Doamne, de ai fi fost aicea, nu ar fi murit fratele nostru.

Glasul al 8-lea:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalţă-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit.

Pe Lazăr cel mort de patru zile, l-ai sculat în Betania; că îndată ce ai venit la mormânt, glasul Tău s-a făcut viaţă celui mort; şi suspinând, iadul l-a slobozit de frică. Mare este minunea aceasta, mult-Milostive Doamne, slavă Ţie.

Stih: Lăuda-Te-voi pe Tine, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Precum ai zis, Doamne, Martei: Eu sunt învierea!, cu lucrul ai plinit cuvântul, chemând pe Lazăr din iad; şi pe mine cel omorât de patimi, Te rog, înviază-mă, Iubitorule de oameni, rogu-mă, ca un îndurat.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Minune mare şi neobişnuită s-a săvârşit astăzi; că strigând Hristos pe mortul cel de patru zile, din mormânt l-a sculat şi prieten l-a numit. Deci să-L lăudăm pe Dânsul, ca pe Cel preaslăvit, ca, pentru rugăciunile dreptului Lazăr, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., Preabinecuvântată eşti... Doxologia mare şi otpustul.

LA LITURGHIE

După Vohod, troparul praznicului, Slavă... Şi acum... Condacul; iar în loc de Sfinte Dumnezeule... se cântă: Câți în Hristos v-ați botezat... Apostolul şi Evanghelia praznicului.

La masă mâncăm fierturi cu untdelemn şi bem şi vin.

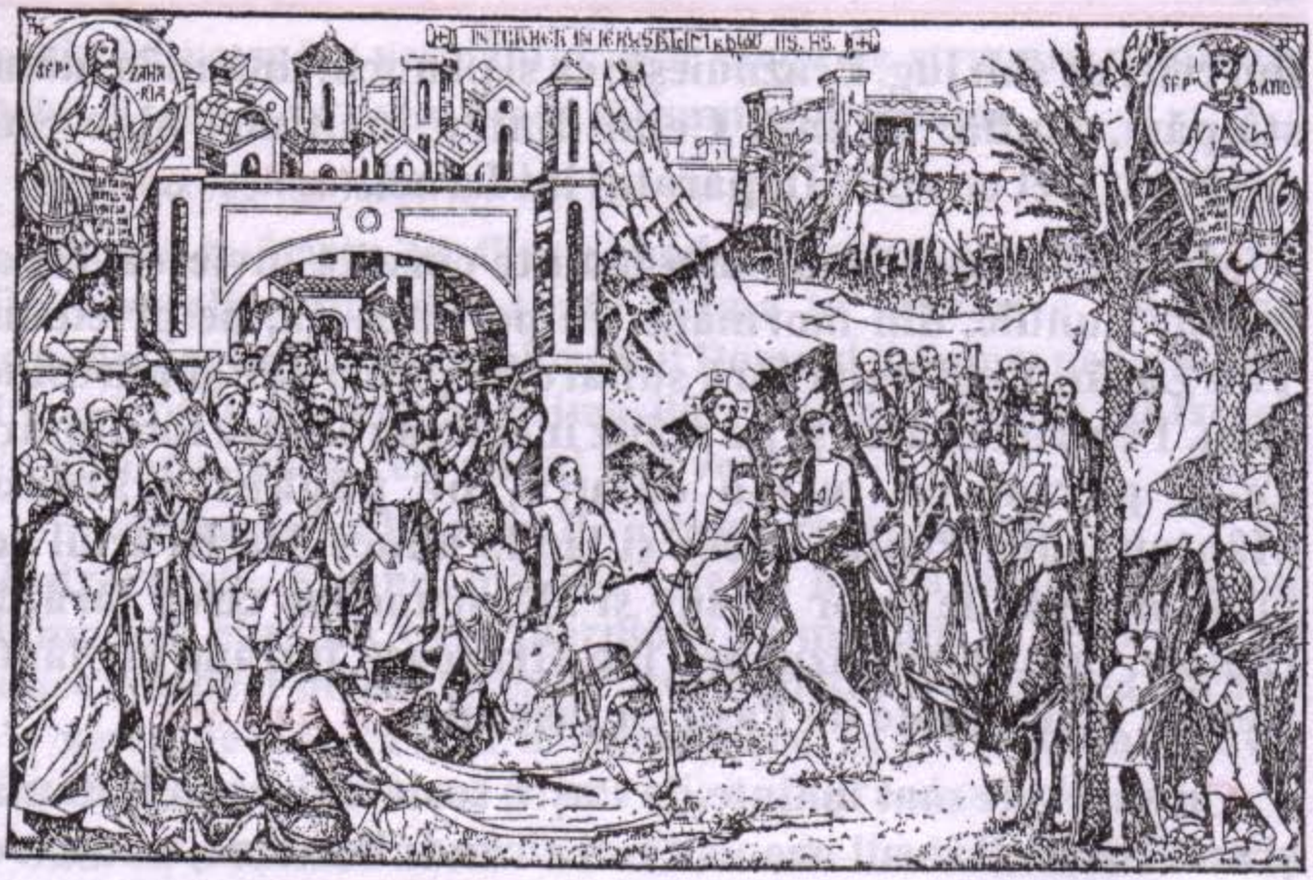

DUMINICA FLORIILOR

LA VECERNIE, SÂMBATA SEARA

După Psalmul 103, se cântă: Fericit bărbatul... (Catisma I), La Doamne, strigat-am... se pun 10 stihiri, glasul al 6-lea, însuşi glasul:

A stăzi harul Sfântului Duh pe noi ne-a adunat şi, toţi luând Crucea Ta, zicem: Bine eşti cuvântat Cel ce vii în numele Domnului; Osana, Celui dintru înălţime. (de două ori)

C el ce are scaun cerul; şi aşternut picioarelor pământul, Cuvântul lui Dumnezeu-Tatăl şi Fiul, Cel împreună-vecuitor, S-a smerit astăzi, venind în Betania pe mânz necuvântător. Pentru aceasta pruncii evreieşti ţinând în mâini stâlpări, L-au lăudat cu glas: Osana, Celui dintru înălţime, bine este cuvântat Cel ce vine, Împăratul lui Israel! (de două ori)

V eniţi astăzi şi noi, tot Israelul cel nou, Biserica cea din neamuri, să strigăm cu proorocul Zaharia: Bucură-te foarte fata Sionului, vesteşte fata Ierusalimului, că iată Împăratul tău vine la tine blând şi mântuind, călare pe mânz de asin,

fiul celei de sub jug. Prăznuieşte ca şi pruncii, ţinând în mâini stâlpări, laudă: Osana! Celui dintru înălţime, bine este cuvântat Cel ce vine, Împăratul lui Israel. (de două ori)

Însemnându-ne nouă mai înainte cinstită învierea Ta, ai sculat, Bunule, din mormânt, cu porunca Ta, pe prietenul Tău Lazăr, fiind mort fără suflare de patru zile şi mirosind greu. Pentru aceasta şi pe mânz încălecând, spre închipuire Te-ai purtat ca într-o căruţă, pe păgâni arătând, Mântuitorule. Pentru aceea şi laudă aduce Ţie Israelul cel iubit, din gurile celor ce sug şi ale pruncilor celor fără de răutate, care Te-au văzut pe Tine, Hristoase, intrând în Sfânta Cetate, mai înainte de Paşti cu şase zile. (de două ori)

Cu şase zile mai înainte de Paşti, sosit-a Iisus în Betania, şi au venit la Dânsul ucenicii Lui zicând: Doamne, unde vrei să gătim Ţie, să mănânci Paştile? Iar El i-a trimis pe dânşii, zicând: Mergeţi în satul cel dinaintea voastră, şi veţi afla un om ducând un vas de lut cu apă; să mergeţi după dânsul, şi stăpânului casei să-i ziceţi: Învăţătorul zice: La tine va să fac Paştile, împreună cu ucenicii Mei. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., stihira cea dintâi: **Astăzi darul Sfântului Duh...**

Vohod; Lumină lină...,

PROCHIMENUL: Domnul a împărăţit...

PAREMIILE

De la Facere, citire: (XLIX, 1-2; 8-12)

Iacob i-a chemat pe fiii săi şi le-a zis: „Adunaţi-vă ca să vă spun ce o să vi se întâmple-n zilele ce vor veni. Strângeţi-vă şi ascultaţi, o, fii ai lui Iacob, ascultaţi-l pe Israel, tatăl vostru!

Iudo, pe tine te vor lăuda fraţii tăi. Mâinile tale-n gâtul vrăjmaşilor tăi. Închina-se-vor ţie feciorii tatălui tău. Iuda-mi este pui de leu: de pe pradă, fiul meu, te-ai ridicat. Iată, s-a lăsat pe labe, ca un leu mi s-a culcat, ca o leoaică... Cine va-ndrăzni să-l scoale?

Domnitor nu va lipsi din Iuda, şi nici cârmuitor din coapsele lui până va veni ceea ce i-a fost hărăzit: Cel pe Care neamurile Îl aşteaptă. Acela-şi va lega de viţă asinul şi de coardă mânzul asinei.

În vin îşi va spăla veşmântul, şi-n sânge de strugure mantaua. Ochii îi scapără de vin, dinţii săi sunt albi de lapte.

Din Proorocia lui Sofonie, citire: (III, 14-19)

Bucură-te foarte, tu, fiica Sionului, vesteşte cu glas mare, tu, fiica Ierusalimului!; din toată inima te veseleşte, fii plină de'ncântare tu, fiica Ierusalimului! Domnul ţi-a şters nedreptăţile şi te-a izbăvit din mâna vrăjmaşilor; Domnul, Regele lui Israel, e'n mijlocul tău, şi rele nu vei mai vedea.

În vremea aceea Domnul îi va zice Ierusalimului: „Îndrăzneşte, Sioane, mâinile tale să nu slăbească! Domnul Dumnezeu e'n tine, Cel-Puternic te va mântui, El peste tine va aduce veselie şi'ntru iubirea Sa te va'nnoi şi'ntru plinirea dorului S'o veseli de tine ca'n zi de sărbătoare. Şi îi voi aduna pe cei sfărmaţi ai tăi. Vai de cel ce va ridica asupra ei ocară!

Iată că'n vremea aceea – zice Domnul –de dragul tău Eu voi lucra'ntru tine; pe cea alungată o voi mântui, pe cea lepădată o voi primi şi laudă voi face Eu din ele şi preacinstite'n tot pământul.

Din Proorocia lui Zaharia, citire: (IX, 9-15)

Bucură-te foarte, tu, fiica Sionului, rosteşte-te'n strigare, tu, fiica Ierusalimului: Iată, Împăratul tău vine la tine drept şi El Însuşi Mântuitor, blând şi călare pe asin şi pe mânz tânăr. Şi El va nimici carele din Efraim şi caii din Ierusalim; şi arcul de război fi-va nimicit; şi belşug va fi şi pace din partea neamurilor; peste ape va stăpâni pân' la mare şi peste râuri pân' la marginile pământului.

Şi Tu întru sângele legământului Tău i-ai slobozit din groapa făr' de apă pe-ai Tăi ce-acolo erau prinşi. Veţi locui în ţarcuri întărite, voi, osândiţi ai adunării; dar pentru-o zi de'nstrăinare voi răsplăti de două ori pe-atât. Fiindcă Eu ca pe un arc te-am încordat pe tine, Iudo, pentru Mine, cu el Mi l-am umplut pe Efraim; pe fiii tăi, Sioane, îi voi ridica asupra fiilor Elinilor şi te voi mânui ca pe o sabie de om războinic. Şi Domnul fi-va peste ei; săgeata Sa ieşi-va ca un fulger şi Domnul, El, Atoateţiitorul cu trâmbiţa va trâmbiţa şi va înainta cu freamătul ameninţării Sale. Domnul Atotţiitorul îi va apăra, iar ei îi vor potopi şi cu pietre din praştie îi vor copleşi; şi-i vor sorbi precum se soarbe vinul şi plini de saţ vor fi ca blidele de la jertfelnic.

LA LITIE, Stihirile glasul 1.

Preasfântul Duh, Cel ce a învățat pe Apostoli să grăiască cu alte limbi străine, Același a îndemnat și pe tinerii evreiești cei fără de răutate, să strige: Osana, Celui dintru înălțime! Bine este cuvântat Cel ce vine, Împăratul lui Israel.

Fiul și Cuvântul Tatălui, Cel împreună fără de început și împreună-vecuitor, șezând pe mânz necuvântător, a venit astăzi în cetatea Ierusalimului, spre Care heruvimii nu pot a se uita de frică. Pruncii L-au lăudat cu stâlpări și cu ramuri, laudă de taină cântând: Osana, Celui dintru înălțime, Celui ce a venit să mântuiască de înșelăciune tot neamul nostru.

Cu șase zile mai înainte de Paști, s-a auzit glasul Tău, Doamne, întru adâncurile iadului; pentru aceasta și pe Lazăr cel mort de patru zile l-ai înviat. Iar pruncii evreiești strigau: Osana! Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Intrând Tu, Doamne, în sfânta cetate, șezând pe mânz, Te-ai sârguit să vii spre Patimi, ca să plinești Legea și proorocii. Iar pruncii evreiești mai înainte vestind biruința învierii, Te-au întâmpinat cu ramuri și cu stâlpări, zicând: Bine ești cuvântat, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Slavă Ție, Hristoase, Celui ce șezi pe scaun întru cele de sus, și acum Te așteptăm cu cinstită Crucea Ta. Pentru aceea se veselește fiica Sionului, se bucură neamurile pământului, pruncii țin stâlpări, ucenicii hainele, și toată lumea s-a învățat să-ți cânte Ție: Binecuvântat ești, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum.... glasul al 3-lea:

Mai înainte cu șase zile de facerea Paștilor, venit-a Iisus către Betania, să cheme iarăși la viață pe Lazăr cel mort de patru zile, și să prevestească Învierea. Și L-au întâmpinat pe ei femeile, Marta și Maria, surorile lui Lazăr, grăind către Dânsul: Doamne, de ai fi fost aicea, n-ar fi murit fratele nostru. Atunci a zis către dânsele: Au nu v-am spus mai

înainte, că cel ce crede în Mine, de ar şi muri, viu va fi? Arătați-Mi, unde l-ați pus pe el? Şi a strigat către dânsul Făcătorul tuturor: Lazăre, vino afară!

LA STIHOAVNĂ, glasul al 8-lea, însuşi glasul:

Bucură-te şi te veseleşte, cetatea Sionului, bucură-te şi te veseleşte Biserica lui Dumnezeu; că iată Împăratul tău a venit în dreptate, şezând pe mânz, lăudat de prunci: Osana, Celui dintru înălțime, binecuvântat eşti Cel ce ai mulțime de îndurări, miluieşte-ne pe noi!

Stih: Din gura pruncilor şi a celor ce sug voi săvârşi laudă.

Venit-a Mântuitorul astăzi, în cetatea Ierusalimului, să împlinească Scriptura; şi toți au luat în mâini stâlpări de finic, şi haine au aşternut Lui, cunoscând că El este Dumnezeul nostru; Căruia cântă heruvimii neîncetat: Osana, Celui dintru înălțime, bine eşti cuvântat Cel ce ai mulțimea îndurărilor, miluieşte-ne pe noi!

Stih: Doamne, Dumnezeul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul!

Cel ce Te porți pe heruvimi şi eşti lăudat de serafimi, ai încălecat pe mânz, Bunule; şi precum zice David, pruncii Te-au lăudat cu dumnezeiască cuviință, iar iudeii Te-au hulit cu fărădelege. Şederea pe mânz însemna întoarcerea neamurilor neînfrânate de la necredință la credință. Slavă Ție, Hristoase, Cel ce eşti singur milostiv şi iubitor de oameni.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Astăzi harul Sfântului Duh pe noi ne-a adunat, şi toți luând Crucea Ta, zicem: Bine eşti cuvântat Cel ce vii în numele Domnului; Osana, Celui dintru înălțime!

Şi acum..., tot aceasta

Troparul, glasul 1: **Învierea cea de obşte mai înainte de Patima Ta încredințând-o, pe Lazăr din morți l-ai sculat, Hristoase**

Dumnezeule. Pentru aceasta şi noi, ca pruncii semnele biruinţei purtând, Ţie Biruitorului morţii cântăm: Osana, Celui dintru înălţime, bine eşti cuvântat Cel ce vii întru numele Domnului. (de două ori)

Şi alt tropar, glasul al 4-lea: **Î ngropându-ne împreună cu Tine prin botez, Hristoase Dumnezeul nostru, vieţii celei fără de moarte ne-am învrednicit cu învierea Ta, şi cântând, grăim: Osana, Celui dintru înălţime, bine eşti cuvântat Cel ce vii întru numele Domnului!**

Binecuvântarea pâinilor şi otpustul.

DUMINICA FLORIILOR, LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul...se cântă troparul, glasul 1: Învierea cea de obşte...(de două ori), Slavă..., Şi acum...,glasul al 4-lea: Îngropându-ne împreună cu Tine...

Ectenia mică

Sedealna, glasul al 4-lea: (Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...)

C urăţindu-ne sufletele, să lăudăm pe Hristos prin credinţă, cu ramuri înţelegătoare, ca şi pruncii, strigând cu glas mare Stăpânului: Bine eşti cuvântat, Mântuitorule, Care ai venit în lume să mântuieşti pe Adam din blestemul cel dintâi; duhovniceşte, făcându-Te Adam nou, Iubitorule de oameni, precum bine ai voit, Cuvinte, Cel ce ai rânduit toate spre folos, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum...,

Sedealna, glasul al 4-lea: (Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi...)

P e Lazăr cel mort de patru zile sculându-l din mormânt, Doamne, pe toţi i-ai învăţat să strige Ţie cu ramuri şi cu stâlpări: Bine eşti cuvântat Cel ce vii!

Ectenie mică.

Sedealna, glasul al 4-lea: (Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...)

Pentru prietenul Tău ai vărsat lacrimi cu taină, Hristoase, şi ai sculat din morţi pe Lazăr cel ce zăcea mort, spre care ai arătat milostivire prin iubirea de oameni. Iar mulţimea pruncilor înţelegând de venirea Ta, Mântuitorule, a ieşit astăzi ţinând stâlpări în mâini şi Ţi-a strigat: Osana! bine eşti cuvântat, că ai venit să mântuieşti lumea.

Slavă..., Şi acum...,

Sedealna, glasul 1: (podobie: Piatra fiind pecetluită...)

Lăudaţi cu un glas, popoare şi neamuri, că Împăratul îngerilor a încălecat acum pe mânz şi merge, vrând să ucidă pe vrăjmaşi pe Cruce ca un puternic. Pentru aceasta şi pruncii cu stâlpări strigă cântare: Slavă Ţie Celui ce ai venit biruitor; slavă Ţie Hristoase Mântuitorule; slavă Ţie unuia Dumnezeului nostru, Celui ce eşti binecuvântat.

Polieleul. Ectenia mică.

Sedealna, glasul al 8-lea: (podobie: Porunca cea cu taină...)

Cel ce şede pe scaun de heruvimi, şi pe mânz a şezut pentru noi, şi apropiindu-se spre patima cea de bunăvoie, astăzi a auzit pe prunci strigând: Osana!, şi pe popoare zicând: Fiul lui David, grăbeşte-Te de mântuieşte pe cei ce i-ai zidit, binecuvântate Iisuse, că pentru aceasta ai venit, ca să cunoaştem slava Ta.

Slavă..., Şi acum..., aceeaşi.

Antifonul întâi al glaslui al 4-lea. **Din** tinereţile mele...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Din gura pruncilor şi a celor ce sug ai săvârşit laudă.

Stih: **D**oamne, Dumnezeul nostru, cât este de minunat numele Tău, în tot pământul.

Toată suflarea... Evanghelia de la Matei. Nu se zice: Învierea lui Hristos văzând..., ci îndată Psalmul 50.

În timpul psalmului preotul cădeşte în chipul crucii stâlpările de salcie şi apoi zice rugăciunea binecuvântării acestora: Domnului să ne rugăm.

D oamne Dumnezeul nostru, Cel ce şezi pe heruvimi, Care ai arătat puterea Ta şi ai trimis pe Unul-Născut Fiul Tău, pe Domnul nostru Iisus Hristos, să mântuiască lumea prin Crucea, prin îngroparea şi prin învierea Sa; iar El venind în Ierusalim, spre Patima cea de bunăvoie, poporul cel ce şedea în întuneric şi în umbra morţii, luând semnele biruinţei, adică ramuri de copaci şi stâlpări de finic, mai înainte închipuind învierea, L-au întâmpinat. Însuţi, Stăpâne, şi pe noi care, urmând pilda acelora, în această zi, mai înainte de prăznuire, ţinem în mâini stâlpări şi ramuri de copaci, păzeşte-ne şi ne întăreşte! Că precum acele popoare şi pruncii au strigat Ţie: Osana!, aşa şi noi, cu laude şi cu cântări duhovniceşti, să ne învrednicim făcătoarei de viaţă Învierii celei de a treia zi, în Iisus Hristos, Domnul nostru; cu Care împreună binecuvântat eşti, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Duhul Tău, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Când se împart stâlpările, se cântă:

Slavă...,glasul al 2-lea:

A stăzi Hristos intră în cetatea Betania, şezând pe mânz şi dezlegând întinăciunea cea rea a neamurilor, care era de demult înţelenită.

Şi acum...,tot aceasta.

Stih: Miluieşte-mă Dumnezeule, după mare mila Ta...Stihira, glasul al 6-lea: Astăzi darul Sfântului Duh...(caută la Vecernie, stihira dintâi)

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 4, Catavasia:

A rătatu-s-au ale adâncului izvoare umejunii neîmpărtăşite şi s-au descoperit temeliile mării celei învăluite de vifor; căci cu voia o ai certat pe dânsa, şi pe poporul cel ales l-ai mântuit, cel ce-Ţi cântă cântare de biruinţă, Doamne.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Din piatra cea vârtoasă şi tare, ce a izvorât cu porunca Ta, s-a adăpat poporul israelitenilor; iar piatra Tu eşti, Hristoase, şi viaţa, în care s-a întărit Biserica, strigând: Osana! Binecuvântat eşti Cel ce vii!

Ectenia mică

IPACOI, glasul al 6lea:

Cu stâlpări lăudându-L mai înainte, cu lemne mai pe urmă au prins nemulţumitorii iudei pe Hristos-Dumnezeu; iar noi cu credinţă neschimbată pururea cinstindu-L, ca pe un făcător de bine totdeauna strigăm Lui: Bine eşti cuvântat, Cel ce ai venit să chemi pe Adam.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Hristos, Cel ce vine în chip văzut, Dumnezeul nostru, veni-va şi nu va zăbovi din muntele cel cu umbra deasă, din Fecioara care a născut neispitită de bărbat, precum a zis proorocul de demult. Pentru aceasta toţi strigăm: Slavă puterii Tale, Doamne!.

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Pe muntele Sionului suie-Te, Cel ce binevesteşti, şi propovăduieşte Ierusalimului; înalţă-Ţi glasul cu tărie; preaslăvite s-au grăit de Tine cetatea lui Dumnezeu; pace peste Israel şi mântuire neamurilor.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Strigat-au cu veselie duhurile dreptilor: Acum lumii aşezământ nou se rânduieşte, şi cu stropirea dumnezeiescului sânge, să se înnoiască poporul.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 6-lea:

Pe scaun, în cer, şi pe mânz, pe pământ, fiind purtat,

Hristoase Dumnezeule, laudă de la îngeri ai primit şi cântare de la tinerii cei ce strigau Ţie: Binecuvântat eşti, Cel ce vii să chemi pe Adam!

ICOS

De vreme ce ai legat iadul, nemuritorule, şi moartea ai omorât şi lumea ai înviat-o, pentru aceasta cu stâlpări Te-au lăudat pruncii, Hristoase, ca pe un biruitor, strigându-Ţi astăzi: Osana, Fiului lui David! Că nu se vor mai junghia, a zis, pruncii pentru pruncul Mariei; ci pentru toţi pruncii şi bătrânii Tu însuţi Te răstigneşti. Nu se va mai porni asupra noastră sabie, căci coasta Ta se va împunge cu sulița. Pentru aceasta bucurându-ne, zicem: Binecuvântat eşti, Cel ce vii să chemi pe Adam.

SINAXAR LA DUMINICA FORIILOR

Sinaxarul din Minei apoi acesta.

În aceeaşi zi, în Duminica Floriilor, prăznuim strălucita şi slăvita sărbătoare a Intrării în Ierusalim a Domnului nostru Iisus Hristos.

Stihuri:

Pe mânzul asinei şezând Cel ce cerul prin cuvânt l-a desfăşurat,
Dezleagă pe oameni, care prin păcat de dobitoace s-au alăturat.

Prin milostivirea Ta nespusă, Hristoase Dumnezeul nostru, fă-ne biruitori asupra patimilor noastre dobitoceşti, şi învredniceşte-ne să vedem şi biruința Ta cea luminată asupra morții, precum şi învierea Ta cea strălucitoare şi de viață făcătoare, şi ne miluieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

Cel ce ai mântuit în foc pe tinerii lui Avraam, şi ai ucis pe haldei, care fără dreptate vânau pe cei drepți, Prealăudate Doamne, Dumnezeul părinților, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să lăudăm ...

Veseleşte-te Ierusalime, prăznuiți cei ce iubiți Sionul; că a

venit Domnul Puterilor, Cel ce împărăţeşte vecii; să se smerească tot pământul de faţa Lui şi să cânte: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

Nu se cântă: Ceea ce eşti mai cinstită... ci numai

Cântarea a 9-a; Irmosul:

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă; tocmiţi prăznuire şi bucurându-ne, veniţi să mărim pe Hristos cu ramuri şi cu stâlpări şi cu cântări, grăind: Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, Mântuitorul nostru.

Neamuri, pentru ce v-aţi întărâtat? Cărturari şi preoţi, pentru ce aţi cugetat cele deşarte, zicând: Cine este acesta, Căruia pruncii cu ramuri şi cu stâlpări şi cu cântări strigă: Binecuvântat eşti Cel ce vine întru numele Domnului, Mântuitorul nostru!

Acesta este Dumnezeu, Căruia nimeni nu este asemenea; aflând toată calea cea dreaptă, a dat-o lui Israel celui iubit; iar după aceea arătându-se, cu oamenii a vieţuit. Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Mântuitorul nostru.

Pentru ce aţi pus sminteală, neascultătorilor, aproape de calea noastră? Picioarele voastre sunt grabnice a vărsa sângele Stăpânului; dar se va scula cu adevărat, să mântuiască pe cei ce cântă: Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Mântuitorul nostru.

Catavasia: Dumnezeu este Domnul... (vezi irmosul de mai sus)

Ectenia mică

LUMINÂNDA de obşte:

Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru... (de trei ori)

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 6 şi se cântă 4 stihiri, glasul al 4-lea:

Mulţimea cea mare, Doamne, aşternea pe cale hainele sale

şi alţii tăiau ramuri din copaci şi le purtau; iar cei ce mergeau înainte şi cei ce urmau strigau, zicând: Osana, Fiului lui David! Bine eşti cuvântat Cel ce ai venit, şi iarăşi vii întru numele Domnului.(de două ori)

V rând Tu, Doamne, să intri în sfânta cetate, stâlpări de copaci mulţimile purtau, lăudându-Te pe Tine, Stăpânul tuturor; şi, văzându-Te şezând pe mânz, Te priveau ca şi cum ai fi fost pe heruvimi. Pentru aceea strigau aşa: Osana, Celui dintru înălţime! Bine eşti cuvântat Cel ce ai venit şi iarăşi vii întru numele Domnului.(de două ori)

I eşiţi neamuri, ieşiţi popoare şi vedeţi astăzi pe Împăratul ceresc pe mânz de rând ca pe un scaun prea înalt intrând în Ierusalim. O, neam iudaic necredincios şi desfrânat, vino de vezi pe Cel ce L-a văzut Isaia venind cu trup pentru noi, cum Îşi logodeşte ca pe o mireasă curată pe noul Sion, şi leapădă adunarea cea osândită. Şi ca la o nuntă nestricată şi neîntinată, au alergat prunci nespurcaţi şi fără de răutate, lăudând. Cu care împreună şi noi cântând cântarea cea îngerească, să strigăm: Osana, Celui dintru înălţime, Celui ce are mare milă!

Î nvierea cea de obşte mai înainte de Patima Ta cea de bunăvoie arătând-o, spre încredinţarea tuturor, Hristoase Dumnezeule, pe Lazăr cel mort de patru zile, în Betania l-ai înviat cu puterea Ta cea mare. Orbilor vedere le-ai dăruit, Mântuitorule, ca un dătător de lumină, şi în sfânta Cetate ai intrat cu ucenicii Tăi, şezând pe mânzul asinei, ca şi cum Te-ai fi purtat pe heruvimi, plinind propovăduirea proorocilor; şi pruncii evreieşti cu ramuri şi cu stâlpări Te-au întâmpinat. Pentru aceasta şi noi ţinând ramuri de măslin şi stâlpări de finic, cu mulţumire strigăm Ţie: Osana, Celui dintru înălţime, bine eşti cuvântat Cel ce vii întru numele Domnului!

Slavă..., Şi acum...,glasul al 6-lea:

M ai înainte de Paşti cu şase zile, a venit Iisus în Betania şi s-au apropiat către Dânsul ucenicii Lui, zicându-I: Doamne,

unde vrei să gătim Ţie să mănânci Paştile? Iar El i-a trimis pe dânşii, zicând: Mergeţi în satul cel dinainte, şi veţi afla un om ducând un vas de lut cu apă; să mergeţi după dânsul şi stăpânului casei să-i ziceţi: Învăţătorul zice: La tine voiesc să mănânc Paştile cu ucenicii Mei.

Doxologia mare şi Troparul: Învierea cea de obşte... Ecteniile şi otpustul.

LA LITURGHIE

ANTIFONUL întâi, glasul al 2-lea:

Stih 1: **I**ubit-am pe Domnul, că va auzi glasul rugăciunii mele.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mântuitorule, mântuieşte-ne pe noi.

Stih 2: **C**ă a plecat urechea Lui spre mine şi în toate zilele vieţii mele îl voi chema.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Stih 3: **C**uprinsu-m-au durerile morţii; primejdiile iadului m-au aflat.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Stih 4: **N**ecaz şi durere am aflat şi numele Domnului am chemat.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Slavă...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

ANTIFONUL al doilea:

Stih 1: Crezut-am, pentru aceea am grăit şi eu m-am smerit foarte.

Mântuieşte-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai şezut pe mânzul asinei; pe noi cei ce-Ţi cântăm Ţie: Aliluia.

Stih 2: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte a dat mie?

Mântuieşte-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu...

Stih 3: Paharul mântuirii voi lua şi numele Domnului voi chema.

Mântuieşte-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu...

Stih 4: Făgăduinţele mele le voi plini Domnului, înaintea a tot poporului Lui.

Mântuieşte-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu...

Slavă... **Mântuieşte-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu...**

Şi acum... **Unule-Născut, Fiule...**

ANTIFONUL al treilea, glasul 1:

Stih 1: Lăudaţi pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui.

Învierea cea de obşte mai înainte de Patima Ta încredinţând-o, pe Lazăr din morţi l-ai sculat Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta şi noi ca pruncii semnele biruinţei purtând, Ţie, Biruitorului morţii, strigăm: Osana, Celui dintru înălţime! Bine eşti cuvântat Cel ce vii întru numele Domnului.

Stih 2: Să zică dar casa lui Israel, că este bun, că în veac este mila Lui.

Învierea cea de obşte...

Stih 3: Să zică dar casa lui Aaron, că este bun, că în veac este mila Lui.

Învierea cea de obşte...

Stih 4: Să zică dar toţi cei ce se tem de Domnul, că este bun, că în veac este mila Lui.

Învierea cea de obşte...

Vohodul cu Sf. Evanghelie: Înțelepciune, drepți!

Stih: **B**ine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului; v-am binecuvântat pe voi din casa Domnului. Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă.

M ântuieşte-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai şezut pe mânzul asinei; pe noi cei ce-Ți cântăm Ție: Aliluia.

Troparul: Învierea cea de obşte... Slavă...glasul al 4-lea: Îngropându-ne prin botez... Şi acum...,Condac, glasul al 6-lea: Pe scaun în Ceruri...

Apostolul din Epistola către Filipeni.Evanghelia de la Ioan.Şi se face Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur.

La masă mâncăm peşte şi bem vin, mulțumind lui Dumnezeu.

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI LUNI

UTRENIA DIN SFÂNTA ŞI MAREA ZI DE LUNI
sau Denia de Duminică seara

În Duminica Floriilor seara se toacă şi se trage clopotul pe la ceasul al doilea din noapte (adică ora 19) pentru începerea Utreniei.

După cei şase psalmi, se cântă: **Aliluia, Aliluia, Aliluia,** pe glasul al 8-lea, cu glas mare şi cântare dulce, asemenea şi troparul:

Iată Mirele vine în miezul nopții şi fericită este sluga pe care o va afla priveghind; iar nevrednică este iarăşi cea pe care o va afla lenevindu-se. Vezi dar, suflete al meu, cu somnul să nu te îngreunezi, ca să nu te dai morții şi afară de împărăție să te încui; ci te deşteaptă grăind: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeule; pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. (de trei ori)

Ectenia mică

Sedealna, glasul 1: (podobie: Mormântul Tău...)

Cinstitele Patimi au răsărit lumii în această zi, ca nişte lumini de mântuire, că Hristos merge să pătimească din bunătatea Sa. Cel ce cuprinde toate cu palma, primeşte a fi răstignit pe lemn, ca să mântuiască pe om.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Ectenia mică

Sedealna, glasul 1: (podobie: Mormântul Tău...)

Judecătorule cel nevăzut, cum te-ai văzut cu trup şi mergi să fii ucis de oameni fără de lege, judecând judecata noastră cu Patima Ta! Pentru aceasta laudă, mărire şi slavă înălţând puterii Tale, Cuvinte, cu un glas le aducem Ţie.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Ectenia mică

Sedealna, glasul al 8-lea: (podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...)

Ziua aceasta aduce luminat începuturile Patimilor Domnului; veniţi dar, iubitorilor de prăznuire, să-L întâmpinăm cu cântări. Că Ziditorul merge să ia răstignire, întrebări şi bătăi, judecat fiind de Pilat. Şi încă lovit fiind de rob cu palma peste cap; toate va să le rabde, ca să mântuiască pe om. Pentru aceasta să zicem: Iubitorule de oameni, Hristoase Dumnezeule, dăruieşte iertare de greşeale celor ce se închină cu credinţă preacuratelor Tale Patimi.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Apoi: Şi pentru ca să ne învrednicim noi... Evanghelia de la Matei: Iar a doua zi, când se întorcea în cetate, a flămânzit... Sfârşitul: Şi se va da neamului, care va aduce roada ei.

După aceasta, Psalmul 50. Mântuieşte Dumnezeule poporul Tău..., Cu mila şi cu îndurările...

CANOANELE

Stihul: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie. Aceasta se zice toată săptămâna

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea; Irmos:

Celui ce marea neumblată şi cu valuri, cu dumnezeiasca porunca Sa a uscat-o, şi a trece pedestru prin ea pe poporul israelitenesc l-a povăţuit; Domnului să-I cântăm, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Negrăită este smerenia Cuvântului lui Dumnezeu, că Hristos însuşi este Dumnezeu şi om; Dumnezeu nu răpire a fi socotindu-Se, când Se aseamănă în chip de rob, arată ucenicilor căci cu slavă S-a preaslăvit.

Însumi am venit să slujesc lui Adam celui ce sărăcise, cu al cărui chip m-am îmbrăcat de bunăvoie Eu, Ziditorul, bogat fiind cu Dumnezeirea, şi să-Mi pun sufletul Meu răscumpărare pentru dânsul; Cel ce sunt nepătimitor cu Dumnezeirea.

Şi iarăşi Irmosul

Ectenia mică.

CONDAC, glasul al 3-lea: (podobie: Ca o pârgă a firii...)

Iacov plângea pentru lipsa lui Iosif, şi viteazul şedea în căruţă, ca un împărat fiind cinstit; că plăcerilor egiptencei atunci nefăcându-se rob, s-a mărit în schimb de la Cel ce vede inimile oamenilor şi dă cunună nestricăcioasă.

ICOS

Peste tânguire să mai adăugăm acum tânguire, şi să vărsăm lacrimi, plângând împreună cu Iacov pe Iosif, cel vrednic de laudă şi înţelept, pe cel ce s-a robit cu trupul, iar sufletul şi l-a păzit nerobit; şi a domnit peste tot Egiptul. Că Dumnezeu dă slugilor Sale cunună nestricăcioasă.

SINAXAR ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI DE LUNI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfânta şi Marea Luni se face pomenire de fericitul Iosif cel preafrumos şi de smochinul care s-a uscat prin blestemul Domnului.

Stihuri la preafrumosul Iosif:

Iosif cel curat / Noian de bunătăţi s-a arătat.
Grâu a împărţit / Şi drept-stăpânitor el s-a vădit.

Stihuri la smochinul cel uscat:

Smochin de roade duhovniceşti lipsit / Pe sinagogă Hristos o a vădit.

Hristos o blestemă şi o usucă / Boala ei de noi departe să se ducă!

Pentru rugăciunile preafrumosului Iosif, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 8-a; Irmos:

Înfricoşatu-s-a de nespurcatul trup cel întru o podoabă cu sufletul, al tinerilor celor curaţi şi s-a depărtat focul cel neîncetat, ce se hrănise cu multă uscătură; şi văpaia cea pururea vie potolindu-se, cântare vecuitoare se cântă: Pe Domnul toate lucrurile lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

A tunci vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, de veţi păzi poruncile Mele, zis-a Mântuitorul prietenilor Săi, mergând la Patimă; pace să aveţi între voi şi cu toţi, şi gândind la cele smerite vă veţi înălţa şi Domn pe Mine cunoscându-Mă, lăudaţi-Mă şi Mă preaînălţaţi întru toţi vecii.

R ânduiala voastră a celor de un neam să vă fie potrivnică obiceiului păgânesc; că socoteala cea de sine volnică, este tiranie, nu sorţul Meu. Deci cel ce voieşte între voi să fie mai ales, să se facă mai mic decât toţi ceilalţi; şi Domn pe Mine cunoscându-Mă, lăudaţi-Mă, şi Mă preaînălţaţi întru toţi vecii.

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Şi iarăşi Irmosul: Înfricoşatu-s-a de nespurcatul trup...

Nu se cântă: Ceea ce eşti mai cinstită...ci îndată:

Cântarea a 9-a; Irmos:

M ărit-ai, Hristoase, pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, dintru care Ziditorul nostru, în trup

pătimitor asemenea nouă Te-ai îmbrăcat, dezlegătorul greşealelor noastre. Pe ea fericind-o toate neamurile, pe Tine Te slăvim.

T oată întinăciunea cea din patimi lepădând, cunoştinţă înţeleaptă vrednică de dumnezeiasca Împărăţie luaţi, zis-ai mai înainte Apostolilor Tăi, Cel ce eşti înţelepciunea a toate, întru care veţi fi slăviţi, strălucind mai luminat decât soarele.

Z is-ai, Doamne, ucenicilor Tăi: Uitându-vă la Mine, să nu gândiţi cu mândrie, ci să vă plecaţi spre cele smerite. Beţi paharul Meu, pe care Eu îl beau şi veţi fi slăviţi cu Mine întru Împărăţia Tatălui Meu.

Şi iarăşi Irmosul: Mărit-ai, Hristoase, pe Născătoarea...Şi o metanie până la pământ.

Ectenia mică

LUMINÂNDA de trei ori, rar şi cu cântare dulce. Aceasta se cântă până la Joia cea mare; glasul al 3-lea, însăşi podobia:

C ămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită, şi îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină, şi mă mântuieşte.

LA LAUDE

Stihirile pe 4, glasul 1, însuşi glasul:

M ergând Domnul spre Patima cea de bunăvoie, a zis Apostolilor pe cale: Iată ne suim în Ierusalim, şi Se va da Fiul Omului precum scrie pentru Dânsul. Să venim dar şi noi cu gânduri curate, să mergem împreună cu Dânsul şi împreună să ne răstignim, şi să ne omorâm pentru Dânsul, despre desfătările lumeşti; ca să şi vieţuim împreună cu Dânsul şi să-L auzim pe El, zicând: De acum nu Mă voi mai sui în Ierusalimul cel pământesc, ca să pătimesc; ci Mă voi sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru, şi împreună vă voi înălţa pe voi la Ierusalimul cel de sus, în Împărăţia cerurilor. (de două ori)

Glasul al 5-lea:

A jungând noi, credincioşii, la Patima cea mântuitoare a lui Hristos Dumnezeu, să slăvim îndelungă-răbdarea Lui cea nespusă; ca prin milostivirea Lui să ne ridice cu El şi pe noi, cei omorâți de păcat, ca un bun şi de oameni iubitor.(de două ori)

Slavă.., Şi acum...:

D oamne, venind spre Patimă, întărind pe ucenicii Tăi, ai zis deosebi luându-i pe dânşii: Cum nu vă aduceți aminte de cuvintele Mele, pe care mai înainte le-am spus vouă, că este scris: că tot proorocul nu va fi ucis într-altă parte, fără numai în Ierusalim? Acum dar a venit vremea de care am spus vouă: că iată Mă dau în mâinile păcătoşilor să Mă batjocorească; care şi pe Cruce pironindu-Mă şi dându-Mă îngropării, Mă vor socoti ca pe un mort urât. Însă, îndrăzniți, că a treia zi Mă voi scula, spre bucuria credincioşilor şi spre viața veşnică.

Doxologia mică şi ectenia cererilor.

LA STIHOAVNĂ, Stihira, glasul al 5-lea, însuşi glasul:

D oamne, nepricepându-se mama fiilor lui Zevedei, pentru taina cea nespusă a rânduielii Tale, a cerut de la Tine, ca să dăruieşti fiilor ei cinstea împărăției celei vremelnice. Dar în locul aceleia ai făgăduit prietenilor Tăi să bea paharul morții; care pahar mai înainte de a-l bea, Însuți ai zis că este curățitor de păcate. Pentru aceasta grăim Ție: Mântuirea sufletelor noastre, slavă Ție.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta...

D oamne, învățând pe ucenicii Tăi să gândească cele mai desăvârşite, le-ai zis să nu se asemene neamurilor, ca să stăpânească pe cei mai mici. Că nu va fi aşa între voi, ucenicii Mei, că din voia Mea sunt sărac; ci cel mai mare dintre voi să fie slujitor tuturor, şi cel ce stăpâneşte, ca cel stăpânit; şi cel ales a fi mai întâi, ca cel mai de jos. Că şi Eu însumi am venit ca să slujesc lui Adam celui ce sărăcise, şi să-Mi dau sufletul

răscumpărare pentru mulți, care Îmi cântă: Slavă Ție.

Glasul al 8-lea:

Stih: Şi să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi...

T emându-ne, fraților, de pedeapsa smochinului celui uscat pentru nerodire, să aducem roade vrednice de pocăință lui Hristos, Celui ce ne dă mare milă.

Slavă..., Şi acum...:

A doua Evă aflând şarpele pe egipteanca, se nevoia să împiedice pe Iosif prin cuvinte cu momele; dar el, lăsându-şi haina, a fugit de păcat. Şi, fiind gol, nu s-a ruşinat, ca şi cel întâi-zidit mai înainte de călcarea poruncii. Pentru rugăciunile lui, Hristoase, miluieşte-ne pe noi.

Bine este a ne mărturisi Domnului..Şi celelalte după obicei, cu metanii.
Apoi otpustul: Domnul, Cel ce vine la patimă de bună voie, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru..Tot acest otpust se zice şi Marți şi Miercuri.

VECERNIA CE SE SĂVÂRŞEŞTE LUNI DIMINEAȚA,

împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite.

După Psalmul 103 Catisma a 18-a. La Doamne strigat-am..se pun stihirile pe 10, glas 1, însuşi glasul:

M ergând Domnul spre Patima cea de bunăvoie, a zis Apostolilor pe cale: Iată ne suim în Ierusalim, şi Se va da Fiul Omului, precum scrie pentru Dânsul. Să venim dar şi noi cu gânduri curate, să mergem împreună cu Dânsul şi împreună să ne răstignim, şi să ne omorâm pentru Dânsul desfătările lumeşti; ca să şi vieţuim împreună cu Dânsul şi să-L auzim pe El zicând: De acum nu Mă voi mai sui în Ierusalimul cel pământesc, ca să pătimesc; ci Mă voi sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul

vostru; şi împreună vă voi înălța pe voi la Ierusalimul cel de sus, în Împărăția cerurilor. (de două ori)

Glasul al 5-lea:

Ajungând noi credincioşii la Patima cea mântuitoare a lui Hristos Dumnezeu, să slăvim îndelungă-răbdarea Lui cea nespusă; ca prin milostivirea Lui să ne ridice împreună şi pe noi, cei omorâți de păcat, ca un bun şi de oameni iubitor. (de două ori)

Doamne, venind spre Patimă, întărind pe ucenicii Tăi, ai zis deosebi luându-i pe dânşii: Cum nu vă aduceți aminte de cuvintele Mele, pe care mai înainte le-am spus vouă, că este scris că tot proorocul nu va fi ucis într-altă parte, fără numai în Ierusalim? Acum dar a venit vremea de care am spus vouă: că iată Mă dau în mâinile păcătoşilor să Mă batjocorească; care şi pe Cruce pironindu-Mă şi dându-Mă îngropării, Mă vor socoti ca pe un mort urât. Însă îndrăzniți, că a treia zi Mă voi scula, spre bucuria credincioşilor şi spre viața veşnică. (de două ori)

Doamne, nepricepându-se mama fiilor lui Zevedei, pentru taina cea nespusă a rânduielii Tale, a cerut de la Tine, ca să dăruieşti fiilor ei cinstea împărăției celei vremelnice. Dar în locul aceleia ai făgăduit prietenilor Tăi să bea paharul morții; care pahar mai înainte de a-l bea, Însuți ai zis că este curățitor de păcate. Pentru aceasta grăim Ție: Mântuirea sufletelor noastre, slavă Ție. (de două ori)

Doamne, învățând pe ucenicii Tăi să gândească cele mai desăvârşite, le-ai zis: să nu se asemene neamurilor, ca să stăpânească pe cei mai mici. Că nu va fi aşa între voi, ucenicii Mei, că din voia Mea sunt sărac; ci cel mai mare dintre voi, să fie slujitor tuturor, şi cel ce stăpâneşte, ca cel stăpânit; şi cel ales a fi mai întâi, ca cel mai de jos. Că şi Eu însumi am venit, ca să slujesc lui Adam celui ce sărăcise, şi să-Mi dau sufletul răscumpărare pentru mulți, care Îmi cântă: Slavă Ție.

Glasul al 8-lea:

Temându-ne, fraţilor, de pedeapsa smochinului celui uscat pentru nerodire, să aducem roade vrednice de pocăinţă lui Hristos, Celui ce ne dă mare milă.

Slavă..., Şi acum...

A doua Evă aflând şarpele pe egipteanca, se nevoia să împiedice pe Iosif prin cuvinte cu momele; dar el, lăsându-şi haina, a fugit de păcat. Şi fiind gol nu s-a ruşinat, ca şi cel întâi-zidit mai înainte de călcarea poruncii. Pentru rugăciunile lui, Hristoase, miluieşte-ne pe noi.

Vohod cu Evanghelia; Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Te va binecuvânta Domnul din Sion şi vei vedea bunătăţile Ierusalimului în toate zilele vieţii tale.

Stih: Fericiţi toţi cei ce se tem de Domnul, care umblă în căile Lui.

De la Ieşire, citire: (I, 1-20)

Iată numele fiilor lui Israel veniţi în Egipt împreună cu Iacob, tatăl lor – fiecare cu toată casa sa: Ruben, Simeon, Levi şi Iuda, Isahar, Zabulon şi Veniamin, Dan, Neftali, Gad şi Aşer. Iosif se afla mai demult în Egipt. Dar sufletele odrăslite din coapsele lui Iacob erau, de toate, şaptezeci şi cinci. Apoi Iosif a murit, precum şi toţi fraţii săi şi toţi cei din vremea aceea. Iar fiii lui Israel s-au prăsit în număr mare şi s-au tot înmulţit şi-au tot crescut şi au devenit foarte puternici; se umpluse ţara de ei.

Atunci s-a ridicat peste Egipt un alt rege care nu-l cunoscuse pe Iosif. Acesta a zis către poporul său: „Iată că neamul fiilor lui Israel e mult mai numeros şi mult mai puternic decât noi. Haideţi dar să luăm împotrivă-le măsuri iscusite, în aşa fel încât să nu se mai înmulţească; altfel, la vreme de război se vor uni şi ei cu vrăjmaşii noştri, ne vor birui şi-apoi vor ieşi din ţară". Şi astfel au pus peste ei vătafi de corvoadă, pentru ca prin munci grele să le facă viaţa grea; şi i-au zidit lui Faraon cetăţi-grânare: Pitom şi Ramses şi On, adică Iliopolis. Dar cu cât erau mai apăsaţi, cu

atât ei se înmulţeau şi deveneau mai puternici, aşa că pe Egipteni i-a prins groaza de fiii lui Israel. Ca atare, Egiptenii îi puneau pe fiii lui Israel la muncă silnică şi le făceau viaţa amară prin lucrări grele: la frământatul lutului, la cărămidărie şi la tot felul de munci pe câmp; aşadar, prin orice fel de muncă la care-i sileau cu străşnicie.

Apoi regele Egiptului le-a grăit moaşelor evreice, dintre care una se numea Şifra şi alta Pua, şi le-a zis: „Când moşiţi la evreice, luaţi seama când sunt să nască: de va fi băiat, omorâţi-l; iar de va fi fată, s-o cruţaţi". Moaşele însă s-au temut de Dumnezeu: ele n-au făcut precum le poruncise regele Egiptului, ci i-au lăsat pe băieţi în viaţă. Atunci regele Egiptului le-a chemat pe moaşe şi le-a zis: „De ce-aţi făcut voi lucrul acesta, de i-aţi lăsat în viaţă pe băieţi?" Moaşele i-au răspuns lui Faraon: „Femeile evreice nu sunt ca egiptencele; ele nasc înainte de a le veni moaşele". Iar Dumnezeu le-a făcut bine moaşelor; poporul lui Israel se înmulţea şi foarte se întărea.

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Vă binecuvântăm pe voi întru numele Domnului.

Stih: De multe ori s-au luptat cu mine din tinereţile mele şi nu m-au biruit.

De la Iov, citire: (I, 1-12)

A fost cândva în ţinutul Uz un om pe care-l chema Iov; acesta era un om adevărat, neprihănit, drept, cinstitor de Dumnezeu, ferindu-se de tot lucrul rău. Şapte feciori şi trei fete i s'au născut. Avea o turmă de şapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi, cinci sute de asine păscătoare, precum şi mulţime mare de slugi; avea tot ce poate să aibă un om pe pământ; şi omul acesta era cel mai de seamă din tot ţinutul Soarelui-Răsare. Feciorii lui, adunându-se unul la altul, făceau pe rând ospeţe'n fiecare zi, aducându-le şi pe cele trei surori ale lor să mănânce şi să bea împreună cu ei. Iar când se isprăveau zilele ospăţului, Iov îi chema şi-i supunea curăţirii; şi sculându-se dis-de-dimineaţă aducea pentru ei jertfe, după numărul lor, şi un viţel pentru păcat, pentru sufletele lor, căci zicea Iov: „Nu cumva feciorii mei să fi gândit în cugetele lor ceva rău asupra lui Dumnezeu". Aşa făcea Iov în toată vremea.

Şi iată că'n ziua aceea când îngerii lui Dumnezeu au venit la'nfăţişare înaintea Domnului, împreună cu ei a venit şi Diavolul. Atunci Domnul i-a zis Diavolului: „Tu de unde-ai venit?" Şi răspunzând Diavolul, a zis către Domnul: „Dac'am dat un târcol pământului şi-am hoinărit prin cele de sub cer, iată-mă şi-aici!" Iar Domnul i-a zis: „Luat-a cugetul tău în seamă şi pe robul Meu Iov?, că dintre pământeni nu-i nici un om ca el, neprihănit, adevărat, cinstitor de Dumnezeu, ferindu-se de tot lucrul rău?" Iar Diavolul, răspunzând în faţa Domnului, a zis: „Oare pe degeaba îl cinsteşte Iov pe Dumnezeu? Oare n'ai făcut tu gard ocrotitor împrejurul curţii lui şi'mprejurul casei lui şi'mprejurua tot întinsul bunurilor lui? oare nu tu ai binecuvântat lucrul mâinilor lui şi-ai făcut ca turmele lui să umple pământul? Dar ia întinde-ţi mâna şi atinge-te de tot ce are, şi să vedem dacă nu cumva o să te blagoslovească drept în faţă...". Atunci Domnul i-a zis Diavolului: „Iată, toată avuţia lui o dau pe mâna ta; numa' de el să nu te atingi." Iar Diavolul a plecat din faţa Domnului.

Apoi Să se îndrepteze rugăciunea mea... După aceasta, Evanghelia de la Matei:În vremea aceea, când Iisus... Şi cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite, după obicei. Tot aşa se face şi în Marţea cea mare şi în Miercurea cea mare.

Se cuvine a şti:

Că Sinodul al şaselea Ecumenic porunceşte să facă credincioşii zilele mântuitoarelor patimi cu post şi cu rugăciuni şi în umilinţa inimii. Iar la miezul nopţii Sâmbetei celei mari, se lasă postul; precum şi dumnezeieştii Evanghelişti Matei şi Luca, unul adică: târziu Sâmbătă zice, iar altul: dimineaţa de noapte, arătându-se nouă timpul întârziat al nopţii.

Iar la masă ne îndestulăm cu mâncare uscată; şi precum săptămâna dintâi a Sfântului Post, aşa şi aceste zile, Lunea cea mare, Marţi şi Miercuri se cuvine a le petrece cu post aspru.

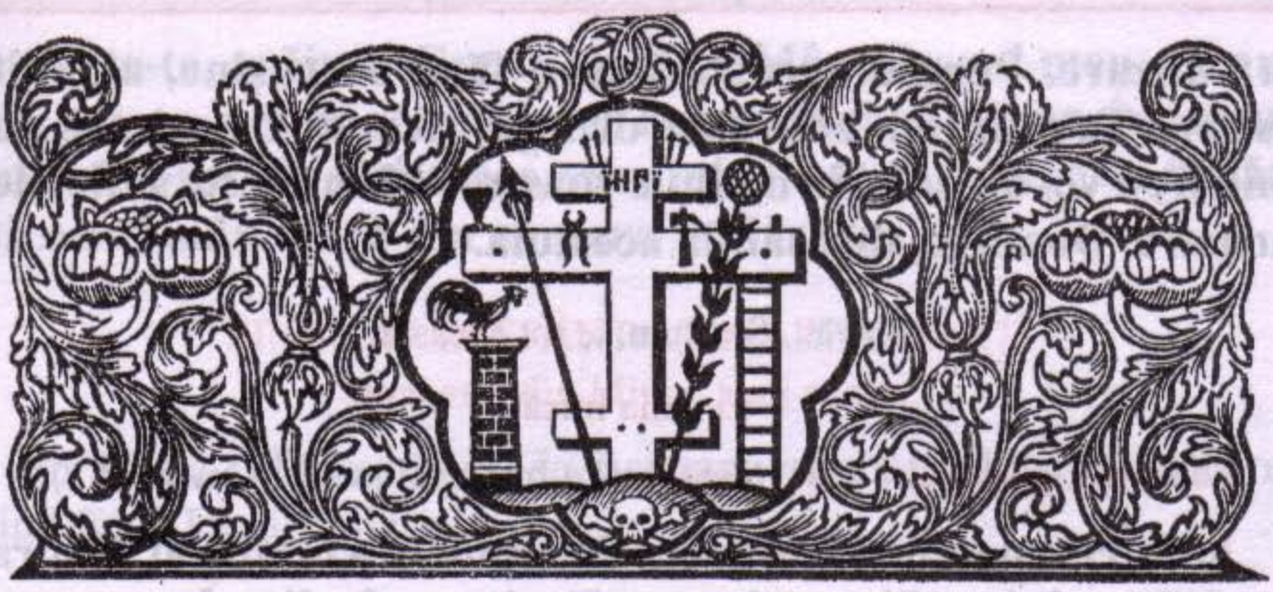

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI MARŢI

UTRENIA DIN SFÂNTA ŞI MAREA ZI DE MARŢI
sau Denia de Luni seara

După cei şase Psalmi se cântă: **Aliluia, Aliluia, Aliluia,** pe glasul al 8-lea, troparul: Iată Mirele vine în miezul nopţii... (de trei ori) vezi la denia de duminică seara, (pag. 238).

Etenia mică

Sedealna, glasul al 4-lea: (podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce...)

Pe Mirele, fraţilor, să-L iubim, candelele noastre să le îngrijim, în virtuţi strălucind şi în credinţă dreaptă; ca să intrăm împreună cu Dânsul la nuntă gătiţi, cu fecioarele cele înţelepte ale Domnului. Că Mirele, ca un Dumnezeu, dă tuturor dar cunună nestricăcioasă.

Slavă..., Şi acum.., tot aceasta.

Ectenia mică

Sedealna, glasul al 4-lea: (podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...)

Sfat al fărădelegii asupra Ta, Mântuitorule, adunând din pizmă cu viclenie preoţii şi cărturarii, au îndemnat pe Iuda

la vânzare. Pentru aceasta ieşind fără de ruşine, a grăit asupra Ta mulţimii celei fără de lege, zicând: Ce-mi veţi da mie şi eu voi da pe El în mâinile voastre? Mântuieşte sufletele noastre, Doamne, de osânda acestuia.

Slavă... Şi acum..., tot aceasta.

Ectenia mică

Sedealna, glasul al 8-lea: (podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...)

Iuda, cel cu mintea iubitoare de argint, s-a întărâtat asupra învăţătorului, vrăjmaşul; s-a sfătuit, a gândit vânzarea, a căzut din lumină, primind întunericul; a tocmit preţul şi a vândut pe Cel fără de preţ. Pentru aceasta a şi aflat răsplătire, precum a făcut ticălosul: spânzurare şi moarte cu durere. Pe noi izbăveşte-ne, Hristoase, Dumnezeule de partea lui, iertare de greşeli dăruind celor ce prăznuim, cu dragoste, preacuratele Tale patimi.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Evanghelia de la Matei: În vremea aceea fariseii s-au dus şi s-au sfătuit, cum L-ar prinde... până la: Binecuvântat, fie cel ce vine întru numele Domnului.

Psalmul 50

Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău... Cu mila şi cu îndurările...

Ectenia mică.

CONDAC, glasul al 2-lea: (podobie: Cele de sus căutând...)

La ceasul sfârşitului, suflete, gândind, şi de tăierea smochinului temându-te, talantul cel dat ţie cu iubire de osteneală, lucrează-l, ticăloase, priveghind şi grăind: Să nu rămânem afară din cămara lui Hristos.

ICOS

Pentru ce te leneveşti, ticălosul meu suflet? Pentru ce ţi se nălucesc fără de vreme griji netrebnice? Pentru ce te zăboveşti cu lucruri trecătoare? Ceasul cel de apoi acum este, şi ne vom despărţi de la acestea de aicea. Până când ai vreme,

trezeşte-te, grăind: Greşit-am Ţie, Mântuitorul meu, să nu mă tai ca pe smochinul cel neroditor; ci ca un îndurat milostiveşte-Te, Hristoase, spre mine, cel ce grăiesc cu frică: Să nu rămân afară din cămara lui Hristos.

SINAXAR ÎN SFÂNTA ŞI MAREA MARŢI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfânta şi Marea Marţi se face pomenire de cele zece fecioare din Sfânta Evanghelie.

Stihuri:

Marea Marţi pe cele zece fecioare înainte ne pune
Şi ele biruinţă aduc dreptului Stăpân.

O, Hristoase, numără-ne pe noi împreună cu fecioarele cele înţelepte, rânduieşte-ne în aleasa ta turmă şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

TRICÂNTAREA

Cântarea a 8-a, glasul al 2-lea; Irmos:

Poruncii tiranice cei trei cuvioşi tineri nesupunându-se, în cuptor fiind aruncaţi, au mărturisit pe Dumnezeu cântând: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Să lepădăm lenea departe de la noi, şi să întâmpinăm pe Hristos, Mirele cel fără de moarte, cu făclii luminoase şi cu cântări, grăind: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Să avem din destul în vasele sufletului nostru untdelemn de împărtăşire, ca nefăcând vremea răsplătirilor vreme de cumpărare, să cântăm: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Câţi aţi luat talantul de la Dumnezeu, înmulţiţi-vă harul încă pe atâta, cu ajutorul lui Hristos, Celui ce l-a dat, cântând: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Şi iarăşi Irmosul: Poruncii tiranice...

Nu se cântă: Ceea ce eşti mai cinstită... ci îndată:

Cântarea a 9-a; Irmos:

Ceea ce pe Dumnezeu cel neîncăput, în pântece L-ai încăput şi bucurie lumii ai născut, pe tine te lăudăm, Preasfântă Fecioară.

Zis-ai ucenicilor, Bunule, privegheaţi, că nu ştiţi ceasul în care va veni Domnul, să răsplătească fiecăruia.

La a doua venire a Ta, cea înfricoşată, Stăpâne, să mă rânduieşti împreună cu oile cele de-a dreapta, trecând cu vederea mulţimea greşelilor mele.

Şi iarăşi Irmosul: Ceea ce pe Dumnezeu...

Ectenia mică

LUMINÂNDA:

Cămara Ta, Mântuitorul meu... (de 3 ori)

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, glasul 1:

Întru strălucirile sfinţilor Tăi cum voi intra eu, nevrednicul? Că de voi cuteza să intru împreună în cămară, haina mă vădeşte, că nu este de nuntă, şi legat mă vor scoate îngerii afară. Curăţeşte-mi, Doamne, întinăciunea sufletului meu, şi mă mântuieşte, ca un iubitor de oameni. (de două ori)

Glasul al 2-lea:

De lenea sufletului meu dormitând eu, Mire-Hristoase, n-am agonisit candelă aprinsă din virtuţi, şi m-am asemănat fecioarelor celor neînţelepte, trândăvind în vremea lucrării. Stăpâne, nu-mi închide milostivirile îndurărilor Tale, ci

scuturând somnul meu cel întunecat, scoală-mă şi mă primeşte în cămara Ta, împreună cu fecioarele cele înţelepte, unde este glasul cel curat al celor ce prăznuiesc şi cântă neîncetat: Doamne, slavă Ţie.(de două ori)

Slavă..., Şi acum...,glasul al 4-lea:

A uzind, suflete, de osânda celui ce a ascuns talantul, nu ascunde cuvântul lui Dumnezeu, ci vesteşte minunile Lui, ca înmulţind harul, să intri întru bucuria Domnului Tău.

Doxologia mică şi Ectenia cererilor.

LA STIHOAVNĂ

Aceste stihiri, glasul al 6-lea:

V eniţi, credincioşilor, să lucrăm Stăpânului cu osârdie, că împarte slugilor bogăţie; şi fiecare din noi să înmulţim talantul harului după măsură. Unul să aducă înţelepciune prin fapte bune; iar altul să săvârşească slujba luminării; credinciosul să împărtăşească cuvântul său celui ce nu ştie tainele, şi altul să-şi împartă bogăţia săracilor. Că aşa vom înmulţi împrumutul. Şi ca nişte iconomi credincioşi ai harului, ne vom învrednici de bucuria Stăpânului. De care învredniceşte-ne pe noi, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Stih: Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne...

C ând vei veni întru slavă, Iisuse, cu puterile îngereşti, şi vei şedea pe scaunul de judecată, să nu mă desparţi pe mine, Păstorule cel bun; că ştii căile cele de-a dreapta, iar cele de-a stânga sunt strâmbe. Deci să nu mă pierzi împreună cu caprele, pe mine cel înţelenit în păcat. Ci numărându-mă cu oile cele de-a dreapta, să mă mântuieşti, ca un iubitor de oameni.

Stih: Şi să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi...

M ire, cel ce eşti mai frumos cu podoaba decât toţi oamenii, Care ne-ai chemat pe noi la ospăţul cel duhovnicesc al nunţii Tale, dezbracă-mă de chipul cel ticălos al greşealelor mele, prin împărtăşirea pătimirilor Tale, şi împodobindu-mă cu haina frumuseţii Tale, fă-mă împreună-şezător luminat la masa împărăţiei Tale, ca un milostiv.

Slavă..., Şi acum...,glasul al 7-lea:

I ată că îşi încredinţează Stăpânul talantul Său ţie, suflete al meu. Primeşte darul cu frică, împrumută pe Cel ce ţi l-a dat, împarte-l la săraci şi câştigă prieten pe Domnul, ca să stai de-a dreapta Lui, când va veni cu slavă şi vei auzi glasul cel fericit: Intră slugă întru bucuria Domnului Tău. Căreia mă învredniceşte pe mine cel rătăcit, Mântuitorule, pentru mare mila Ta.

Cealaltă rânduială, după obicei, vezi denia de duminică seara.

VECERNIA CE SE SĂVÂRŞEŞTE MARŢI DIMINEAŢA,

împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfinţite,

După Psalmul103,obişnuita Catismă. La Doamne, strigat-am...,se pun stihirile pe 10, glasul 1:

Î n strălucirile sfinţilor Tăi, cum voi intra eu nevrednicul? Că de voi cuteza să intru împreună în cămară, haina mă vădeşte că nu este de nuntă, şi legat mă vor scoate îngerii afară. Curăţeşte-mi, Doamne, întinăciunea sufletului meu şi mă mântuieşte, ca un iubitor de oameni.(de două ori)

Glasul al 2-lea:

D e lenea sufletului meu dormitând eu, Mire-Hristoase, n-am agonisit candelă aprinsă din virtuţi şi m-am asemănat fecioarelor celor neînţelepte, trândăvind în vremea lucrării.

Stăpâne, nu-mi închide milostivirile îndurărilor Tale, ci scuturând somnul meu cel întunecat, scoală-mă şi mă primeşte în cămara Ta, împreună cu fecioarele cele înţelepte, unde este glasul cel curat al celor ce prăznuiesc şi cântă neîncetat: Doamne, slavă Ţie.(de două ori)

Glasul al 4-lea:

A uzind, suflete, de osânda celui ce a ascuns talantul, nu ascunde cuvântul lui Dumnezeu, ci vesteşte minunile Lui, ca înmulţind harul să intri întru bucuria Domnului tău.(de două ori)

Glasul al 6-lea:

V eniţi, credincioşilor, să lucrăm Stăpânului cu osârdie, că împarte slugilor bogăţie; şi fiecare din noi să înmulţim talantul harului după măsură. Unul să aducă înţelepciune prin fapte bune; iar altul să săvârşească slujba luminării; credinciosul să împărtăşească cuvântul său celui ce nu ştie tainele, şi altul să-şi împartă bogăţia săracilor. Că aşa vom înmulţi împrumutul. Şi ca nişte iconomi credincioşi ai harului, ne vom învrednici de bucuria Stăpânului. De care învredniceşte-ne pe noi, Hristoase, Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.(de două ori)

C ând vei veni întru slavă, Iisuse, cu puterile îngereşti, şi vei şedea pe scaunul de judecată, să nu mă desparţi pe mine, Păstorule cel bun; că ştii căile cele de-a dreapta, iar cele de-a stânga sunt strâmbe. Deci să nu mă pierzi împreună cu caprele, pe mine cel înţelenit în păcat; ci numărându-mă cu oile cele de-a dreapta, să mă mântuieşti ca un iubitor de oameni.

M ire cel ce eşti mai frumos cu podoaba decât toţi oamenii, Care ne-ai chemat pe noi la ospăţul cel duhovnicesc al nunţii Tale, dezbracă-mă de chipul cel ticălos al greşealelor mele, prin împărtăşirea pătimirilor Tale, şi împodobindu-mă cu haina slavei frumuseţii Tale, fă-mă împreună-şezător luminat la masa Împărăţiei Tale, ca un milostiv.

Slavă..., Şi acum...,glasul al 7-lea:

Iată că îşi încredinţează Stăpânul talantul Său ţie, suflete al meu. Primeşte darul cu frică, împrumută pe Cel ce ţi l-a dat, împarte-l la săraci şi câştigă prieten pe Domnul, ca să stai de-a dreapta Lui, când va veni cu slavă şi vei auzi glasul cel fericit: Intră slugă întru bucuria Domnului tău. Căreia mă învredniceşte pe mine cel rătăcit, Mântuitorule, pentru mare mila Ta.

Vohod cu Evanghelia ; Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Scoală-Te, Doamne, întru odihna Ta, Tu şi chivotul sfinţirii Tale.

Stih: Adu-Ţi aminte, Doamne, de David, şi de toate blândeţele lui.

De la Ieşire, citire (II, 5-10)

Atunci fata lui Faraon s-a coborât la Râu să se scalde, în timp ce slujnicele ei se preumblau de-a lungul râului. Şi văzând ea lădiţa în păpuriş, şi-a trimis slujnica de-a luat-o.

Şi dac-a deschis-o, a văzut în lădiţă un copil plângând. Fetei lui Faraon i s-a făcut milă de el şi a zis: „Acesta-i dintre pruncii Evreilor". Dar sora sa a zis către fata lui Faraon: „Vrei să mă duc să-ţi chem o doică dintre femeile Evreilor ca să-ţi alăpteze copilul?" Fata lui Faraon i-a zis: „Du-te!" Iar copila s-a dus şi a chemat-o pe mama pruncului. Atunci fata lui Faraon i-a zis: „Ia-mi copilul acesta şi alăptează-mi-l, iar eu am să-ţi dau plata cuvenită!" Femeia a luat copilul şi l-a alăptat. Şi dacă băiatul a crescut, ea i l-a adus fetei lui Faraon. El i-a fost acesteia ca un fiu, iar ea i-a pus numele Moise, pentru că zicea: „Din apă l-am scos".

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Iată acum ce este bun şi ce este frumos, decât numai a locui fraţii împreună.

Stih: Aceasta este ca mirul pe cap, care se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron.

De la Iov, citire: (I, 13-22)

Şi a fost că'ntr'o zi feciorii lui Iov şi fiicele lui beau vin în casa fratelui lor mai mare. Şi iată că un vestitor a venit la Iov şi i-a spus: „Perechile de boi arau şi asinele păşteau pe lângă ei, când prădătorii au năvălit asupră-le şi le-au dus, iar pe slugi le-au trecut prin sabie; eu singur am scăpat şi-am venit să-ţi dau de veste!" În timp ce el încă grăia, un alt vestitor a venit la Iov şi i-a spus: „Foc din cer a căzut şi a mistuit oile, arzându-i şi pe păstori; eu singur am scăpat şi-am venit să-ţi dau de veste!" N'a sfârşit bine vorba când un alt vestitor a venit la Iov şi i-a spus: „Caldeii au năvălit asupră-ne în trei pâlcuri, au înconjurat cămilele şi le-au luat, iar pe slugi le-au ucis cu sabia; eu singur am scăpat şi-am venit să-ţi dau de veste!" În timp ce încă vorbea, un alt vestitor a venit şi i-a spus lui Iov: „Feciorii tăi şi fetele tale mâncau şi beau vin în casa fratelui lor mai mare, când iată că dinspre pustie un vânt puternic s'a stârnit de năprasnă, a zguduit cele patru colţuri ale casei, casa s'a prăbuşit peste copiii tăi, iar ei au murit; eu singur am scăpat şi-am venit să-ţi dau de veste".

Atunci Iov s'a sculat, şi-a sfâşiat hainele, şi-a tuns părul capului, şi-a presărat ţărână pe cap, a căzut cu faţa la pământ şi s'a închinat, zicând:

„Gol am ieşit din pântecele maicii mele, gol mă voi întoarce'n matca mea; Domnul a dat, Domnul a luat; cum I-a plăcut Domnului, aşa s'a făcut; fie numele Domnului binecuvântat!"

Întru acestea toate câte i s'au întâmplat, Iov nu a păcătuit în faţa Domnului şi nu L-a făcut pe Dumnezeu nebun.

Şi îndatăSă se îndrepteze rugăciunea mea... Evanghelia de la Matei şi cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite.

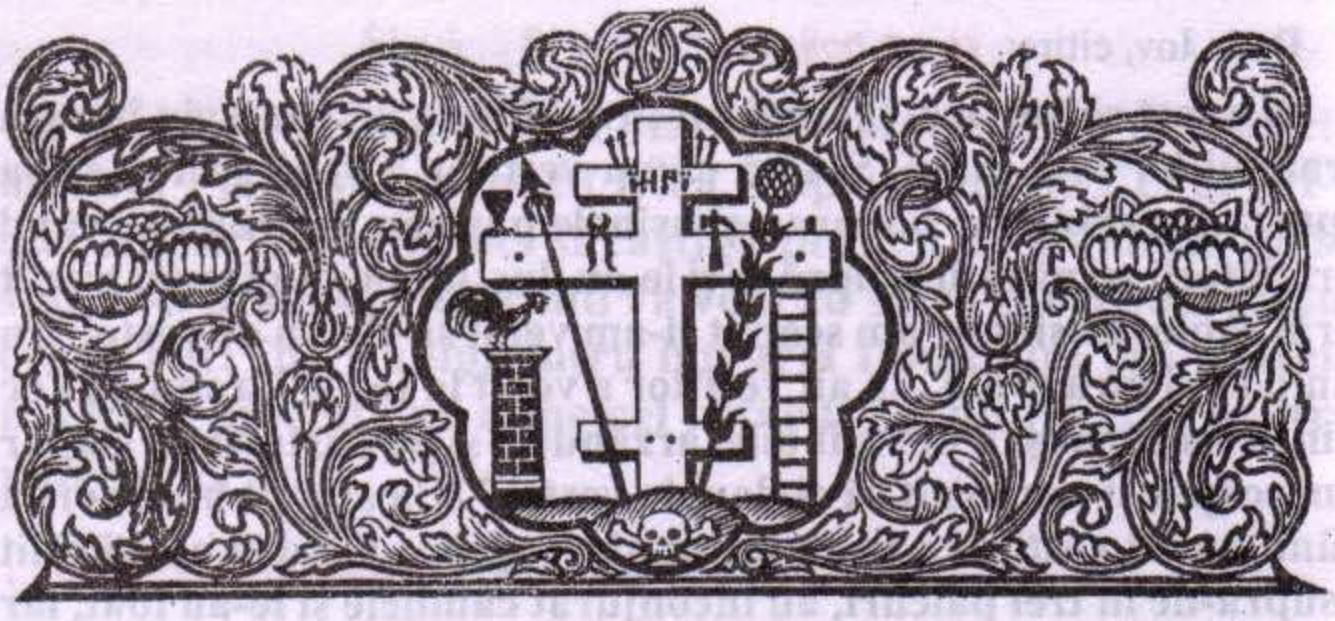

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI MIERCURI

UTRENIA DIN SFÂNTA ŞI MAREA ZI DE MIERCURI
sau Denia de Marți seara

După cei şase Psalmi: **Aliluia, Aliluia, Aliluia,** pe glasul al 8-lea şi troparul: Iată Mirele vine în miezul nopții... (de trei ori). Caută-l Luni, la Utrenie.

Ectenia mică

Sedealna, glasul al 3-lea: (podobie: De frumusețea fecioriei tale...)

Păcătoasa a venit la Tine, vărsând mir cu lacrimi pe picioarele Tale, Iubitorule de oameni, şi s-a vindecat cu porunca Ta de mirosul greu al răutăților; iar ucenicul cel nemulțumitor, suflând împotriva harului Tău, l-a lepădat pe el şi s-a amestecat cu noroiul, vânzându-Te pentru dragostea banilor. Slavă Hristoase, milostivirii Tale.

Slavă... Şi acum...,tot aceasta.

Ectenia mică

Sedealna, glasul al 4-lea: (podobie: Degrab ne întâmpină...)

Iuda cel înşelător poftind iubirea de argint, a gândit cu vileşug să Te vândă, Doamne, pe Tine comoara vieții. Pentru aceasta şi

îmbătându-se, a alergat la iudei şi a zis călcătorilor de lege: Ce vreţi să-mi daţi, şi eu Îl voi da pe El vouă, ca să-L răstigniţi?

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Ectenia mică

Sedealna, glasul 1: (podobie: Mormântul tău...)

Păcătoasa ştergând cu căldură preacuratele Tale picioare, cu părul capului ei, şi din adânc suspinând, a grăit cu plângere: Îndurate, nu mă lepăda, nici nu mă urî Dumnezeul meu, ci mă primeşte pe mine, ceea ce mă pocăiesc, şi mă mântuieşte, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Evanghelia de la Ioan: În vremea aceea, poporul care fusese cu Iisus în Betania, mărturisea că El a strigat din mormânt... Sfârşitul: Deci ceea ce grăiesc Eu, grăiesc cum Mi-a zis Tatăl.

Psalmul 50.

Mântuieşte Doamne poporul Tău..., Cu mila şi cu îndurările...

TRICÂNTAREA

Cântarea a 3-a, glas2, Irmos:

Pe piatra credinţei întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmaşilor mei; că s-a veselit duhul meu a cânta: Nu este sfânt ca Dumnezeul nostru, şi nu este drept afară de tine, Doamne.

În deşert şi cu minte înrăutăţită se adună adunarea celor fără de lege, ca să Te dovedească vrednic de pierzare, pe Tine, Hristoase Mântuitorule; Căruia cântâm: Tu eşti Dumnezeul nostru, şi nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Sfatul cel cumplit al celor fără de lege, fiind cu suflet împotrivitor lui Dumnezeu, se sfătuieşte să ucidă ca pe un netrebnic pe Hristos cel drept; Căruia cântăm: Tu eşti

Dumnezeul nostru, şi nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Ectenia mică.

CONDAC, glasul al 4-lea: (podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe cruce...)

Mai mult decât desfrânata făcând fărădelege, ploi de lacrimi nicicum nu Ţi-am adus, Bunule; dar cu tăcere rugându-mă, cad către Tine, sărutând cu dragoste preacuratele Tale picioare. Ca să-mi dai iertare de greşeli ca un Stăpân, mie celui ce grăiesc: Mântuitorule, de întinăciunea faptelor mele curăţeşte-mă.

ICOS

Femeia care era mai înainte desfrânată, degrab s-a arătat înţeleaptă, urând lucrurile păcatului celui ruşinos şi plăcerile trupului; aducându-şi aminte de ruşinea cea mare şi de osânda pedepsei, pe care o vor răbda desfrânatele şi risipitorii, dintre care cel dintâi fiind eu, mă îngrozesc; dar petrec în obiceiul cel rău, eu nebunul. Iar femeia cea desfrânată temându-se şi sârguindu-se, a venit degrabă grăind către Izbăvitorul: Iubitorule de oameni şi îndurate, izbăveşte-mă de întinăciunea faptelor mele.

SINAXAR ÎN SFÂNTA ŞI MAREA MIERCURI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfânta şi Marea Miercuri dumnezeieştii Părinţi au hotărât să se facă pomenire de femeia cea păcătoasă, care a uns cu mir pe Domnul, pentru că lucrul acesta s-a întâmplat puţin înainte de mântuitoarea patimă.

Stihuri:

Femeia ce-a turnat mir pe-al lui Hristos trup,
Smirna şi aloea a preînchipuit.

Dar Tu Hristoase Dumnezeule, Care ai fost uns cu mir duhovnicesc, slobozeşte-ne de patimile ce vin asupra noastră şi miluieşte-ne pe noi ca un singur bun şi de oameni iubitor, Amin.

Cântarea a 8-a; Irmos:

Cuvântul tiranului pentru că biruia, de şapte ori cuptorul a fost ars oarecând; în care tinerii nu s-au ars, porunca regelui călcând. Ci au cântat: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L, şi-L preaînălțați în toți vecii.

Turnând femeia mir scump pe domnescul Tău creştet cel dumnezeiesc şi înfricoşător, Hristoase, a cuprins tălpile Tale cele neîntinate cu mâini întinate şi a grăit: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L, şi-L preaînălțați în toți vecii.

Cu lacrimi a spălat picioarele Ziditorului cea vinovată în păcate, şi le-a şters cu părul său; pentru aceea nu a pierdut izbăvirea faptelor ei de viață, ci a grăit: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L, şi-L preaînălțați în toți vecii.

Săvârşitu-s-a izbăvirea celei recunoscătoare prin mântuitoarele milostiviri şi din izvorul lacrimilor, cu care spălându-se prin mărturisire nu s-a ruşinat, ci a grăit: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L, şi-L preaînălțați în toți vecii.

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Şi iarăşi Irmosul: Cuvântul tiranului...

Nu se cântă: Ceea ce eşti mai cinstită....ci îndată

Cântarea a 9-a; Irmos:

Cu suflete curate şi cu buze neîntinate, veniți să mărim pe cea nepătată şi preacurată Maica lui Emanuil, prin ea aducând rugăciuni Celui ce S-a născut dintr-însa; milostiveşte-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, şi ne mântuieşte pe noi.

Arătându-se nemulțumitor, viclean şi pizmaş, Iuda cel rău a vândut harul cel vrednic de Dumnezeu, prin care s-a dezlegat datoria păcatelor, precupețind harul cel iubitor de

Dumnezeu. Milostiveşte-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, şi ne miluieşte pe noi.

Iuda, lepădându-se de prietenia lui Hristos pentru aur, mergând a zis mai-marilor celor fără de lege: Ce-mi veţi da mie, şi eu voi da vouă precum voiţi pe Hristos, pe Care Îl căutaţi? Milostiveşte-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, şi ne mântuieşte.

O, iubirea de arginţi cea orbitoare, neîmpăcatule, din care ai luat uitare de cele ce ai învăţat! Că nici toată lumea nu este de un preţ cu sufletul, şi din deznădejde te-ai sugrumat, însuţi spânzurându-te, vânzătorule. Milostiveşte-Te spre sufletele noastre, Hristoase, Dumnezeule, şi ne mântuieşte.

Şi iarăşi Irmosul: Cu suflete curate...

Ectenia mică

LUMINÂNDA

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită, şi îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină, şi mă mântuieşte.
(de trei ori)

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, glas 1, însuşi glasul:

Pe Tine, Fiul Fecioarei, cunoscându-Te păcătoasa că eşti Dumnezeu, a zis cu plângere, rugându-se, ca una ce făcuse lucruri vrednice de lacrimi: Dezleagă-mi datoria, precum mi-am dezlegat şi eu părul; iubeşte-mă pe mine ceea ce Te iubesc, care după dreptate eram urâtă, şi Te voi propovădui alături de vameşi, Făcătorule de bine, Iubitorule de oameni.

Mirul cel de mult preţ, l-a amestecat păcătoasa cu lacrimi, şi l-a turnat peste preacuratele Tale picioare, sărutându-le. Precum pe aceea îndată ai îndreptat-o, dăruieşte-ne şi nouă iertare, Cel ce ai pătimit pentru noi şi ne mântuieşte.

Când păcătoasa aducea mirul, atunci s-a înțeles ucenicul cu cei fără de lege. Aceea se bucura turnând mirul cel de mult preț, iar el se grăbea să vândă pe Cel fără de preț; aceea a cunoscut pe Stăpânul, iar acesta se despărțea de Stăpânul; aceea se mântuia, iar Iuda se făcea rob vrăjmaşului. Rea este lenevirea, mare este pocăința, pe care dăruieşte-o mie, Mântuitorule, Cel ce ai pătimit pentru noi, şi ne mântuieşte pe noi.

Vai de ticăloşia lui Iuda! Văzut-a pe păcătoasa sărutând tălpile Mântuitorului, şi a gândit cu vicleşug la sărutarea vânzării. Aceea şi-a dezlegat părul, iar acesta s-a legat cu mânia, aducând în loc de mir răutatea cea urât-mirositoare; că pizma nu ştie să cinstească lucrul cel de folos. Vai de ticăloşia lui Iuda, de care izbăveşte, Dumnezeule, sufletele noastre.

Slavă...,glasul al 2-lea:

Păcătoasa a alergat la mir, să cumpere mir de mult preț, să ungă pe Făcătorul de bine şi a strigat către vânzătorul de mir: Dă-mi mir, ca să ung şi eu pe Cel ce a şters toate păcatele mele!

Şi acum...,glasul al 6-lea:

Cea cufundată în păcate, Te-a aflat pe Tine liman de mântuire, şi îndată, turnându-Ți mirul cu lacrimi, a grăit: Iată, Cel ce aduce pocăința păcătoşilor! Ci mă mântuieşte, Stăpâne, din valul păcatului, pentru mare mila Ta.

Doxologia mică şi ectenia cererilor

LA STIHOAVNĂ, aceste stihiri, glasul al 6-lea:

Astăzi a venit Hristos în casa fariseului, şi apropiindu-se o femeie păcătoasă, s-a aruncat la picioarele Lui, grăind: Vezi pe cea cufundată în păcate, pe cea deznădăjduită pentru fapte, pe cea nelepădată de către bunătatea Ta; ci-mi dă, Doamne, iertare de cele rele, şi mă mântuieşte.

Stih: Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne...

Î ntins-a păcătoasa părul său Ţie, Stăpânului, întins-a şi Iuda mâinile sale la cei fără de lege. Aceea ca să ia iertare, iar acesta ca să ia arginţi. Pentru aceasta grăim către Tine, Celui ce ai fost vândut şi ne-ai mântuit pe noi: Doamne, slavă Ţie.

Stih: Şi să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi...

V enit-a la Tine femeia cea necurată şi întinată, vărsând lacrimi pe picioarele Tale, Mântuitorule, dinainte vestind Patima Ta. Cum mă voi uita la Tine, Stăpâne? Că Tu ai venit să mântuieşti pe păcătoasă. Ridică-mă din adânc pe mine cea moartă, Cel ce ai ridicat pe Lazăr din mormânt, fiind mort de patru zile. Primeşte-mă pe mine ticăloasa, Doamne, şi mă mântuieşte.

Stih: Lăuda-Te-voi pe Tine cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

C ea defăimată pentru viaţă şi recunoscută pentru întoarcere, purtând miresme, s-a apropiat de Tine, grăind: Să nu mă lepezi pe mine păcătoasa, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; să nu treci cu vederea lacrimile mele, Cel ce eşti bucuria îngerilor; ci mă primeşte pe mine, cea care mă pocăiesc, pe care nu m-ai lepădat când păcătuiam, Doamne, pentru mare mila Ta.

Slavă..., Şi acum...glasul al 8-lea:

D oamne, femeia ceea ce căzuse în păcate multe, simţind Dumnezeirea Ta, luând rânduială de mironosiţă, şi tânguindu-se a adus Ţie mir mai înainte de îngropare, zicând: Vai mie! Că noapte îmi este înfierbântarea desfrâului, şi întunecată şi fără de lună pofta păcatului. Primeşte izvoarele lacrimilor mele, Cel ce scoţi cu norii apă din mare; pleacă-Te spre suspinurile inimii mele, Cel ce ai plecat cerurile cu

nespusa plecăciune. Ca să sărut preacuratele Tale picioare şi să le şterg pe ele iarăşi cu părul meu. Al căror sunet auzindu-l cu urechile Eva în rai în amiazăzi, de frică s-a ascuns. Cine va cerceta mulţimea păcatelor mele şi adâncurile judecăţilor Tale, Mântuitorule de suflete, Izbăvitorul meu? Să nu mă treci cu vederea pe mine, roaba Ta, Cel ce ai nemăsurată milă.

Bine este a ne mărturisi Domnului... Sfinte Dumnezeule...şi celelalte rugăciuni începătoare. Troparul: În biserica slavei tale...Rugăciunea Sf. Efrem Sirul şi otpustul.

VECERNIA CE SE SĂVÂRŞEŞTE MIERCURI DIMINEAŢA,

împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfinţite.

După Psalmul 103 Catisma a 18-a. La Doamne, strigat-am...se pun stihirile pe 10, glasul 1:

P e Tine, Fiul Fecioarei, cunoscându-Te păcătoasa că eşti Dumnezeu, a zis cu plângere rugându-se, ca una ce făcuse lucruri vrednice de lacrimi: Dezleagă-mi datoria, precum mi-am dezlegat şi eu părul; iubeşte-mă pe mine, ceea ce Te iubesc, care după dreptate eram urâtă, şi Te voi propovădui alături de vameşi, Făcătorule de bine, Iubitorule de oameni.

M irul cel de mult preţ l-a amestecat păcătoasa cu lacrimi şi l-a turnat peste preacuratele Tale picioare, sărutându-le. Precum pe aceea îndată ai îndreptat-o, dăruieşte-ne şi nouă iertare, Cel ce ai pătimit pentru noi, şi ne mântuieşte.

C ând păcătoasa aducea mirul, atunci s-a înţeles ucenicul cu cei fără de lege. Aceea se bucura turnând mirul cel de mult preţ, iar el se grăbea să vândă pe Cel fără de preţ; aceea a cunoscut pe Stăpânul, iar acesta se despărţea de Stăpânul;

aceea se mântuia, iar Iuda se făcea rob al vrăjmaşului. Rea este lenevirea, mare este pocăinţa, pe care dăruieşte-o mie, Mântuitorule, Cel ce ai pătimit pentru noi, şi ne mântuieşte pe noi.

V ai de ticăloşia lui Iuda! Văzut-a pe păcătoasa sărutând tălpile Mântuitorului, şi a gândit cu vicleşug la sărutarea vânzării. Aceea şi-a dezlegat părul, iar acesta s-a legat cu mânia, aducând în loc de mir răutatea cea urât-mirositoare; că pizma nu ştie să cinstească lucrul cel de folos. Vai de ticăloşia lui Iuda, de care izbăveşte, Dumnezeule, sufletele noastre.

Glasul al 2-lea:

P ăcătoasa a alergat la mir, să cumpere mir de mult preţ, să ungă pe Făcătorul de bine şi a strigat către vânzătorul de mir: Dă-mi mir, ca să ung şi eu pe Cel ce a şters toate păcatele mele!

Glasul al 6-lea:

C ea cufundată în păcate, Te-a aflat pe Tine liman de mântuire, şi îndată, turnându-Ţi mirul cu lacrimi, a grăit: Iată, Cel ce aduce pocăinţa păcătoşilor! Ci mă izbăveşte, Stăpâne, din valul păcatului, pentru mare mila Ta.

A stăzi a venit Hristos în casa fariseului, şi apropiindu-se o femeie păcătoasă, s-a aruncat la picioarele Lui, grăind: Vezi pe cea cufundată în păcate, pe cea deznădăjduită pentru fapte, pe cea nelepădată de către bunătatea Ta; şi-mi dă, Doamne, iertare de cele rele, şi mă mântuieşte.

Î ntins-a păcătoasa părul său Ţie, Stăpânului, întins-a şi Iuda mâinile sale la cei fără de lege. Aceea ca să ia iertare, iar acesta ca să ia arginţi. Pentru aceasta grăim către Tine, Celui ce ai fost vândut şi ne-ai mântuit pe noi: Doamne, slavă Ţie.

Venit-a la Tine femeia cea necurată şi întinată, vărsând lacrimi pe picioarele Tale, Mântuitorule, dinainte vestind patima Ta. Cum mă voi uita la Tine, Stăpâne? Că Tu ai venit să mântuieşti pe păcătoasă. Ridică-mă din adânc pe mine cea moartă, Cel ce ai ridicat pe Lazăr din mormânt, fiind mort de patru zile. Primeşte-mă pe mine ticăloasa, Doamne, şi mă mântuieşte.

Cea defăimată pentru viaţă şi recunoscută pentru întoarcere, purtând miresme, s-a apropiat de Tine, grăind: Să nu mă lepezi pe mine păcătoasa, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; să nu treci cu vederea lacrimile mele, Cel ce eşti bucuria îngerilor; ci mă primeşte pe mine, cea care mă pocăiesc, pe care nu m-ai lepădat când păcătuiam, Doamne, pentru mare mila Ta.

Slavă..., Şi acum...,glasul al 8-lea:

Doamne, femeia ceea ce căzuse în păcate multe, simţind Dumnezeirea Ta, luând rânduială de mironosiţă, şi tânguindu-se a adus Ţie mir mai înainte de îngropare, zicând: Vai mie! Că noapte îmi este înfierbântarea desfrâului, şi întunecată şi fără de lună pofta păcatului. Primeşte izvoarele lacrimilor mele, Cel ce scoţi cu norii apă din mare; pleacă-Te spre suspinurile inimii mele, Cel ce ai plecat cerurile cu nespusa plecăciune. Ca să sărut preacuratele Tale picioare şi să le şterg pe ele iarăşi cu părul meu. Al căror sunet auzindu-l cu urechile Eva în rai în amiazăzi, de frică s-a ascuns. Cine va cerceta mulţimea păcatelor mele şi adâncurile judecăţilor Tale, Mântuitorule de suflete, Izbăvitorul meu? Să nu mă treci cu vederea pe mine, roaba Ta, Cel ce ai nemăsurată milă.

Vohod cu Evanghelia; Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul al 4-lea.

Lăudaţi pe Dumnezeul cerului, că în veac este mila Lui.

Stih: Lăudați pe Dumnezeul dumnezeilor, că în veac este mila Lui.

De la Ieşire, citire: (II, 11-22)

Şi a fost că după multă vreme, când se făcuse mare, Moise a ieşit la fraţii săi, fiii lui Israel, şi le-a văzut corvezile. A văzut cum un egiptean îl bătea pe un evreu, unul dintre fraţii săi, dintre fiii lui Israel. Uitându-se de jur-împrejur şi văzând că nu-i nimeni prin preajmă, el l-a ucis pe egiptean şi l-a ascuns în nisip. A doua zi a ieşit din nou şi a văzut doi evrei certându-se şi i-a zis celui ce purta vina: „De ce-l baţi tu pe aproapele tău?...". Acela însă i-a răspuns: „Cine te-a pus pe tine domn şi judecător peste noi? Nu cumva vrei să mă omori şi pe mine aşa cum l-ai omorât ieri pe egiptean?" Şi s-a spăimântat Moise şi a zis: „Ieşit-a oare la lumină fapta pe care am făcut-o?" Faraon însă a aflat despre această faptă şi căuta să-l ucidă pe Moise, dar Moise a fugit de faţa lui Faraon şi s-a dus să locuiască în ţara Madian. Şi dac-a sosit în ţara Madian, s-a oprit la o fântână.

Preotul din Madian avea şapte fete, care păşteau oile tatălui lor, Ietro. Şi venind ele acolo, au scos apă până ce-au umplut adăpătorile, ca să adape oile lui Ietro, tatăl lor. Dar au venit păstorii şi le-au alungat. Atunci Moise s-a ridicat, le-a luat apărarea, a scos apă şi le-a adăpat oile. Dar când ele au venit la Raguel, tatăl lor, acesta le-a zis: „Cum de-aţi venit voi astăzi atât de devreme?" Iar ele au zis: „Un oarecare egiptean ne-a apărat de păstori, a scos apă şi ne-a adăpat oile". Zis-a el către fiicele sale: „Unde e? cum de l-aţi lăsat aşa? Chemaţi-l să mănânce!" Şi a rămas Moise la omul acela, iar el i-a dat-o pe Sefora, fiica sa, de soţie. Ea a zămislit şi a născut un fiu, iar Moise i-a pus numele Gherşom, zicând: „Străin sunt eu în ţară străină". Şi dac-a zămislit iarăşi, ea a mai născut un fiu, iar el i-a pus numele Eliezer, zicând: „Dumnezeul părintelui meu mi-a fost ajutor şi m-a scăpat din mâna lui Faraon".

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Doamne, mila Ta este în veac; lucrurile mâinilor Tale nu le trece cu vederea.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, că ai auzit cuvintele gurii mele, şi înaintea îngerilor voi cânta Ţie

De la Iov, citire: (II, 1-10)

Şi a fost că'n ziua aceea când îngerii lui Dumnezeu au venit la'nfăţişare înaintea Domnului, venit-a şi Diavolul în mijlocul lor să I se'nfăţişeze Domnului. Şi Domnul i-a zis Diavolului: „De unde vii?" Iar Diavolul a zis în faţa Domnului: „Străbătând prin cele de sub cer şi hoinărind de-a lungul şi de-a latul, iată c'am venit". Şi Domnul i-a zis Diavolului: „Luat-ai tu aminte la robul Meu Iov?, că dintre pământeni nu-i nici un om ca el, neprihănit, drept, adevărat, cinstitor de Dumnezeu, ferindu-se de tot răul. Şi măcar că prin zisele tale ai făcut ca pe nedrept să-şi piardă averile, el încă se ţine statornic în neprihana lui!" Şi răspunzând Diavolul, a zis către Domnul: „Cojoc pentru cojoc! Că dacă-i vorba de viaţa lui, dă omul tot ce are. Nu aşa ne-a fost vorba! Dimpotrivă, ia întinde-ţi mâna şi atinge-te de osul şi de carnea lui, şi vezi dacă nu te va blagoslovi'n obraz!...". Domnul i-a zis Diavolului: „Iată, ţi-l dau ţie pe mână; numai de viaţa lui să nu te-atingi!"

Diavolul a plecat de dinaintea Domnului şi l-a lovit pe Iov cu bubă rea din tălpi până'n creştet. Şi a luat Iov un ciob ca să-şi radă puroaiele şi s'a aşezat pe gunoi, în afara cetăţii. Şi dac'a trecut o vreme şi înc'o vreme, zis-a către el femeia lui: „Până când oare te vei mai răbda, zicând: – Iată, încă puţin să mai aştept întru nădejdea mântuirii mele!?... Că iată, amintirea ta s'a şters de pe pământ, şi chiar aceea a feciorilor tăi şi a fiicelor tale, pe care'n dureri şi chinuri i-am purtat în pântece şi pentru care'n zadar cu osteneli m'am nevoit. Iar tu, tu zaci aici în putregaiul viermilor, nemişcat sub cerul deschis, în timp ce eu rătăcesc ca o slujnică şi umblu din loc în loc şi din casă'n casă, aşteptând să scapete soarele ca să mă odihnesc de ostenelile şi de durerile ce mă cuprind acum... Ci zi ceva, o vorbă către Domnul, şi mori!" Iar el, uitându-se lung la ea, a grăit: „De ce vorbeşti tu ca o femeie fără minte? Dacă noi am primit din mâna Domnului pe cele bune, oare nu le vom răbda şi pe cele rele?...". Şi'n toate aceste întâmplări ce s'au petrecut asupră-i, nimic n'a greşit Iov cu buzele sale'n faţa lui Dumnezeu.

Să se îndrepteze rugăciunea mea... Evanghelia de la Matei. Şi cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite.

Să se ştie: că după aducerea sfintelor daruri, se fac trei metanii şi îndată se părăsesc de tot metaniile, ce se fac în biserică; în chilii se fac până în Vinerea mare.

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI DE JOI

UTRENIA DIN SFÂNTA ŞI MAREA ZI DE JOI
sau Denia de Miercuri seara

După cei şase Psalmi se cântă: **Aliluia, Aliluia, Aliluia,** pe glasul al 8-lea, şi acest tropar, de 3 ori, rar şi cu cântare dulce:

Când slăviţii ucenici la spălarea cinei s-au luminat, atunci Iuda cel rău credincios, cu iubirea de argint bolnăvindu-se, s-a întunecat, şi judecătorilor celor fără de lege, pe Tine, Judecătorul cel drept, Te-a dat. Vezi, iubitorule de avuţii, pe cel ce pentru acestea spânzurare şi-a agonisit. Fugi de sufletul nesăţios, care a îndrăznit unele ca acestea asupra Învăţătorului. Cel ce eşti spre toţi bun, Doamne, slavă Ţie.

Apoi Evanghelia de la Luca: În vremea aceea, se apropia sărbătoarea azimelor...Sfârşitul: ... şi au urmat după El şi ucenicii Lui.

Psalmul 50.

Nu se zice: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău...ci îndată se începe :

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 6, Irmos:

Cu tăiere s-a tăiat Marea Roşie, şi adâncul cel hrănit cu valuri s-a uscat, aceeaşi împreună făcându-se celor fără de

arme trecere şi celor prea întrarmaţi mormânt. Şi cântare lui Dumnezeu cuvioasă s-a cântat; căci cu slavă S-a preaslăvit, Hristos Dumnezeul nostru.

Cea pricinuitoare a toate şi dătătoare de viaţă, Înţelepciunea lui Dumnezeu cea nemăsurată, şi-a zidit El şi casă din maică curată, care nu ştie de bărbat; că îmbrăcându-Se cu locaş trupesc, cu slavă S-a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Taine învăţând pe prietenii Săi, găteşte masă hrănitoare de suflete, băutură dumnezeiască fiind cu adevărat Înţelepciunea lui Dumnezeu, şi drege pahar celor credincioşi. Să ne apropiem cu dreaptă credinţă şi să grăim: Cu slavă S-a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Să auzim toţi credincioşii Înţelepciunea lui Dumnezeu cea nezidită şi firească, chemată cu înaltă propovăduire. Că zice: Gustaţi şi, cunoscând că Eu sunt bun, ziceţi: Cu slavă S-a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Cântarea a 3-a; Irmos:

Domn fiind a toate şi Ziditor Dumnezeu, zidirea Luişi a unit-o Cel fără de patimă sărăcind; şi Însuşi El fiind Paştile, S-a jertfit pe Sine pentru cei pentru care avea să moară, grăind: Mâncaţi trupul Meu şi întru credinţă vă veţi întări.

Cu paharul Tău cel de veselie, Bunule, care este spre mântuirea a tot neamul omenesc, ai adăpat pe ucenicii Tăi; că singur Te-ai jertfit pe Tine, grăind: Beţi sângele Meu şi întru credinţă vă veţi întări.

Zis-ai mai înainte ucenicilor Tăi, îndelung-Răbdătorule: Bărbatul cel nebun, care va fi între voi vânzător, nu va cunoaşte acestea şi acelaşi, neînţelegător fiind, nu va pricepe; însă voi rămâneţi în Mine şi în credinţă veţi fi întăriţi.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul 1: (podobie: Mormântul Tău...)

Cel ce a făcut lacurile, izvoarele şi mările, învăţându-ne pe noi smerenia cea mai bună, s-a încins cu ştergar şi a spălat picioarele ucenicilor, smerindu-Se din prisoseala milostivirii, şi înălţându-ne pe noi din adâncurile răutăţii, Unul, Iubitorul de oameni.

Slavă..., glasul al 3-lea: (Podobie: Pentru mărturisirea dumnezeieştii...)

Smerindu-Te pentru milostivirea Ta, picioarele ucenicilor Tăi ai spălat, şi spre calea cea dumnezeiască i-ai îndreptat; iar Petru neîngăduind a fi spălat, îndată s-a plecat dumnezeieştii porunci şi fiind spălat cu osârdie se roagă Ţie, să ne dăruieşti nouă mare milă.

Şi acum..., glasul al 4-lea: (podobie: Arătatu-Te-ai astăzi...)

Mâncând, Stăpâne, cu ucenicii Tăi, le-ai arătat în taină preasfântă junghierea Ta, prin care ne-am izbăvit din stricăciune, cei ce cinstim sfintele Tale Patimi.

Cântarea a 4-a; Irmos:

Mai înainte văzând profetul taina Ta cea negrăită, Hristoase, a grăit: Pus-ai tare dragoste de întărire, Părinte îndurate; că pe Fiul Unul-Născut, Bunule, curăţire în lume L-ai trimis.

Spre patima ce izvorăşte nepătimire tuturor celor din Adam venind, Hristoase, ai zis prietenilor Tăi: Dorit-am să mănânc cu voi Paştile acestea; pentru că pe Mine, cel Unul-Născut, curăţire în lume Tatăl M-a trimis.

Bând din pahar, zis-ai ucenicilor Tăi, Cel ce eşti fără de moarte: Nu voi mai bea din rodul viţei, cât voi vieţui cu voi; pentru că pe Mine cel Unul-Născut, curăţire în lume Tatăl M-a trimis.

Băutură nouă, mai presus de cuvânt, voi bea întru împărăţia Mea, zis-ai, Hristoase, prietenilor Tăi, căci ca un

Dumnezeu cu voi, ca şi cu nişte dumnezei voi fi. Pentru că pe Mine cel Unul-Născut, curăţire în lume Tatăl M-a trimis.

Cântarea a 5-a; Irmos:

Cu legătura dragostei fiind legaţi Apostolii, - şi dându-se pe sine lui Hristos, Celui ce stăpâneşte toate, - li s-au spălat picioarele cele frumoase, binevestind pace tuturor.

Ceea ce ţine apa cea neţinută, şi cea mai presus în văzduh, care înfrânează adâncurile şi opreşte mările, Înţelepciunea lui Dumnezeu, a turnat apă în spălătoare şi a spălat picioarele slugilor, Stăpânul.

Arătat-a ucenicilor Stăpânul chip de smerenie; că Cel ce îmbracă cerul cu nori, S-a încins cu ştergătorul, şi a plecat genunchile pentru a spăla picioarele slugilor; în a Cărui mână este suflarea tuturor celor ce sunt.

Cântarea a 6-a; Irmosul:

Adâncul cel mai de jos al păcatelor m-a înconjurat, şi viforul nemairăbdându-l, ca Iona strig către Tine, Stăpâne: Din stricăciune scoate-mă!

Domn şi învăţător Mă chemaţi o! ucenicilor, cum şi sunt, zis-ai, Mântuitorule. Pentru aceasta urmaţi chipului cum aţi văzut în Mine.

Neavând cineva întinăciune, nu trebuie a i se spăla picioarele; şi voi ucenicilor curaţi sunteţi, dar nu toţi; că pornirea unuia din voi nebuneşte se întărâtă.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 2-lea: (podobie: Cele de sus căutând...)

Pâinea luând-o în mâini vânzătorul, pe ascuns aceleaşi le-a întins, şi a luat preţul Celui ce a zidit cu mâinile Sale pe om; şi neîndreptat a rămas Iuda, sluga şi înşelătorul.

ICOS

A propiindu-ne toţi cu frică la masa cea de taină, să primim pâinea cu suflete curate, rămânând împreună cu Stăpânul, ca să vedem cum spală picioarele ucenicilor şi le şterge cu ştergarul, şi să facem precum am văzut, plecându-ne unul altuia şi spălând picioarele unul altuia. Că Hristos aşa a poruncit Apostolilor Săi, şi mai înainte le-a zis: Aşa să faceţi. Dar aceasta n-a ascultat Iuda, sluga şi înşelătorul.

SINAXAR ÎN SFÂNTA ŞI MAREA JOI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfânta şi Marea Joi, dumnezeieştii Părinţi, care au rânduit pe toate bine, urmând predaniilor dumnezeieştilor Apostoli şi Sfintelor Evanghelii, ne-au predat să prăznuim patru lucruri: sfânta spălare a picioarelor, Cina cea de taină, adică predarea înfricoşatelor Taine, rugăciunea cea mai presus de fire şi vânzarea Domnului.

Stihuri la sfânta spălare a picioarelor:

Dumnezeu, ale ucenicilor picioare seara le-a spălat.
Al cărui picior altădată, prin Eden, la amiază a umblat.

Stihuri la Cina cea de taină:

Îndoită-i cina: şi Paştile Legii, dar şi Paşti-nou,
Căci Domnul aduce nouă spre hrănire, trup şi sânge-al-Său.

Stihuri la rugăciunea cea mai presus de fire:

Tu Te rogi, Hristoase, Dumnezeul meu,
Picături de sânge-s pe-ntreg chipul Tău!
Pari că Tu asculţi de-a morţii tocmeli,
Dar pui toate astea pe duşman roşeli!

Stihuri la vânzarea Domnului:

La ce trebuie săbii, oameni rătăciţi?
Pentru ce cu beţe la Domnul veniţi?
Oare nu de voie în lume-a venit
Şi prin a Sa moarte El ne-a mântuit?

Cu nespusa Ta milostivire, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a; Irmos:

Tinerii din Vavilon, de văpaia cuptorului nu s-au spăimântat, ci în mijlocul văpăii aruncaţi, fiind rouraţi au cântat: Bine eşti cuvântat Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Clătinând cu capul Iuda, cele rele mai înainte gândind, s-a întărâtat, vreme cu prilej cercând, să dea pe Judecătorul la osândă, Care este Domnul tuturor şi Dumnezeul părinţilor noştri.

Prietenilor! Hristos a zis: Unul din voi Mă va vinde; iar ei uitând veselia, au fost cuprinşi de întristare şi de frică, zicând: Spune, cine este acela? Dumnezeule al părinţilor noştri.

Cel ce pune mâna împreună cu Mine în blid cu cutezanţă, acestuia i-ar fi fost mai bine de n-ar fi trecut prin uşile vieţii nici odinioară. Pe acesta, cine era, l-a arătat Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a; Irmos:

Pentru legile părinteşti, fericiţii tineri din Vavilon mai înainte fiind în primejdie, au nesocotit porunca cea nebunească a celui ce împărăţea; şi împreunându-se cu focul de care nu s-au ars, Celui ce stăpâneşte vrednică cântare I-au cântat: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Fericiţii Apostoli, cei ce au mâncat împreună cu Cuvântul în Sion şi, împreună petrecând, au urmat Păstorului ca nişte miei, şi împreună fiind cu Hristos, de Care nu S-au despărţit, cu dumnezeiscul cuvânt hrănindu-se, cu mulţumire au cântat: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Legea prieteniei uitând-o Iscarioteanul cel cu nume rău, şi-a gătit spre vindere picioarele ce i s-au spălat, şi mâncând

pâinea Ta, adică trupul cel dumnezeiesc, a ridicat vicleşug asupra Ta, Hristoase, şi n-a înţeles să zică: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cel fără de cuget a luat trupul Tău cel dezlegător de păcat, şi dumnezeiescul sânge care s-a vărsat pentru lume; dar nu s-a ruşinat bând din acela ce-L vânduse cu preţ, nici de răutate nu s-a scârbit, şi n-a înţeles să strige: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a; Irmos:

Din ospăţul Stăpânului şi din masa cea nemuritoare, veniţi credincioşilor la loc înalt, cu gânduri înalte să ne îndulcim, pe Cuvântul cel Preaînalt din cuvântul Lui cunoscându-L, pe Cruce Îl slăvim.

Zis-a ucenicilor Cuvântul, în taină învăţându-i: Mergeţi în loc înalt, unde gândul se întăreşte, de gătiţi Paştile prin cuvântul adevărului cel fără de aluat, şi întărirea harului să o măriţi.

Tatăl M-a născut mai înainte de veci pe Mine, Înţelepciunea cea împreună-lucrătoare; şi M-a zidit începătură căilor Lui, spre lucrurile ce se săvârşesc acum cu taină. Căci Cuvânt fiind din fire nezidit, primesc numirile trupului celui ce am luat acum.

Precum sunt om din fire, iar nu după nălucire, aşa şi firea ce s-a unit cu Mine Dumnezeu este, prin chipul schimbului de firi între sine. Pentru aceasta să Mă cunoaşteţi pe Mine un Hristos, Care păstrez cele din care, în care şi care sunt.

Ectenia mică

LUMINÂNDA

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită, şi îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină, şi mă mântuieşte.
(de trei ori)

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, glasul al 2-lea, însuşi glasul:

Adună-se acum soborul iudeilor, ca să dea lui Pilat pe Ziditorul şi Făcătorul tuturor. O, nelegiuiţii, o, necredincioşii! Că rânduiesc spre judecată, pe Cel ce vine să judece viii şi morţii; pe Cel ce vindecă patimile, Îl gătesc spre patimă. Doamne îndelung-Răbdătorule, mare este mila Ta, slavă Ţie.

Iuda cel fără de lege, Doamne, care şi-a întins mâna în blid, la cină împreună cu Tine, şi-a întins mâinile fără de lege ca să ia arginţii; şi cel ce socotea preţul mirului, nu s-a temut a Te vinde pe Tine, Cel fără de preţ; cel ce şi-a întins picioarele să i le speli Tu, Stăpânul, Te-a sărutat cu vicleşug, ca să Te dea celor fără de lege. Şi lepădându-se din ceata Apostolilor, şi aruncând cei treizeci de arginţi, n-a văzut Învierea Ta cea de a treia zi, prin care miluieşte-ne pe noi.

Iuda vânzătorul, viclean fiind, cu sărutare vicleană a dat pe Mântuitorul Domnul; pe Stăpânul tuturor ca pe un rob L-a vândut iudeilor. Ca un miel spre junghiere, aşa a urmat Mielul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, Unul cel mult-Milostiv.

Iuda sluga şi vicleanul, ucenicul şi pizmătăreţul, prieten şi diavol, din fapte s-a arătat că urma Învăţătorului, dar întru sine cugeta vânzarea. Că zicea în sine: Să-L dau pe acesta şi voi dobândi banii ce se adună. Încerca să vândă şi mirul, şi pe Iisus să-L prindă cu vicleşug. Dat-a sărutare şi a vândut pe Hristos. Ca un miel spre junghiere, aşa a urmat Cel ce este singur mult-Milostiv şi iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum... acelaşi glas

Cel pe Care Isaia mai înainte miel L-a numit vestindu-L, Acela vine spre junghiere de bunăvoie, şi şi-a dat spatele spre bătăi şi obrazul spre lovire cu palmele şi faţa nu şi-a întors de la ruşinea scuipărilor, şi a fost osândit cu moarte de ocară. Toate de bunăvoie le-a primit, Cel fără de păcat, ca să dăruiască tuturor Învierea cea din morţi.

Doxologia mică şi Ectenia cererilor.

LA STIHOAVNĂ, glasul al 8-lea, însuşi glasul:

Astăzi s-a adunat soborul cel viclean împotriva lui Hristos, şi s-au sfătuit asupra Lui cele deşarte, ca să dea lui Pilat spre moarte pe Cel nevinovat. Astăzi a pus asupră-şi Iuda sugrumare pentru bani, şi s-a lipsit de amândouă viețile: de aceasta trecătoare şi de cea dumnezeiască. Astăzi Caiafa a profeţit fără de voie, zicând: Mai bine este să piară unul pentru popor. Că a venit să pătimească pentru păcatele noastre, ca să ne libereze pe noi din robia vrăjmaşului, ca un bun şi iubitor de oameni.

Stih: Cel ce a mâncat pâinea Mea, a ridicat împotriva Mea călcâiul.

Astăzi îşi ascunde Iuda faţa cea iubitoare de săraci, şi îşi descoperă chipul lăcomiei; nu se mai îngrijeşte de săraci, nu mai vinde încă mirul celei păcătoase, ci Mirul cel ceresc şi din El dobândeşte bani. Aleargă la iudei, zicând celor fără de lege: Ce-mi veți da mie, şi eu voi da pe El vouă? O, iubire de bani a vânzătorului! Face vânzare lesne de cumpărat. După gândul cumpărătorilor face neguțătoria Celui ce este vândut; nu se scumpeşte la preț, ci-L vinde ca pe un rob fugar. Că obiceiul furilor este să lepede cele de cinste. Acum ucenicul a aruncat câinilor cele sfinte; că turbarea iubirii de argint l-a făcut a se întărâta asupra Stăpânului său; de a cărei ispită să fugim, grăind: Îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Stih: Ieşea afară şi grăia împreună, împotriva Mea şopteau toți vrăjmaşii Mei.

Năravul tău este plin de vicleşug, Iuda fără de lege; că bolnăvindu-te de iubirea de argint, ai câştigat urâciune de oameni. Că de vreme ce iubeai bogăția, pentru ce ai mers la Cel ce învață despre sărăcie? Iar de-L şi iubeai pe Dânsul, pentru ce ai vândut pe Cel fără de preț, dându-L spre ucidere? Spăimântează-te soare, suspină pământule, şi

clătinându-te, strigă: Cel ce nu ții minte răul, Doamne, slavă Ție.

Stih: Cuvânt nelegiuit spuneau împotriva Mea.

Nimeni să nu fie necunoscător de cina Stăpânului, o credincioşilor! Nimeni să nu vină acum la masă cu vicleşug ca Iuda. Că acela primind pâinea, s-a lipsit de pâinea vieții, fiind numai chip de ucenic, iar cu fapta ucigător de față, cu iudeii veselindu-se, şi cu Apostolii împreună-petrecând. Urând săruta şi sărutând vindea pe Cel ce ne-a răscumpărat pe noi din blestem, pe Dumnezeul şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă..., Şi acum... glasul al 5-lea:

Făcând cunoscători în cele de taină, Doamne, pe ucenicii Tăi, i-ai învățat, zicând: O, prietenilor! Vedeți să nu vă despartă de Mine vreo frică; că deşi pătimesc, dar pentru lume pătimesc. Să nu vă smintiți deci în Mine, că n-am venit să-Mi slujească cineva Mie, ci să slujesc Eu şi să-Mi pun sufletul răscumpărare pentru lume. De-Mi sunteți deci prieteni, faceți ca Mine; cel ce voieşte să fie întâi, să fie cel din urmă; stăpânul, ca slujitorul. Rămâneți în Mine, ca să aduceți struguri, că Eu sunt vița vieții.

Bine este a ne mărturisi Domnului... rugăciunile începătoare, troparul, ectenia întreită şi otpustul.

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI JOI

LA VECERNIA CE SE SĂVÂRŞEŞTE JOI DIMINEAŢA, ÎMPREUNĂ CU SF. LITURGHIE A SFÂNTULUI VASILE CEL MARE.

În Sfânta şi Marea Joi se săvârşeşte Dumnezeiasca Liturghie a Sf. Vasile cel Mare împreună cu Vecernia de joi seara.

La Proscomidia acestei Liturghii preotul scoate două Agnețe: unul pentru Liturghia zilei, iar celălalt pentru împărtăşirea bolnavilor, care nu pot participa la Liturghie. După prefacere Agnețul pentru bolnavi se îmbibă cu Sf. Sânge şi se păstrează pe Sf. Masă până Marți în Săptămâna Luminată, când va avea loc uscarea lui pentru a putea fi păstrat peste tot anul.

După ce a făcut Proscomidia, în timpul Ceasurilor şi Obedniței, preotul rosteşte binecuvântarea mare pentru începerea Sf. Liturghii.

După Psalmul 103, ectenia mare. La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10, glasul al 2-lea, însuşi glasul.

Adună-se acum soborul iudeilor, ca să dea lui Pilat pe Ziditorul şi Făcătorul tuturor. O, nelegiuiții, o, necredincioşii!

Că rânduiesc spre judecată pe Cel ce vine să judece viii şi morţii; pe Cel ce vindecă patimile Îl gătesc spre patimă. Doamne, îndelung-Răbdătorule, mare este milostivirea Ta, slavă Ţie. (de două ori)

Iuda cel fără de lege, Doamne, care şi-a întins mâna în blid, la cină împreună cu Tine, şi-a întins mâinile fără de lege ca să ia arginţii; şi cel ce socotea preţul mirului, nu s-a temut a Te vinde pe Tine, Cel fără de preţ; cel ce şi-a întins picioarele să i le speli Tu, Stăpânul, Te-a sărutat cu vicleşug, ca să Te dea celor fără de lege. Şi lepădându-se din ceata Apostolilor şi aruncând cei treizeci de arginţi, n-a văzut Învierea Ta cea de a treia zi, prin care miluieşte-ne pe noi. (de două ori)

Iuda vânzătorul, viclean fiind, cu sărutare vicleană a dat pe Mântuitorul, Domnul; pe Stăpânul tuturor ca pe un rob L-a vândut iudeilor. Ca un miel spre junghiere, aşa a urmat Mielul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, Unul, Cel mult-Îndurat. (de două ori)

Iuda, sluga şi vicleanul, ucenicul, şi pizmătăreţul, prieten şi diavol, din fapte s-a arătat că urma Învăţătorului, dar întru sine cugeta vânzarea. Că zicea întru sine: Să-L dau pe acesta şi voi dobândi banii ce se adună. Încerca să vândă şi mirul, şi pe Iisus să-L prindă cu vicleşug. Dat-a sărutare şi a vândut pe Hristos. Ca un miel spre junghiere, aşa a urmat Cel ce este singur mult-Milostiv şi iubitor de oameni. (de două ori)

Cel pe Care Isaia mai înainte miel L-a numit, vestindu-L, Acela vine spre junghiere de bunăvoie şi şi-a dat spatele spre bătăi, şi obrazul spre lovire cu palmele, şi faţa nu şi-a întors de la ruşinea scuipărilor, şi a fost osândit cu moarte de ocară. Toate de bunăvoie le-a primit Cel fără de păcat, ca să dăruiască tuturor Învierea cea din morţi. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea:

Iuda cu adevărat este fiul viperelor, celor ce au mâncat mană în pustie şi au cârtit împotriva hrănitorului; că încă

fiind mâncarea în gurile lor, cleveteau asupra lui Dumnezeu, nemulţumitorii. Şi acest necredincios ţinând în gură pâinea cerească, a făcut vindere împotriva Mântuitorului. O, gând nesăţios şi îndrăznire fără de omenie! Pe Cel ce hrăneşte L-a vândut, şi pe Stăpânul pe Care Îl iubea L-a dat spre moarte! Cu adevărat fiu al acelora este nelegiuitul acesta, şi cu dânşii împreună a moştenit pierderea. Fereşte, Doamne, sufletele noastre de o neomenie ca aceasta, Cel ce însuţi eşti neasemănat în îndelunga-răbdare.

Vohodul cu Evanghelia; Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul 1:

Scoate-mă, Doamne, de la omul viclean; de omul nedrept mă izbăveşte.

Stih: Care gândeau nedreptate în inimă, toată ziua îmi duceau război.

De la Ieşire, citire: (XIX, 10-19)

Şi a zis Domnul către Moise: „Coboară-te! Atrage-i poporului luarea-aminte; supune-i curăţirii astăzi şi mâine; să-şi spele hainele, şi să fie gata pentru cea de a treia zi, căci în ziua a treia Se va pogorî Domnul pe muntele Sinai, în faţa-ntregului popor. Vei pune poporul dincolo printr-un hotar de jur-împrejur şi-i vei spune: – Păziţi-vă: nu vă suiţi în munte şi nu vă atingeţi de hotarul lui; că tot cel ce se va atinge de munte, cu moarte va muri: pe acela nu mână-l va atinge, ci cu pietre va fi ucis sau cu săgeată va fi săgetat; om sau dobitoc, nu va rămâne-n viaţă. Dar când tunetele şi trâmbiţele şi norul se vor îndepărta de pe munte, ei se vor sui în munte".

Şi dacă s-a coborât Moise din munte la popor, el a sfinţit poporul, iar ei şi-au spălat hainele. Apoi el i-a zis poporului: „În trei zile să fiţi gata, de femei să nu vă apropiaţi!"

Şi a fost că-n ziua a treia, încă de dimineaţă, tunete s-au făcut pe muntele Sinai, şi fulgere şi nor înnegurat şi sunet puternic de trâmbiţă; şi tot poporul din tabără a fost cuprins de spaimă. Iar Moise a scos poporul să-L întâmpine pe Dumnezeu în afara taberei; şi s-au oprit la poala muntelui. Iar muntele Sinai fumega tot, că pe el Se pogorâse Dumnezeu în foc; şi fum se înălţa ca

fumul de cuptor; şi tot poporul era prins de cutremur. Sunetul trâmbiței se făcea din ce în ce mai tare; Moise grăia, iar Dumnezeu îi răspundea cu glas.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Scoate-mă de la vrăjmaşii mei, Dumnezeule, şi de cei ce se scoală asupra mea, izbăveşte-mă.

Stih: Izbăveşte-mă de cei ce lucrează fărădelegea.

De la Iov, citire: (38,1-23; 42,1-5)

După ce a încetat Elihu de a mai vorbi, zis-a Domnul către Iov prin vifor şi nor: „O, cine e acela ce sfatul Mi-l ascunde şi-n noduri de cuvinte M'ascunde chiar pe Mine? Încinge-ți bărbăteşte mijlocu'n cingătoare: Eu întrebări voi pune, iar tu ai să-Mi răspunzi.

Unde erai când Însumi întemeiam pământul? Hai, spune-mi, dacă ştii! Ştii oare cine-anume i-a hotărât măsuri, sau cine-a pus o plasă de funii peste el? şi, dacă-l țin pilaştrii, în ce sunt ei înfipți? sau cin' i-a pus tărie de piatră unghiulară? hai, cine?; toate-acestea când stele se năşteau şi îngerii Mei (da, toți!) Mă preamăreau în cor? Când marea se născuse din sânul maicii sale şi se vărsa pe-alături, au cine a'ngrădit-o? că scutece de neguri am pus pe trupul ei şi norul drept veşmânt şi'n jurul ei hotar şi lacăte la porți, zicându-i: – Pân'aici doar să vii, şi nu mai mult, şi valurile tale să se zdrobească'n tine!

Au peste tine'ntins-am aripile luminii, ți'n veacul tău menirea luceafăru-şi căta, anume să apuce pământul de la colțuri să-l scuture de toată nelegiuirea lui? Au tu ai luat țărână din lut şi i-ai dat viață şi ai făcut dintr'însa pământ cuvântător? Au tu ai luat lumina din cei nelegiuiți? dar brațul celor mândri, au tu l-ai sfărâmat? Venitu-i-ai tu mării'n adâncuri, la izvoare? umblat-ai tu vreodată pe urmele genunii? Ți s-au deschis, de frică, cumva, porțile morții şi s'au holbat'nainte-ți ai iadului portari? Aflat-ai tu lățimea pământului sub cer?, hai, spune: câtă, cum e?, şi unde-i țara'n care se ghemuie lumina? dar bezna, ce loc are? de le cunoşti hotarul, hai, du-Mă tu de mână la'ncheietura lor! Le ştii?, că

doar pe-atuncea erai şi tu născut, şi-al anilor tăi număr îl ştii cât e de mare..

Ajuns-ai tu vreodată'n cămările zăpezii? dar grindina, văzut-ai din ce cămări se-azvârle ca Eu să-ţi port de grijă când te pândesc vrăjmaşii la vreme de războaie, la ceas de bătălii?

Şi răspunzând Iov, a zis către Domnul: „Eu ştiu că Tu poţi totul şi că nimic nu-Ţi este, de vrei, cu neputinţă. Căci cine oare ascunde de Tine ce-are'n gând şi, tăinuind cuvinte, le-ascunde şi de Tine? Cine-mi va spune mie ceva ce n'am ştiut, necunoscute lucruri şi mari şi minunate? Ascultă-mă Tu, Doamne, ca să grăiesc şi eu; eu să Te'ntreb pe Tine, iar Tu să mă înveţi. Te auzeam'nainte cu-auzul, şi atât; dar astăzi şi cu ochiul vederii Te-am văzut.

Din Proorocia lui Isaia, citire: (50, 4-11)

Domnul, chiar Domnul Mi-a dat limbă învăţătoare, ca să ştiu când e bine să spun un cuvânt; El dis-de-dimineaţă M'a rânduit, ureche Mi-a dat ca să aud; şi învăţătura Domnului, chiar a Domnului, Îmi deschide urechile, iar Eu nu Mă împotrivesc şi nici nu întorc vorba. Spatele Mi l-am dat spre bătăi şi obrajii Mei spre pălmuiri şi faţa nu Mi-am întors-o dinspre ruşinea scuipărilor; dar Domnul, chiar Domnul, Mi S'a făcut ajutor, fapt pentru care Eu nu M'am dat de ruşine; ci faţa Mi-am făcut-o ca de cremene şi ştiu acum că niciodată nu voi fi ruşinat, fiindcă Cel ce M'a îndreptăţit este aproape. Cine este cel ce se judecă cu Mine?: alături de Mine să-Mi stea împotrivă! Cine este cel ce se judecă cu Mine?: să se apropie de Mine! Iată, Domnul, Domnul Îmi va ajuta: cine-Mi va face rău? Iată, voi ca o haină vă veţi învechi şi molia cum ştie ea o să vă mănânce. Cine'ntre voi este cel ce se teme de Domnul? Să audă glasul Servului Său: Voi, cei ce umblaţi în întuneric şi nu aveţi lumină, nădăjduiţi întru numele Domnului, şi bizuiţi-vă pe Dumnezeu! Iată, voi toţi aprindeţi un foc şi întreţineţi o flacără, umblaţi întru lumina focului vostru şi'n flacăra pe care aţi aprins-o! Din pricina Mea vi s'a făcut aceasta, în întristare veţi adormi.

Ectenia mică cu ecfonisul: Că sfânt esti Dumnezeul nostru…

Apoi Trisaghionul: Sfinte Dumnezeule...

APOSTOLUL

Prochimenul: **Ridicatu-s-au împărații pământului și căpeteniile s-au adunat împreună, împotriva Domnului și a Unsului Său.**

Stih: Pentru ce s-au întărâtat neamurile, şi popoarele au cugetat cele deşarte.

Din Cartea întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel citire: (XI, 23-32)

Fraților eu de la Domnul am primit ceea ce v-am predat și vouă: Că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt și a zis: „Luați, mâncați; acesta este Trupul Meu Cel ce se frânge pentru voi. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea".

Asemenea şi paharul după cină, zicând: „Acest pahar este Legea cea Nouă întru Sângele Meu. Aceasta să faceți oridecâteori veți bea, spre pomenirea Mea". Fiindcă de câte ori veți mânca pâinea aceasta și veți bea paharul acesta, moartea Domnului o vestiți până când El va veni. Astfel, oricine va mânca pâinea sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, vinovat va fi față de Trupul și de Sângele Domnului.

Să se cerceteze dar omul pe sine, şi aşa să mănânce din Pâine şi să bea din Pahar. Căci cel ce mănâncă şi bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă şi bea, nesocotind Trupul Domnului. De aceea sunt mulți dintre voi neputincioşi şi bolnavi şi mulți au murit. Că dacă ne-am judeca noi înşine, nu am mai fi judecați; dar când ne judecă Domnul, ni se dă o pedeapsă, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea.

Aliluia, glasul al 6-lea:

Fericit este cel ce caută la sărac şi la sărman.

Stih: Chiar omul cu care eram în pace, în care am nădăjduit, care a mâncat pâinea mea, a ridicat împotriva mea călcâiul.

Evanghelia de la Matei: Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Ştiți că după două zile ...

Şi dumnezeiasca Liturghie a Marelui Vasile.

În loc de cântarea Heruvicului, se cântă acest tropar, glasul al 6-lea:

Cinei Tale celei de taină, astăzi Fiul lui Dumnezeu părtaş mă primeşte; că nu voi spune vrăjmaşilor Tăi taina Ta, nici sărutare Îţi voi da ca Iuda.

(Vohodul mare cu cinstitele Daruri). **Ci ca tâlharul mă mărturisesc Ţie: Pomeneşte-mă Doamne, întru împărăţia Ta.**

Iar în locul Axionului, se cântă irmosul Cântării a 9-a:

Din ospăţul Stăpânului şi din masa cea nemuritoare, veniţi credincioşilor la loc înalt, cu gânduri înalte să ne îndulcim, pe Cuvântul cel Preaînalt din cuvântul Lui cunoscându-L, pe Cruce Îl slăvim.

Şi în loc de Chinonic, se cântă iarăşi troparul: Cinei Tale celei de taină...

Şi când se împărtăşesc cu dumnezeieştile Taine, se cântă de multe ori, până se împărtăşesc toţi. Şi în loc de: Să se umple gura noastră de lauda Ta, Doamne...se zice tot troparul de mai sus: Cinei Tale celei de taină...

Apoi se dă anafură şi se face otpustul. La masă se mănâncă cu untdelemn şi se bea vin mulţumind lui Dumnezeu pentru toate.

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI DE VINERI

UTRENIA SFINTELOR ŞI MÂNTUITOARELOR PATIMI ALE DOMNULUI IISUS HRISTOS SAU DENIA DE JOI SEARA

(DENIA CELOR 12 EVANGHELII)

În Sfânta şi Marea Joi seara, se toacă la 2 ceasuri din noapte (adică ora 19) şi se trag clopotele; şi adunându-ne în biserică, se face începutul obişnuit al utreniei.

După cei şase Psalmi, se cântă pe glasul al 8-lea: **Aliluia, Aliluia, Aliluia,** apoi de trei ori, rar şi cu cântare dulce troparul:

Când slăviţii ucenicii la spălarea cinei s-au luminat, atunci Iuda cel rău credincios, cu iubirea de argint bolnăvindu-se s-a întunecat, şi judecătorilor celor fără de lege, pe Tine, Judecătorul cel drept, Te-a dat. Vezi dar, iubitorule de avuţii,

pe Cel ce pentru acestea spânzurare şi-a agonisit. Fugi de sufletul nesăţios, cel ce a îndrăznit unele ca acestea asupra Învăţătorului. Cela ce eşti spre toţi bun, Doamne, slavă Ţie.

Ectenia mică

Preotul: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie... Şi citeşte **prima** Evanghelia de la Ioan. Aşezământul Sfintelor Patimi: Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Acum S-a preaslăvit Fiul omului... Sfârşitul: În care a intrat El şi ucenicii Lui.

Şi sfârşindu-se Evanghelia, se zice:

Slavă îndelung-răbdării Tale, Doamne, slavă Ţie

se cântă la sfârşitul fiecărei Evanghelii

ANTIFONUL, glasul al 8-lea:

Mai-marii popoarelor s-au adunat împreună, asupra Domnului şi asupra unsului Lui. Cuvânt călcător de lege au pus asupra mea, Doamne, Doamne, nu mă lăsa pe mine.

Simţirile noastre curate să le aducem înaintea lui Hristos şi, ca nişte prieteni ai Lui, sufletele să le jertfim pentru Dânsul, şi să nu ne sugrumăm cu grijile vieţii, ca Iuda. Ci să strigăm în cămările sufletelor noastre: Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, izbăveşte-ne pe noi de cel viclean.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Fecioară ai născut, ceea ce nu ştii de nuntă, şi Fecioară ai rămas, maică nenuntită; Născătoare de Dumnezeu, Marie, roagă pe Hristos, Dumnezeul nostru, să ne mântuiască pe noi.

ANTIFONUL, al 2-lea, glasul al 6-lea:

Alergat-a Iuda, zicând cărturarilor celor fără de lege: Ce-mi veţi da mie, şi eu Îl voi da pe El vouă? Iar în mijlocul celor ce se tocmeau, ai stat nevăzut Însuţi Tu, de Care era tocmeala, Cunoscătorule de inimi, milostiveşte-Te spre sufletele noastre.

C u milostenie să slujim lui Dumnezeu, ca Maria la cină, şi să nu ne agonisim iubire de argint ca Iuda, ca să fim pururea cu Hristos Dumnezeu.

Slavă..., Şi acum...,a Născătoarei:

N u înceta Fecioară rugând totdeauna pe Cel ce L-ai născut în chip de negrăit, ca pe un iubitor de oameni, să mântuiască din primejdii pe cei ce scapă la tine.

ANTIFONUL al 3-lea, glasul 2-lea:

Pentru învierea lui Lazăr, Doamne, pruncii iudei au strigat Ţie, Iubitorule de oameni, Osana! Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înţeleagă.

L a cina Ta, Hristoase Dumnezeule, zis-ai mai înainte ucenicilor Tăi: Unul din voi va să Mă vândă. Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înţeleagă.

Î ntrebând Ioan, Doamne, cine este cel ce va să Te vândă, l-ai dovedit pe acela prin pâine. Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înţeleagă.

C u treizeci de arginţi şi cu sărutare vicleană, Te căutau iudeii să Te ucidă, Doamne; iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înţeleagă.

L a spălarea Ta, Hristoase Dumnezeule, ai poruncit ucenicilor Tăi: Aşa să faceţi, precum vedeţi. Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înţeleagă.

P rivegheaţi şi vă rugaţi ca să nu intraţi în ispită, zis-ai ucenicilor Tăi, Hristoase Dumnezeul nostru. Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înţeleagă.

Slavă..., Şi acum...,a Născătoarei:

M ântuieşte din primejdii pe robii tăi, Născătoare de Dumnezeu, că toţi după Dumnezeu la tine scăpăm; ca şi către un zid nestricat şi ocrotitoare.

SEDEALNA, glasul al 7-lea:

La aceste Sedelne nu se şade, pentru că preotul cădeşte sfântul altar.

Ospătând la cină pe ucenici, şi cunoscând vicleşugul vânzării, ai vădit la cina aceea pe Iuda, ştiindu-l pe el că nu se va îndrepta, şi vrând ca să arăţi tuturor, că Te-ai dat de bunăvoie, ca să răpeşti lumea de la cel străin: îndelung-Răbdătorule, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., aceeaşi Sedealnă.

Evanghelia a **doua**, de la Ioan: În vremea aceea, a ieşit Iisus cu ucenicii Săi... Sfârşitul: Căci aveau să mănânce Paştile.

ANTIFONUL al 4-lea, glasul al 5-lea:

Astăzi Iuda lasă pe Învăţătorul şi primeşte pe diavolul; se orbeşte cu patima iubirii de bani, cade din lumină întunecatul. Că în ce chip ar fi putut vedea, cel ce a vândut pe luminătorul în treizeci de arginţi? Iar nouă ne-a răsărit Cel ce a pătimit pentru lume. Către care să grăim: Cel ce ai pătimit şi Te-ai îndurat de oameni, slavă Ţie.

Astăzi Iuda se leapădă de cinstea lui Dumnezeu şi se înstrăinează de har; fiind ucenic se face vânzător; în obicei prietenesc ascunde vicleşug, şi nebuneşte socoteşte că este mai bine a sluji iubirii de argint, decât dragostei Stăpânului, făcându-se călăuză adunării celei fără de lege. Iar noi având mântuire pe Hristos, pe Acesta să-L slăvim.

Să dobândim iubirea de fraţi, ca nişte fraţi întru Hristos, iar nu nemilostivire către cei de aproape ai noştri. Ca să nu ne osândim ca sluga cea nemilostivă pentru bani, şi ca Iuda căindu-ne fără de nici un folos.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Preaslăvite s-au grăit de tine pretutindeni, Născătoare de Dumnezeu, Marie; că ai născut după trup pe Făcătorul tuturor, prealăudată care nu ştii de nuntă.

ANTIFONUL al 5-lea, glasul al 6-lea:

Ucenicul tocmea preţul Învăţătorului, şi a vândut pe Domnul în treizeci de arginţi cu sărutare vicleană, dându-L pe El celor fără de lege spre moarte.

Astăzi Făcătorul cerului şi al pământului a zis ucenicilor Săi: S-a apropiat ceasul şi a sosit Iuda, cel ce Mă vinde; nimeni să nu se lepede de Mine, văzându-Mă pe Cruce în mijlocul a doi tâlhari. Că pătimesc ca un om, şi mântuiesc ca un iubitor de oameni, pe cei ce cred întru Mine.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ai zămislit în chip de negrăit în veacul cel mai de pe urmă, şi ai născut pe Ziditorul tău, pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

ANTIFONUL al 6-lea, glasul al 7-lea:

Astăzi veghează Iuda să vândă pe Domnul, pe Mântuitorul lumii, Cel mai înainte de veci, pe Cel ce a săturat mulţime de oameni cu cinci pâini. Astăzi cel fără de lege se leapădă de Învăţătorul; şi fiind ucenic a dat pe Stăpânul, a vândut cu bani pe Cel ce a săturat cu mană pe om.

Astăzi au pironit pe Cruce iudeii pe Domnul, Care a tăiat marea cu toiagul şi i-a povăţuit în pustie. Astăzi au împuns cu sulița coasta Celui ce a rănit Egiptul cu bătăi pentru ei, şi au adăpat cu fiere pe Cel ce le-a plouat mană de mâncare.

Doamne, venind spre patima cea de voie, ai zis ucenicilor Tăi: De n-aţi putut priveghea un ceas împreună cu Mine, cum v-aţi făgăduit că veţi muri pentru Mine? Vedeţi măcar pe Iuda cum nu doarme, ci se nevoieşte să Mă dea celor fără de lege. Sculaţi de vă rugaţi! Să nu se lepede cineva de Mine, văzându-Mă pe Cruce. Îndelung-Răbdătorule, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Bucură-te Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai încăput în

pântecele tău pe Cel neîncăput în ceruri! Bucură-te Fecioară, propovăduirea proorocilor, din care ne-a strălucit nouă Emanuil! Bucură-te, Maica lui Hristos Dumnezeu!

SEDEALNA, glasul al 7-lea:

Ce pricină te-a făcut, Iuda, vânzător al Mântuitorului? Au doară te-a despărțit din ceata Apostolilor? Au doară te-a lipsit de harul tămăduirilor? Au doară cinând împreună cu ceilalți, pe tine te-a gonit de la masă? Au doară picioarele celorlalți le-a spălat, iar ale tale nu le-a băgat în seamă? O, de cât bine te-ai făcut uitător! Iată gândul tău cel nemulțumitor se vădeşte, iar îndelungă-răbdarea cea neasemănată şi mare mila Mântuitorului se propovăduieşte.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Evanghelia a **treia,** de la Matei: În vremea aceea, cei ce-L prinseseră pe Iisus L-au dus la Caiafa... Sfârşitul: Şi ieşind afară, a plâns cu amar.

ANTIFONUL al 7-lea, glasul al 8-lea:

Doamne, răbdând toate, aşa ai zis celor fără de lege ce Te-au prins: De ați şi rănit pe păstorul, şi ați risipit cele douăsprezece oi, pe ucenicii Mei, dar aş fi putut să aduc înainte mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri. Dar rabd îndelung, ca să se împlinească cele ce am arătat vouă prin proorocii Mei, cele nearătate şi ascunse. Doamne, slavă Ție.

De trei ori tăgăduindu-Te Petru, îndată a cunoscut ceea ce s-a zis lui; dar Ți-a adus Ție lacrimi de pocăință. Doamne, fii mie milostiv şi mă mântuieşte pe mine!

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Ca pe ceea ce este uşă de mântuire, şi grădină veselitoare, şi nor al luminii celei veşnice, să lăudăm toți pe Sfânta Fecioară, zicându-i: Bucură-te!

ANTIFONUL al 8-lea, glasul al 2-lea:

Spuneţi călcătorilor de lege, ce aţi auzit de la Mântuitorul nostru? Au n-a dat El legea şi învăţăturile proorocilor? Dar cum aţi gândit să daţi lui Pilat pe Dumnezeu, Cuvântul cel din Dumnezeu şi Izbăvitorul sufletelor noastre?

Să se răstignească! strigau cei ce se îndestulau pururea cu darurile Tale, şi cereau pe făcătorul de rele în locul Făcătorului de bine, ucigaşii dreptilor. Iar Tu tăceai, Hristoase, suferind necuviinţa lor, vrând să pătimeşti şi să ne mântuieşti pe noi, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Pentru că nu avem îndrăznire pentru multe păcatele noastre, tu pe Cel ce S-a născut din tine roagă-L, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că mult poate rugăciunea Maicii, spre bunăvoinţa Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoşilor, Preacurată; că milostiv este, şi poate să mântuiască, Cel ce a primit a pătimi pentru noi.

ANTIFONUL al 9-lea, glasul al 3-lea:

Pus-au treizeci de arginţi preţul Celui preţuit, pe Care L-au preţuit fiii lui Israel; privegheaţi şi vă rugaţi, ca să nu intraţi în ispită, că duhul este osârduitor, iar trupul neputincios; pentru aceasta privegheaţi.

Datu-mi-au spre mâncarea Mea fiere, şi în setea Mea M-au adăpat cu oţet; iar Tu, Doamne, înviază-mă şi le voi răsplăti lor.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Noi, cei din neamuri, te lăudăm pe tine Preacurată Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe Hristos, Dumnezeul nostru, Cel ce prin tine a liberat pe oameni din blestem.

SEDEALNA, glasul al 8-lea:

O, cum Iuda, cel ce era oarecând ucenic, a gândit vânzare asupra Ta! A cinat împreună cu vicleşug, vicleanul şi nedreptul, şi mergând a zis preoţilor: Ce-mi veţi da mie şi eu voi da vouă pe Acela, Care a stricat Legea şi a spurcat sâmbăta. Îndelung-Răbdătorule Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Evanghelia a **patra,** de la Ioan: În vremea aceea, de la Caiafa au dus pe Iisus în pretoriu... Sfârşitul: Şi L-au dus să-L răstignească.

ANTIFONUL al 10-lea, glasul al 6-lea:

Cel ce Se îmbracă cu lumina ca şi cu o haină, stat-a gol la judecată, şi a primit palme peste obraz, din mâinile pe care le-a zidit. Şi poporul cel călcător de lege a răstignit pe Domnul slavei pe Cruce. Atunci s-a rupt catapeteasma Templului; soarele s-a întunecat, nesuferind să vadă batjocorit pe Dumnezeu, de Care se cutremură toate. Aceluia să ne închinăm.

Ucenicul s-a lepădat, iar tâlharul a strigat: Pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta!

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Împacă lumea, Doamne, Cel ce bine ai voit a lua trup din Fecioară pentru robi; ca să Te lăudăm cu un glas, Iubitorule de oameni.

ANTIFONUL al 11-lea, glasul al 6-lea:

Pentru binele pe care l-ai făcut Hristoase, neamului iudaic, Te-au osândit să Te răstignească, adăpându-Te cu oţet şi fiere. Ci le dă lor, Doamne, după faptele lor, că n-au cunoscut milostivirea Ta.

N-au fost îndestulate, Hristoase, mulţimile iudaice cu vânzarea, ci încă clătinau cu capetele, aducându-Ţi batjocură

şi hulă. Ci le dă lor, Doamne, pentru faptele lor, pentru că au gândit asupra Ta deşertăciune.

Slavă..., Şi acum...,a Născătoarei:

Ştim că S-a întrupat din tine Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una eşti curată, una binecuvântată; pentru aceasta lăudându-Te neîncetat, pe tine te mărim.

ANTIFONUL al 12 -lea, glasul al 8-lea:

Acestea zice Domnul către iudei: Poporul Meu, ce am făcut vouă? Sau cu ce v-am supărat? Pe orbii voştri i-am luminat, pe cei leproşi i-am curăţit, pe bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul meu, ce am făcut vouă? Şi cu ce Mi-aţi răsplătit? În loc de mană, cu fiere; în loc de apă, cu oţet; în loc ca să Mă iubiţi, pe Cruce M-aţi pironit. De acum nu voi mai răbda; chema-voi neamurile Mele, şi acelea Mă vor preaslăvi împreună cu Tatăl şi cu Duhul, şi Eu le voi dărui viaţă veşnică.

Astăzi catapeteasma Templului se rupe, spre mustrarea călcătorilor de lege, şi soarele îşi ascunde razele sale, văzând pe Stăpânul răstignit.

Legiuitori ai lui Israel, iudei şi farisei, ceata Apostolilor strigă către voi: Iată, Templul pe care l-aţi stricat voi; iată, Mielul pe Care L-aţi răstignit, şi L-aţi dat mormântului. Dar a înviat cu puterea Sa. Nu vă înşelaţi iudei, că El este Cel ce v-a izbăvit prin mare şi v-a hrănit în pustie. Acesta este viaţa, lumina şi pacea lumii.

Slavă..., Şi acum...,a Născătoarei:

Bucură-te, uşa Împăratului slavei, prin care a trecut Însuşi cel Preaînalt, şi a lăsat-o iarăşi pecetluită, spre mântuirea sufletelor noastre!

SEDEALNA, glasul al 8-lea:

Când ai stat înaintea Caiafei, Dumnezeule, şi ai fost dat lui Pilat Tu, Judecătorul, puterile cereşti s-au clătinat de frică;

şi când Te-ai înălţat pe lemn în mijlocul a doi tâlhari, ai fost socotit cu cei fără de lege, Cel ce eşti fără de păcate, ca să mântuieşti pe om. Îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Evanghelia a **cincea,** de la Matei: În vremea aceea Iuda vânzătorul, văzând... Sfârşitul: l-au pus să ducă crucea lui Iisus.

ANTIFONUL al 13-lea, glasul al 6-lea:

Adunarea iudeilor Te-a cerut la Pilat să Te răstignească, Doamne. Şi neaflând vină întru Tine, a slobozit pe vinovatul Varava; iar pe Tine, Cel drept, Te-a judecat spre pierdere, agonisindu-şi păcatul uciderii. Ci dă-le lor, Doamne, răsplătirea lor, că au cugetat asupra Ta cele deşarte.

Cel de Care toate se înfricoşează şi se cutremură, şi pe Care toată limba Îl laudă, pe Hristos, puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu, preoţii L-au lovit cu palme peste obraz şi I-au dat fiere. Şi toate a primit a le pătimi, vrând să ne mântuiască pe noi de fărădelegile noastre, cu sângele Său, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut prin cuvânt, mai presus de cuvânt, pe Făcătorul Tău, pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

ANTIFONUL al 14-lea, glasul al 8-lea:

Doamne, Cel ce ai primit însoţitor pe tâlhar, care şi-a întinat mâinile în sânge, numără-ne şi pe noi împreună cu el, ca un bun şi de oameni iubitor.

Puţin glas a slobozit tâlharul pe cruce, şi mare credinţă a aflat. Într-o clipeală s-a mântuit, şi întâi el deschizând uşile raiului, a intrat. Cel ce ai primit pocăinţa aceluia, Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, ceea ce ai primit prin înger bucuria lumii! Bucură-te, ceea ce ai născut pe Făcătorul tău şi Domnul! Bucură-te, ceea ce te-ai învrednicit a fi Maică a lui Hristos Dumnezeu!

ANTIFONUL al 15-lea, glasul al 6-lea:

În timp ce preotul scoate din altar în mijlocul naosului Sf. Cruce cea mare din spatele Sfintei Mese se cântă aceste stihiri:

Astăzi a fost spânzurat pe lemn, Cel ce a spânzurat pământul pe ape. (de trei ori)

Cu cunună de spini a fost încununat Împăratul îngerilor. Cu porfiră mincinoasă a fost îmbrăcat Cel ce îmbracă cerul cu nori. Lovire peste obraz a luat Cel ce a slobozit în Iordan pe Adam. Cu piroane a fost pironit Mirele Bisericii. Cu sulița a fost împuns Fiul Fecioarei!

Închinămu-ne patimilor Tale, Hristoase. Arată-ne nouă şi slăvită învierea Ta. (de trei ori)

Să nu prăznuim ca iudeii, că Paştile noastre, Hristos, pentru noi S-a jertfit. Ci să ne curățim pe noi înşine de toată întinăciunea şi curat să ne rugăm Lui: Înviază Doamne, mântuieşte-ne pe noi, ca un iubitor de oameni.

Crucea Ta, Doamne, este viață şi înviere poporului Tău; şi spre ea nădăjduind, Te lăudăm pe Tine Dumnezeul nostru; Cel ce Te-ai răstignit pentru noi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Văzându-Te, Hristoase, răstignit ceea ce Te-a născut a grăit: Cel taină străină este aceasta ce văd, Fiul meu? Cum mori fiind pironit cu trupul pe lemn, Dătătorule de viață?

SEDEALNA, glasul al 4-lea: (podobie: Degrab ne întâmpină...)

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul legii cu scump sângele Tău, pe cruce fiind pironit şi cu sulița împuns, nemurire ai izvorât, oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ție.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Evanghelia a **şasea,** de la Marcu: În vremea aceea, ostaşii au dus pe Iisus... Sfârşitul: Ca să vedem şi să credem în El.

Apoi Fericirile. Se pun nouă stihiri, glasul al 4-lea:

Întru împărăţia Ta pomeneşte-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta.

Fericiţi cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăţia cerurilor.

Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.

Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Prin lemn a fost izgonit Adam din Rai, iar prin lemnul Crucii tâlharul în rai s-a sălăşluit. Că acela gustând, a călcat porunca Făcătorului; iar acesta împreună răstignindu-se, a mărturisit Dumnezeu pe Cel ce se tăinuia. Pomeneşte-ne şi pe noi, Mântuitorule, întru Împărăţia Ta.

Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pe Făcătorul Legii L-au cumpărat cei fără de lege de la ucenic şi, ca pe un călcător de Lege, L-au pus de faţă înaintea judecăţii lui Pilat, strigând: Răstigneşte-L!, pe Cel ce le-a dat lor mană în pustie. Iar noi urmând tâlharului celui drept, să grăim cu credinţă: Pomeneşte-ne şi pe noi, Mântuitorule, întru Împărăţia Ta.

Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Mulţimea ucigătorilor de Dumnezeu, neamul iudeilor cel fără de lege, nebuneşte striga către Pilat: Răstigneşte pe Hristos, Cel nevinovat! Şi mai vârtos cereau ei pe Varava. Iar noi grăiam cu glasul tâlharului celui recunoscător: Pomeneşte-ne şi pe noi, Mântuitorule, întru Împărăţia Ta.

Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Coasta Ta cea purtătoare de viaţă, revărsându-se ca un izvor din Eden, adapă, Hristoase, Biserica Ta, ca pe un rai cuvântător; de unde împărţindu-se ca la început în patru

Evanghelii, adapă lumea veselind făptura şi învăţând neamurile să se închine cu credinţă Împărăţiei Tale.

Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a acelora este Împărăţia cerurilor.

Răstignitu-Te-ai pentru mine, ca să-mi izvorăşti mie iertare; împunsu-Te-ai în coastă, ca să-mi ţâşneşti pâraie de viaţă; cu piroane Te-ai pironit, ca, prin adâncul patimilor Tale, crezând eu înălţimii puterii Tale, să-Ţi cânt: Dătătorule de viaţă, Hristoase, slavă şi Crucii Tale, şi Patimii Tale, Mântuitorule.

Fericiţi veţi fi, când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind pentru Mine.

Când Te-ai răstignit, Hristoase, toată făptura văzându-Te s-a cutremurat; temeliile pământului s-au clătinat de frica puterii Tale, luminătorii s-au ascuns, şi catapeteasma Templului s-a rupt; munţii s-au cutremurat şi pietrele s-au despicat, şi tâlharul cel credincios grăieşte cu noi, Mântuitorule: Pomeneşte-ne întru Împărăţia Ta.

Bucuraţi-vă şi veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri.

Zapisul nostru l-ai rupt, Doamne, şi socotindu-Te între cei morţi, ai legat pe tiranul cel de acolo, scăpând pe toţi din legăturile morţii, cu învierea Ta; prin care ne-am luminat, Doamne, Iubitorule de oameni, şi grăim Ţie: Pomeneşte-ne şi pe noi, Mântuitorule, întru Împărăţia Ta.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, toţi credincioşii cu un gând după vrednicie a slăvi să ne rugăm; Unimea Dumnezeirii ce este în trei ipostasuri, care rămâne neamestecată, singură prin sine, nedespărţită şi neapropiată, prin care ne izbăvim de focul pedepsei.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Maica Ta, Hristoase, care Te-a născut fără sămânță după trup, şi a rămas adevărat fecioară nestricată şi după naştere, pe aceasta aducem Ție spre rugăciune, Stăpâne mult-Milostive, ca să se dăruiască iertare de greşeale, celor ce strigă pururea: Pomeneşte-ne şi pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Împărțit-au hainele Mele loruşi şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorți.

Stih: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, ia aminte la mine; pentru ce m-ai părăsit?

Evanghelia a **şaptea** de la Matei: În vremea aceea, ajungând ostaşii... Sfârşitul: cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost acesta.

Psalmul 50

Evanghelia **opta**, de la Luca: În vremea aceea, duceau împreună cu Iisus doi făcători de rele... Sfârşitul: din Galileea, stând departe, priveau aceasta.

TRICÂNTAREA

Cântarea a 5-a, glas 8, Irmos:

La Tine alerg dis-de-dimineață, Cel ce pentru milostivire Te-ai deşertat pe Tine, Cel neschimbat, pentru cel căzut, şi până la patimă Te-ai plecat, Cel ce eşti fără de patimă, Cuvinte al lui Dumnezeu; pace dă-mi mie, Iubitorule de oameni.

Dacă şi-au spălat picioarele, şi mai înainte s-au curățit cu împărtăşirea dumnezeieştii Tale Taine, Hristoase, slujitorii Tăi s-au suit acum împreună cu Tine din Sion, la muntele cel mare al Măslinilor, lăudându-Te pe Tine, Cel ce eşti iubitor de oameni.

Zis-ai: Vedeţi prietenilor, nu vă tulburaţi; acum s-a apropiat ceasul ca să fiu prins, şi să fiu dat morţii de mâinile celor fără de lege; şi toţi vă veţi risipi, lăsându-Mă pe Mine. Însă vă voi aduna iarăşi, ca să Mă vestiţi pe Mine cel iubitor de oameni.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 8-lea:

Pe Cel ce s-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm, că pe Acela L-a văzut Maria pe lemn şi a zis: Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

ICOS

Văzând mieluşeaua Maria, pe Mieluşelul său tras spre junghiere, mergea după El zdrobită, împreună şi cu alte femei, strigând aşa: Unde mergi, Fiule? Pentru ce faci această călătorie grabnică? Au doară este iarăşi altă nuntă în Cana, şi acolo Te grăbeşti acum, ca să le mai faci lor vin din apă? Oare, merge-voi cu Tine, Fiule, sau voi aştepta mai bine? Dă-mi cuvânt, Cuvinte; nu mă trece tăcând, Cel ce m-ai păzit curată; că Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

SINAXAR ÎN SFÂNTA ŞI MAREA VINERI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfânta şi Marea Vineri, se prăznuiesc sfintele şi mântuitoarele şi înfricoşatele Patimi ale Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos: scuipările, lovirile peste faţă, palmele, insultele, batjocurile, haina de porfiră, trestia, buretele, oţetul, piroanele, sulița şi înainte de toate Crucea şi moartea, pe care le-a primit de bunăvoie pentru noi. Se mai face încă pomenire de mărturisirea mântuitoare făcută pe cruce de tâlharul recunoscător, care a fost răstignit împreună cu El.

Stihuri la răstignire:

Deşi mort pe Cruce,
Eşti viu Dumnezeu,
Căci Tu eşti, Cuvinte,
Fiul lui Dumnezeu!

Stihuri la tâlharul cel recunoscător

Când tâlharul a strigat:
«Doamne, pomeneşte-mă!»
Atunci raiul încuiat
Uşile şi-a descuiat.

Prin milostivirea Ta cea mai presus de fire, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 8-a; Irmos:

Chipul răutăţii celei protivnice lui Dumnezeu, dumnezeieştii tineri l-au dat pe faţă; iar asupra lui Hristos întărâtându-se adunarea cea fără de lege, sfătuieşte cele deşarte şi gândeşte să ucidă pe Cel ce ţine viaţa în mână. Pe Care toată făptura bine-L-cuvintează, slăvindu-L în veci.

Zis-ai, Hristoase, ucenicilor: Scuturaţi acum somnul de pe pleoape şi la rugăciune privegheaţi, ca să nu pieriţi întru ispită; şi mai vârtos tu, Simone, că celui mai tare este ispita mai mare; înţelege-Mă, Petre, pe Mine, pe Care toată făptura Mă binecuvintează, slăvindu-Mă în veci.

Cuvânt necucernic niciodată nu voi scoate din buzele mele, Stăpâne, zis-a Petru. Cu Tine voi muri ca un recunoscător, de s-ar şi lepăda de Tine toţi. Că nu trupul şi sângele, ci Tatăl Tău Te-a descoperit mie, pe Care toată făptura Te binecuvintează, slăvindu-Te în veci.

Adâncul înţelepciunii celei dumnezeieşti şi al ştiinţei, cu totul l-ai cercat, şi noianul judecăţilor Mele nu l-ai ajuns, omule, a zis Domnul. Deci fiind trup, nu te lăuda, că de trei ori te vei lepăda de Mine, pe Care toată făptura Mă binecuvintează slăvindu-Mă în veci.

Te lepezi, Simone Petre, de ceea ce vrei să faci curând, precum s-a zis. Ci fără zăbavă venind la tine o slujnică te va spăimânta, a zis Domnul. Dar plângând cu amar, Mă vei afla milostiv pe Mine, pe Care toată făptura Mă binecuvintează, slăvindu-Mă în veci.

În loc de: Ceea ce eşti mai cinstită... se cântă:

Cântarea a 9-a; Irmos:

Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Ceata cea pierzătoare a celor ce urau pe Dumnezeu, adunarea celor plini de răutăţi, a ucigaşilor de Dumnezeu, a venit asupra Ta, Hristoase, şi Te-au târât ca pe un nedrept, pe Tine, Ziditorul tuturor, pe Care Îl slăvim.

Necunoscând nelegiuiţii legea, şi citind în zadar glasurile proorocilor, ca pe o oaie Te-au târât pe Tine, Stăpânul tuturor, ca să Te junghie fără dreptate pe Tine pe Care Te slăvim.

Preoţii şi cărturarii împreună fiind răniţi de răutatea cea ucigătoare de sine, au predat păgânilor ca un dar Viaţa să o ucidă, adică pe Cel ce este din fire Dătător de viaţă, pe Care-L slăvim.

Înconjuratu-Te-au ca nişte câini mulţi, şi Te-au lovit, Împărate, cu palme peste obraz, şi Te-au întrebat mărturisind minciuni asupra Ta; şi toate răbdând, pe toţi i-ai mântuit.

Şi iarăşi Irmosul: Ceea ce eşti mai cinstită...

Ectenia mică

LUMINÂNDA, de trei ori:

Întru o zi ai învrednicit, Doamne, pe tâlharul în rai; şi pe mine luminează-mă cu lemnul Crucii, şi mă mântuieşte.

Evanghelia a **noua**, de la Ioan: În vremea aceea, lângă Crucea lui Iisus...
Sfârşitul: ...vedea-vor pe Acela, pe Care L-au împuns.

LAUDELE Se pun stihirile pe 4, glasul al 3-lea.

Două lucruri şi rele a făcut fiul meu cel întâi-născut, Israel: pe Mine, Izvorul apei vieţii, M-a părăsit, şi şi-a săpat

luişi puţ sfărâmat. Pe Mine M-a răstignit pe lemn, iar pe Varava l-a cerut şi l-a slobozit. Spăimântatu-s-a cerul de aceasta, şi soarele şi-a ascuns razele; iar tu, Israele, nu te-ai ruşinat, ci morţii M-ai dat. Iartă-le lor, Părinte Sfinte, că nu ştiu ce au făcut. (de două ori)

Fiecare mădular al sfântului Tău trup a răbdat ocară pentru noi; capul a răbdat spini; faţa, scuipări; obrazul, loviri cu palme; gura, gustarea oţetului celui amestecat cu fiere; urechile, hulele cele păgâneşti; spatele, biciuiri şi mâna, trestie; întinsorile a tot trupul pe cruce, şi cuie, încheieturile şi coasta, suliţă. Cel ce ai pătimit pentru noi, şi ne-ai mântuit pe noi din patimi; Care Te-ai smerit pentru noi, prin iubirea Ta de oameni, şi ne-ai înălţat, Atotputernice Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi.

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, toată făptura văzând s-a cutremurat; temeliile pământului s-au clătinat de frica puterii Tale. Că înălţându-Te astăzi se pierde neamul iudaic. Catapeteasma Templului s-a rupt în două şi morţii din morminte au înviat; sutaşul văzând minunea s-a înfricoşat; iar Maica Ta, stând lângă Tine, a strigat, plângând ca o maică şi zicând: Cum nu voi plânge şi nu mă voi bate în piept, văzându-Te pe Tine spânzurat pe lemn, gol ca un vinovat? Cel ce ai fost răstignit şi ai fost îngropat şi ai înviat din morţi, Doamne, slavă Ţie

Slavă..., glasul al 6-lea:

Dezbrăcatu-M-au pe Mine de hainele Mele, şi M-au îmbrăcat cu haină roşie; pus-au pe capul Meu cunună de spini, şi Mi-au dat trestie în mâna cea dreaptă, ca să-i sfărâm pe ei ca pe vasele olarului.

Şi acum...

Spatele Meu l-am dat spre bătăi şi faţa Mea nu am întors-o de la scuipări. Înaintea judecăţii lui Pilat am stat, şi răstignire am răbdat, pentru mântuirea lumii.

Evanghelia a **zecea**, de la Marcu: În vremea aceea, a venit Iosif... Sfârşitul: ...iar Maria Magdalena şi Maria lui Iosif priveau unde-L pun.

Doxologia mică şi ectenia: Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă Domnului... Că Dumnezeul milelor... Pace tuturor. Capetele noastre... Că al Tău este a ne milui...

Evanghelia a **unsprezecea**, de la Ioan: În vremea aceea, Iosif din Arimateea... Sfârşitul: ...pentru că mormântul acesta era aproape.

STIHOAVNA, glasul 1:

Toată făptura s-a schimbat de frică, văzându-Te pe Tine, Hristoase, pe Cruce răstignit. Soarele s-a întunecat şi temeliile pământului s-au cutremurat. Toate au pătimit împreună cu Tine, Cel ce ai zidit toate; Cel ce ai răbdat de voie pentru noi, Doamne, slavă Ţie.

Stih: Împărţit-au hainele Mele loruşi şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorţii.

Glasul al 2-lea:

Poporul cel nelegiuit şi nedrept, pentru ce cugetă cele deşarte ? Pentru ce a judecat, spre moarte pe Cel ce este viaţa tuturor? Minune mare! Făcătorul lumii s-a dat în mâinile celor fără de lege şi s-a înălţat pe lemn, Iubitorul de oameni, ca să slobozească din iad pe cei legaţi care strigă: Îndelung-Răbdătorule; Doamne, slavă Ţie.

Stih: Dat-au spre mâncarea Mea fiere şi spre setea Mea M-au adăpat cu oţet.

Astăzi văzându-Te pe Tine, Cuvinte, spânzurând pe Cruce, Fecioara cea fără prihană, tânguindu-se cu milă ca o maică, s-a rănit la inimă cu amar, şi suspinând cu durere din adâncul sufletului, zgâriindu-şi obrazul, se chinuia; de aceea în piept bătându-se striga cu jale: Vai mie, Dumnezeiescule Fiu! Vai mie, Lumina lumii! Cum ai apus de la ochii mei, Mielul lui Dumnezeu? Pentru care oştile celor fără de trupuri erau cuprinse de spaimă, zicând: Cel ce eşti necuprins, Doamne, slavă Ţie.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai înainte de veci a făcut mântuire în mijlocul pământului.

Pe lemn răstignit văzându-Te, Hristoase, pe Tine, Făcătorul şi Dumnezeul tuturor, ceea ce Te-a născut fără sămânță, a strigat cu amar: Fiul meu, unde a apus frumusețea chipului Tău? Nu sufăr a Te vedea răstignit fără dreptate. Însă grăbeşte de Te scoală, ca să văd şi eu învierea Ta din morți, cea de a treia zi.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Doamne, suindu-Te pe Cruce, a căzut frică şi cutremur asupra făpturii; de vreme ce şi pământul l-ai oprit să nu înghită pe cei ce Te-au răstignit, şi iadului ai poruncit să sloboadă din sine pe cei legați. Judecătorule al celor vii şi al celor morți, Cel ce spre înnoirea oamenilor ai venit, să dai viață iar nu moarte, Iubitorule de oameni slavă Ție.

Şi acum...

Acum se întinge condeiul hotărârii de judecată de la judecătorii cei nedrepți şi Iisus se judecă şi se osândeşte spre răstignire, şi împreună pătimeşte făptura, văzând pe Domnul pe Cruce; Cel ce pătimeşte după firea trupului pentru mine, Bunule Doamne, slavă Ție.

Evanghelia a **douăsprezecea**, de la Matei: Iar a doua zi, care vine după Vineri... Sfârşitul: ...şi au pecetluit piatra.

Bine este a ne mărturisi Domnului... Sfinte Dumnezeule... Tatăl nostru...

Troparul, glasul al 4-lea:

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul Legii, cu scump sângele Tău. Pe Cruce pironindu-Te şi cu sulița împungându-Te, nemurire ai izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ție.

Apoi ectenia întreită şi otpustul.

RÂNDUIALA CEASURILOR DIN SFÂNTA ŞI MAREA ZI VINERI DIMINEAŢA

În Vinerea Mare la ceasul al doilea din zi (ora 8 dimineaţa) se toacă şi se trag clopotele, apoi preotul (în epitrahil şi felon de culoare neagră) dă binecuvântarea mică.

CEASUL ÎNTÂI

Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluieşte (de 12 ori), Slavă... Şi acum.... Veniţi să ne închinăm...,şi se citesc aceşti Psalmi:

Psalmul 5:

Graiurile mele ascultă-le Doamne! Înţelege strigarea mea! Ia aminte la glasul rugăciunii mele, Împăratul meu şi Dumnezeul meu, căci către Tine mă voi ruga, Doamne! Dimineaţa vei auzi glasul meu; dimineaţa voi sta înaintea Ta şi mă vei vedea. Că Tu eşti Dumnezeu care nu voieşti fărădelegea, nici nu va locui lângă Tine cel ce vicleneşte. Nu vor sta călcătorii de lege în preajma ochilor Tăi. Urât-ai pe toţi cei ce lucrează fărădelege. Pierde-vei pe toţi cei ce grăiesc minciuna; pe ucigaş şi pe viclean îl urăşte Domnul. Iar eu, întru mulţimea milei Tale, voi intra în casa Ta, închina-mă-voi spre Sfântă Biserica Ta, în frica Ta. Doamne, povăţuieşte-mă întru dreptatea Ta, din pricina duşmanilor mei! Îndreptează înaintea mea, calea Ta. Că nu este în gura lor adevăr, inima lor este deşartă; groapă deschisă grumazul lor, cu limbile lor viclenesc. Judecă-i pe ei, Dumnezeule; să cadă din sfaturile lor; după mulţimea nelegiuirilor lor, alungă-i pe ei, că Te-au amărât, Doamne. Şi să se veselească toţi cei ce nădăjduiesc întru Tine; în veac se vor bucura şi le vei fi lor sălaş, şi se vor lăuda cu Tine, toţi cei ce iubesc numele Tău. Că Tu vei binecuvânta pe cel drept, Doamne, căci cu arma buneivoiri ne-ai încununat pe noi.

Psalmul 2:

Pentru ce s-au întărâtat neamurile şi popoarele au cugetat deşertăciuni? Ridicatu-s-au împărații pământului şi căpeteniile s-au adunat împreună împotriva Domnului şi a Unsului Său, zicând: «Să rupem legăturile lor şi să lepădăm de la noi jugul lor». Cel ce locuieşte în ceruri va râde de dânşii, şi Domnul îi va batjocori pe ei! Atunci va grăi către ei, întru urgia Lui, şi întru mânia Lui îi va tulbura pe ei; iar Eu sunt pus împărat de El peste Sion, muntele cel sfânt al Lui, vestind porunca Domnului. Domnul a zis către Mine: «Fiul meu eşti Tu, Eu astăzi Te-am născut! Cere de la Mine şi-Ți voi da neamurile moştenirea Ta; şi stăpânirea Ta, marginile pământului. Vei paşte pe ele cu toiag de fier; ca pe vasul olarului le vei zdrobi!». Şi acum împărați, înțelegeți! Învățați-vă toți care judecați pământul! Slujiți Domnului cu frică şi vă bucurați de El cu cutremur. Luați învățătură, ca nu cumva să Se mânie Domnul şi să pieriți din calea cea dreaptă, când se va aprinde degrab mânia Lui! Fericiți toți cei ce nădăjduiesc în El.

Psalmul 21:

Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, ia aminte la mine, pentru ce m-ai părăsit? Departe sunt de mântuirea mea cuvintele greşealelor mele. Dumnezeul meu, striga-voi ziua şi nu vei auzi, şi noaptea şi nu Te vei gândi la mine. Iar Tu întru cele sfinte locuieşti, lauda lui Israel. În Tine au nădăjduit părinții noştri, nădăjduit-au întru Tine şi i-ai izbăvit pe dânşii. Către Tine au strigat şi s-au mântuit, în Tine au nădăjduit şi nu s-au ruşinat. Iar eu sunt vierme şi nu om, ocara oamenilor şi defăimarea poporului. Toți cei ce m-au văzut m-au batjocorit, grăit-au cu buzele, clătinat-au capul zicând: «Nădăjduit-a spre Domnul, izbăvească-l pe el, mântuiască-l pe el, că-l voieşte pe el». Că Tu eşti Cel ce m-ai scos din pântece, nădejdea mea, de la sânul maicii mele. Spre Tine m-am aruncat de la naştere, din pântecele maicii mele

Dumnezeul meu eşti Tu. Nu Te depărta de la mine, că necazul este aproape, şi nu este cine să-mi ajute. Înconjuratu-m-au viţei mulţi, tauri graşi m-au împresurat. Deschis-au asupra mea gura lor, ca un leu ce răpeşte şi răcneşte. Ca apa m-am vărsat şi s-au risipit toate oasele mele. Făcutu-s-a inima mea ca ceara ce se topeşte în mijlocul pântecelui meu. Uscatu-s-a ca un vas de lut tăria mea, şi limba mea s-a lipit de cerul gurii mele, şi în ţărâna morţii m-ai pogorât. Că m-au înconjurat câini mulţi, adunarea celor vicleni m-a împresurat. Străpuns-au mâinile mele şi picioarele mele. Numărat-au toate oasele mele, iar ei priveau şi se uitau la mine. Împărţit-au hainele Mele loruşi şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorţi: Iar Tu, Doamne, nu depărta ajutorul Tău de la mine, spre sprijinul meu ia aminte. Izbăveşte de sabie sufletul meu şi din ghiara câinelui viaţa mea. Izbăveşte-mă din gura leului, şi din coarnele taurilor smerenia mea. Spune-voi numele Tău fraţilor mei, în mijlocul Bisericii Te voi lăuda, zicând: Cei ce vă temeţi de Domnul lăudaţi-L pe el, toată seminţia lui Iacob slăviţi-L pe El. Să se teamă de Dânsul toată seminţia lui Israel. Că n-a defăimat, nici n-a lepădat ruga săracului, nici n-a întors faţa Lui de la mine şi când am strigat către Dânsul, m-a auzit. De la Tine este lauda mea în adunare mare, rugăciunile mele le voi face înaintea celor ce se tem de El. Mânca-vor săracii şi se vor sătura şi vor lăuda pe Domnul; iar cei ce-L caută pe Dânsul vii vor fi inimile lor în veacul veacului. Îşi vor aduce aminte şi se vor întoarce la Domnul toate marginile pământului. şi se vor închina înaintea Lui toate seminţiile neamurilor. Că a Domnului este împărăţia şi El stăpâneşte peste neamuri. Mâncat-au şi s-au închinat toţi graşii pământului, înaintea Lui vor cădea toţi cei ce se coboară în pământ. Şi sufletul meu în El viază. Şi seminţia mea va sluji Lui. Se va vesti Domnului neamul ce va să vină. şi vor vesti dreptatea Lui poporului ce se va naşte şi ce a făcut Domnul.

Slavă... Şi acum..., Aliluia (de 3 ori) Doamne miluieşte. (de 3 ori)

Slavă..., tropar:

Răstignindu-Te Tu Hristoase, a pierit tirania; călcatu-s-a puterea vrăjmaşului, că nici înger, nici om, ci Tu însuţi, Doamne, ne-ai mântuit pe noi, slavă Ţie.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cum te vom numi, ceea ce eşti plină de har ? Cer, că ai răsărit pe Soarele dreptăţii? Rai, că ai odrăslit floarea nestricăciunii? Fecioară, că ai rămas nestricată? Maică curată, că ai avut în sfintele tale braţe Fiu pe Dumnezeul tuturor? Pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Apoi se cântă trei tropare din cele douăsprezece, repetându-le şi se zice întâiul fără de stih. Aşa se face şi la celelalte ceasuri, la troparul cel dintâi. La al doilea, se zic stihirile ce se arată. Iar la al treilea se zice: Slavă... Şi acum...

Troparul, glasul al 8-lea, însuşi glasul:

Astăzi catapeteasma Templului se rupe spre mustrarea celor fără de lege, şi soarele razele sale îşi ascunde, văzând pe Stăpânul răstignit. (de două ori)

Stih: Pentru ce s-au întărâtat neamurile şi popoarele au cugetat cele deşarte?

Ca o oaie spre junghiere Te-ai adus, Hristoase Împărate, şi ca un miel fără de răutate, Te-ai pironit pe Cruce de bărbaţii cei fără de lege, pentru păcatele noastre, Iubitorule de oameni.

Stih: Înainte au stat împăraţii pământului şi căpeteniile s-au adunat împreună asupra Domnului şi asupra Unsului Lui. Şi se cântă acelaşi tropar.

Slavă... Şi acum...

Doamne, răbdând toate, aşa ai zis celor fără de lege ce Te-au

prins: De ați și rănit pe păstorul și ați risipit cele douăsprezece oi, pe ucenicii Mei, dar aș fi putut să aduc înainte și mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri. Ci, rabd îndelung, ca să se plinească cele ce am arătat vouă prin proorocii Mei, cele nearătate și ascunse. Doamne, slavă Ție!

PROCHIMENUL proorociei, glasul al 4-lea:

I nima lui aduna fărădelege sieși.

Stih: **Fericit este cel ce caută la sărac și la sărman.**

Din Proorocia lui Zaharia, citire: (XI, 10-14; XIII, 6-7; XIV, 6-9, 20-21)

Și voi lua toiagul Meu cel frumos și-l voi arunca jos, ca să rup legământul pe care l-am făcut cu toate popoarele. Și rupt va fi în ziua aceea; și Canaaneenii, oile păzite pentru Mine, vor cunoaște că e cuvântul Domnului. Și le voi zice: Dacă socotiți că-i bine, dați-Mi prețul; dacă nu, nu Mi-l dați! Iar ei au dat prețul Meu: treizeci de arginți". Iar Domnul a zis către mine: „Aruncă-i în cuptorul de topit, și voi vedea dacă-i argint curat, în ce chip adică M'am lăsat Eu pus la încercare de dragul lor". Iar eu am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în cuptorul de topit din casa Domnului. Și am aruncat cel de al doilea toiag al meu, Funia, ca să rup legământul dintre Iuda și Israel.

Iar Eu îi voi zice: Ce sunt aceste răni în mijlocul mâinilor tale? Iar el va zice: Acelea cu care am fost rănit în casa celui iubit al meu.

Sabie, trezește-te'mpotriva păstorilor Mei
și'mpotriva omului cetățean al Meu,
zice Domnul Atottțiitorul;
bate păstorul și risipește oile,
iar Eu Îmi voi întoarce mâna'mpotriva celor mici.

Și va fi că'n ziua aceea nu va fi lumină; nici frig nici ger nu va fi pentru o zi; și ziua Îi va fi cunoscută Domnului; nici zi, nici noapte, dar spre seară va fi lumină. Și'n ziua aceea va ieși apă vie din Ierusalim; jumătate din ea spre marea cea dintâi, și jumătate spre marea cea de-apoi; așa va fi în vară și'n primăvară. Și Domnul fi-va Împărat peste tot pământul; în ziua aceea va fi un singur Domn, iar numele Său, unul.

În ziua aceea, pe frâul fiecărui cal va fi scris: «Sfinţenie Domnului Atotţiitorului»; iar căldările vor fi în casa Domnului precum cupele în faţa jertfelnicului. Şi fiece căldare în Ierusalim şi în Iuda va fi sfântă Domnului Atotţiitorului; şi toţi cei ce jertfesc vor veni şi vor lua din ele şi vor fierbe în ele; şi'n ziua aceea nu va mai fi Canaanean în casa Domnului Atotţiitorului".

Apostolul:

Din Epistola către Galateni, a Sfântului Apostol Pavel citire: (VI, 14-18)

Fraţilor mie să nu-mi fie a mă lăuda decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine şi eu pentru lume. Că în Hristos Iisus nici tăierea-mprejur este ceva, nici netăierea-mprejur, ci făptura cea nouă. Şi toţi cei ce vor umbla după dreptarul acesta, pace şi milă asupra lor şi asupra Israelului lui Dumnezeu! De acum înainte nimeni să nu-mi mai facă supărare; căci eu în trupul meu port semnele Domnului Iisus.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru, fraţilor! Amin.

Evanghelia de la Matei: În vremea aceea, după ce s-a făcut ziuă... Sfârşitul: ...şi mama fiilor lui Zevedeu.

Apoi troparul:

Paşii mei îndreptează-i după cuvântul Tău, şi să nu mă stăpânească nici o fărădelege. Izbăveşte-mă de clevetirea oamenilor şi voi păzi poruncile Tale. Faţa Ta arat-o peste robul Tău şi mă învaţă îndreptările Tale. Să se umple gura mea de lauda Ta, Doamne, ca să laud slava Ta, toată ziua mare cuviinţa Ta.

Sfinte Dumnezeule... şi după Tatăl nostru...

CONDAC, glasul al 8-lea:

Pe Cel ce s-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis: Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Doamne miluieşte. (de 40 de ori)

Cel ce în toată vremea şi în tot ceasul, în cer şi pe pământ, eşti închinat şi slăvit, Hristoase Dumnezeule, îndelung-Răbdătorule, mult-Milostive şi mult-Îndurate; Care pe cei drepţi iubeşti şi pe cei păcătoşi miluieşti, Care pe toţi chemi la mântuire pentru făgăduinţa bunătăţilor ce vor să fie. Însuţi Doamne, primeşte rugăciunile noastre în ceasul acesta şi îndreptează viaţa noastră spre poruncile Tale. Sufletele noastre le sfinţeşte, trupurile curăţeşte, cugetele îndreptează, gândurile curăţeşte şi ne izbăveşte pe noi de tot necazul celor rele şi al durerii. Ocoleşte-ne pe noi cu sfinţii Tăi îngeri, ca prin mijlocirea lor fiind păziţi şi povăţuiţi, să ajungem la unirea credinţei şi la cunoştinţa slavei Tale celei neapropiate, că bine eşti cuvântat în vecii vecilor. Amin,

Doamne miluieşte (de 3 ori) Slavă... Şi acum... Ceea ce eşti mai cinstită...

Întru numele Domnului binecuvintează părinte. Preotul zice: Dumnezeule milostiveşte-Te spre noi...

Apoi rugăciunea:

Hristoase, Lumina cea adevărată, Care luminezi şi sfinţeşti pe tot omul ce vine în lume, să se însemneze peste noi lumina feţei Tale, ca într-însa să vedem lumina cea neapropiată. Îndreptează paşii noştri spre lucrarea poruncilor Tale. Pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor Tăi, Amin.

CEASUL AL TREILEA

Veniţi să ne închinăm... (de 3 ori)

PSALMUL 34:

Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac mie strâmbătate; luptă împotriva celor ce se luptă cu mine. Apucă arma şi pavăza şi scoală-Te întru ajutorul meu. Scoate sabia şi închide calea

celor ce mă prigonesc; spune sufletului meu: «Mântuirea ta sunt Eu!». Să fie ruşinaţi şi înfruntaţi cei ce caută sufletul meu; să se întoarcă înapoi şi să se ruşineze cei ce gândesc rău de mine. Să fie ca praful în faţa vântului şi îngerul Domnului să-i necăjească. Să fie calea lor întuneric şi alunecare, şi îngerul Domnului să-i prigonească. Că în zadar au ascuns de mine groapa laţului lor, în deşert au ocărât sufletul meu. Să vină asupra lor laţul pe care nu-l cunosc, şi cursa pe care au ascuns-o să-i prindă pe ei, şi chiar în laţul lor să cadă. Iar sufletul meu să se bucure de Domnul, să se veselească de mântuirea Lui. Toate oasele mele vor zice: Doamne, cine este asemenea Ţie? Cel ce izbăveşte pe cel slab din mâna celor mai tari decât el şi pe sărac şi pe sărman de cei cel jefuiesc pe el. S-au sculat martori nedrepţi şi de cele ce nu ştiam m-au întrebat. Răsplătit-au mie rele pentru bune, şi au vlăguit sufletul meu. Iar eu, când mă supărau ei, m-am îmbrăcat cu sac şi am smerit cu post sufletul meu şi rugăciunea mea în sânul meu se va întoarce. Ca şi cu un vecin, ca şi cu un frate al nostru, aşa de bine m-am purtat; ca şi cum aş fi jelit şi m-aş fi întristat, aşa m-am smerit. Dar împotriva mea s-au veselit şi s-au adunat; adunatu-s-au împotriva mea cu bătăi şi n-am ştiut; risipiţi au fost şi nu s-au căit. M-au ispitit, cu batjocură m-au batjocorit, au scrâşnit împotriva mea cu dinţii lor, Doamne când vei vedea? Întoarce sufletul meu de la fapta lor cea rea; de la lei, viaţa mea. Lăuda-Te-voi, Doamne, în adunare mare, întru popor numeros Te voi lăuda. Să nu se bucure de mine cei ce mă duşmănesc pe nedrept, cei ce mă urăsc în zadar şi fac semn cu ochii. Că mie de pace îmi grăiau, şi asupra mea vicleşuguri gândeau. Lărgitu-şi-au împotriva mea gura lor; zis-au: «Bine, bine, văzut-au ochii noştri». Văzut-ai, Doamne, să nu taci; Doamne, nu Te depărta de la mine. Scoală-Te, Doamne, şi ia aminte spre judecata mea, Dumnezeul meu şi Domnul meu, spre pricina mea. Judecă-mă după dreptatea Ta, Doamne, Dumnezeul meu, şi să nu se bucure de mine. Să nu zică întru inimile lor: «Bine, bine, sufletului nostru», nici să

zică: «L-am înghiţit pe el». Să fie ruşinaţi şi înfruntaţi deodată cei ce se bucură de necazurile mele; să se îmbrace cu ruşine şi ocară cei ce se laudă împotriva mea. Să se bucure şi să se veselească cei ce voiesc dreptatea mea, şi să spună pururea. «Mărit să fie Domnul, Cel ce voieşte pacea robului Său!». Şi limba mea va grăi dreptatea Ta, în toată ziua, lauda Ta.

PSALMUL 108:

Dumnezeule, lauda mea n-o ţine sub tăcere. Că gura păcătosului şi gura vicleanului asupra mea s-au deschis. Grăit-au împotriva mea cu limbă vicleană şi cu cuvinte de ură m-au înconjurat şi s-au luptat cu mine în zadar. În loc să mă iubească, mă cleveteau, iar eu mă rugam. Pus-au împotriva mea rele în loc de bune şi ură în locul iubirii mele. Pune peste dânsul pe cel păcătos şi diavolul să stea de-a dreapta lui. Când se va judeca să iasă osândit, iar rugăciunea lui să se prefacă în păcat. Să fie zilele lui puţine şi dregătoria lui să o ia altul. Să ajungă copiii lui orfani şi femeia lui văduvă. Să fie strămutaţi copiii lui şi să cerşească; să fie scoşi din curţile caselor lor. Să smulgă cămătarul toată averea lui; să răpească străinul ostenelile lui. Să nu aibă sprijinitor şi nici orfanii lui miluitor. Să piară copiii lui şi într-un neam să se stingă numele lui. Să se pomenească fărădelegea părinţilor lui înaintea Domnului şi păcatul maicii lui să nu se şteargă. Să fie înaintea Domnului pururea şi să piară de pe pământ pomenirea lui, pentru că nu şi-a adus aminte să facă milă. şi a prigonit pe cel sărman, pe cel sărac şi pe cel smerit cu inima, ca să-l omoare. şi a iubit blestemul şi va veni asupra lui; şi n-a voit binecuvântarea şi se va îndepărta de la el. Şi s-a îmbrăcat cu blestemul ca şi cu o haină, şi a intrat ca apa înlăuntrul lui şi ca untdelemnul în oasele lui. Să-i fie lui ca o haină cu care se îmbracă şi ca un brâu cu care pururea se încinge. Aceasta să fie răsplata celor ce mă clevetesc pe mine înaintea Domnului şi grăiesc rele împotriva sufletului meu. Dar, Tu, Doamne, fă cu mine milă, pentru numele Tău, că bună este mila Ta. Izbăveşte-mă, că sărac şi sărman sunt eu şi inima

mea s-a tulburat înlăuntrul meu. Ca umbra ce se înclină m-am trecut; ca bătaia de aripi a lăcustelor tremur. Genunchii mei au slăbit de post şi trupul meu s-a istovit de lipsa untdelemnului, şi eu am ajuns lor ocară. M-au văzut şi au clătinat cu capetele lor. Ajută-mă, Doamne, Dumnezeul meu, mântuieşte-mă, după mila Ta şi să cunoască ei că mâna Ta este aceasta şi Tu, Doamne, o ai făcut pe ea. Ei vor blestema şi Tu vei binecuvânta. Cei ce se scoală împotriva mea să se ruşineze, iar robul Tău să se veselească. Să se îmbrace cei ce mă clevetesc pe mine cu ocară şi cu ruşinea lor ca şi cu un veşmânt să se învelească. Lăuda-voi pe Domnul foarte, cu gura mea, şi în mijlocul multora şi voi preamări pe El, că a stat de-a dreapta săracului, ca să izbăvească sufletul lui de cei ce-l prigonesc.

PSALMUL 50:

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu este înaintea mea pururea. Ţie unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit, şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale, mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop, şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii

mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide, şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit, inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă... Şi acum... Aliluia. (de 3 ori)

Slavă..., troparul:

D oamne, iudeii Te-au osândit la moarte pe Tine, viaţa tuturor. Cei ce au trecut pedeştri Marea Roşie prin toiag, pe Cruce Te-au pironit, şi cei ce au supt miere din piatră; fiere Ţi-au adus. Dar Tu, de bunăvoie ai răbdat, ca să ne slobozeşti pe noi din robia vrăjmaşului; Hristoase Dumnezeule, slavă Ţie.

Şi acum..., a Născătoarei:

N ăscătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată care ai odrăslit Rodul vieţii; ţie ne rugăm: Roagă-te, Stăpână, cu Sfinţii Apostoli, să miluiască sufletele noastre.

Şi se cântă trei tropare din cele douăsprezece repetându-le. Glasul al 8-lea:

De frica iudeilor s-a lepădat de Tine, Doamne, prietenul şi cel de aproape al Tău, Petru, şi, plângând, aşa a strigat: Să nu treci cu tăcerea lacrimile mele; că am zis că voi păzi credinţa, Îndurate, şi nu am păzit-o. Şi pocăinţa noastră aşa o primeşte şi ne miluieşte pe noi. (de două ori)

Stih: Graiurile mele ascultă-le, Doamne, înţelege strigarea mea.

M ai înainte de cinstita răstignire, ostaşii batjocorindu-Te, Doamne, oştile cele înţelegătoare s-au spăimântat. Că Te-ai încununat cu cunună de batjocură, Cel ce ai înfrumuseţat pământul cu flori; şi cu haină de ocară Te-ai îmbrăcat, Cel ce îmbraci cerul cu nori. Căci cu o rânduială ca aceasta s-a cunoscut milostivirea Ta, Hristoase, şi marea milă, slavă Ţie.

Stih: Ia aminte la glasul rugăciunii mele.

Acelaşi tropar

Slavă..., Şi acum..., glasul al 5-lea:

Când Te trăgeau spre cruce, aşa ai strigat, Doamne: Pentru care lucru vreţi să Mă răstigniţi, iudeilor? Pentru că am întărit pe slăbănogii voştri? Pentru că am înviat pe morţii voştri, ca din somn? Pe aceea ce-i curgea sânge o am tămăduit. Pe cananeianca am miluit-o. Pentru care lucru vreţi să Mă ucideţi, iudeilor? Dar veţi vedea pe Hristos, pe Care Îl împungeţi acum, călcătorilor de lege.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Că eu spre bătăi gata sunt şi durerea mea înaintea mea este pururi.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuţimea Ta să mă certi.

Din Proorocia lui Isaia, citire: (L, 4-11)

Domnul, chiar Domnul Mi-a dat limbă învăţătoare, ca să ştiu când e bine să spun un cuvânt; El dis-de-dimineaţă M'a rânduit, ureche Mi-a dat ca să aud; şi învăţătura Domnului, chiar a Domnului, Îmi deschide urechile, iar Eu nu Mă împotrivesc şi nici nu întorc vorba. Spatele Mi l-am dat spre bătăi şi obrajii Mei spre pălmuiri şi faţa nu Mi-am întors-o dinspre ruşinea scuipărilor; dar Domnul, chiar Domnul, Mi S'a făcut ajutor, fapt pentru care Eu nu M'am dat de ruşine; ci faţa Mi-am făcut-o ca de cremene şi ştiu acum că niciodată nu voi fi ruşinat, fiindcă Cel ce M'a îndreptăţit este aproape. Cine este cel ce se judecă cu Mine?: alături de Mine să-Mi stea împotrivă! Cine este cel ce se judecă cu Mine?: să se apropie de Mine! Iată, Domnul, Domnul Îmi va ajuta: cine-Mi va face rău? Iată, voi ca o haină vă veţi învechi şi molia cum ştie ea o să vă mănânce. Cine'ntre voi este cel ce se teme de Domnul? Să audă glasul Servului Său: Voi, cei ce umblaţi în întuneric şi nu aveţi lumină, nădăjduiţi întru numele Domnului, şi bizuiţi-vă pe Dumnezeu! Iată, voi toţi aprindeţi un

foc şi întreţineţi o flacără, umblaţi întru lumina focului vostru şi'n flacăra pe care aţi aprins-o! Din pricina Mea vi s'a făcut aceasta, în întristare veţi adormi.

Apostolul: Din Epistola către Romani, a Sfântului Apostol Pavel, citire: (V, 6-10)

Fraţilor în timp ce noi eram încă neputincioşi, la vremea cuvenită Hristos a murit pentru cei nelegiuiţi – căci cu greu va muri cineva pentru un drept; şi pentru cel bun poate căndrăzneşte cineva să moară –; dar Dumnezeu Îşi arată iubirea faţă de noi prin aceea că Hristos a murit pentru noi pe când noi eram încă păcătoşi. Cu atât mai mult acum, prin urmare, când suntem îndreptăţiţi întru sângele Lui, prin El ne vom mântui de mânie. Că dacă-n timp ce eram vrăjmaşi ne-am împăcat cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult, odată împăcaţi, prin viaţa Lui ne vom mântui.

Evanghelia de la Marcu: În vremea aceea, ostaşii au dus pe Iisus... Sfârşitul: ...care veniseră împreună cu El la Ierusalim.

Apoi troparul:

Domnul Dumnezeu bine este cuvântat, bine este cuvântat Domnul din zi în zi; să ne îndrepteze pe drumul cel bun Dumnezeul mântuirii noastre, Dumnezeul nostru, Dumnezeu a mântuit.

Sfinte Dumnezeule... şi după Tatăl nostru...

CONDACUL

Pe Cel ce s-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis: Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Doamne miluieşte. (de 40 de ori) Cel ce în toată vremea... Doamne miluieşte. (de 3 ori) Slavă... şi acum... Ceea ce eşti mai cinstită... Întru numele Domnului, binecuvintează părinte. Preotul zice: Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi...

Apoi rugăciunea:

Stăpâne Dumnezeule, Părinte atotputernice, Doamne Fiule, Unule-Născut, Iisuse Hristoase şi Duhule Sfinte, o Dumnezeire, o Putere, miluieşte-mă pe mine păcătosul; şi cu judecăţile care ştii, mântuieşte-mă pe mine nevrednicul robul Tău; că binecuvântat eşti în vecii vecilor. Amin.

CEASUL AL ŞASELEA

Veniţi să ne închinăm... (de 3 ori)

PSALMUL 53:

Dumnezeule, întru numele Tău mântuieşte-mă şi întru puterea Ta mă judecă. Dumnezeule, auzi rugăciunea mea, ia aminte cuvintele gurii mele. Că străinii s-au ridicat împotriva mea şi cei tari au căutat sufletul meu, şi n-au pus pe Dumnezeu înaintea lor. Că iată, Dumnezeu ajută mie şi Domnul este sprijinitorul sufletului meu. Întoarce-va cele rele vrăjmaşilor mei; cu adevărul Tău îi vei pierde pe ei. De bunăvoie voi jertfi Ţie; lăuda-voi numele Tău, Doamne, că este bun, că din tot necazul m-ai izbăvit, şi spre vrăjmaşii mei a privit ochiul meu.

PSALMUL 139:

Scoate-mă, Doamne, de la omul viclean şi de omul nedrept mă izbăveşte, care gândeau nedreptate în inimă, toată ziua îmi duceau război. Ascuţit-au limba lor ca a şarpelui; venin de aspidă sub buzele lor. Păzeşte-mă, Doamne, de mâna păcătosului; scoate-mă, de la oamenii nedrepţi, care au gândit să împiedice paşii mei. Pusu-mi-au cei mândri cursă mie şi funii; curse au întins picioarelor mele; pe cărare mi-au pus pietre de poticneală. Zis-am Domnului: «Dumnezeul meu eşti Tu, ascultă, Doamne, glasul rugăciunii mele». Doamne, Doamne, puterea mântuirii mele, umbrit-ai capul meu în zi de război. Să nu mă dai pe mine, Doamne, din pricina poftei

mele, pe mâna păcătosului; viclenit-au împotriva mea; să nu mă părăseşti, ca să nu se trufească. Vârful laţului lor, osteneala buzelor lor să-i acopere pe ei! Să cadă peste ei cărbuni aprinşi; în foc aruncă-i pe ei, în necazuri, pe care să nu le poată răbda. Bărbatul limbut nu se va îndrepta pe pământ; pe omul nedrept răutatea îl va duce la pieire. Ştiu că Domnul va face judecată celui sărac şi dreptate celor sărmani. Dar drepţii vor lăuda numele Tău şi vor locui cei drepţi în faţa Ta.

PSALMUL 90:

Cel ce locuieşte în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălăşlui. Va zice Domnului: «Sprijinitorul meu eşti şi scăparea mea; Dumnezeul meu, voi nădăjdui spre Dânsul». Că El te va izbăvi din cursa vânătorilor şi de cuvântul tulburător. Cu spatele te va umbri pe tine şi sub aripile Lui vei nădăjdui; ca o armă te va înconjura adevărul Lui. Nu te vei teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua, de lucrul ce umblă în întuneric, de molima ce bântuie întru amiază. Cădea-vor dinspre latura ta o mie şi zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia. Însă cu ochii tăi vei privi şi răsplătirea păcătoşilor vei vedea. Pentru că pe Domnul, nădejdea mea, pe Cel Preaînalt L-ai pus scăpare ţie. Nu vor veni către tine rele şi bătaie nu se va apropia de locaşul tău. Că îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale. Pe mâini te vor ridica ca nu cumva să împiedici de piatră piciorul tău. Peste aspidă şi vasilisc vei păşi şi vei călca peste leu şi peste balaur. «Că spre Mine a nădăjduit şi-l voi izbăvi pe el, zice Domnul; îl voi acoperi pe el că a cunoscut numele Meu. Striga-va către Mine şi-l voi auzi pe el; cu dânsul sunt în necaz şi-l voi scoate pe el şi-l voi slăvi. Cu lungimea de zile îl voi umplea pe el, şi-i voi arăta Lui mântuirea mea».

Slavă... Şi acum... Aliluia.(de 3 ori), Doamne miluieşte.(de 3 ori).

Slavă..., troparul:

Mântuire ai lucrat în mijlocul pământului, Hristoase Dumnezeule; pe Cruce ai întins preacuratele Tale mâini, adunând toate neamurile cele ce grăiesc: Doamne, slavă Ţie.

Şi acum..., a Născătoarei:

Că nu avem îndrăznire pentru multe păcatele noastre, tu, pe Cel ce S-a născut din tine roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară; că mult poate rugăciunea Maicii spre îmblânzirea Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoşilor, Preacurată, că milostiv este şi poate să mântuiască, Cel ce a primit a pătimi pentru noi.

Şi se cântă trei tropare din cele douăsprezece, glasul al 8-lea, repetându-le:

Acestea zice Domnul către iudei: Poporul Meu, ce am făcut vouă? Sau cu ce v-am supărat pe voi? Pe orbii voştri i-am luminat, pe cei leproşi i-am curăţit, pe bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul Meu, ce am făcut vouă? Şi cu ce Mi-aţi răsplătit? În loc de mană, cu fiere; în loc de apă, cu oţet; în loc ca să Mă iubiţi, pe Cruce M-aţi pironit: De acum nu voi mai răbda; chema-voi neamurile Mele şi acelea Mă vor slăvi împreună cu Tatăl şi cu Duhul, şi Eu voi dărui viaţă veşnică. (de două ori)

Stih: Dat-au spre mâncarea Mea fiere şi spre setea Mea M-au adăpat cu oţet.

Legiuitorii lui Israel, iudei şi farisei, ceata Apostolilor strigă către voi: Iată Templul pe Care voi l-aţi stricat, iată Mielul pe Care L-aţi răstignit şi L-aţi dat mormântului, S-a sculat cu puterea Sa. Nu vă înşelaţi iudeilor, că iată Cel ce v-a mântuit prin mare şi în pustie v-a hrănit, Aceata este viaţa şi lumina şi pacea lumii.

Stih: Mântuieşte-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu.

Acelaşi tropar

Slavă..., Şi acum...glasul al 5-lea:

Veniți, popoare, purtătoare de Hristos, să vedem ce s-a sfătuit Iuda vânzătorul cu preoții cei fără de lege asupra Mântuitorului nostru. Astăzi au făcut vinovat morții pe Cuvântul cel fără de moarte, şi dându-L lui Pilat L-au răstignit în locul Căpățânii. Acestea pătimind a strigat Mântuitorul nostru, zicând: Iartă-le lor, Părinte, păcatul acesta, ca să cunoască neamurile Învierea Mea cea din morți.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Doamne, Dumnezeul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul.

Stih: Că s-a înălțat slava Ta mai presus de ceruri.

Din Proorocia lui Isaia, citire (LII, 13 - LIV, 1)

Iată, Fiul Meu va cunoaşte şi Se va înălța şi foarte Se va preamări. Aşa cum mulți se vor mira de Tine – tot astfel chipul Tău lipsit va fi de slavă de la oameni şi slava Ta lipsită va fi de cinste din partea fiilor oamenilor –, tot astfel multe neamuri se vor mira de El şi regi vor sta cu gurile închise; fiindcă tocmai cei ce n'au ştiut de El, aceia vor vedea şi cei ce n'au auzit, aceia vor cunoaşte.

Doamne, cine i-a dat crezare auzului nostru? şi cui i s'a descoperit brațul Domnului? Noi ca pe un copil L-am vestit înainte-I, ca pe-o rădăcină în pământ însetat: nu are chip şi nici mărire; noi L-am văzut, dar El n'avea nici chip, nici frumusețe. Ci Îi era chipul nevrednic de cinstire şi mai prejos decât acela al fiilor oamenilor. El era un om în suferință şi obişnuit să rabde slăbiciune; că fața Şi-a întors-o: defăimat a fost, iar nu'mbrăcat în cinste. El păcatele noastre le poartă şi pentru noi rabdă durere, dar noi Îl socoteam că de la Dumnezeu se află El întru durere, chinuri şi necaz. El însă pentru păcatele noastre a fost rănit şi pentru fărădelegile noastre a pătimit; pedeapsa păcii noastre asupra Lui era şi noi prin rana Lui ne-am vindecat. Noi toți ca nişte oi ne-am rătăcit, fiecare în calea lui s'a rătăcit, iar Domnul

pe El L-a dat pentru păcatele noastre. Din pricina chinului El nu-Şi deschide gura; ca o oaie la'njunghiere S'a adus şi ca un miel fără de glas în faţa celui ce-l tunde, aşa El nu-Şi deschide gura. Întru smerenia Lui I s'a răpit dreptatea. Neamul Său cine-l va spune? Că viaţa I se ia de pe pământ; pentru fărădelegile poporului Meu a fost El dus la moarte. În schimbul îngropării Sale Eu da-voi pe cei răi şi pe bogaţi în schimbul morţii Sale; că El fărădelege nu a săvârşit şi nici vicleşug în gura Lui nu s'a aflat. Domnul va vrea să-L cureţe de rană. Dacă veţi da prinos pentru păcat, sufletul vostru va vedea sămânţă cu viaţă'ndelungată.

Şi Domnul va vrea ca El, cu mâna Lui, să ia din osteneala sufletului Său ca să-I arate lumină şi cunoaştere să plăsmuiască şi să-L îndreptăţească pe Cel-Drept Care pe mulţi îi slujeşte şi ale căror păcate le va purta. De aceea El pe mulţi îi va moşteni şi va împărţi prăzile celor puternici, pentru că sufletul Său a fost dat spre moarte şi cu cei fără de lege fost-a socotit şi păcatele multora le-a purtat şi pentru fărădelegile lor pe Sine S'a dat.

Veseleşte-te, tu, cea stearpă, care nu naşti, dă glas şi strigă, tu, cea care n'ai cunoscut durerile facerii, că mai mulţi sunt fiii celei pustii decât ai celei ce are bărbat; căci Domnul a zis.

Apostolul: Din Epistola către Evrei, a Sfântului Apostol Pavel, citire: (II, 11-18)

Fraţilor Cel ce sfinţeşte, şi cei ce se sfinţesc, dintru Unul sunt toţi; din care pricină nu se ruşinează să-i numească pe ei fraţi, zicând: Vesti-voi fraţilor Mei numele Tău, în mijlocul adunării Îţi voi cânta laudă. Şi încă: Eu voi fi încrezător în El; şi încă: Iată Eu şi pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu.

Aşadar, de vreme ce pruncii îşi aveau părtăşie în sânge şi în trup, tot astfel şi El: aceloraşi li S-a făcut părtaş, pentru ca prin moarte să-l surpe pe cel ce are stăpânia morţii, adică pe diavolul, şi să-i elibereze pe cei ce de frica morţii erau toată viaţa ţinuţi în robie. Fiindcă e de la sine-nţeles că nu pe îngeri i-a luat El în grijă, ci pe urmaşii lui Avraam i-a luat. Pentru aceea era El dator să li Se asemene-ntru totul fraţilor, ca să devină El Arhiereu milostiv şi credincios în slujba lui Dumnezeu, spre a ispăşi păcatele poporului. Că El Însuşi fiind încercat prin ceea ce a pătimit, şi celor ce sunt în încercări poate să le ajute.

Evanghelia de la Luca: În vremea aceea, duceau împreună cu Iisus doi făcători de rele... Sfârşitul: ... din Galileea, stând departe, priveau acestea.

Apoi troparul:

Degrab să ne întâmpine pe noi îndurările Tale, Doamne, că am sărăcit foarte. Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, pentru slava numelui Tău. Doamne, izbăveşte-ne pe noi, şi curăţeşte păcatele noastre pentru numele Tău.

Sfinte Dumnezeule... Şi după Tatăl nostru...

CONDACUL:

Pe Cel ce s-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm, că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis: Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Doamne miluieşte. (de 40 de ori) Cel ce în toată vremea... Doamne miluieşte. (de 3 ori) Slavă... Şi acum... Ceea ce eşti mai cinstită... întru numele Domnului, binecuvintează părinte. Preotul zice: Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi...

Apoi rugăciunea Sfintului Vasile cel Mare:

Dumnezeule şi Doamne al puterilor şi a toată făptura Ziditorule; Care pentru milostivirea milei Tale celei neasemănate, pe Unul-Născut Fiul Tău, pe Domnul nostru Iisus Hristos, L-ai trimis spre mântuirea neamului nostru; şi prin cinstită Crucea Lui zapisul păcatelor noastre l-ai rupt, şi ai biruit întru El stăpâniile şi puterile întunericului, Însuţi, Stăpâne, Iubitorule de oameni, primeşte şi aceste rugăciuni de mulţumire şi de cerere, ale noastre, ale păcătoşilor; şi ne izbăveşte pe noi de toată căderea în păcat cea de tot pierzătoare şi întunecată; şi de toţi cei ce caută să ne facă nouă rău, văzuţi şi nevăzuţi vrăjmaşi. Pătrunde cu frica Ta trupurile noastre, şi nu pleca inimile noastre spre cuvinte sau gânduri rele; ci cu dorirea Ta răneşte sufletele noastre. Ca spre Tine totdeauna căutând şi cu lumina cea de la Tine

povăţuiţi fiind, la Tine, lumina cea neapropiată şi pururea fiitoare privind, neîncetată mărturisire şi mulţumire Ţie să înălţăm, Tatălui celui fără de început, împreună cu Unul-Născut Fiul Tău şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Duhul Tău, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

CEASUL AL NOUĂLEA

Veniţi să ne inchinăm... (de 3 ori)

PSALMUL 68:

Mântuieşte-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu. Afundatu-m-am în noroiul adâncului, care n-are fund. Intrat-am în adâncurile mării şi furtuna m-a potopit. Ostenit-am strigând, amorţit-a gâtlejul meu, slăbit-au ochii mei nădăjduind spre Dumnezeul meu. Înmulţitu-s-au mai mult decât perii capului meu cei ce mă urăsc pe mine în zadar. Întăritu-s-au vrăjmaşii mei, cei ce mă prigonesc, pe nedrept; cele ce n-am răpit, pe acelea le-am plătit. Dumnezeule, Tu ai cunoscut nepriceperea mea şi greşealele mele de la Tine nu s-au ascuns. Să nu fie ruşinaţi, din pricina mea, cei ce Te aşteaptă pe Tine, Doamne, Doamne al puterilor, nici înfruntaţi pentru mine, cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeul lui Israel. Că pentru Tine am suferit ocară, acoperit-a batjocura obrazul meu. Înstrăinat am fost de fraţii mei şi străin fiilor maicii mele; că râvna casei Tale m-a mâncat, şi ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra mea. Şi mi-am smerit cu postul sufletul meu şi mi-a fost spre ocară mie. Şi m-am îmbrăcat cu sac şi am ajuns pentru ei de batjocură. Împotriva mea grăiau cei ce şedeau în porţi şi despre mine cântau cei ce beau vin. Iar eu întru rugăciunea mea către Tine, Doamne am strigat la timp bineplăcut: Dumnezeule, întru mulţimea milei auzi-mă, întru adevărul milei Tale. Mântuieşte-mă din noroi, ca să nu mă afund; izbăveşte-mă de cei ce mă urăsc şi din adâncul apelor, ca să

Evanghelia de la Luca: În vremea aceea, duceau împreună cu Iisus doi făcători de rele... Sfârşitul: ... din Galileea, stând departe, priveau acestea.

Apoi troparul:

Degrab să ne întâmpine pe noi îndurările Tale, Doamne, că am sărăcit foarte. Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, pentru slava numelui Tău. Doamne, izbăveşte-ne pe noi, şi curăţeşte păcatele noastre pentru numele Tău.

Sfinte Dumnezeule... Şi după Tatăl nostru...

CONDACUL:

Pe Cel ce s-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm, că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis: Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Doamne miluieşte. (de 40 de ori) Cel ce în toată vremea... Doamne miluieşte. (de 3 ori) Slavă... Şi acum... Ceea ce eşti mai cinstită... întru numele Domnului, binecuvintează părinte. Preotul zice: Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi...

Apoi rugăciunea Sfintului Vasile cel Mare:

Dumnezeule şi Doamne al puterilor şi a toată făptura Ziditorule; Care pentru milostivirea milei Tale celei neasemănate, pe Unul-Născut Fiul Tău, pe Domnul nostru Iisus Hristos, L-ai trimis spre mântuirea neamului nostru; şi prin cinstită Crucea Lui zapisul păcatelor noastre l-ai rupt, şi ai biruit întru El stăpâniile şi puterile întunericului, Însuţi, Stăpâne, Iubitorule de oameni, primeşte şi aceste rugăciuni de mulţumire şi de cerere, ale noastre, ale păcătoşilor; şi ne izbăveşte pe noi de toată căderea în păcat cea de tot pierzătoare şi întunecată; şi de toţi cei ce caută să ne facă nouă rău, văzuţi şi nevăzuţi vrăjmaşi. Pătrunde cu frica Ta trupurile noastre, şi nu pleca inimile noastre spre cuvinte sau gânduri rele; ci cu dorirea Ta răneşte sufletele noastre. Ca spre Tine totdeauna căutând şi cu lumina cea de la Tine

povăţuiţi fiind, la Tine, lumina cea neapropiată şi pururea fiitoare privind, neîncetată mărturisire şi mulţumire Ţie să înălţăm, Tatălui celui fără de început, împreună cu Unul-Născut Fiul Tău şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Duhul Tău, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

CEASUL AL NOUĂLEA

Veniţi să ne inchinăm... (de 3 ori)

PSALMUL 68:

Mântuieşte-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu. Afundatu-m-am în noroiul adâncului, care n-are fund. Intrat-am în adâncurile mării şi furtuna m-a potopit. Ostenit-am strigând, amorţit-a gâtlejul meu, slăbit-au ochii mei nădăjduind spre Dumnezeul meu. Înmulţitu-s-au mai mult decât perii capului meu cei ce mă urăsc pe mine în zadar. Întăritu-s-au vrăjmaşii mei, cei ce mă prigonesc, pe nedrept; cele ce n-am răpit, pe acelea le-am plătit. Dumnezeule, Tu ai cunoscut nepriceperea mea şi greşealele mele de la Tine nu s-au ascuns. Să nu fie ruşinaţi, din pricina mea, cei ce Te aşteaptă pe Tine, Doamne, Doamne al puterilor, nici înfruntaţi pentru mine, cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeul lui Israel. Că pentru Tine am suferit ocară, acoperit-a batjocura obrazul meu. Înstrăinat am fost de fraţii mei şi străin fiilor maicii mele; că râvna casei Tale m-a mâncat, şi ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra mea. Şi mi-am smerit cu postul sufletul meu şi mi-a fost spre ocară mie. Şi m-am îmbrăcat cu sac şi am ajuns pentru ei de batjocură. Împotriva mea grăiau cei ce şedeau în porţi şi despre mine cântau cei ce beau vin. Iar eu întru rugăciunea mea către Tine, Doamne am strigat la timp bineplăcut: Dumnezeule, întru mulţimea milei auzi-mă, întru adevărul milei Tale. Mântuieşte-mă din noroi, ca să nu mă afund; izbăveşte-mă de cei ce mă urăsc şi din adâncul apelor, ca să

nu mă înece furtuna apei, nici să mă înghită adâncul, nici să-şi închidă peste mine adâncul gura lui. Auzi-mă, Doamne, că bună este mila Ta; după mulţimea îndurărilor Tale caută spre mine. Să nu-ţi întorci faţa Ta de la credinciosul Tău, că mă necăjesc. Degrab mă auzi. Ia aminte la sufletul meu şi-l mântuieşte pe el; din mâinile vrăjmaşilor mei izbăveşte-mă. Că Tu cunoşti ocara mea şi ruşinea mea şi înfruntarea mea; înaintea Ta sunt toţi cei ce mă necăjesc. Zdrobit a fost sufletul meu de ocări şi necaz. Şi am aşteptat pe cel ce m-ar milui şi nu era, şi pe cei ce m-ar mângâia şi nu i-am aflat. Şi mi-au dat spre mâncarea mea fiere şi în setea mea m-au adăpat cu oţet. Facă-se masa lor înaintea lor cursă, răsplătire şi sminteală. Să se întunece ochii lor, ca să nu vadă, şi spinarea lor pururea o gârboveşte. Varsă peste dânşii urgia Ta şi mânia urgiei Tale să-i cuprindă pe ei. Facă-se curtea lor pustie şi în locaşurile lor să nu fie locuitori. Că pe care Tu l-ai bătut, ei l-au prigonit, şi au înmulţit durerea rănilor lui. Adaugă fărădelege la fărădelegea lor, şi să nu intre întru dreptatea Ta. Şterşi să fie din cartea celor vii şi cu cei drepţi să nu se scrie. Sărac şi îndurerat sunt eu; mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă sprijinească. Lăuda-voi numele Dumnezeului meu, cu cântare, şi-L voi preamări pe EI cu laudă. Şi-I va plăcea lui Dumnezeu mai mult decât viţelul tânăr, căruia îi cresc coarne şi unghii. Să vadă săracii şi să se veselească; căutaţi pe Dumnezeu şi viu va fi sufletul vostru. Că a auzit pe cei săraci Domnul, şi pe cei ferecaţi în obezi ai Săi nu i-a urgisit. Să-L laude pe El cerurile şi pământul, marea şi toate câte se târăsc în ea. Că Dumnezeu va mântui Sionul şi se vor zidi cetăţile Iudeii, şi vor locui acolo şi-l vor moşteni pe el. Şi seminţia credincioşilor Lui îl va stăpâni pe el şi cei ce iubesc numele Lui vor locui în el.

PSALMUL 69:

Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte! Doamne, să-mi ajuţi mie grăbeşte-Te! Să se ruşineze şi să se înfrunte cei ce caută sufletul meu; să se întoarcă înapoi şi să se ruşineze

cei ce-mi voiesc mie rele. Întoarcă-se îndată ruşinaţi cei ce-mi grăiesc mie: «Bine, bine!». Să se bucure şi să se veselească de Tine toţi cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeule, şi să zică pururea cei ce iubesc mântuirea Ta: «Slăvit să fie Domnul!» iar eu sărac sunt şi sărman, Dumnezeule, ajută-mă. Ajutorul meu şi Izbăvitorul meu eşti Tu; Doamne nu zăbovi.

PSALMUL 85:

Pleacă, Doamne, urechea Ta şi mă auzi, că sărac şi necăjit sunt eu. Păzeşte sufletul meu, căci cuvios sunt; mântuieşte, Dumnezeul meu, pe robul Tău, pe cel ce nădăjduieşte în Tine. Miluieşte-mă, Doamne, că spre Tine voi striga toată ziua. Veseleşte sufletul robului Tău, că spre Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu. Că Tu, Doamne, bun şi blând eşti şi mult-milostiv tuturor celor ce Te cheamă pe Tine. Ascultă, Doamne, rugăciunea mea şi ia aminte la glasul cererii mele. În ziua necazului meu am strigat către Tine, că m-ai auzit. Nu este asemenea Ţie între dumnezei, Doamne, şi nici fapte nu sunt ca faptele Tale. Veni-vor toate neamurile pe care le-ai făcut şi se vor închina înaintea Ta, Doamne, şi vor slăvi numele Tău. Că mare eşti Tu, Cel ce faci minuni, Tu eşti singurul Dumnezeu: Povăţuieşte-mă, Doamne, pe calea Ta şi voi merge întru adevărul Tău; veselească-se inima mea, ca să se teamă de numele Tău. Lăuda-Te-voi, Doamne, Dumnezeul meu, cu toată inima mea şi voi slăvi numele Tău în veac. Că mare este mila Ta spre mine şi ai izbăvit sufletul meu din iadul cel mai de jos. Dumnezeule, călcătorii de lege s-au sculat asupra mea şi adunarea celor tari a căutat sufletul meu şi nu Te-au pus pe Tine înaintea lor. Dar Tu, Doamne, Dumnezeu îndurat şi milostiv eşti; îndelung-răbdător şi mult-milostiv şi adevărat. Caută spre mine şi mă miluieşte, dă tăria Ta slugii Tale şi mântuieşte pe fiul slujnicei Tale. Fă cu mine semn spre bine, ca să vadă cei ce mă urăsc şi să se ruşineze, că Tu, Doamne, m-ai ajutat şi m-ai mângâiat.

Slavă..., Şi acum , Aliluia (de 3 ori) Doamne miluieşte. (de 3 ori)

Slavă..., troparul:

Văzând tâlharul pe Începătorul vieții pe Cruce spânzurând, a zis: De n-ar fi fost Dumnezeu Cel ce S-a întrupat, Care cu noi s-a răstignit, nu şi-ar fi ascuns soarele razele sale, nici s-ar fi clătinat pământul, cutremurându-se. Ci, Cel ce toate le-ai suferit, pomeneşte-mă Doamne, în Împărăția Ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară, şi răstignire ai răbdat, Bunule, Care cu moartea pe moarte ai prădat şi învierea ai arătat, ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mâna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, Milostive, primeşte pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă pentru noi; şi mântuieşte, Mântuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

Şi se cântă trei tropare din cele douăsprezece, glasul al 7-lea, repetându-le:

Spaimă era a vedea pe Făcătorul cerului şi al pământului spânzurat pe Cruce, soarele întunecându-se şi ziua iarăşi în noapte schimbându-se, şi pământul scoțând afară din morminte trupurile morților. Cu care ne închinăm Ție, mântuieşte-ne pe noi. (de două ori)

Stih: Împărțit-au hainele Mele loruşi şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorți.

Stihira, glasul al 2-lea:

Când au pironit pe Cruce cei fără de lege pe Domnul slavei, a strigat către dânşii: Cu ce v-am mâhnit pe voi? Sau cu ce v-am mâniat? Mai înainte de Mine cine v-a izbăvit pe voi din necaz? Şi acum pentru ce-Mi răsplătiți Mie cu cele rele în loc de bune? În locul stâlpului celui de foc, pe Cruce M-ați pironit; în locul norului, mormânt Mi-ați săpat; în loc de mană, Mi-ați adus fiere; în loc de apă, cu oțet M-ați adăpat. De acum voi chema alte neamuri şi acelea Mă vor preaslăvi, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh.

Stih: Dat-au spre mâncarea Mea fiere şi spre setea Mea M-au adăpat cu oţet.

Acelaşi tropar

Slavă..., Şi acum... glasul al 6-lea:

Astăzi s-a spânzurat pe lemn Cel ce a spânzurat pământul pe ape. Cu cunună de spini s-a încununat Împăratul îngerilor. Cu porfiră mincinoasă S-a îmbrăcat Cel ce îmbracă cerul cu nori. Lovire peste obraz a luat Cel ce a slobozit în Iordan pe Adam. Cu piroane s-a pironit mirele Bisericii. Cu suliţă s-a împuns Fiul Fecioarei. Închinămu-ne patimilor Tale, Hristoase! Arată-ne nouă şi slăvită învierea Ta.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Zis-a cel nebun în inima sa: «Nu este Dumnezeu».

Stih: Nu este cel ce face bine, nu este până la unul.

Din Proorocia lui Ieremia, citire: (XI, 18-23; XII, 1-5; 9-11; 14-15)

Doamne, învaţă-mă, şi voi şti! Atunci am văzut eu uneltirile lor. Dar eu, ca un miel nevinovat pe care-l duc la'njunghiere, n'am ştiut că ei împotriva mea gândeau cu gânduri rele, zicând: „Veniţi să-i punem lemn în pâine şi să-l isprăvim de pe pământul celor vii, iar numele lui şteargă-se din amintire!"

Doamne, Tu, Cel ce judeci cu dreptate, Tu, Cel care cerci inimile şi rărunchii, dă-mi să văd răzbunarea Ta asupră-le, căci pricina mea Ţie Ţi-am înfăţişat-o.

De aceea, aşa grăieşte Domnul împotriva oamenilor din Anatot – cei ce umblă după viaţa mea şi-mi zic: „Nu vei profeţi în numele Domnului!; altfel, de mâinile noastre vei muri!" –; de aceea, aşa zice Domnul: „Iată, ochii Mei vor fi asupra lor: tinerii lor vor muri de sabie, fiii şi fiicele lor se vor stinge de foame; şi rămăşiţă'n urma lor nu va rămâne, fiindcă Eu voi aduce rele asupra celor ce locuiesc în Anatot, în anul cercetării lor".

Drept eşti Tu, Doamne, pentru ca eu în faţa Ta să-mi pot face apărarea; da, despre judecăţi Îţi voi grăi. Cum se face că tocmai calea necredincioşilor sporeşte?, că toţi cei ce se poartă ca nişte

trădători, tocmai ei înfloresc? Tu i-ai sădit, ei au prins rădăcină, au odrăslit şi roadă au făcut; aproape le eşti de gură, dar departe de rărunchii lor. Dar Tu, Doamne, mă cunoşti, Tu inima mi-ai cercat-o chiar în faţa Ta: Curăţeşte-i pentru ziua'njunghierii lor! Până când oare va plânge pământul şi până când iarba câmpului se va usca de răutăţile celor care-l locuiesc? Şi animalele şi păsările-au pierit cu totul, fiindcă ei au zis: „Dumnezeu nu va vedea căile noastre". Dacă picioarele tale, alergând, te istovesc, cum o să te'ntreci cu cei de pe cai? în ţara păcii tale te simţi încrezător; ce te vei face însă în freamătul Iordanului?

Oare nu-mi este moştenirea mea culcuş de hienă sau peşteră ce-o'mpresoară rotund? Mergeţi!, adunaţi toate fiarele câmpului, ele să vină şi s'o mănânce! Mulţime de păstori mi-au stricat via, partea mea au spurcat-o, partea mea cea dorită au prefăcut-o'n pustie lipsită de urme; în plină dărâmătură s'a prefăcut; pentru mine'ntreaga ţară s'a prăbuşit, că nu-i nimeni care s'o pună la inimă.

„Aşa grăieşte Domnul despre toţi vecinii răi care se ating de moştenirea Mea, pe care Eu am împărţit-o poporului Meu Israel: Iată, Eu îi voi smulge din ţara lor, iar pe Iuda îl voi scoate din mijlocul lor. Şi va fi, după ce îi voi scoate, că Eu Mă voi întoarce şi voi avea milă de ei şi voi face ca fiecare să locuiască pe moşia sa şi fiecare în ţarina sa.

APOSTOLUL: Din Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel, citire: (X, 19-31)

Fraţilor, având noi îndrăznire să intrăm în altar prin sângele lui Hristos, pe calea cea nouă şi vie pe care El pentru noi a deschis-o prin catapeteasmă, adică prin trupul Său, şi având noi Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inimă curată, întru deplinătatea credinţei, stropindu-ne inimile spre curăţire de toată conştiinţa cea rea şi spălându-ne trupul cu apă curată; să păstrăm cu neclintire mărturisirea nădejdii, căci credincios ne este Cel ce a făgăduit; şi unii către alţii să luăm seama spre a ne îndemna la iubire şi la fapte bune; să nu ne părăsim propria noastră adunare, aşa cum le este unora obiceiul, ci cu atât mai mult să ne îndemnăm cu cât vedeţi că Ziua aceea se apropie.

Dacă de bunăvoie păcătuim după ce am primit cunoaşterea adevărului, nu mai rămâne o jertfă pentru păcate, ci o-nfricoşătoare aşteptare a judecăţii şi iuţimea focului care-i va mistui pe cei potrivnici. Dacă cineva încalcă legea lui Moise, fără milă este ucis pe cuvântul a doi sau trei martori; cu cât mai aspră credeţi voi că va fi pedeapsa meritată de cel ce L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu şi I-a nesocotit sângele testamentului prin care s-a sfinţit, şi a batjocorit Duhul harului? Căci noi Îl cunoaştem pe Cel ce a zis: A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti. Şi încă: Domnul va judeca pe poporul Său. Înfricoşător lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului-Celui-Viu!

Evanghelia de la Ioan: În vremea aceea, de la Caiafa au dus pe Iisus în Pretoriu...Sfârşitul: ...Vedea-vor pe Acela, pe care L-au împuns.

Apoi troparul:

N u ne da pe noi până în sfârşit pentru numele Tău cel sfânt şi nu strica legătura Ta şi nu depărta mila Ta de la noi, pentru Avraam cel iubit de Tine, pentru Isaac robul Tău, şi Israel sfântul Tău.

Sfinte Dumnezeule...şi după Tatăl nostru...

CONDACUL

P e Cel ce s-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis: Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Doamne miluieşte.(de 40 de ori) Cel ce în toată vremea... Doamne miluieşte.(de 3 ori) Slavă... Şi acum... Ceea ce eşti mai cinstită... Întru numele Domnului, binecuvintează părinte. Preotul zice: Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi.

Apoi rugăciunea:

S tăpâne, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce îndelung ai răbdat pentru greşealele noastre şi până la acest ceas de acum ne-ai adus pe noi; întru care pe lemnul cel de viaţă făcător fiind răstignit, tâlharului celui

binecunoscător intrare în rai i-ai făcut şi cu moartea pe moarte ai sfărâmat. Curăţeşte-ne pe noi păcătoşii şi nevrednicii robii Tăi, că am greşit şi fărădelege am făcut şi nu suntem vrednici să ridicăm ochii noştri şi să privim la înălţimea cerului. Pentru că am lăsat calea dreptăţii Tale şi am umblat în voile inimilor noastre. Ci ne rugăm neasemănatei bunătăţii Tale: Iartă-ne pe noi, Doamne, după mulţimea milei Tale şi ne mântuieşte pe noi pentru numele Tău cel sfânt, că s-au stins întru deşertăciuni zilele noastre. Scoate-ne pe noi din mâna protivnicului şi ne iartă nouă păcatele şi omoară gândul nostru cel trupesc. Ca lepădând pe omul cel vechi, în cel nou să ne îmbrăcăm şi Ţie să vieţuim; Stăpânului nostru şi Făcătorului de bine. Şi aşa urmând poruncilor Tale, la odihna cea veşnică să ajungem, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc. Că Tu eşti după adevăr veselia cea adevărată şi bucuria celor ce Te iubesc, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Duhului Tău, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi se citeşte **Obedniţa** din Ceaslov

Întru Împărăţia Ta, pomeneşte-ne pe noi, Doamne..., Slavă..., Şi acum..., Pomeneşte-ne pe noi Doamne..., Ceata cerească..., Slavă..., Ceata sfinţilor îngeri..., Şi acum..., Cred întru unul Dumnezeu...

Slăbeşte, lasă, iartă, Dumnezeule, greşealele noastre cele de voie şi cele fără de voie, cele cu lucrul şi cu cuvântul, cele cu ştiinţa şi cu neştiinţa, cele din noapte şi din zi, cele cu mintea şi cu gândul, toate le iartă nouă ca un bun şi iubitor de oameni,

Tatăl nostru... şi Condacul: Pe Cel ce s-a răstignit pentru noi... Doamne miluieşte. (de 40 de ori)

Şi rugăciunea:

Preasfântă Treime, Stăpânie de o fiinţă, împărăţie nedespărţită, ceea ce eşti pricina tuturor bunătăţilor,

binevoieşte şi pentru mine păcătosul, întăreşte şi înţeleptşeşte inima mea şi şterge toată întinăciunea mea, luminează gândul meu, ca totdeauna să Te slăvesc şi să Te laud şi să mă închin Ţie şi să zic: Unul Sfânt, Unul Domn Iisus Hristos, întru slava Lui Dumnezeu-Tatăl. Amin.

Apoi: Fie numele Domnului binecuvântat de acum şi până în veac. (de 3 ori) Slavă..., Şi acum... Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea... şi otpustul.

Se cuvine a şti:

Că în această Sfântă şi Mare Vineri, să nu se facă nici o Liturghie şi nici masă să nu se pună, nici să nu se mănânce în această zi a răstignirii. Iar de este cineva prea neputincios sau prea bătrân şi nu va putea să petreacă ajunând, să i se dea numai pâine şi apă, după apusul soarelui. Aşa am luat din sfintele porunci ale Sfinţilor Apostoli, să nu mâncăm în Vinerea Mare; că şi cuvântul Domnului către farisei zice: Dacă se va lua mirele de la dânşii, atunci vor posti în acele zile.

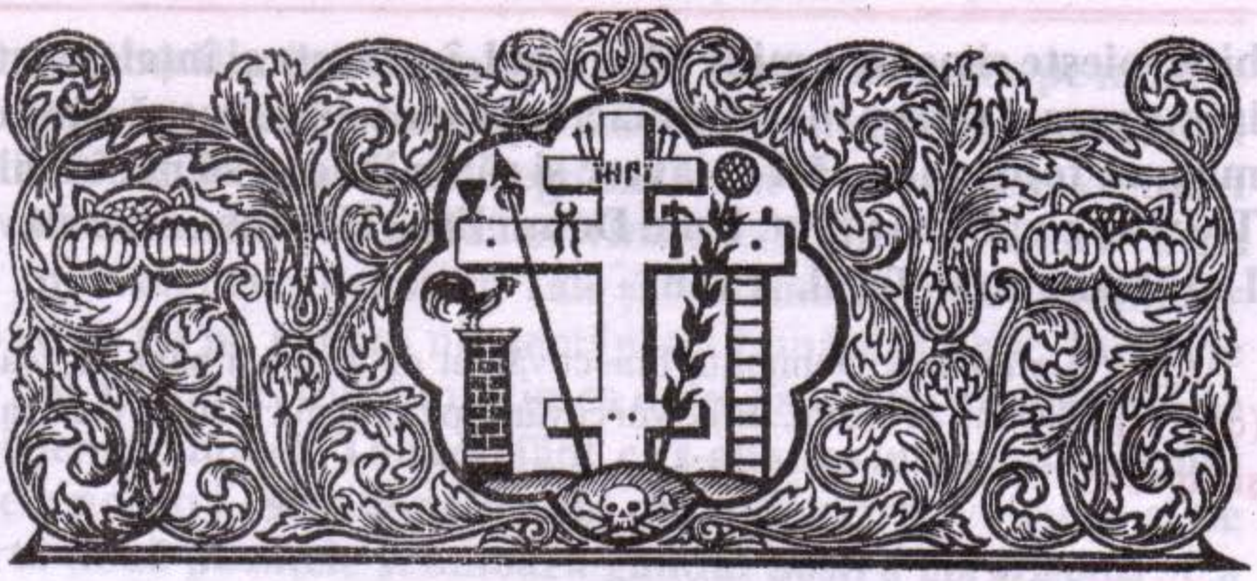

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI VINERI

LA VECERNIE

Se toacă la al nouălea ceas din zi, (adică ora 15 sau şi mai devreme, adică îndată după Obedniță) şi, binecuvântând preotul, se citeşte Psalmul 103.

La Doamne, strigat-am...se pun stihirile pe 6, glasul 1, însuşi glasul:

Toată făptura s-a schimbat de frică, văzându-Te pe Tine, Hristoase, pe Cruce răstignit. Soarele s-a întunecat şi temeliile pământului s-au cutremurat. Toate au pătimit împreună cu Tine, Cel ce ai zidit toate. Cel ce ai răbdat pentru noi de voie, Doamne, slavă Ție.(de două ori)

Glasul al 2-lea:

Poporul cel nelegiuit şi nedrept, pentru ce cugetă cele deşarte? Pentru ce a judecat spre moarte pe Cel ce este viața tuturor? Minune mare! Că Făcătorul lumii S-a dat în mâinile celor fără de lege şi s-a înălțat pe lemn Iubitorul de oameni, ca să scoată din iad pe cei legați, care strigă: Îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ție.

Astăzi văzându-Te pe Tine, Cuvinte, Fecioara cea fără prihană spânzurând pe Cruce, tânguindu-se cu milă ca o

maică, s-a rănit la inimă cu amar şi suspinând cu durere din adâncul sufletului, zgâriindu-şi obrazul se chinuia; de aceea în piept bătându-se, a strigat cu jale: Vai mie, dumnezeiescule Fiu; vai mie! Lumina lumii! Cum ai apus de la ochii mei, Mielul lui Dumnezeu, pentru care oştile celor fără de trupuri erau cuprinse de spaimă zicând: Cel ce eşti necuprins, Doamne, slavă Ţie.

Pe lemn răstignit văzându-Te, Hristoase, pe Tine, Făcătorul şi Dumnezeul tuturor, ceea ce Te-a născut fără sămânţă, a strigat cu amar: Fiul meu, unde a apus frumuseţea chipului Tău? Nu sufăr a Te vedea răstignit fără dreptate. Însă grăbeşte de Te scoală, ca să văd şi eu învierea Ta din morţi cea de a treia zi.

Glasul al 6-lea:

Astăzi Stăpânul făpturii a stat de faţă înaintea lui Pilat, şi răstignirii s-a dat Făcătorul tuturor, aducându-Se ca un miel de bunăvoia Sa; cu piroane a fost pironit, în coastă a fost împuns, şi cu buretele a fost adăpat Cel ce a plouat mană. Cu palme peste obraz a fost lovit Mântuitorul lumii; şi de robii Săi a fost batjocorit Făcătorul tuturor. O, iubirea de oameni a Stăpânului! Pentru cei ce L-au răstignit S-a rugat Părintelui Său, zicând: Iartă-le lor păcatul acesta, că nu ştiu, călcătorii de lege, ce lucru fără dreptate fac.

Slavă..., glasul al 6-lea:

O, cum adunarea cea fără de lege a osândit spre moarte pe Împăratul făpturii! Nu s-au ruşinat de binefacerile pe care, aducându-le aminte, le-a adeverit, zicând către dânşii: Poporul Meu, ce am făcut vouă? Au n-am umplut Iudeea de minuni? Au n-am înviat morţi numai cu cuvântul? Au n-am vindecat toată boala şi neputinţa? Dar cu ce Mi-aţi răsplătit? Pentru ce nu vă aduceţi aminte de Mine? În locul tămăduirilor, răni aţi pus asupra Mea. În loc de viaţă, M-aţi omorât, răstignindu-Mă pe lemn, ca pe un făcător de rele pe

Mine, Făcătorul de bine. Pe Dătătorul de lege, ca pe un călcător de lege, pe Împăratul tuturor, ca pe un vinovat. Îndelung-Răbdătorule Doamne, slavă Ţie.

Şi acum...,acelaşi glas:

Înfricoşătoare şi preaslăvită taină se vede petrecându-se astăzi: Cel nepipăit a fost prins şi a fost legat Cel ce a dezlegat pe Adam din blestem. Cel ce cercetează inimile şi rărunchii, cu nedreptate a fost cercetat. În temniţă a fost închis Cel ce a închis adâncul. Stă înaintea lui Pilat Acela Căruia Îi stau înainte cu frică Puterile cereşti. Cu palme a fost lovit de mâna făpturii, Ziditorul. La Cruce a fost judecat Cel ce judecă viii şi morţii; în mormânt a fost închis Stricătorul iadului. Cel ce toate le-ai răbdat cu milostivire, şi pe toţi i-ai mântuit din blestem, îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Vohod cu Evanghelia; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Împărţit-au hainele Mele loruşi şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorţi.

Stih: **Dumnezeul meu, Dumnezeul Meu, ia aminte la Mine, pentru ce M-ai părăsit?**

De la Ieşire, citire:(XXXIII, 11-23)

Domnul grăia cu Moise faţă către faţă, aşa cum ar grăi cineva cu prietenul său. Apoi Moise se întorcea în tabără, dar tânărul său slujitor Iosua, fiul lui Navi, nu părăsea cortul.

Şi a zis Moise către Domnul: „Iată, Tu îmi spui: – Du-l pe poporul acesta!, dar nu mi-ai arătat pe cine ai să trimiţi împreună cu mine, ci mi-ai spus: – Pe tine te ştiu mai mult decât pe toţi, şi har ai aflat tu la Mine. Aşadar, dac'am aflat eu har în ochii Tăi, arată-mi-Te mie pe Tine Însuţi, să Te văd eu lămurit, ca să aflu eu har în ochii Tăi şi să cunosc că acest neam e poporul Tău". Şi i-a zis Domnul: „Voi merge înaintea ta şi te voi odihni!" Zis-a Moise către Domnul: „Dacă nu vei merge Tu Însuţi cu noi, atunci pe mine să nu mă scoţi de aici; căci prin ce se va cunoaşte cu adevărat că eu şi poporul Tău am aflat har în ochii Tăi, dacă nu prin aceea

că Tu vei merge împreună cu noi? Atunci eu şi poporul Tău vom fi cei mai slăviţi dintre toate neamurile de pe pământ". Şi a zis Domnul către Moise: „Voi face şi ceea ce zici tu, pentru că tu ai aflat har în ochii Mei şi te cunosc pe tine mai mult decât pe toţi".

Şi Moise a zis: „Arată-mi slava Ta!" Domnul i-a zis: „Eu Îmi voi trece slava pe dinaintea ta, şi'n faţa ta voi rosti numele Meu: „Domnul", şi-l voi milui pe cel de care-Mi va fi milă şi Mă voi îndura de cel ce-Mi este de'ndurare". Şi a zis: „Faţa Mea însă nu vei putea s'o vezi; că nu va putea omul să-Mi vadă faţa şi să trăiască". Şi iarăşi a zis Domnul: „Iată, e un loc aici la Mine; şezi pe stâncă şi când va trece slava Mea, Eu te voi pune în scobitura stâncii şi cu mâna Mea te voi acoperi până ce voi trece; iar când Îmi voi lua mâna de pe tine, tu Îmi vei vedea spatele; dar faţa Mea nu ţi se va arăta".

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac mie strâmbătate; luptă împotriva celor ce se luptă cu mine.

Stih: Apucă arma şi pavăza şi te scoală întru ajutorul meu.

De la Iov, citire: (XLII, 12-17)

Şi Dumnezeu a binecuvântat pe cele din urmă ale lui Iov mai mult decât pe cele dintâi; vitele lui erau: paisprezece mii de oi, şase mii de cămile, o mie de perechi de boi şi o mie de asine. Şi i s'au născut şapte fii şi trei fiice. Celei dintâi i-a pus numele Iemima, celei de a doua, Cheţia, iar celei de a treia, Cheren-Hapuc. Nu se găseau sub cer femei atât de frumoase ca fetele lui Iov, iar tatăl lor le-a făcut părtaşe la moştenire, alături de fraţii lor.

Iar după încercarea aceea a mai trăit Iov o sută şaptezeci de ani; de toţi, anii săi au fost două sute patruzeci şi opt. Şi i-a văzut pe fiii săi şi pe fiii fiilor săi până la al patrulea neam. Şi Iov a murit bătrân şi încărcat de zile. Şi este scris că iarăşi se va ridica împreună cu aceia pe care Domnul îi va învia.

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Doamne, Dumnezeul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul!

Stih: Că s-a înălţat slava Ta mai presus de ceruri.

Din Proorocia lui Isaia, citire:(LII, 13 - LIV, 1)

Iată, Fiul Meu va cunoaşte şi Se va înălţa şi foarte Se va preamări. Aşa cum mulţi se vor mira de Tine – tot astfel chipul Tău lipsit va fi de slavă de la oameni şi slava Ta lipsită va fi de cinste din partea fiilor oamenilor –, tot astfel multe neamuri se vor mira de El şi regi vor sta cu gurile închise; fiindcă tocmai cei ce n'au ştiut de El, aceia vor vedea şi cei ce n'au auzit, aceia vor cunoaşte.

Doamne, cine i-a dat crezare auzului nostru? şi cui i s'a descoperit braţul Domnului? Noi ca pe un copil L-am vestit înainte-I, ca pe-o rădăcină în pământ însetat: nu are chip şi nici mărire; noi L-am văzut, dar El n'avea nici chip, nici frumuseţe. Ci Îi era chipul nevrednic de cinstire şi mai prejos decât acela al fiilor oamenilor. El era un om în suferinţă şi obişnuit să rabde slăbiciune; că faţa Şi-a întors-o: defăimat a fost, iar nu'mbrăcat în cinste. El păcatele noastre le poartă şi pentru noi rabdă durere, dar noi Îl socoteam că de la Dumnezeu se află El întru durere, chinuri şi necaz. El însă pentru păcatele noastre a fost rănit şi pentru fărădelegile noastre a pătimit; pedeapsa păcii noastre asupra Lui era şi noi prin rana Lui ne-am vindecat. Noi toţi ca nişte oi ne-am rătăcit, fiecare în calea lui s'a rătăcit, iar Domnul pe El L-a dat pentru păcatele noastre. Din pricina chinului El nu-Şi deschide gura; ca o oaie la'njunghiere S'a adus şi ca un miel fără de glas în faţa celui ce-l tunde, aşa El nu-Şi deschide gura. Întru smerenia Lui I s'a răpit dreptatea. Neamul Său cine-l va spune? Că viaţa I se ia de pe pământ; pentru fărădelegile poporului Meu a fost El dus la moarte. În schimbul îngropării Sale Eu da-voi pe cei răi şi pe bogaţi în schimbul morţii Sale; că El fărădelege nu a săvârşit şi nici vicleşug în gura Lui nu s'a aflat. Domnul va vrea să-L cureţe de rană. Dacă veţi da prinos pentru păcat, sufletul vostru va vedea sămânţă cu viaţă'ndelungată.

Şi Domnul va vrea ca El, cu mâna Lui, să ia din osteneala sufletului Său ca să-I arate lumină şi cunoaştere să plăsmuiască şi să-L îndreptăţească pe Cel-Drept Care pe mulţi îi slujeşte şi ale căror păcate le va purta. De aceea El pe mulţi îi va moşteni şi va împărţi prăzile celor puternici, pentru că sufletul Său a fost dat

spre moarte şi cu cei fără de lege fost-a socotit şi păcatele multora le-a purtat şi pentru fărădelegile lor pe Sine S'a dat.

Veseleşte-te, tu, cea stearpă, care nu naşti, dă glas şi strigă, tu, cea care n'ai cunoscut durerile facerii, că mai mulţi sunt fiii celei pustii decât ai celei ce are bărbat; căci Domnul a zis.

APOSTOLUL

Pusu-m-au în groapa cea mai de jos întru cele întunecate şi în umbra morţii.

Stih: **D**oamne, Dumnezeul mântuirii mele, ziua am strigat şi noaptea înaintea Ta

Din Cartea întâi către Corinteni, a Sfântului Apostol Pavel, citire: (I, 18-31; II, 1-2)

Fraţilor cuvântul crucii nebunie este pentru cei ce pier; dar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu. Că scris este: Pierde-voi înţelepciunea înţelepţilor şi deşteptăciunea celor deştepţi o voi ascunde. Unde este înţeleptul? unde este cărturarul? unde este întrebătorul acestui veac? Oare n-a arătat Dumnezeu drept nebună înţelepciunea lumii acesteia? Că de vreme ce prin înţelepciune lumea nu L-a cunoscut pe Dumnezeu întru-nţelepciunea lui Dumnezeu, atunci, pe cei ce cred a binevoit Dumnezeu să-i mântuiască prin nebunia propovăduirii. Şi-n timp ce Iudeii cer semne şi Elinii caută înţelepciune, noi Îl propovăduim pe Hristos-Cel-Răstignit: pentru Iudei, piatră de poticnire; iar pentru păgâni, nebunie; dar pentru cei chemaţi, şi Iudei şi Elini: Hristos-Puterea-lui-Dumnezeu-şi-Înţelepciunea-lui-Dumnezeu. Pentru că nebunia lui Dumnezeu e mai înţeleaptă decât oamenii, şi slăbiciunea lui Dumnezeu mai puternică decât oamenii.

Fiindcă uitaţi-vă la chemarea voastră, fraţilor: că nu mulţi sunt înţelepţi după trup, nu mulţi sunt puternici, nu mulţi sunt de neam bun; dar tocmai pe cele nebune ale lumii le-a ales Dumnezeu ca să-i dea de ruşine pe cei înţelepţi; şi tocmai pe cele slabe ale lumii le-a ales Dumnezeu ca să-i dea de ruşine pe cei tari; şi tocmai pe cele de neam de jos ale lumii, pe cele disprețuite le-a ales Dumnezeu; pe cele ce nu sunt, ca să le facă de nimic pe cele ce

sunt, aşa ca nici un trup să nu se laude în faţa lui Dumnezeu. Din El dar sunteţi voi întru Hristos Iisus, Cel ce de la Dumnezeu S-a făcut pentru noi înţelepciune, dreptate şi sfinţire şi răscumpărare, pentru ca, după cum este scris, cel ce se laudă, în Domnul să se laude.

Şi când am venit la voi, fraţilor, nu cu greutatea cuvântului sau a înţelepciunii am venit eu să vă vestesc taina lui Dumnezeu. Că n-am socotit ca-ntre voi să ştiu altceva decât pe Iisus Hristos; şi pe Acesta, răstignit.

Aliluia, Mântuieşte-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu.

Stih: **Z**drobit a fost sufletul meu de ocări şi necaz.

Evanghelia de la Matei: În vremea aceea, după ce s-a făcut ziuă... Sfârşitul: ... care şedeau în preajma mormântului.

Apoi ectenia: Să zicem toţi din tot sufletul... După aceasta: Învredniceşte-ne, Doamne... şi ectenia: Să plinim rugăciunile noastre cele de seară...

STIHOAVNA

În timpul căreia preotul scoate Sf. Epitaf din altar şi-l aşează pe o masă în mijlocul naosului. Apoi îl cădeşte de trei ori, face două metanii, îl sărută şi face a treia metanie. Sf. Epitaf va fi împodobit cu flori după care vor veni pentru a se închina toţi credincioşii.

Glasul al 2-lea: (podobie: Când pe Cruce...)

Când Te-a pogorât de pe Cruce mort, cel din Arimateea pe Tine, Viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase, şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni.

Stih: **D**omnul a împărăţit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere şi S-a încins.

Când ai fost pus în groapă nouă pentru toţi, Izbăvitorule al tuturor, iadul cel cu totul de râs văzându-Te s-a îngrozit,

zăvoarele s-au sfărâmat şi porţile s-au zdrobit, mormintele s-au deschis, morţii au înviat. Atunci şi Adam cu mulţumire, bucurându-se, a strigat Ţie: slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina.

Când ai fost închis în groapă cu trupul voind, Cel ce rămâi din firea Dumnezeirii necuprins şi nemărginit, ai încuiat cămările morţii, şi ai deşertat toate împărăţiile iadului, Hristoase. Atunci ai învrednicit şi această Sâmbătă binecuvântării dumnezeieşti şi slavei şi luminii Tale.

Stih: Casei Tale se cuvine sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

Când Te-au văzut Puterile, Hristoase, clevetit de cei fără de lege, ca şi cum ai fi fost amăgitor, şi piatra mormântului pecetluită cu mâinile, cu care au împuns coasta Ta cea nestricăcioasă, atunci s-au spăimântat de nespusă îndelungă-răbdarea Ta. Însă bucurându-se de mântuirea noastră, au grăit către Tine: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 5-lea:

Pe Tine, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu un veşmânt, pogorându-Te de pe lemn Iosif cu Nicodim şi văzându-Te mort, gol, neîngropat, luând plângere cu umilinţă şi tânguindu-se au zis: Vai mie, preadulce Iisuse! pe Care cu puţin mai înainte văzându-Te soarele pe Cruce răstignit, cu întuneric s-a îmbrăcat şi pământul de frică s-a cutremurat şi catapeteasma Templului s-a rupt. Dar iată Te văd acum pe Tine, supunându-Te morţii de bunăvoie pentru mine. Cum Te voi îngropa, Dumnezeul meu? Sau cum Te voi înfăşura cu giulgiuri? Sau cu ce mâini mă voi atinge de trupul Tău cel nestricat? Sau ce cântări voi cânta ducerii Tale de aici, Îndurate? Slăvesc Patimile Tale, cu cântări laud îngroparea Ta împreună cu Învierea, cântând: Doamne, slavă Ţie.

Acum slobozeşte... Sfinte Dumnezeule...După: Tatăl nostru...

Troparele, glasul al 2-lea:

Iosif cel cu bun chip de pe lemn luând preacurat trupul Tău, cu giulgiu curat înfăşurându-l şi cu miresme, în mormânt nou îngropându-l l-a pus.(de două ori)

Mironosiţelor femei, stând lângă mormânt, îngerul a grăit: Miresmele morţii sunt cuviincioase, iar Hristos putrejunii S-a arătat străin.

Înţelepciune.

Otpustul.

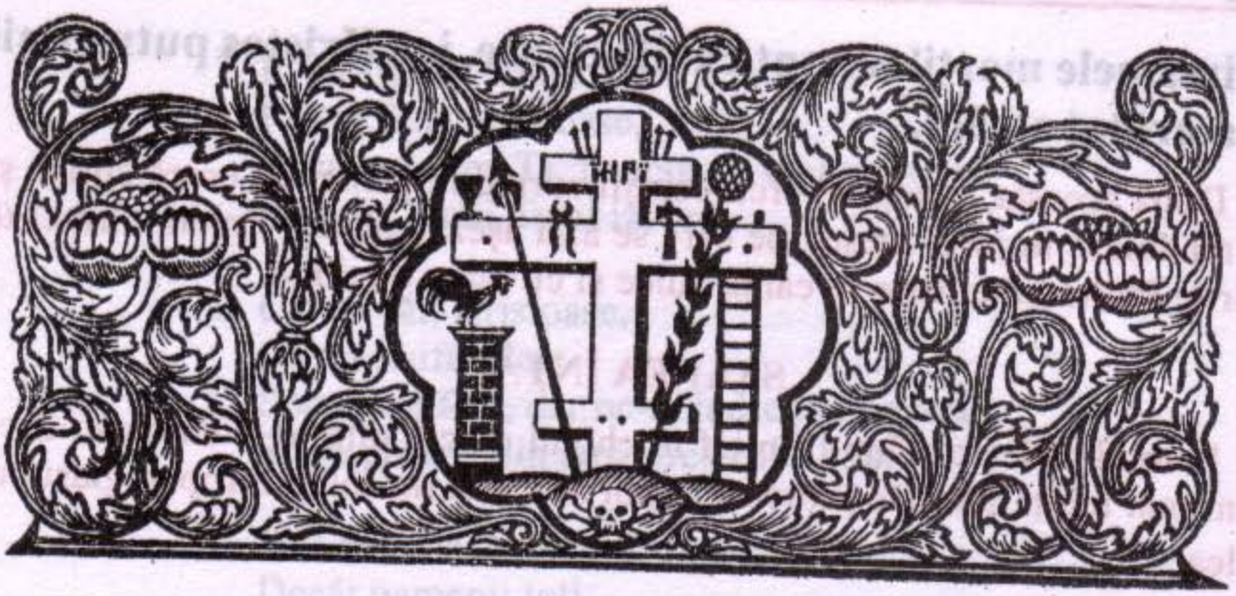

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI DE SÂMBĂTĂ

UTRENIA DIN SFÂNTA ŞI MAREA ZI SÂMBĂTĂ

sau Denia de Vineri seara

(DENIA PROHODULUI DOMNULUI)

În Vinerea Mare seara se toacă la al doilea ceas din noapte, (adică ora 19) şi se începe Utrenia după obicei. După cei şase psalmi, ectenia mare.

La Dumnezeu este Domnul... troparul, glasul al 2-lea:

Iosif cel cu bun chip, de pe lemn luând preacurat trupul Tău, cu giulgiu curat înfăşurându-L şi cu miresme, în mormânt nou îngropându-L, L-a pus.

Slavă...

Când Te-ai pogorât la moarte, Cel ce eşti viaţa cea fără de moarte, atunci iadul l-ai omorât cu strălucirea Dumnezeirii; şi când ai înviat pe cei morţi din cele de dedesubt, toate puterile cereşti au strigat: Dătătorule de viaţă, Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Şi acum...

Mironosiţelor femei stând, lângă mormânt, îngerul a grăit:

Miresmele morților sunt cuviincioase, iar Hristos putrejunii S-a arătat străin.

După aceasta, preoții și credincioșii aprind lumânări de ceară curată și se rânduiesc în jurul mesei, pe care se află așezat sfântul Epitaf. Urmează stările Prohodului, care se cântă dulce și cu mare cuviință.

STAREA ÎNTÂI

Preotul cădește sfântul Epitaf în chipul crucii, altarul și stranele: dacă sunt mai mulți, cădește protosul. Apoi se cântă rar întâiul tropar, glasul al 5-lea:

1. În mormânt, Viață,
Pus ai fost, Hristoase,
Și s-au spăimântat oștirile îngerești,
Plecăciunea Ta cea multă preamărind.

2. Dar cum mori, Viață,
Și cum șezi în mormânt?
Și împărăția morții Tu o zdrobești
Și pe morții cei din iad îi înviezi?

3. Te mărim pe Tine,
Iisuse Doamne,
Și-ngroparea Îți cinstim și patimile,
Că din stricăciune Tu ne-ai izbăvit.

4. Cel ce-ai pus pământul
Cu măsuri, Hristoase,
Astăzi șezi în mic mormânt, Ziditorule,
Și din gropi, pe cei ce-au murit înviezi.

5. I-i-su-se al meu,
Împărat a toate,
De ce vii la cei din iad, o, Hristoase-al meu?
Vrei să dezrobești tot neamul omenesc.

6. Stăpânul a toate
Mort se vede acum
Și deșertătorul gropilor celor morți
Se încuie-n groapă nouă ca un om.

7. În mormânt, Viaţă,
Pus ai fost, Hristoase,
Şi cu moartea Ta pe moarte o ai pierdut
Şi viaţă lumii Tu ai izvorât.

8. Cu cei răi, Hristoase,
Ca un răufăcător
Socotit ai fost, dar ne-ai îndreptat pe toţi
Şi ne-ai scos din amăgirea celui rău.

9. Mai frumos cu chipul
Decât oamenii toţi,
Ca un om se vede mort şi fără de chip,
Cel ce toată firea a-nfrumuseţat.

10. Iadul cum va răbda
Intrarea Ta, Doamne,
Şi cum nu se va zdrobi întunecându-se,
De-a luminii Tale fulgere orbind?

11. Dulcea mea lumină
Şi mântuitoare,
Cum în groapă întunecoasă Tu Te-ai ascuns?
O, răbdare de nespus şi negrăit!

12. Nici lumea de duhuri
Nu pricepe, Doamne,
Nici mulţimea făr-de trup poate povesti
Taina îngropării Tale, neştiind.

13. O, minuni străine!
O, ce lucruri nouă!
Cel ce-mi dă suflare mie se poartă mort,
Îngropat în mâinile lui I-o-sif.

14. În mormânt ai apus,
Dar de-al Tatălui sân
Nicicum nu Te-ai despărţit, Hristoase al meu.
Acest lucru e străin şi nefiresc!

15. Întreaga făptură
Recunoaşte-n Tine:
Împărat adevărat, pe pământ şi-n cer,
Deşi în mormânt Te-ncui, Hristoase al meu.

16. Tu-n mormânt fiind pus,
Ziditor Hristoase,
Temelia iadului s-a cutremurat
Şi-ale morţilor morminte s-au deschis.

17. Cela ce în palmă
Tot pământul ţine,
Sub pământ acum cu trupul se află mort,
Slobozind pe morţii cei legaţi în iad.

18. Din stricare, Doamne,
Viaţa mea o ridici;
Căci murind acum, la cei morţi Te-ai coborât
Şi-ale iadului zăvoare le-ai zdrobit.

19. Ca lumina-n sfeşnic,
Se ascunde acum
Sub pământ, ca sub obroc, Trupul Domnului
Şi din iad goneşte întunericul.

20. Mulţimea de oştiri,
Cea duhovnicească,
Împreună cu I-o-sif şi Nicodim
Merg să-ngroape pe Cel ce e ne-ncăput.

21. Murind Tu de voie,
În mormânt ai fost pus;
Şi pe mine ce-am fost mort, I-i-su-se al meu,
De amara mea greşală m-ai scăpat.

22. S-a schimbat făptura
Prin a Tale patimi,
Căci cu Tine-au pătimit toate câte sunt,
Ţiitor a toate cunoscându-Te.

23. Luând în pântece
A vieţii piatră,
Cel a toate mâncător, iadul, a vărsat
Pe toţi morţii ce din veac i-a înghiţit.

24. În mormânt nou Te-au pus,
Înnoind, Hristoase,
Firea oamenilor, prin învierea Ta,
După cum se cade unui Dumnezeu.

25. Pe pământ ai venit,
Pe Adam să-l mântui.
Şi pe-acesta negăsind, jos Te-ai pogorât;
Pân la iad, Stăpânul meu, l-ai căutat.

26. Pământul de frică
S-a mişcat, Cuvinte,
Şi luceafărul lumina sa şi-a ascuns.
Apunând a Ta lumină sub pământ.

27. Ca un om, ai murit
De-a Ta voie, Doamne,
Dar ca Dumnezeu pe morţi din groap-ai sculat
Şi din întunericul păcatelor.

28. Vărsând râu de lacrimi
Peste Tine, Doamne,
Cea Curată, ca o maică, a glăsuit:
"Oare, cum Te voi îngropa, Fiul meu?"

29. Ca grăunţul de grâu,
Ce-ncolţeşte-n pământ,
Spic aducător de rod nouă Te-ai făcut,
Înviind pe toţi urmaşii lui Adam.

30. Sub pământ Te-ai ascuns
Ca un soare, acum,
Şi-ntr-a morţii noapte neagră Te-ai învelit;
Ci răsari, Hristoase al meu, mai strălucit!

31. Cum ascunde luna
Faţa sa de soare,
Aşa groapa te-a ascuns şi pe Tine-acum,
Cel ce prin trupească moarte ai apus.

32. I-i-sus, Viaţa,
Gustând moarte acum,
Pe toţi oamenii de moarte i-a izbăvit
Şi viaţă tuturor le-a dăruit.

33. Pe întâiul Adam,
Prin păcat omorât,
La viaţă ridicându-l cu moartea Ta,
Adam nou în trup Te-ai arătat acum.

34. Cereştile cete,
Mort întins, pentru noi,
Te-au văzut, Stăpânul meu, şi s-au spăimântat
Şi cu aripile s-au acoperit.

35. Pogorându-Te mort,
De pe lemn, Cuvinte,
I-o-sif cel cu bun chip Te pune-n mormânt;
Ci-nviază, Doamne, mântuind pe toţi!

36. Bucurie, Doamne,
Fiind îngerilor,
Întristare lor acum le-ai pricinuit,
Cu trup mort, ca pe un om văzându-Te

37. Suind Tu pe cruce,
Împreună-ai suit
Şi pe muritorii vii; iar stând sub pământ,
Ai sculat de-acolo pe cei adormiţi.

38. Ca un leu, Tu, Doamne,
Adormind cu trupul,
Ca un pui de leu Te scoli, Cela ce-ai fost mort,
Lepădând şi bătrâneţea trupului.

39. Cela ce din coasta
Lui Adam cel dintâi
Pe strămoaş-ai plăsmuit, eşti în coastă-mpuns
Şi izvor curăţitor ne izvorăşti.

40. Se-njunghia-n taină
Mai-nainte mielul,
Iar acum Tu, pătimind fără să cârteşti,
Eşti făţiş junghiat şi firea curăţeşti.

41. Cine dar va spune
Chipul groaznic şi nou?
Cel ce stăpâneşti toate făpturile
Pătimeşte azi şi moare pentru noi.

42. Cuprinzându-i spaima,
Îngerii au strigat:
"Cum se vede mort Stăpânul a tot ce-i viu
Şi de ce-n mormânt se-ncuie Dumnezeu?"

43. Din coasta Ta, Doamne,
Cea însulţată,
Izvorăşti mie viaţă, prin viaţa Ta,
Şi mă înnoieşti şi mă viezi cu ea.

44. Răstignit pe cruce
Ai chemat pe oameni,
Iar curată coasta Ta împungându-se
Tuturor iertare dai, Iisuse al meu.

45. Cel cu chip cuvios
Te găteşte-ngrozit
Şi te-ngroapă, ca pe-un mort, cu smerenie,
De-ngroparea Ta înfricoşându-se.

46. Sub pământ, de voie
Pogorând ca un mort,
Tu ridici de pe pământ, Hristoase, la cer
Pe cei ce de-acolo au căzut de mult.

47. Deşi Te-au văzut mort,
Dar eşti viu Dumnezeu
Şi ridici de pe pământ, Hristoase, la cer
Pe cei ce de-acolo au căzut de demult.

48. Deşi Te-au văzut mort,
Dar eşti viu Dumnezeu
Şi pe oamenii cei morţi, pe toţi înviezi,
Omorând de tot pe-al meu omorâtor.

49. O, ce bucurie,
Ce dulceaţă multă,
A fost ceea ce-a umplut pe toţi cei din iad,
Strălucind lumina Ta-n adâncul lui.

50. Îngroparea-Ţi laud,
Patimilor mă-nchin;
Şi puterea Îţi măresc, Milostivule,
Prin care de patimi am fost dezlegat.

51. Asupra Ta, Doamne,
Sabie-au ascuţit
Şi-a puternicului sabie s-a tocit,
Iar cea din Eden se biruieşte-acum.

52. Văzând mieluşeaua
Pe-al său Miel înjunghiat,
Doborâtă de dureri striga şi-ndemna
Ca şi turma să se tânguie cu ea.

53. În mormânt de Te-ngropi,
Şi în iad de cobori,
Dar mormintele, Iisuse, le-ai deşertat
Şi întregul iad, Hristoase, l-ai golit.

54. De-a Ta voie, Doamne,
Pogorând sub pământ,
Pe toţi oamenii din moarte i-ai înviat
Şi la slava Tatălui i-ai înălţat.

55. Unul din Treime,
Cu trupul, pentru noi,
Defăimată moarte rabdă, binevoind,
Se cutremură şi soare şi pământ.

56.Ca un vinovat, stă
Cel Preadrept la Pilat
Şi la moartea cea nedreaptă e osândit
Şi Judecătoru-i răstignit pe lemn.

57. Plăsmuind pe Adam
Din pământ, cu mâna,
Pentru dânsul Te-ai făcut om firesc în trup
Şi de bunăvoia Ta Te-ai răstignit.

58. Ascultând, Cuvinte,
De al Tău Părinte,
Pân-la iadu-ngrozitor Tu Te-ai coborât,
Înviind tot neamul muritorilor.

59. "Vai, Lumina lumii!
Vai, a mea Lumină!
O, Iisuse al meu! O, Fiule preadorit!"
Cu amar striga Fecioara şi jelea.

60. Vino, necurate,
Ucigaş ucenic,
Şi pricina răutăţii arată-mi-o:
Pentru ce-ai ajuns tu pe Hristos să-L vinzi?

61. Iubitor de oameni
Te prefaci, nebune,
Orb, nemernic, ne-mpăcat, vânzătorule,
Tu, ce Mirul ai voit să-L vinzi pe bani.

62. Cu ce preţ ai vândut
Sfântul Mir cel ceresc?
Sau ce lucru de El vrednic în schimb-ai luat?
Nebunie aflaşi, preablestemat satan!

63. De iubeşti pe săraci
Şi mâhnit eşti de mir
Ce se varsă, curăţind suflet păcătos,
Cum pe-arginţi pe-a tuturor Lumină vinzi?

64. "O, Cuvinte, Doamne,
A mea bucurie,
Îngroparea-Ţi de trei zile cum voi răbda?
Mi se rupe inima ca unei maici".

65. "Cine-mi va da lacrimi
Şi izvor nesecat,
Ca să plâng pe Iisus, dulcele meu Fiu?",
A strigat Fecioara, Maica Domnului.

66. O, munţi şi vâlcele
Şi mulţimi de oameni,
Tânguiţi-vă şi plângeţi cu mine toţi
Şi jeliţi cu Maica Domnului ceresc!

67. "Când am să Te mai văd,
Veşnică Lumină,
Bucuria şi dulceaţa sufletului",
A strigat Fecioara, tânguindu-se.

68. Deşi ca o piatră,
Tare şi tăioasă,
Ai primit a Te tăia, dar ne-ai izvorât
Râu de viaţă vie, veşnice Izvor.

69. Ca dintr-o fântână,
Din îndoitul râu,
Ce din coasta Ta a curs, noi ne adăpăm
Şi viaţa veşnică o moştenim.

70. Voind Tu, Cuvinte,
În mormânt Te-ai văzut;
Dar eşti viu şi Te ridici din morţi, cum ai spus,
Cu-nvierea Ta, Mântuitorule.

71. Te cântăm, Cuvinte,
Doamne al tuturor,
Împreună şi cu Tatăl şi Duhul Sfânt
Şi-ngroparea Ta cea sfântă preamărim.

72. Fericimu-te toţi,
Maica lui Dumnezeu
Şi-ngroparea de trei zile noi o cinstim
A Fiului tău şi-al nostru Dumnezeu.

Urmează ectenia mică şi ecfonisul: Că s-a binecuvântat numele Tău şi s-a preaslăvit Împărăţia Ta, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

STAREA A DOUA

Apoi preotul cântă rar şi cu glas lin începutul stării a doua: Cuvine-se, dar ... iar al doilea dintre preoţi cădeşte la fel ca şi la început stării întâi. Dacă este un singur preot, cădirea o face acesta la toate stările.

1. Cuvine-se, dar,
Să cădem la Tine, Ziditorul,
Cela ce pe cruce mâinile Ţi-ai întins,
Şi-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

2. Cuvine-se, dar,
Să-Ţi dăm slav-a toate Ziditorule,
Căci din patimi Tu ne-ai scos, prin patima Ta,
Şi din stricăciune toţi ne-am izbăvit.

3. Soarele-a apus
Iar pământul s-a clătit, Cuvinte,
Apunând Tu, ne-nseratul Soare, Hristos,
Şi cu trupul în mormânt punându-Te.

4. Somn învietor
În mormânt dormind, Hristoase Doamne,
Din cel greu somn al păcatului ai sculat,
Întreg neamul omenesc cel păcătos.

5. "Una-ntre femei
Te-am născut Fiu, fără de durere;
Dar acum sufăr dureri, prin patima Ta",
Cea curată, mult jelindu-se, zicea.

6. Sus văzându-te
De Părinte nedespărţit, Doamne,
Iară jos cu trupul mort, sub pământ fiind,
Serafimii s-au înfricoşat acum.

7. Răstignindu-Te,
S-a rupt tâmpla templului prin mijloc
Şi şi-ascund luminătorii lumina lor,
Sub pământ Tu, Soare, ascunzându-Te.

8. Cela ce cu-n semn
A făcut la început pământul,
Azi apune sub pământ, ca un muritor.
Îngrozeşte-te de-aceasta, cerule!

9. Sub pământ apui
Cela ce-ai făcut pe om cu mâna,
Ca pe oameni să-i înalţi din căderea lor,
Cu puterea Ta atotputernică.

10. Veniţi să cântăm
Lui Hristos cel mort, Ce-i plâns cu jale,
Ca femeile, ce mir au adus atunci,
S-auzim cu ele: "Bucuraţi-vă!"

11. Cu adevărat,
Nesecat Mir eşti, Cuvinte Doamne;
Pentru aceea şi femeile mir Ţi-aduc,
Celui viu, ca unui mort şi îngropat.

12. Cu-ngroparea Ta
Ai zdrobit de tot iadul, Hristoase,
Şi cu moartea Ta pe moarte ai omorât
Şi din stricăciune lumea mântuieşti.

13. Râu de viaţă eşti
Ce din Tatăl curgi, Înţelepciune,
Iar în groapă apunând, viaţă dăruieşti
Celor din adâncurile iadului.

14. "Ca să înnoiesc
Firea oamenilor cea zdrobită,
Eu cu moartea Mi-am rănit trupul Meu, voind;
Deci, jelind, nu-ţi bate pieptul, Maica Mea".

15. Sub pământ apui
Cel ce eşti Luceafăr al dreptăţii,
Şi pe morţi i-ai ridicat, ca dintr-un somn greu,
Alungând din iad tot întunericul.

16. Bob cu două firi
Dătătorul de viaţă, astăzi
În adânc pământ, cu lacrimi se seamănă;
Răsărind El iar, lumea va bucura.

17. S-a temut Adam,
Dumnezeu umblând în rai, atuncea,
Iar acum s-a bucurat c-ai venit la iad:
Căci căzând atunci, acum s-a ridicat.

18. Maica Ta acum
Varsă râuri de lacrimi, Hristoase,
Şi-a strigat când Te-a văzut cu trupu-n mormânt:
"Înviază, Fiule, precum ai spus!"

19. Iosif Te-a ascuns.
Cu evlavie, în groapă nouă;
Şi cântări dumnezeieşti, de-ngroparea Ta,
Ţi-a cântat, cu lacrimi împletindu-le.

20. Doamne, Maica Ta,
Pironit văzându-Te pe cruce,
De amară întristare, sufletul ei
S-a pătruns de cuie şi de sabie.

21. Maica Ta, văzând
Adăparea Ta cu fiere, Doamne,
Cel ce eşti dulceaţa lumii noastre întregi,
Faţa ei cu-amare lacrimi a udat.

22. "Rău m-am întristat
Şi rărunchii mi se rup, Cuvinte,
Junghierea Ta nedreaptă văzându-o",
Zis-a preacurata, tânguindu-se.

23. "Cum am să-Ţi închid
Ochii dulci şi-a Tale buze, Doamne,
Şi cum dar ca pe un mort Te voi îngropa?"
Iosif a strigat, înfiorându-se.

24. Jalnice cântări
I-osif şi cu Nicodim cântă
Lui Hristos ce S-a-ngropat, acum, în mormânt
Şi cu dânşii cântă cetele cereşti.

25. Sub pământ apui
Tu, Hristoase, Soare al dreptăţii;
Deci şi buna Maica Ta, care Te-a născut,
De dureri se stinge, nevăzându-Te.

26. Iadul s-a-ngrozit,
Dătătorule de viaţă, Doamne,
Când prădată şi-a văzut bogăţia lui
Şi-nviaţi pe morţii cei legaţi din veac.

27. Soare luminos
După noapte străluceşte, Doamne;
Iar Tu, după moartea Ta, străluceşti mai mult,
Înviind din groapă ca un Dumnezeu.

28. Ziditorule,
Priimindu-Te în sân pământul
S-a clătit de frica Ta, Preaputernice,
Şi pe morţi cutremurul i-a deşertat.

29. O, Hristoase-al meu!
I-o-sif şi Nicodim cu miruri,
Într-un chip deosebit, acum Te gătesc
Strigând: "O, pământe-nfricoşează-te!"

30. Doamne, ai apus
Şi cu Tine-a soarelui lumină;
Iar făptura de cutremur cuprins-a fost,
Făcător al tuturor vestindu-Te.

31. Piatra cea din unghi
O acoperă piatra tăiată
Şi pe Domnu-L pune-n groapă un muritor.
Înfioară-te, de-acum, pământule!

32. "Vezi-ne aici:
Ucenicul cel iubit şi Maica,
Şi cu dulce glas răspunde-ne, Fiule!",
A strigat curata, cu amar plângând.

33. Nici chip ai avut,
Nici frumusețe, când pătimeai, Doamne;
Dar mai mult ai strălucit, când ai înviat,
Şi cu sfinte raze ne-ai împodobit.

34. Ai apus în trup,
Sub pământ, nestinsule Luceafăr;
Şi acesta neputând vedea soarele,
În amiază-zi el s-a întunecat.

35. Luna, soarele
Se întunecă-mpreună Doamne,
Şi robi binevoitori Ţi s-au arătat
Şi în mantii negre s-au înveşmântat.

36. "Chiar de-ai şi murit,
Dar sutaşul Dumnezeu Te ştie;
Iar eu cum Te-oi pipăi, Dumnezeul meu,
Mă cutremur", a strigat cel cu bun chip.

37. A dormit Adam
Şi din coasta lui îşi scoase moarte;
Tu dormind acum, Cuvinte-al lui Dumnezeu,
Lumii viaţă izvorăşti din coasta Ta.

38. Ai dormit puţin
Şi-ai dat viaţă la cei morţi, Hristoase,
Şi-nviind ai înviat pe cei adormiţi,
Ce-adormiseră din veacuri, Bunule.

39. De ai şi murit,
Dar ai dat vinul de mântuire,
Viţă, care izvorăşti viaţă tuturor,
Patima şi crucea Ta Ţi le slăvesc.

40. Cum pot suferi
Cereştile cete îndrăzneala
Celor ce Te-au răstignit, Dumnezeule,
Când Te văd gol, sângerat şi osândit?

41. În batjocură
Tu îmbraci pe Împodobitorul,
Care cerul a-ntărit şi-a împodobit
Tot pământul, într-un chip preaminunat.

42. Ca un pelican,
Te-ai rănit în coasta Ta, Cuvinte;
Şi-ai dat viaţă l-ai Tăi fii, care au murit,
Răspândind asupra lor izvoare vii.

43. Oarecând Navi,
Opri soarele, zdrobind duşmanii;
Iar Tu, Soare, ascunzându-Ţi lumina Ta
Ai zdrobit pe-al iadului stăpânitor.

44. Nu te-ai despărţit
De-al Părintelui sân, Milostive,
Chiar binevoind a lua chip de muritor;
Şi în iad, Hristoase al meu, Te-ai pogorât.

45. Tins fiind pe lemn,
Cel ce spânzuri pământul pe ape,
În pământ, fără suflare, acum cobori;
Care lucru nerăbdându-l, tremură.

46. "Vai, o, Fiul meu!",
Preacurata jeleşte şi zice
Că "pe Care-L aşteptam ca pe-un Împărat
Osândit acum pe cruce Îl privesc!"

47. "Astfel mi-a vestit.
Gavriil, venind din cer la mine:
El mi-a spus că-mpărăţia Fiului meu
Este o împărăţie veşnică.

48. Vai, s-a împlinit
A lui Simeon proorocie,
Că prin inima mea sabie a trecut;
O, Emanuile, Cel ce eşti cu noi!

49. Fariseilor!
Ruşinaţi-vă măcar de morţii
Înviaţi de Dătătorul vieţii lor,
Cel pe Care, plini de pizmă, L-aţi ucis.

50. S-a cutremurat
Şi lumina soarele şi-a stins-o,
Când în groapă Te-a văzut neînsufleţit;
Nevăzuta mea lumină, Bunule!"

51. Cu amar plângea
Preacurata Maica Ta, Cuvinte,
Când pe Tine Te-a văzut acum în mormânt;
Ne-nceput şi negrăite Dumnezeu.

52. Maica Precista
Omorârea Ta văzând, Hristoase,
Cu adânc-amărăciune, Ţie-Ţi grăia:
"Să nu zăboveşti, Viaţă, între morţi!"

53. Iadul cel cumplit
Tremura, când Te-a văzut pe Tine,
Veşnic Soare al măririi, Hristoase al meu,
Şi în grab-a dat din el pe cei legaţi.

54. Iadul cel cumplit
Mare şi grozav-acum se vede:
Căci al vieţii Dătător moarte-a suferit,
Voind El să dea viaţă tuturor!

55. Coasta Ţi-au împuns,
Mâinile Ţi-au pironit, Stăpâne;
Şi cu rana Ta din coastă ai vindecat
Ne-nfrânarea mâinilor strămoşilor.

56. Oarecând jelea
Toată casa pe fiul Rahilei;
Iar acum pe al Fecioarei Fiu îl jelesc
Maica Lui şi ceata ucenicilor.

57. Palme şi loviri
I s-au dat lui Hristos peste faţă,
Celui ce cu mâna Sa pe om plăsmui,
Şi a zdrobit cu totul ale fiarei fălci.

58. Toţi cei credincioşi,
Cu-ngroparea Ta scăpaţi de moarte,
Îţi cinstesc, Hristoase al nostru, cu laude,
Răstignirea şi-ngroparea Ta acum.

59. Ceea ce-ai născut,
Preacurată Fecioară, Viaţa,
Potoleşte dezbinarea-n Biserică
Şi dă pace, ca o bună, tuturor.

60. Cuvine-se dar,
Să cădem la Tine Ziditorul,
Cela ce pe cruce mâinile Ţi-ai întins
Şi-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

Ectenia mică şi ecfonisul: Că sfânt eşti Dumnezeul nostru, Cel ce Te odihneşti pe scaunul slavei cel de heruvimi, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă Făcătorului Tău Duh, acum şi pururea, şi în vecii vecilor, Amin.

STAREA A TREIA

După aceea, preotul începe cu glas dulce şi sfântă cuviinţă a cânta, pe glasul al 3-lea: Neamurile toate..., **apoi cădeşte la fel ca la începutul celorlalte stări.**

1. Neamurile toate
   Laudă-ngropării
   Ţi-aduc, Hristoase al meu.

2. Arimatianul
   Jalnic Te pogoară
   Şi în mormânt Te-ngroapă.

3. De mir purtătoare,
   Mir Ţie, Hristoase,
   Ţi-aduc cu sârguinţă.

4. Vino-ntreagă fire,
   Psalmi de îngropare
   Lui Hristos să-I aducem.

5. Pe Cel viu cu miruri,
   Ca pe-un mort să-L ungem,
   Cu mironosiţele.

6. Fericitul Iosif,
   Trupul ce dă viaţă,
   Al lui Hristos, îngroapă.

7. Cei hrăniţi cu mană
   Oţet şi cu fiere
   Ţi-aduc, Hristoase al meu.

8. Ca rob făr-de minte,
A trădat I-u-da
Pe-Adâncu-nțelepciunii.

9. Rob ajunge-acuma
Vicleanul de Iuda,
Cel ce-a vândut pe Domnul.

10. Iosif şi Nicodim
Pe Domnul îngroapă,
Cu toată cuviința.

11. Slavă Ție, Doamne,
Cel ce dai viață
Şi-n iad, puternic, cobori.

12. Maica preacurata
Se jelea, Cuvinte,
Văzându-Te mort acum.

13. "Primăvară dulce,
Fiul meu preadulce,
Frumusețea unde Ți-a apus?"

14. Plângere pornit-a
Maica preacurata,
Când ai murit, Cuvinte.

15. Vin cu mir să-L ungă,
De mir purtătoare,
Pe Hristos, Mirul ceresc.

16. Cu moartea pe moarte
O omorî Tu, Doamne,
Cu sfânta Ta putere.

17. Piere-amăgitorul,
Scapă amăgitul
Cu-nțelepciunea-Ți, Doamne.

18. Cade vânzătorul
În fundul gheenei,
În groapa stricăciunii.

19. Curse de ciulini sunt
Căile lui Iuda,
Celui nebun şi viclean.

20. "Fiule din Tatăl,
Împărat a toate,
Cum ai primit patima?"

21. Maica mieluşeaua,
Mielul ei pe cruce
Văzându-L, s-a tânguit.

22. Trupul ce dă viaţă
Iosif împreună
Cu Nicodim îngroapă.

23. Mult înlăcrimată
A strigat Fecioara,
Rărunchii pătrunzându-şi:

24. "O, a mea lumină,
Fiul meu preadulce,
Cum Te-ai ascuns în groapă?"

25. "Nu mai plânge Maică;
Pe Adam şi Eva
Ca să-i slobod, Eu sufăr".

26. "Fiul meu, slăvescu-Ţi
Înalta-ndurare
Prin care rabzi acestea".

27. Cu oţet şi fiere
Te-au adăpat, Doamne,
Gustarea veche s-o strici.

28. Te-ai suit pe cruce,
Cel ce altădată
Umbrişi poporul sub nor.

29. De mir purtătoare,
Venind l-a Ta groapă,
Ţi-aducem, Doamne, mirur.

30. Scoală-Te-ndurate,
Şi pe noi ne scoate
Din a gheenei groapă!

31. "Doamne, înviază",
Zicea, vărsând lacrimi,
Maica Ta ce Te-a născut.

32. Înviază-n grabă,
Alungând durerea
Curatei Tale Maice!

33. Prins-au fost de frică
Cereştile cete,
Când Te-au văzut mort, Doamne.

34. Iartă de greşeale
Pe cei ce, cu frică,
Cinstesc a Tale patimi.

35. O, înfricoşată,
Străină vedere:
Pământul cum Te-ascunde!

36. Altădată-un Iosif
Ţi-a slujit în fugă,
Şi-acum Te-ngroapă altul.

37. Plânge, Te jeleşte,
Preacurata-Ţi Maică,
Fiind Tu mort, Cuvinte.

38. Spaimă ia pe îngeri
De grozava-Ţi moarte,
O, Făcător a toate!

39. Până-n zori, cu miruri
Ţi-au stropit mormântul
Cele înţelepţite.

40. Pace în Biserici,
Lumii mântuire,
Prin înviere-Ţi dă-ne!

41. O, Treime Sfântă,
Tată, Fiu şi Duh Sfânt,
Lumea o mântuieşte.

42. Robilor tăi, Maică,
Dă-le ca să vadă
Scularea Fiului tău!

43. Neamurile toate
Laudă-ngropării
Ţi-aduc, Hristoase al meu.

Şi îndată se cântă BINECUVÂNTĂRILE ÎNVIERII, glasul al 5-lea:

Stih: **B**ine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.

S oborul îngeresc s-a mirat văzându-Te pe Tine între cei morţi socotit fiind, şi puterea morţii surpând Mântuitorule, şi împreună cu Tine pe Adam ridicându-l, şi din iad pe toţi slobozindu-i.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

P entru ce miruri, din milostivire, cu lacrimi amestecaţi, o ucenicelor? Îngerul cel ce a strălucit la mormânt a zis mironosiţelor: Vedeţi voi groapa şi înţelegeţi, că Mântuitorul a înviat din mormânt.

Bine eşti cuvintat, Doamne...

F oarte de dimineaţă mironosiţele au alergat la mormântul Tău, tânguindu-se; dar înaintea lor a stat Îngerul şi a zis:

Vremea tânguirii a încetat, nu mai plângeți, ci Apostolilor spuneți învierea.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Mironosițele femei, cu miruri venind la groapa Ta, Mântuitorule, plângeau: iar Îngerul către dânsele a grăit, zicând: De ce socotiți pe Cel viu cu cei morți ? Căci, ca un Dumnezeu a înviat din mormânt.

Slavă..., a Treimii:

Închinămu-ne Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Sfintei Treimi întru o ființă, cu serafimii grăind: Sfânt, sfânt, sfânt eşti, Doamne.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Dătătorul de viață născându-L, Fecioară, de păcat pe Adam l-ai mântuit; şi bucurie Evei în locul întristării i-ai dăruit; şi pe cei căzuți din viață i-a îndreptat la aceeaşi, Cel ce S-a întrupat din Tine, Dumnezeu şi om.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, Slavă Ție Dumnezeule. (de 3 ori)

Ectenia mică şi acest Ecfonis:

Că Tu eşti Împăratul păcii, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ție slavă înălțăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viață făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

SEDEALNA zilei, glasul 1: (podobie: Mormântul Tău...)

Cu giulgiu curat şi cu miresme dumnezeieşti, a uns preacurat trupul Tău Iosif, cerându-L la Pilat, şi L-a pus în mormânt nou. Pentru aceasta, dis-de dimineață venind mironosițele femei, au grăit: Arată nouă precum ai zis mai înainte, Hristoase, Învierea Ta.

Slavă..., Şi acum..., altă Sedealnă, acelaşi glas şi aceeaşi podobie:

Spăimântatu-s-au cetele îngerilor, văzând pe Cel ce şade în sânurile Tatălui cel nemuritor, cum a fost pus în mormânt ca un mort; pe Care-L înconjoară cetele îngereşti şi-L slăvesc împreună cu morţii cei din iad, ca pe un Făcător şi Domn.

Nu se zice: Învierea lui Hristos..., ci îndată Psalmul 50.

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 6, Irmos:

Pe Cel ce a acoperit cu valul mării oarecând pe prigonitorul tiran, sub pământ L-au ascuns feciorii celor mântuiţi. Iar noi, ca fecioarele, să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Doamne Dumnezeul meu, cântare de petrecere şi laudă de îngropare voi cânta ţie, Celui ce mi-ai deschis intrările vieţii cu îngroparea Ta, şi moartea şi iadul cu moartea ai omorât.

Sus pe scaun şi jos în mormânt, cunoscându-Te cele mai presus de lume şi cele de sub pământ, Mântuitorul meu, s-au cutremurat de moartea Ta; că mai presus de gând Te-ai văzut mort, Începătorule al vieţii.

Ca să umpli toate de slava Ta, Te-ai pogorât în cele dedesubtul pământului; că nu s-a ascuns de Tine fiinţa mea cea din Adam, şi, îngropându-Te, m-ai înnoit pe mine cel stricat, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 3-a; Irmos:

Pe Tine, Cel ce ai spânzurat pe ape tot pământul fără ţinere, văzându-Te făptura spânzurat în locul Căpăţânii, de multă spaimă a fost cuprinsă, strigând: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

Închipuirile îngropării Tale le-ai arătat, înmulţind vedeniile; iar acum cele ascunse ale Tale, văzute le-ai făcut cu dumnezeiască bărbăţie şi celor din iad, Stăpâne, care

strigă: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

Întinsu-Ți-ai palmele şi ai împreunat cele depărtate de demult; iar cu înfăşurarea giulgiului, Mântuitorule, şi cu mormântul ai dezlegat pe cei legați, care strigau: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

În mormânt şi sub peceți Te-ai cuprins, Nemuritorule, de bunăvoie; că puterea Ta Ți-ai arătat prin fapte, cu dumnezeiasca lucrare, celor ce cântă: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne, Iubitorule de oameni.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul 1, însăşi podobia:

Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morți s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor învierea. Pe Tine Te mărim, pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt, la Unul, Dumnezeul nostru.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Cântarea a 4-a; Irmos:

Smerenia Ta cea dumnezeiască pe Cruce, mai înainte văzând-o Avacum, spăimântându-se, a grăit: Tu ai tăiat tăria celor puternici, Bunule, unindu-Te cu cei din iad, ca un Atotputernic.

Astăzi ai sfințit ziua a şaptea, pe care o ai binecuvântat întâi cu încetarea lucrărilor; că toate le prefaci şi le înnoieşti, odihnindu-Te, Mântuitorul meu, şi iarăşi zidindu-ne.

Biruind Tu cu puterea Dumnezeirii, sufletul Tău de la trup s-a despărțit; că a rupt amândouă legăturile: a morții şi a iadului, cu puterea Ta, Cuvinte.

Iadul întâmpinându-Te, Cuvinte, s-a amărât văzându-Te om îndumnezeit rănit de bătăi şi Atotputernic; şi de înfricoşătorul Tău chip a rămas fără de glas.

Cântarea a 5-a; Irmos:

Lumina cea neînserată a dumnezeieştii arătării Tale, Hristoase, care s-a făcut spre noi, pentru milostivirea Ta, Isaia văzând-o, de noapte mânecând, a grăit: Învia-vor morţii şi cei din morminte se vor scula, şi toţi cei de pe pământ se vor bucura.

Înnoieşti pe pământeni: Ziditorule, făcându-Te pământean; şi giulgiul şi mormântul arată taina ce este întru Tine, Cuvinte; că sfetnicul cel cuvios, înseamnă sfatul celui ce Te-a născut, Care m-a înnoit în Tine cu mare cuviinţă.

Prin moarte ai prefăcut omorârea, prin îngropare stricăciunea; că nestricăcios ai făcut trupul pe care l-ai luat, cu dumnezeiasca cuviinţă făcându-l nemuritor; că trupul Tău, Stăpâne, n-a văzut stricăciune; nici sufletul Tău n-a rămas în iad, care este lucru necuvenit.

Ieşind, Ziditorul meu, din ceea ce nu ştie de bărbat, şi fiind împuns cu sulița în coastă, dintru aceea ai făcut înnoire Evei, făcându-Te Adam, adormind mai presus de fire, cu somn făcător de viaţă, şi ridicând viaţa din somn şi din stricăciune, ca un Atotputernic.

Cântarea a 6-a; Irmos:

Prins a fost, dar nu a fost ţinut în pântecele chitului Iona; că al Tău chip purtând, al Celui ce ai pătimit şi îngropării Te-ai dat, ca dintr-o cămară din fiară a ieşit şi a grăit străjerilor: Cei ce păziţi cele deşarte şi mincinoase, mila voastră aţi părăsit-o.

Omorât ai fost, dar nu Te-ai despărţit, Cuvinte, de trupul pe care l-ai luat; că de s-a şi stricat Templul Tău în vremea patimii, şi aşa unul era ipostasul Dumnezeirii şi al trupului Tău; că în amândouă unul eşti, Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu şi om.

Greşeala lui Adam a fost ucigătoare de om, iar nu ucigătoare de Dumnezeu. Că deşi a pătimit firea trupului

Tău celui de ţărână, Dumnezeirea a rămas fără patimă; că stricăciunea cea din Tine o ai prefăcut întru nestricăciune, şi din înviere ai arătat izvorul vieţii celei nestricăcioase.

Împărăţit-a iadul peste neamul omenesc, dar n-a rămas în veci; că Tu, Puternice, fiind pus în groapă, cu palma cea începătoare de viaţă ai rupt încuietorile morţii; şi ai propovăduit celor ce dormeau acolo din veac, izbăvirea cea nemincinoasă, făcându-Te, Mântuitorule, cel dintâi sculat din morţi.

Ectenia mică

CONDACUL, Glasul al 6-lea:

Cel ce a încuiat adâncul S-a văzut mort, şi cu smirnă şi cu giulgiu înfăşurându-Se, în mormânt a fost pus ca un mort, Cel fără de moarte; şi femeile au venit să-L ungă cu mir, plângând cu amar şi grăind: Aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos adormind, va învia a treia zi.

ICOS

Cel ce cuprinde toate s-a înălţat pe Cruce, şi se tânguieşte toată zidirea, văzându-L spânzurând gol pe lemn; soarele şi-a ascuns razele, şi stelele şi-au tăinuit lumina, şi pământul cu multă frică s-a clătinat, marea a fugit şi pietrele s-au despicat, şi morminte multe s-au deschis, şi trupuri de sfinţi bărbaţi s-au sculat; iadul jos a suspinat, şi iudeii s-au sfătuit să hulească Învierea lui Hristos. Iar femeile au grăit: Aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos, adormind, va învia a treia zi.

SINAXAR ÎN SFÂNTA ŞI MAREA SÂMBĂTĂ

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfinta şi Marea Sâmbătă, prăznuim îngroparea dumnezeiască şi trupească a Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi pogorârea în iad, prin care neamul nostru fiind chemat din stricăciune, a fost mutat spre viaţa veşnică.

Stihuri:

Ostaşi, degeaba mai păziți mormântul,
Căci pe Cel ce-i viața nu-L ține pământul!

Cu pogorârea Ta nespusă, Hristoase Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a; Irmos:

Negrăită minune! Cel ce a izbăvit în cuptor pe evlavioşii tineri din văpaie, în mormânt este pus mort fără suflare, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Izbăvitorule Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Rănitu-s-a iadul, primind în inima sa pe Cel ce s-a rănit în coastă cu sulița, şi a suspinat topindu-se de focul cel dumnezeiesc, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Izbăvitorule Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Bogat este mormântul, că primind în sine pe Făcătorul ca pe un adormit, s-a arătat dumnezeiască vistierie de viață, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Izbăvitorule Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

După obiceiul pentru cei morți, a primit punerea în mormânt Viața tuturor, şi a arătat mormântul izvor al învierii, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Izbăvitorule Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Una era Dumnezeirea lui Hristos în iad şi în mormânt şi în Eden nedespărțită, împreună cu Tatăl şi cu Duhul, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Izbăvitorule Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a; Irmos:

Spăimântează-te înfricoşându-te cerule, şi să se clatine temeliile pământului. Că iată este socotit între cei morți, Cel ce locuieşte întru înălțime, şi în mormânt mic, ca un străin, este primit. Pe Care tineri binecuvântați-L, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

S tricatu-s-a Templul cel preacurat, dar împreună a ridicat cortul cel căzut, că al doilea Adam, Cel ce locuieşte întru înălţime, S-a pogorât la Adam cel dintâi, până la cămările iadului. Pe Care tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Î ncetat-a îndrăzneala ucenicilor, iar Iosif cel din Arimateea s-a arătat inimos, că văzând mort şi gol pe Dumnezeu cel peste toate, L-a cerut şi L-a îngropat strigând: Tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

O, minune nouă O, bunătate O, nespusă răbdare! Că de bunăvoie se pecetluieşte sub pământ, Cel ce locuieşte întru înălţime, şi este hulit Dumnezeu ca un înşelător. Pe Care tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L, întru toţi vecii.

Nu se cântă: Ceea ce eşti mai cinstită...ci îndată:

Cântarea a 9-a; Irmos:

N u te tângui pentru Mine Maică, văzându-Mă în groapă pe Mine, Fiul tău, pe Care M-ai zămislit în pântece fără de sămânţă; că Mă voi scula şi Mă voi preaslăvi şi voi înălţa întru slavă ca un Dumnezeu, pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste pe tine neîncetat te măresc.

Î ntru străină naşterea Ta scăpând de dureri, mai presus de fire m-am fericit, Fiul meu cel fără de început; iar acum, Dumnezeul meu, văzându-Te mort fără suflare, mă sfâşii cumplit cu sabia întristării. Dar Te scoală, ca să fiu mărită.

M ă acoperă pământul voind Eu, dar se înfricoşează portarii iadului văzându-Mă, Maică, îmbrăcat cu haina sângerată a izbândirii; că ucigând, ca un Dumnezeu, pe vrăjmaşi cu Crucea, iarăşi voi învia şi te voi mări.

S ă se bucure făptura, să se veselească toţi pământenii, că vrăjmaşul, iadul, a fost prădat; femeile cu miruri să iasă în

întâmpinare, că izbăvesc pe Adam şi pe Eva cu tot neamul, şi a treia zi voi învia.

Ectenia mică

LUMINÂNDA de obşte:

Sfânt este Domnul, Dumnezeul nostru... (de 3 ori)

LA LAUDE

4 stihiri, glasul al 2-lea, însuşi glasul:

A stăzi cuprinde mormântul pe Cel ce cuprinde făptura cu palma; acoperă piatra pe Cel ce acoperă cerurile cu bunătatea; doarme viaţa, şi iadul se cutremură, şi Adam din legături se dezleagă. Slavă rânduielii Tale, prin care săvârşind toate, ne-ai dăruit nouă odihnă veşnică, prin Sfântă Învierea Ta cea din morţi.

C e este această privelişte ce se vede? Ce este această încetare? Împăratul veacurilor săvârşind rânduiala cea prin patimă, petrece sâmbăta în mormânt, dându-ne nouă odihnă. Acestuia să zicem: Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că Tu împărăţeşti în veci, Cel ce ai nemăsurată mare milă.

V eniţi să vedem viaţa noastră zăcând în mormânt, ca să învieze pe cei ce zac în morminte. Veniţi astăzi ca, văzând adormit pe Cel din Iuda, să-I grăim ca proorocul, zicând: Culcându-Te ai adormit ca un leu, cine Te va deştepta pe Tine, Împărate ? Dar Te scoală cu puterea Ta Însuţi, Cel ce Te-ai dat pentru noi de bunăvoie, Doamne, slavă Ţie.

Glasul al 6-lea:

C erut-a Iosif trupul lui Iisus, şi L-a pus pe el în mormânt nou al său; că era să iasă El din groapă, ca dintr-o cămară. Cel ce ai sfărâmat puterea morţii şi ai deschis oamenilor uşile raiului, slavă Ţie.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Z iua de astăzi, mai înainte a închipuit-o cu taină marele Moise zicând: Şi a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea, că

aceasta este Sâmbăta cea binecuvântată; aceasta este ziua odihnei, în care S-a odihnit de toate lucrările Sale, Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu, prin rânduiala morţii după trup odihnindu-Se. Şi la ceea ce era iarăşi întorcându-Se prin înviere, ne-a dăruit nouă viaţa veşnică, ca un bun şi iubitor de oameni.

Şi acum..., din Octoih, glasul al 2-lea: Preabinecuvântată eşti Născătoare de Dumnezeu...

DOXOLOGIA MARE

În timp ce se cântă Doxologia, preotul se îmbracă în toate veşmintele; iar când sunt mai mulţi preoţi şi diaconi, se îmbracă în toate veşmintele numai preotul întâistătător, adică protosul, şi diaconii; ceilalţi având numai epitrahile şi feloane.

Ieşind şi aşezându-se în jurul Sfântului Epitaf, aşteaptă sfârşitul Doxologiei. La primul Sfinte Dumnezeule..., preotul cădeşte Sfintul Epitaf, în chipul crucii: iar la al treilea Sfinte Dumnezeule..., ridicând preoţii sau epitropii bisericii Sfântul Epitaf, încep ocolirea bisericii, cu prapori şi lumânări şi trăgând toate clopotele.

În timpul ocolirii se cântă: Sfinte Dumnezeule..., şi Mergi la cer...,

Când preoţii ajung în dreptul sânului de miazăzi al bisericii se opresc şi împreună cu ei toţi credincioşii, iar unul dintre preoţi cădind zice ectenia:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Cântăreţii şi credincioşii: Doamne miluieşte. (de 3 ori)

Încă ne rugăm pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N) Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, pentru (Înalt) Prea Sfinţitul (Arhi-) Episcopul (şi Mitropolitul) nostru (N), pentru sănătatea şi mântuirea lui.

Încă ne rugăm pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru conducătorii ţării noastre, pentru mai marii oraşelor şi ai satelor şi pentru iubitoarea de Hristos oaste, pentru sănătatea şi mântuirea lor.

Încă ne rugăm pentru buna întocmire a văzduhului, pentru îmbelşugarea roadelor pământului şi pentru vremuri paşnice. Încă ne rugăm şi pentru toţi dreptslăvitorii creştini.

Ecfonis:

Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii şi credincioşii: Amin. Se continuă ocolirea bisericii.

Ajungând cu Sfântul Epitaf în dreptul altarului preotul cădind zice ectenia:

Miluieşte-ne, Dumnezeule...

Cântăreţii şi credincioşii: Doamne miluieşte. (de 3 ori)

Încă ne rugăm pentru fericiţii şi pururea pomeniţii ctitori ai sfântului locaşului acestuia şi pentru cei mai înainte adormiţi părinţi şi fraţi ai noştri, dreptslăvitori creştini, care odihnesc aici şi pretutindenea. Încă ne rugăm şi pentru toţi dreptslăvitorii creştini.

Ecfonis:

Că milostiv şi iubitor de oameni...

Continuă ocolirea bisericii cu Sfântul Epitaf până în dreptul sânului de miazănoapte al bisericii. Aici preotul cădind zice ectenia:

Miluieşte-ne, Dumnezeule...

Încă ne rugăm pentru fraţii noştri: preoţi, ieromonahi, ierodiaconi, diaconi, monahi şi monahii şi pentru toţi cei întru Hristos fraţi ai noştri. Încă ne rugăm şi pentru toţi dreptslăvitorii creştini.

Ecfonis:

Că milostiv şi iubitor de oameni...

Ajungând în fine în faţa intrării în biserică preotul cădind zice ectenia:

Miluieşte-ne, Dumnezeule...

Încă ne rugăm pentru cei ce aduc daruri şi fac bine în sfânta şi întru tot cinstită biserica aceasta, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei ce cântă şi pentru tot poporul ce stă înainte şi aşteaptă de la Tine mare şi bogată milă. Încă ne rugăm şi pentru toţi drept slăvitorii creştini.

Încă ne rugăm ca să se păzească sfânt locaşul acesta, oraşul (satul) acesta, ţara aceasta şi toate oraşele şi satele: de ciumă, de foamete, de cutremur, de potop, de foc, de sabie, de năvălirea altor neamuri şi de războiul cel dintre noi; pentru ca milostiv, blând şi lesne iertător să fie nouă bunul şi iubitorul de oameni Dumnezeul nostru, să îndepărteze şi să împrăştie toată mânia, care se porneşte asupra noastră, şi să ne izbăvească pe noi de mustrarea Lui cea dreaptă, care se porneşte asupra noastră, şi să ne miluiască pe noi.

Ecfonis:

Auzi-ne pe noi, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pământului şi a celor ce sunt pe mare departe, şi Milostive, milostiv fii nouă Stăpâne, faţă de păcatele noastre şi ne miluieşte pe noi. Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii şi credincioşii: Amin.

După aceasta, preotul şi purtătorii Sfântului Epitaf intră în biserică şi,

ajungând în faţa uşilor împărăteşti, preotul sau cel mai mare între preoţi zice: Înţelepciune, drepţi! şi intră în altar prin uşile împărăteşti. Aşază Sfântul Epitaf pe sfânta masă şi strana cântă, o dată, troparul: Iosif cel cu bun chip... (caută-l Sâmbătă, la Utrenie, pag. 345). Apoi, îndată: Troparul proorociei, glasul al 2-lea:

C el ce ţii marginile lumii ai primit a Te cuprinde în mormânt mic, Hristoase, ca să mântuieşti firea omenească de căderea cea din iad; şi făcându-ne nemuritori, să ne înviezi pe noi, ca un Dumnezeu fără de moarte.

Slavă..., Şi acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

S coală-Te, Doamne, ajută nouă şi ne mântuieşte pe noi pentru numele Tău.

Stih: **Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit şi părinţii noştri ne-au spus nouă.**

Din Proorocia lui Iezechiel, citire. (XXXVII, 1-14)

Fost-a peste mine mâna Domnului; şi m'a scos Domnul întru duh şi m'a aşezat în mijlocul câmpului; iar acela era plin de oase omeneşti. Şi m'a purtat de jur-împrejurul lor: şi, iată, erau foarte multe pe faţa câmpului, uscate de tot. Şi mi-a zis: „Fiul omului, oare vor învia oasele acestea?". Iar eu am zis: „Doamne, Doamne, aceste lucruri Tu le ştii!" Şi mi-a zis: „Fiul omului, profeţeşte asupra acestor oseminte!; şi le vei spune: Voi, oase uscate, auziţi cuvântul Domnului: Aşa grăieşte Domnul către oasele acestea: Iată, Eu voi aduce întru voi duh de viaţă şi nervi voi aduce pe voi şi carne voi pune pe voi şi piele voi întinde pe voi şi duhul Meu îl voi pune întru voi şi veţi învia şi veţi cunoaşte că Eu sunt Domnul". Şi am profeţit aşa cum îmi poruncise Domnul. Şi a fost că atunci când am profeţit, iată, cutremur s'a făcut, iar oasele s'au apropiat, fiecare la încheietura lui. Şi m'am uitat; şi, iată, nervi şi carne creşteau pe ele, şi piele se întindea peste ele, dar duh în ele nu era. Iar El mi-a zis: „Profeţeşte-i duhului, profeţeşte, fiul omului, şi spune-i duhului: Aşa grăieşte Domnul: Vino, duhule, din cele patru vânturi, şi suflă asupra acestor morţi, iar ei să învie!" Şi

am profeţit aşa cum îmi poruncise Domnul; şi duhul a intrat într'înşii, iar ei au înviat şi au stat pe picioarele lor, mulţime multă foarte.

Şi a grăit Domnul către mine, zicând: „Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel. Ei zic: Oasele ni s'au uscat, nădejdea ne-a pierit, noi ne-am stins... De aceea, profeţeşte şi zi: Aşa grăieşte Domnul: Iată, Eu voi deschide mormintele voastre şi vă voi scoate afară din mormintele voastre şi vă voi duce pe pământul lui Israel. Şi veţi cunoaşte că Eu sunt Domnul atunci când Eu voi deschide mormintele voastre ca să-l scot din morminte pe poporul Meu. Şi duhul Meu îl voi pune întru voi şi veţi învia; iar Eu vă voi aşeza în ţara voastră şi veţi cunoaşte că Eu sunt Domnul; Eu am grăit, Eu o voi face!" zice Domnul.

APOSTOLUL:

S coală-te, Doamne Dumnezeul meu, înalţă-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până la sfârşit.

Stih: **Lăuda-Te-voi Doamne, din toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.**

Din Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, citire: (I Cor. V, 6-8; Gal. III, 13-14)

Fraţilor lauda voastră nu e bună. Oare nu ştiţi că puţin aluat dospeşte toată frământătura? Curăţiţi-vă deci de aluatul cel vechi, ca să fiţi frământătură nouă, aşa cum şi sunteţi fără aluat; căci Hristos, Paştile nostru, S-a jertfit pentru noi. De aceea să prăznuim nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul răutăţii şi al vicleşugului, ci cu azimele curăţiei şi ale adevărului.

Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, devenind El blestem de dragul nostru; pentru că scris este: Blestemat este tot cel spânzurat pe lemn; aceasta, pentru ca binecuvântarea lui Avraam să ajungă la neamuri întru Hristos Iisus, aşa încât noi prin credinţă să primim făgăduinţa Duhului.

Aliluia, glasul al 6-lea:

Stih: Să se scoale Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii Lui şi să fugă de la faţa Lui cei ce-L urăsc pe Dinsul.

Stih: Precum se stinge fumul, să se stingă; cum se topeşte ceara de la faţa focului, aşa să piară păcătoşii de la faţa lui Dumnezeu, iar drepţii să se bucure.

Evanghelia de la Matei: Iar a doua zi, care vine după Vineri... Sfârşitul: ...pecetluind piatra împreună ....

Apoi ecteniile: Să zicem toţi din tot sufletul... Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă... Şi se face otpustul.

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI DE SÂMBĂTĂ

LA VECERNIA

CE SE SĂVÂRŞEŞTE ÎMPREUNĂ CU SF. LITURGHIE A SFÂNTULUI VASILE CEL MARE

La al nouălea ceas din zi (sau şi mai devreme) se toacă de Vecernie şi se îmbracă preotul în veşminte şi binecuvântând, se citeşte Psalmul 103. La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 8. Şi se cântă 3 ale Învierii din Octoih şi a Stihoavnei una.

Stihirile Învierii, glasul 1:

Rugăciunile noastre cele de seară, primeşte-le, Sfinte Doamne, şi ne dă nouă iertare de păcate; că Tu singur eşti Cel ce ai arătat în lume învierea.

Înconjuraţi, popoare, Sionul şi-l cuprindeţi pe dânsul, şi daţi slavă într-însul Celui ce a înviat din morţi. Că Acela este Dumnezeul nostru, Care ne-a izbăvit pe noi de fărădelegile noastre.

Veniţi, popoare, să cântăm şi să ne închinăm lui Hristos, slăvind învierea Lui cea din morţi. Că Acesta este Dumnezeul nostru, Care a izbăvit lumea de înşelăciunea vrăjmaşului.

Stihira Stihoavnei, glasul 1:

Cu patima Ta Hristoase, din patimi ne-am slobozit, şi cu învierea Ta din stricăciune ne-am izbăvit; Doamne, slavă Ţie.

Alte trei stihiri ale Sâmbetei celei Mari, repetând una, glasul al 8-lea, însuşi glasul:

Astăzi iadul strigă suspinând: Mai bine mi-ar fi fost de n-aş fi primit pe Cel ce S-a născut din Maria, că venind asupra mea, mi-a surpat puterea; porţile cele de aramă le-a sfărâmat. Sufletele pe care le ţineam întru mine mai dinainte, Dumnezeu fiind, le-a înviat. Slavă, Doamne, Crucii Tale şi Învierii Tale. (de două ori)

Astăzi iadul strigă suspinând: Stricatu-s-a puterea mea; primit-am mort ca pe unul din morţi, dar nu pot să-L ţin pe Dânsul nicidecum; ci pierd împreună cu Dânsul şi pe aceştia, peste care eram împărat. Eu am avut morţi din veac, dar Acesta iată că pe toţi îi ridică. Slavă, Doamne, Crucii Tale şi Învierii Tale.

Astăzi iadul strigă suspinând: Zdrobitu-s-a stăpânirea mea, Păstorul s-a răstignit şi pe Adam l-a înviat. De cei peste care eram împărat sunt lipsit, şi pe care i-am înghiţit, puternic fiind, pe toţi i-am vărsat. Deşertat-a mormintele Cel ce a fost răstignit; slăbit-a puterea morţii. Slavă, Doamne, Crucii Tale şi Învierii Tale.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Ziua de azi mai înainte a închipuit-o cu taină marele Moise, zicând: Şi a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea; că aceasta este Sâmbăta cea binecuvântată; aceasta este ziua odihnei, în care S-a odihnit de toate lucrările Sale Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu, prin rânduiala morţii, după trup odihnindu-Se; şi la ceea ce era iarăşi întorcându-Se, prin Înviere, ne-a dăruit nouă viaţă veşnică, ca un singur bun şi iubitor de oameni.

Şi acum.... a Născătoarei, glasul 1:

Pe ceea ce este mărirea a toată lumea, care din oameni a răsărit şi pe Stăpânul a născut, uşa cea cerească, pe Maria Fecioara să o lăudăm, cântarea celor fără de trup şi podoaba credincioşilor. Că aceasta s-a arătat cer şi biserică a Dumnezeirii. Aceasta peretele cel din mijloc al vrajbei l-a stricat, pace a adus şi Împărăţia a deschis-o. Pe aceasta dar având-o ancoră a credinţei, apărător avem pe Domnul Cel ce S-a născut dintr-însa. Îndrăzneasca dar, îndrăzneasca poporul lui Dumnezeu; Că Acesta va birui pe vrăjmaşi, ca un atotputernic.

Vohod cu Evanghelia, Lumină lină... Prochimen nu se zice, ci îndată: Înţelepciune! Şi se citesc

PAREMIILE

De la Facere, citire: (I, 1-13)

Întru-nceput a făcut Dumnezeu cerul şi pământul.

Dar pământul era nedesluşit şi ne-mplinit; şi întuneric era deasupra genunii; şi Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor.

Şi a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!" Şi a fost lumină. Şi a văzut Dumnezeu lumina că e frumoasă; şi a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric. Şi Dumnezeu a numit lumina „ziuă", iar întunericul l-a numit „noapte". Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua întâi.

Şi a zis Dumnezeu: „Să fie o tărie prin mijlocul apelor şi să despartă apele de ape!" Şi a fost aşa: Dumnezeu a făcut tăria şi a despărţit Dumnezeu apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei.Şi Dumnezeu a numit tăria „cer". Şi a văzut Dumnezeu că este bine. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a doua.

Şi a zis Dumnezeu: „Apele de sub cer să se adune într-o singură adunare şi să se arate uscatul!" Şi a fost aşa: apele de sub cer s-au adunat în adunările lor şi s-a arătat uscatul. Şi Dumnezeu a numit uscatul „pământ", iar adunările apelor le-a numit „mări". Şi a văzut Dumnezeu că este bine.

Şi a zis Dumnezeu: „Pământul să odrăslească verdeață: iarbă purtătoare de sămânță, după felul şi asemănarea ei, şi pom roditor care după felu-i să dea rod cu sămânță-n sine pe pământ!" Şi a fost aşa: Pământul a odrăslit verdeață: iarbă purtătoare de sămânță după felul şi asemănarea ei, şi pom roditor care după felu-i să dea rod cu sămânță-n sine pe pământ. Şi a văzut Dumnezeu că este bine. Şi a fost seară şi a fost dimineață: ziua a treia.

De la Ieşire, citire: (XII, 1-11)

Grăit-a Domnul către Moise şi Aaron în țara Egiptului şi le-a zis: „Luna aceasta să fie pentru voi începutul lunilor, să fie întâia între lunile anului. Vorbeşte deci la toată obştea fiilor lui Israel şi spune-le: – În ziua a zecea a acestei luni, fiecare cap de familie să ia câte un miel; un miel pentru fiecare casă. Iar dacă-ntr-o casă vor fi prea puțini pentru un miel întreg, să-l ia împreună cu vecinul cel mai apropiat ca număr de suflete: fiecare să socotească anume câți sunt de trebuință ca să mănânce în întregime un miel. Mielul să vă fie de un an, parte bărbătească şi fără meteahnă; veți lua fie un miel, fie un ied. Să-l țineți până în ziua a paisprezecea a acestei luni, şi atunci toată adunarea obştii fiilor lui Israel să-l înjunghie spre seară. Să ia din sângele lui şi să ungă amândoi stâlpii uşii şi pragul de sus, în casele unde-l vor mânca. În chiar noaptea aceea să mănânce carnea, friptă la foc; s-o mănânce cu azimă şi ierburi amare. Din el să nu mâncați ceva crud sau fiert în apă, ci numai fript la foc, capul cu picioarele şi măruntaiele. Din el să nu lăsați nimic pe-a doua zi, os din el să nu zdrobiți. Ceea ce va rămâne pe-a doua zi, să ardeți în foc. Şi iată cum să fiți când îl mâncați: cu coapsele-ncinse, cu sandalele-n picioare şi cu toiagul în mână; şi să-l mâncați în grabă: e Paştile Domnului.

De la Ieşire, citire: (XIII, 20 - XV, 19)

Şi dac-au purces fiii lui Israel din Sucot, şi-au aşezat tabăra la Etam, la capătul pustiului.

Iar Domnul îi călăuzea mergându-le-nainte şi arătându-le calea: ziua, în stâlp de nor; noaptea, în stâlp de foc. Şi n-a lipsit stâlpul de nor, ziua, nici stâlpul de foc, noaptea, de dinaintea-ntregului popor.

Domnul a grăit către Moise şi i-a zis: „Spune-le fiilor lui Israel să se întoarcă şi să-şi aşeze tabăra în faţa Pi-Hahirotului, între Migdol şi mare, în preajma lui Baal-Ţefon. Acolo, lângă mare, acolo să tăbărâţi. Că Faraon îi va spune poporului său: – Fiii aceştia ai lui Israel s-au rătăcit prin ţară; i-a închis pustiul... Eu însă voi învârtoşa inima lui Faraon, iar el se va pune pe urmele lor. Şi Mă voi preamări Eu în Faraon şi-n toată oastea lui şi vor cunoaşte Egiptenii, toţi vor cunoaşte, că Eu sunt Domnul!" Şi au făcut aşa.

I s-a dat de ştire regelui Egiptului că poporul evreu a fugit. Atunci inima lui Faraon şi a slujitorilor lui s-a schimbat în privinţa poporului; ei au zis: „Ce-am făcut, că i-am lăsat pe fiii lui Israel să se ducă, şi de-acum nu vor mai munci pentru noi?...". Şi-a înhămat deci Faraon carele de război şi şi-a luat poporul cu sine. A luat şase sute de care alese şi toată călărimea Egiptenilor şi căpeteniile lor. Iar Domnul a învârtoşat inima lui Faraon, regele Egiptului, şi pe a slujitorilor lui, şi au alergat pe urmele fiilor lui Israel; dar fiii lui Israel ieşiseră cu mână-naltă. Şi au alergat după ei Egiptenii cu toţi caii şi carele lui Faraon, cu călăreţii şi cu toată oastea lui, şi i-au ajuns când ei îşi aşternuseră tabăra la mare, lângă Pi-Hahirot, în faţa lui Baal-Ţefon. Şi dacă Faraon s-a apropiat, fiii lui Israel şi-au ridicat ochii şi i-au văzut pe Egipteni tăbărâţi înapoia lor; şi foarte s-au înspăimântat fiii lui Israel şi au strigat către Domnul. Şi i-au zis lui Moise: „Oare nu erau morminte-n ţara Egiptului? de ce ne-ai adus să murim aici, în pustie? Ce-ai făcut tu cu noi, că ne-ai scos din Egipt? Oare nu asta-ţi spuneam noi în Egipt, zicându-ţi: – Lasă-ne să robim Egiptenilor?... Că mai bine era să le fim robi Egiptenilor decât să murim în pustia aceasta!" Moise însă a zis către popor: „Nu vă temeţi! Ţineţi-vă bine şi veţi vedea mântuirea pe care Domnul o va face astăzi asupră-vă: pe Egiptenii pe care-i vedeţi astăzi nu-i veţi mai vedea în veacul vecilor. Domnul se va lupta pentru voi; vouă nu vă rămâne decât să fiţi liniştiţi".

Atunci a zis Domnul către Moise: „Ce strigi către Mine? Spune-le fiilor lui Israel să pornească!, iar tu ridică-ţi toiagul, întinde-ţi mâna asupra mării şi despic-o!: să treacă fiii lui Israel prin mijlocul mării ca pe uscat! Iată, Eu voi învârtoşa inima lui Faraon şi pe a tuturor Egiptenilor, ca să se ia după ei; şi-ntru el, în Faraon, ca şi-n toată oastea lui şi-n carele lui şi-n călăreţii lui va fi ca Eu să Mă preamăresc; şi-atunci când Eu Mă voi preamări în Faraon şi-n

carele lui şi-n călăreţii lui, atunci vor cunoaşte Egiptenii, toţi vor cunoaşte, că Eu sunt Domnul!"

Atunci îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberei fiilor lui Israel, s-a mutat şi mergea în urma lor; şi s-a mutat şi stâlpul norului de dinaintea lor şi le-a stat în urmă, intrând astfel şi stând între tabăra Egiptenilor şi tabăra fiilor lui Israel; şi-ntuneric s-a făcut şi negură, şi noaptea s-a scurs fără ca-n timpul nopţii să se poată apropia unii de alţii. Moise şi-a întins mâna asupra mării, iar Domnul a mânat marea toată noaptea cu vânt puternic de la răsărit; şi a făcut din mare uscat, că apele se despicaseră. Iar fiii lui Israel mergeau prin mijlocul mării ca pe uscat: apele le erau perete de-a dreapta şi perete de-a stânga. Dar Egiptenii s-au pus pe urma lor, şi au intrat după ei toţi caii lui Faraon, carele şi călăreţii lui, în mijlocul mării. Dar în straja dimineţii a căutat Domnul din stâlpul cel de foc şi de nor spre tabăra Egiptenilor şi a umplut tabăra Egiptenilor de spaimă. Şi le-a împiedicat roţile carelor, încât cu anevoie-i mai duceau. Atunci au zis Egiptenii: „Să fugim de la faţa lui Israel, că Domnul Se luptă pentru ei cu Egiptenii!" Iar Domnul a zis către Moise: „Întinde-ţi mâna asupra mării: apele să se-ntoarcă asupra Egiptenilor, asupra carelor şi călăreţilor lor". Şi şi-a întins Moise mâna asupra mării: spre ziuă s-a întors apa la locul ei, iar Egiptenii fugeau pe sub apă; şi i-a înecat Domnul pe Egipteni în mijlocul mării. Iar apele s-au tras la loc şi au acoperit carele şi călăreţii şi-ntreaga oaste a lui Faraon, care intrase după ei în mare, şi n-a rămas nici unul. Fiii lui Israel însă au trecut prin mare ca pe uscat, apa fiindu-le perete de-a dreapta şi perete de-a stânga. Aşa l-a mântuit Domnul în ziua aceea pe Israel din mâinile Egiptenilor; şi i-a văzut Israel pe Egipteni morţi pe malurile mării. Văzut-a Israel mâna cea tare pe care Domnul a întins-o-mpotriva Egiptenilor, şi s-a temut poporul de Domnul şi I-a crezut lui Dumnezeu şi lui Moise, servul Său.

Atunci Moise şi fiii lui Israel I-au cântat lui Dumnezeu această cântare; au zis: „Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit;

Şi se cântă pe glasul al 5-lea, repetând după fiecare stih:

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit!

Stih: **P**e cal şi pe călăreţ în mare i-a aruncat! Tăria mea şi slava mea este Domnul, căci El m-a izbăvit. Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi preaslăvi, Dumnezeul părintelui meu şi-L voi preaînălţa!

Stih: **D**omnul este viteaz în luptă; Domnul este numele Lui. Carele lui Faraon şi oştirile lui în mare le-a aruncat.

Stih: **P**e căpeteniile cele de seamă ale lui, Marea Roşie le-a înghiţit,

Stih: **A**dâncul le-a acoperit, în fundul mării ca o piatră s-au coborât.

Stih: **D**reapta Ta, Doamne, şi-a arătat tăria.

Stih: **M**âna Ta cea dreaptă, Doamne, pe vrăjmaşi i-a sfărâmat. Cu mulţimea slavei Tale ai surpat pe cei potrivnici.

Stih: **T**rimis-ai mânia Ta şi i-a mistuit ca pe nişte paie. La suflarea nărilor Tale s-a despărţit apa.

Stih: **S**trânsu-s-au la un loc apele ca un perete şi s-au închegat valurile în inima mării.

Stih: **V**răjmaşul zicea: Alerga-voi după ei şi-i voi ajunge; pradă voi împărţi şi-mi voi sătura sufletul de răzbunare; voi scoate sabia şi mâna mea îi va stârpi.

Stih: **D**ar ai trimis Tu duhul Tău şi marea i-a înghiţit; afundatu-s-au ca plumbul în apele cele mari.

Stih: **D**oamne, cine este asemenea Ţie între dumnezei? Cine este asemenea Ţie preamărit în sfinţenie, minunat întru mărire şi făcător de minuni?

Stih: **Î**ntins-ai dreapta Ta, şi i-a înghiţit pământul!

Stih: **C**u mila Ta ai călăuzit acest popor şi l-ai izbăvit; Tu îl povăţuieşti cu puterea Ta, spre locaşul sfinţeniei Tale.

Stih: **A**uzit-au neamurile şi s-au cutremurat, frică a cuprins pe cei din Filisteia.

Stih: **A**tunci s-au spăimântat căpeteniile Edomului, pe conducătorii Moabului cutremur i-a cuprins şi toţi câţi trăiesc în Canaan şi-au pierdut cumpătul.

Stih: **F**rică şi groază va cădea peste ei, şi de măreţia braţului Tău, ca pietrele vor încremeni.

Stih: Până va trece poporul Tău, Doamne, până va trece poporul Tău acesta, pe care l-ai câştigat Tu.

Stih: Tu îl vei duce şi-l vei sădi în muntele moştenirii Tale, în locul ce Ţi l-ai făcut sălăşluire, Doamne, în locaşul sfânt cel zidit de mâinile Tale, Doamne!

Stih: Împărăţi-va Domnul în veac şi în veacul veacului. Căci caii lui Faraon cu carele şi călăreţii lui au intrat în mare. Întors-a Domnul asupra lor apele mării.

Stih: Iar fiii lui Israel au trecut prin mare, ca pe uscat!

Slavă... Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit!

Şi acum... Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit!

Din Proorocia lui Isaia, citire: (LXI, 10 - LXII, 5)

Şi cu veselie se vor veseli întru Domnul. – Să se bucure sufletul meu întru Domnul, că în haină de mântuire m'a îmbrăcat şi în veşmânt de veselie; ca unui mire mi-a pus mie cunună şi ca pe o mireasă m'a împodobit cu podoabă. Şi ca pământul când îi creşte floarea şi ca o grădină când îi răsare sămânţa, aşa va face Domnul să răsară dreptatea şi bucuria înaintea tuturor neamurilor.

De dragul Sionului nu voi păstra tăcere şi de dragul Ierusalimului nu Mă voi da odihnei, până când dreptatea lui ca o lumină va ieşi şi mântuirea Mea ca o făclie va arde. Şi neamurile vor vedea dreptatea ta şi regii îţi vor vedea mărirea şi toţi cu nume nou te vor chema, pe care Domnul l-a numit. Cunună de mândreţe vei fi tu în mâna Domnului şi diademă 'mpărătească în mâna Dumnezeului tău. Şi nu te vei mai numi „Părăsită" şi pământul tău nu se va mai numi „Pustiu", fiindcă numele tău va fi „Bunăvoirea-Mea" şi pământul tău se va numi „Locuit"; că Domnul a binevoit întru tine, iar pământul tău locuit va fi. Şi'n felul în care un tânăr locuieşte cu o fecioară, aşa vor locui fiii tăi cu tine; şi va fi că precum se veseleşte mirele de mireasă, aşa se va veseli de tine Domnul.

Din Proorocia lui Ieremia, citire: (XXXI, 31-34)

Iată, vin zile – zice Domnul – când voi face un nou legământ cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda; nu după legământul pe care

l-am făcut cu părinţii lor în ziua când i-am luat de mână ca să-i scot din ţara Egiptului; pentru că ei n'au rămas în legământul Meu, de aceea şi Eu i-am părăsit – zice Domnul. Că acesta este legământul Meu pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile – zice Domnul: pune-voi legile Mele în cugetul lor şi'n inima lor le voi scrie şi le voi fi lor Dumnezeu şi ei Îmi vor fi Mie popor. Şi nu va mai învăţa fiecare pe vecinul său şi fiecare pe fratele său, zicând: «Cunoaşte-L pe Domnul!», fiindcă toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic al lor pân' la cel mai mare; că milostiv voi fi cu nedreptăţile lor, iar de păcatele lor nu-Mi voi mai aduce-aminte.

Din Cântarea celor trei tineri citire: (I, 1-65)

Atunci Azaria, stând în mijlocul focului, şi-a deschis gura şi s'a rugat aşa:

„Binecuvântat eşti, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, şi lăudat eşti Tu şi preamărit Îţi este numele în veci; că drept eşti Tu în tot ce ne-ai făcut, adevărate-s toate lucrurile Tale, căile Tale sunt drepte şi judecăţile Tale sunt adevărate.

Drepte sunt hotărârile Tale în toate câte le-ai adus asupra noastră şi asupra Ierusalimului – sfânta cetate a părinţilor noştri; în adevăr şi în dreptate ne-ai adus acestea, din pricina păcatelor noastre.

Că am păcătuit, fărădelege am făcut îndepărtându-ne de Tine; în toate am greşit din greu, poruncile nu Ţi le-am ascultat şi nici că le-am păzit, nici le-am făcut după porunca Ta ca să ne fie bine.

Şi câte ne-ai adus şi ne-ai făcut, în dreaptă judecată sunt. Tu ne-ai dat în mâinile unor vrăjmaşi nelegiuiţi – cei mai cumpliţi dintre necredincioşi – şi ale unui rege nedrept – cel mai rău de pe pământu'ntreg.

Acum nu cutezăm să ne deschidem gura: ruşinea şi ocara au căzut peste robii Tăi şi peste cei care Te cinstesc. O, de dragul numelui Tău nu ne da pe'ntotdeauna, nu-Ţi rupe legământul! Nu-Ţi îndepărta mila de noi, de dragul lui Avraam, prietenul Tău, şi al lui Isaac, robul Tău, şi al lui Israel, sfântul Tău, cărora Tu le-ai făgăduit să le'nmulţeşti urmaşii ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării.

Căci, Stăpâne, ne-am împuţinat mai mult decât toate neamurile şi umiliţi suntem acum în tot pământul pentru păcatele noastre. Că nu mai este'n vremea de acum nici căpetenie şi nici profet şi nici cârmuitor nici ardere-de-tot, nici jertfă, nici prinos şi nici tămâie, nici loc în care să-Ţi aducem pârga şi milă să aflăm.

Dar, peste toate-acestea, primeşte-ne la Tine cu inima zdrobită, cu duhul umilit, ca ardere-de-tot de tauri, de berbeci şi de miei graşi, la număr cu zecile de mii. Aşa să fie astăzi înainte-Ţi jertfa noastră şi fă ca noi să Te urmăm cu totul, că nu sunt daţi ruşinii cei ce se încred în Tine.

Şi-acum, noi Te urmăm cu toată inima şi teamă-avem de Tine şi faţa-Ţi căutăm. Să nu ne ruşinezi, ci fă cu noi după'ndurarea Ta şi după bogăţia milei Tale; şi scoate-ne pe potriva minunilor Tale şi dă-i mărire numelui Tău, Doamne! Să fie daţi ruşinii toţi cei ce le fac rău robilor Tăi; acoperiţi să fie de ruşine, lipsiţi de stăpânire şi putere, tăria lor să se sfărâme! Şi să cunoască ei că Tu eşti Domnul, Tu, singur Dumnezeu, slăvit în tot pământul!"

În acest timp, slujitorii regelui, cei care-i aruncaseră în cuptor, n'au încetat să-l înfierbânte cu catran şi cu smoală şi cu viţă uscată; vâlvătaia se ridica la patruzeci şi nouă de coţi deasupra cuptorului şi, umflându-se peste măsură, i-a ars pe Caldeii ce se aflau în jurul cuptorului.

Dar îngerul Domnului se coborâse în cuptor deodată cu Azaria şi cu prietenii săi şi a îndepărtat văpaia din cuptor; mijlocul cuptorului l-a făcut ca şi cum ar fi fost o adiere răcoroasă, un foşnet de rouă, în aşa fel încât focul nu i-a mai atins şi nu le-a pricinuit nici dureri, nici teamă.

Atunci cei trei, ca dintr'un singur glas, L-au lăudat, L-au preamărit şi L-au binecuvântat pe Dumnezeu în cuptor, zicând:

„Binecuvântat eşti, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, şi lăudat şi preaînălţat întru toţi vecii şi binecuvântat e numele cel sfânt al slavei Tale şi lăudat şi preaînălţat întru toţi vecii! Binecuvântat eşti în locaşul sfintei Tale slave, lăudat şi preamărit în veci! Binecuvântat eşti Tu, Cel ce vezi adâncurile şi şezi pe heruvimi, şi lăudat şi preaînălţat în veci! Binecuvântat eşti pe tronul împărăţiei Tale şi lăudat şi preaînălţat în veci! Binecuvântat eşti în tăria cerului şi lăudat şi preamărit în veci!

Aici se ridică fraţii şi cântă pe glasul al 5-lea:

Pe Domnul lăudaţi-l şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Citeţul rosteşte stihurile din Cântarea celor trei tineri:

Toate lucrurile Domnului, binecuvântaţi pe Domnul,

iar fraţii cântă după fiecare stih:

Pe Domnul lăudaţi-l şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Ceruri, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-l şi-L preaînălţaţi în veci! Îngeri ai Domnului, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi în veci!

Voi, ape cele mai presus de ceruri, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi în veci! Voi, toate puterile, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi în veci!

Voi, soare şi lună, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi în veci! Voi, stelele cerului, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi în veci!

Voi, toată ploaia şi roua, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi în veci! Voi, toate vânturile, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi în veci!

Voi, foc şi căldură, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi în veci! Voi, frig şi văpaie, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi în veci!

Voi, rouă şi chiciură, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi în veci!

Voi, nopţi şi zile, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi în veci! Voi, lumină şi'ntuneric, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi în veci!

Voi, gheaţă şi ger, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi în veci! Voi, brume şi zăpezi, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi în veci!

Voi, fulgere şi nori, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi în veci!

Tu, pământule, binecuvintează pe Domnul, laudă-L şi-L preaînalţă în veci! Voi, munţi şi coline, binecuvântaţi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L

preaînălțați în veci! Voi, toate răsadurile pământului, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L şi-L preaînălțați în veci!

Voi, izvoare, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L şi-L preaînălțați în veci! Voi, mări şi râuri, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L şi-L preaînălțați în veci! Voi, chiți şi toate cele ce se mişcă în ape, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L şi-L preaînălțați în veci!

Voi, toate păsările cerului, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L şi-L preaînălțați în veci! Voi, toate fiarele şi animalele, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L şi-L preaînălțați în veci!

Voi, fiii oamenilor, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L şi-L preaînălțați în veci! Voi, fiii lui Israel, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L şi-L preaînălțați în veci!

Voi, preoți, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L şi-L preaînălțați în veci! Voi, slujitori, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L şi-L preaînălțați în veci!

Voi, duhuri şi suflete ale drepților, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L şi-L preaînălțați în veci! Voi, cei sfinți şi smeriți cu inima, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L şi-L preaînălțați în veci!

Voi, Anania, Azaria şi Misael, binecuvântați pe Domnul,

Voi apostoli, prooroci şi mucenici ai Domnului, binecuvântați pe Domnul.

Slavă...

P e Domnul să-L lăudăm şi să-L preaînălțăm în veci.

Şi acum ...

S ă lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi preaînălțându-L pe Dânsul în veci.

Ectenia mică. Că sfânt eşti Dumnzeul nostru... În loc de: Sfinte Dumnezeule...se cântă: **Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați şi-mbrăcat. Aliluia.**

APOSTOLUL,

T ot pământul să se închine Ție şi să cânte Ție.

Stih: Strigați lui Dumnezeu tot pământul; cântați numele Lui.

Din Epistola către Romani, a Sfântului Apostol Pavel, citire: (VI, 3-11)

Fraților, oare nu știți că toți câți în Hristos ne-am botezat, întru moartea Lui ne-am botezat? Așadar, prin botez ne-am îngropat cu El în moarte, pentru ca, așa cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot astfel și noi să umblăm întru înnoirea vieții; că dacă una cu El ne-am făcut prin asemănarea morții Lui, atunci una vom fi și prin aceea a învierii Lui, cunoscând noi aceasta, anume că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, așa încât trupul păcatului să fie nimicit, pentru ca noi să nu mai fim înrobiți păcatului; căci cel ce a murit este eliberat de păcat. Iar dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și via împreună cu El, știind că Hristos, odată înviat din morți, nu mai moare; asupră-I moartea nu mai are stăpânire. Fiindcă cel ce a murit, păcatului i-a murit o dată pentru totdeauna; iar cel ce trăiește, lui Dumnezeu Îi trăiește. Așa și voi, socotiți-vă că morți îi sunteți păcatului, dar vii lui Dumnezeu întru Hristos Iisus, Domnul nostru.

Nu se cântă: Aliluia, ci îndată se zice stihul, glasul al 7-lea, care se repetă după fiecare stih;

Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că toate neamurile sunt ale Tale.

Stih: Dumnezeu a stat în dumnezeiască adunare și în mijlocul dumnezeilor va judeca.

Stih: Până când veți judeca cu nedreptate și la fețele păcătoșilor veți căuta.

Stih: Judecați drept pe orfan și pe sărac și faceți dreptate celui smerit, celui sărman.

Stih: Mântuiți pe cel sărac și pe cel sărman; din mâna păcătosului, izbăviți-l.

Stih: Dar ei n-au cunoscut, nici n-au priceput, ci în întuneric umblă.

Stih: Strica-se-vor toate rânduielile pământului. Eu am zis: Dumnezei sunteți și toți fii ai Celui Preaînalt; dar voi ca niște oameni muriți și ca unul din căpetenii cădeți.

Evanghelia de la Matei şi dumnezeiasca Liturghie a Marelui Vasile.

În loc de **Heruvic**, se cântă acest Tropar, glasul al 5-lea:

Să tacă tot trupul omenesc şi să stea cu frică şi cu cutremur, şi nimic pământesc întru sine să nu gândească; că Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor merge să se junghie şi să se dea spre mâncare credincioşilor. Şi merg înaintea Lui cetele îngereşti, cu toată căpetenia şi puterea.

Aici se face vohodul mare cu Cinstitele Daruri **heruvimii cei cu ochi mulţi şi serafimii cei cu câte şase aripi, feţele acoperindu-şi şi cântând cântarea: Aliluia, Aliluia, Aliluia.**

Şi în locul Axionului, irmosul: **Nu te tângui pentru Mine Maică, văzându-Mă în groapă pe Mine, Fiul tău, pe Care M-ai zămislit în pântece fără de sămânţă; că Mă voi scula şi Mă voi preaslăvi şi voi înălţa întru slavă ca un Dumnezeu, pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste pe tine neîncetat te măresc.**

După Otpust, se face binecuvântarea pâinii şi a vinului.

STIHIRI DE UMILINȚĂ

Sedelne și Martirice, care se cântă la toate glasurile în Sfântul și Marele Post.

GLASUL ÎNTÂI

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință din Octoih, trei din Triod și trei din Minei.

Stihiri de umilință, glasul 1:

Pentru că mult este noianul greșealelor mele, Mântuitorule, și rău m-am afundat întru păcatele mele, dă-mi și mie mâna ca și lui Petru; mântuiește-mă, Dumnezeule, și mă miluiește.

De vreme ce sunt osândit, Mântuitorule, pentru gândurile și faptele cele rele, dăruiește-mi gând de întoarcere, Dumnezeule, ca să grăiesc: Mântuiește-mă Făcătorule de bine, Bunule, și mă miluiește.

Altă lume pe tine suflete te așteaptă, și Judecătorul va să vădească cele ascunse și rele ale tale; deci să nu rămâi întru aceste de aici, ci apucă înainte, grăind către Judecătorul: Dumnezeule, milostivește-te spre mine și mă mântuiește.

Nu mă lepăda, Mântuitorul meu, pe mine cel cuprins de lenea păcatului; trezește gândul meu spre pocăință, și

lucrător destoinic al viei Tale mă arată, dăruindu-mi plata ceasului celui de al unsprezecelea, şi mare milă.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihuirile pe 10 şi se cântă idiomela zilei, de două ori. Apoi aceste Martirice ale glasului.

Glasul 1:

Pentru rugăciunile tuturor sfinților, Doamne, şi ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă şi ne mântuieşte pe noi, ca un singur îndurat.

Mărturisirea voastră cea din fața mulțimilor, Sfinților, a înspăimântat puterea demonilor, şi pe oameni i-a scos din înşelăciune. Pentru aceasta şi tăindu-vi-se capetele, grăiți: Să fie, Doamne, jertfa sufletelor noastre bine primită înaintea Ta; că, iubindu-Te pe Tine, am disprețuit viața cea vremelnică, Iubitorule de oameni.

O, cât este de bună negustătoria voastră, Sfinților! Că sângele v-ați dat şi cerurile ați moştenit; şi în scurtă vreme fiind încercați, în veci vă bucurați. Cu adevărat, bună este negustătoria voastră, că cele stricăcioase părăsind, ați luat cele nestricăcioase, şi cu îngerii dănțuind, lăudați neîncetat Treimea cea de o ființă.

Însăşi podobia:

Prealăudaților mucenici, pe voi pământul nu v-a acoperit, ci cerul v-a primit. Deschisu-s-au vouă uşile raiului, şi înăuntru fiind, cu pomul vieții vă îndulciți; lui Hristos rugați-vă să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Şi patru din Minei, Slavă...,a morților, a lui Ioan Monahul, glasul 1:

Care desfătare lumească rămâne neîmpreunată cu întristarea? Care slavă stă pe pământ neschimbată? Toate

sunt mai neputincioase decât umbra, toate sunt mai înşelătoare decât visurile; într-o clipeală pe toate acestea moartea le apucă! Ci întru lumina feţei Tale, Hristoase, şi întru îndulcirea frumuseţii tale, pe cei ce i-ai ales odihneşte-i, ca un iubitor de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe ceea ce este slavă a toată lumea, care din oameni a răsărit şi pe Stăpânul L-a născut, uşa cea cerească, pe Maria Fecioara să o lăudăm: cântarea celor fără de trupuri şi podoaba credincioşilor; că aceasta s-a arătat cer şi Templu Dumnezeirii. Aceasta peretele cel din mijloc al vrajbei stricând, pace a adus şi Împărăţia o a deschis. Pe aceasta adică având-o ancoră a credinţei, apărător avem pe Domnul, Cel ce S-a născut dintr-însa. Îndrăzneşte, dar, îndrăzneşte poporul lui Dumnezeu, că Acesta va birui pe vrăjmaşi, ca un Atotputernic.

SÂMBĂTA LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne martirice, glasul 1:

Ca nişte ostaşi buni, cu un singur cuget crezând, netemându-vă, Sfinţilor, de îngrozirile tiranilor, aţi venit de bunăvoie la Hristos, luând cinstita Cruce; şi săvârşindu-vă călătoria, aţi luat biruinţă din cer. Slavă Celui ce v-a întărit pe voi; slavă Celui ce v-a încununat; slavă Celui ce lucrează prin voi tuturor tămăduiri.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Pentru durerile Sfinţilor, care pentru Tine au pătimit, milostiveşte-te, Doamne, şi tămăduieşte toate durerile noastre, Iubitorule de oameni, rugându-ne Ţie.

Stih: Prin sfinții care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale într-înșii.

Pe mucenicii lui Hristos să-i rugăm toți, că aceștia se roagă pentru mântuirea noastră; și toți să ne apropiem către dânșii cu credință. Aceștia izvorăsc harul tămăduirilor; aceștia alungă taberele demonilor, ca niște păzitori ai credinței.

Slavă..., a morților:

Cel ce Te-ai îmbrăcat cu trup pentru noi din fecioară, fără schimbare în vremile cele de apoi, și știi ca un Dumnezeu alunecarea noastră, milostivește-te de iartă pe cei ce s-au mutat din viață; pentru că Ție, Stăpâne, și-au făgăduit sufletele prin credință Unuia Dumnezeului nostru.

Și acum..., a Născătoarei:

Gavriil zicându-ți ție Fecioară bucură-te!, împreună cu glasul S-a întrupat Stăpânul tuturor, întru tine chivotul cel sfânt, precum a zis dreptul David. Arătatu-te-ai mai întinsă decât cerurile, ceea ce ai purtat pe Ziditorul tău. Slavă Celui ce S-a sălășluit întru tine; slavă Celui ce a ieșit din tine; slavă Celui ce ne-a slobozit pe noi prin nașterea ta.

LA LAUDE

Stihiri mucenice, glasul 1:

Veniți, popoare, să cinstim toți pe mucenicii lui Hristos cu laude și cu cântări duhovnicești; pe luminătorii lumii și propovăduitorii credinței, pe izvoarele cele pururea curgătoare, din care izvorăsc credincioșilor tămăduiri. Cu rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, dăruiește lumii Tale pace și sufletelor noastre mare milă.

Acești ostași ai Împăratului celui mare, au stat vitejește împotriva poruncilor tiranilor, n-au băgat de seamă de chinuri și călcând toată înșelăciunea, încununându-se după vrednicie, cer de la Mântuitorul pace și sufletelor noastre mare milă.

Pe voi, prealăudaților mucenici, nici necazul, nici strâmtorarea, nici foamea, nici biciuirile, nici furia fiarelor, nici sabia, nici focul cel amenințător n-au putut să vă despartă de Dumnezeu. Ci mai vârtos pentru dragostea cea către Dânsul nevoindu-vă, ca și cum ați fi fost cu trupurile străine, de fire nu v-ați adus aminte, nebăgând seamă de moarte. Pentru aceasta și după vrednicie, pentru durerile voastre ați luat plată. Împărăției cerurilor moștenitori v-ați făcut; rugați-vă pentru sufletele noastre, rugămu-vă.

Bucurați-vă, mucenicilor, în Domnul că v-ați luptat lupta cea bună; împotriva împăraților ați stat și pe tirani ați biruit; nu v-ați îngrozit de foc și de sabie, și de fiare sălbatice care mâncau trupurile voastre; înălțând lui Hristos cântare împreună cu îngerii, cununi din cer ați luat. Rugați-vă să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă..., a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin:

Cu lucrul arătând, Mântuitorul meu, că Tu ești învierea tuturor, cu cuvântul, Cuvinte, pe Lazăr din morți L-ai înviat; atunci zăvoarele s-au sfărâmat, și porțile iadului s-au cutremurat; atunci moartea oamenilor somn s-a arătat. Dar Tu, Cel ce ai venit să mântuiești zidirea Ta, iar nu să judeci, odihnește pe cei pe care i-ai ales, ca un iubitor de oameni.

Și acum..., a Născătoarei:

Se veselește ceata proorocilor, Fecioară, de nașterea ta, dumnezeiasca adunare a patriarhilor, cinstiții apostoli, soborul arhiereilor și al mucenicilor, cetele cuvioșilor și ale drepților; și pe tine te cunosc pricină rânduielii lor, și te cinstesc ca pe Născătoarea lui Dumnezeu.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul 1:

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Ție ne rugăm, Mântuitorule, fă odihnă celor ce s-au mutat întru împărtășirea ta cea dulce, și-i sălășluiește în curțile drepților, în locașurile sfinților Tăi, în sălașurile cele cerești, cu milostivirea Ta, trecând greșealele lor, și dăruindu-le odihnă.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Nimeni nu este fără păcate, nimeni dintre oameni, fără numai Tu singur Cel nemuritor; pentru aceasta așează pe robii Tăi în lumină, ca un Dumnezeu îndurat, împreună cu cetele îngerilor Tăi, pentru milostivirea Ta, trecându-le fărădelegile, și dăruindu-le iertare.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și semința lor va moșteni pământul.

Făgăduințele Tale, Mântuitorule, sunt mai presus de cele văzute, pe care ochiul nu le-a văzut, și urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-a suit niciodată Stăpâne; ci binevoiește, ca să dobândească împărtășirea acelora, cea făgăduită, cei ce s-au mutat la Tine, dându-le și viață veșnică.

Slavă...

De Crucea Ta bucurându-se robii Tăi, și în Crucea Ta nădăjduindu-se, s-au mutat la Tine, Doamne. Cărora dăruiește-le acum, Mântuitorule, Crucea Ta, răscumpărare păcatelor lor, și sângele cel ce s-a vărsat pentru viața lumii. Pentru milostivirea Ta iertându-le lor greșealele și luminându-i cu lumina feței Tale.

Și acum..., a Născătoarei:

Roagă pe Hristos, Cel ce S-a născut din tine, Maică Fecioară, să dea iertare de greșeale robilor tăi, celor ce te propovăduiesc cu dreaptă credință, Născătoare de Dumnezeu, și cu cuvânt adevărat te slăvesc; și de lumina și strălucirea sfinților învrednicește-i, întru Împărăția Lui.

GLASUL AL DOILEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 şi se cântă patru stihiri de umilinţă din Octoih, trei de la Triod şi trei de la Minei.

Stihiri de umilinţă, glasul al 2-lea:

Greşit-am Ţie, Mântuitorule, ca fiul cel desfrânat; primeşte-mă Părinte, pe mine cel ce mă pocăiesc şi mă miluieşte, Dumnezeule.

Mă rog Ţie, Hristoase Mântuitorule, cu glasul vameşului; milostiveşte-te spre mine, ca şi spre acela, şi mă miluieşte, Dumnezeule.

La răutăţile cele necuvioase ale faptelor mele cugetând, alerg la îndurările Tale, urmând vameşului şi păcătoasei, care a lăcrimat, şi fiului celui desfrânat. Pentru aceasta cad înaintea Ta, Milostive, mai înainte până ce nu mă osândeşti, milostiveşte-Te spre mine, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Fărădelegile mele trece-le cu vederea Doamne, cel ce Te-ai născut din Fecioară, şi curăţeşte inima mea, făcând-o locaş Duhului Tău celui Sfânt; şi să nu mă lepezi pe mine de la faţa Ta, Cel ce ai nemăsurată mare milă.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 şi se cântă idiomela zilei, de două ori. Apoi patru Martirice de aici şi patru de la Minei, glasul al 2-lea:

Purtătorii de lupte, pentru că n-au iubit desfătarea pământească. S-au învrednicit de bunătăţile cereşti şi împreună-locuitori cu îngerii s-au făcut. Doamne, pentru rugăciunile lor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi.

Sfinții mucenici rugându-se pentru noi, şi lăudând pe Hristos, toată înşelăciunea a încetat, şi neamul omenesc, prin credință se mântuieşte.

Cetele mucenicilor au stat împotriva tiranilor, zicând: Noi suntem ostaşii Împăratului Puterilor; măcar de ne veți şi pierde cu focul şi cu chinurile nu vom tăgădui puterea Treimii.

Mare este slava pe care ați câştigat-o. Sfinților, prin credință! Că nu numai când ați pătimit ați biruit pe vrăjmaşul, ci şi după moarte alungați duhurile, pe bolnavi tămăduiți; doctori ai sufletelor şi ai trupurilor, rugați-vă Domnului să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin:

Vai, câtă luptă are sufletul despărțindu-se de trup! Vai, cât lăcrimează atunci şi nu este cine să-l miluiască pe dânsul! Către îngeri ridicându-şi ochii, în zadar se roagă; către oameni mâinile întinzându-şi, nu are cine să-I ajute. Pentru aceasta, iubiții mei frați, cunoscând scurtimea vieții noastre, celor răposați să le cerem odihnă de la Hristos şi sufletelor noastre mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Trecut-a umbra Legii şi darul a venit, ca precum rugul n-a ars fiind aprins, aşa Fecioară, ai născut şi fecioară ai rămas. În locul stâlpului celui de foc, a răsărit Soarele dreptății; în locul lui Moise, Hristos, mântuirea sufletelor noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele glasul al 2-lea:

Cel ce ai luminat pe sfinții Tăi mai mult decât aurul, şi ai preaslăvit ca un bun pe cuvioşii Tăi, de dânşii fiind rugat, Hristoase Dumnezeule, împacă viața noastră, ca un iubitor

de oameni, şi îndreptează rugăciunea ca nişte tămâie, singurul Cel ce întru sfinţi Te odihneşti.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Mucenici ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sângiuirile voastre, şi sfinte sunt locaşurile care au primit trupurile voastre; că în faţa mulţimilor aţi biruit pe vrăjmaşul şi pe Hristos cu îndrăzneală L-aţi propovăduit. Pe Acela rugaţi-L ca pe Singurul cel bun să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Stih: Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru Dânşii.

Apostoli, mucenici, prooroci, ierarhi, cuvioşi şi drepţi, care aţi săvârşit bine lupta. Şi credinţa aţi păzit, îndrăzneală având către Mântuitorul, pe Acela ca pe un bun rugaţi-L pentru noi, să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă..., a morţilor:

Pomenirea celor adormiţi, Doamne, mă aduce spre aducerea aminte a celor ce le avem întru nădejde, şi văzând osândirea mea, aduc către Tine glasul cel din chinuri: Milostive, miluieşte-mă!

Şi acum..., a Născătoarei:

Maică sfântă a Luminii celei neprihănite, cu îngereşti cântări cinstindu-te, te mărim pe tine cu dreaptă credinţă.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihirile martirice, glasul al 2-lea:

Pentru Hristos pătimind până la moarte, o purtătorilor de lupte mucenici, sufletele voastre le aveţi în ceruri în mâna lui Dumnezeu, şi prin toată lumea se păzesc moaştele voastre. Preoţi şi împăraţi se închină, şi toate popoarele veselindu-ne, după obicei, grăim: Somn cinstit este înaintea Domnului moartea cuvioşilor Lui.

C rucea lui Hristos luând sfinții mucenici armă nebiruită, toată tăria diavolului au surpat; şi luând cunună cerească, zid nouă s-au făcut, rugându-se pururea pentru noi.

M ulțimea sfinților Tăi Te roagă, Hristoase, miluieşte-ne pe noi ca un iubitor de oameni.

T oată cetatea şi țara cinstesc moaştele voastre, o purtătorilor de lupte, mucenici; că voi luptându-vă după lege, ați luat cunună cerească. Pentru aceasta sunteți lauda preoților, biruința împăraților şi podoaba bisericilor.

Slavă…, a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin:

D in pământ m-ai zidit, şi iarăşi m-ai osândit să merg în pământ, pentru călcarea poruncii; pus-ai zi de cercetare, în care cele ascunse ale faptei fiecăruia, de față se vor pune înaintea ta. Atunci să te milostiveşti spre mine, Cel ce eşti fără de păcat, să-mi dai iertare greşealelor, şi să nu mă desparți de Împărăția ta.

Şi acum…, a Născătoarei:

B ucură-te Marie, Născătoare de Dumnezeu, locaşul cel nestricat şi mai ales sfânt, precum grăieşte proorocul: Sfânt este locaşul Tău, minunat în dreptate.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile ale lui Teofan, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn…

P uterea morții şi stricăciunea ai stricat-o cu moartea Ta cea de viață aducătoare, Stăpâne, şi tuturor ai izvorât viață veşnică şi oamenilor celor muritori înviere le-ai dăruit. Pentru aceasta, Ție ne rugăm, Mântuitorule, odihneşte pe cei ce s-au mutat la Tine cu credință, şi de slava Ta cea nestricăcioasă învredniceşte-i, Iubitorule de oameni.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales şi ia-i primit Doamne.

Ca să faci pe oameni părtaşi dumnezeieştii Împărății, ai răbdat răstignire, Hristoase, moarte de bunăvoie primind. Pentru aceasta ne rugăm milostivirii Tale, arată părtaşi Împărăției Tale pe cei ce s-au mutat la Tine cu credință, şi-i învredniceşte de slava Ta cea veşnică şi de fericire.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălăşlui şi semința lor va moşteni pământul.

Vrând să mântuieşti zidirea Ta, bucurându-te ai săvârşit taina cea adâncă cu adevărat a rânduielii Tale, ca un prea bun, şi ai răscumpărat toată lumea, prețuind-o cu cinstit sângele Tău. Pentru aceasta ne rugăm Ție: Învredniceşte pe cei ce s-au mutat la Tine cu credință de frumusețea Ta cea preadulce, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Stând cu cutremur înaintea înfricoşătorului şi groaznicului Tău divan, Hristoase, morții cei din veac vor aştepta răspunsul Tău cel drept, Mântuitorule, şi vor lua dreaptă judecată dumnezeiască. Deci atunci să Te milostiveşti Stăpâne, Mântuitorule, spre robii Tăi care s-au mutat la Tine cu credință, şi să-i învredniceşti de desfătarea Ta cea veşnică şi de fericire.

Şi acum..., a Născătoarei:

Tu ai plătit datoria strămoaşei Eva, Preacurată, zămislind pe Dumnezeu, Cel ce a dăruit nestricăciune şi înviere credincioşilor şi încununează cu slavă nemuritoare pe cei ce te laudă pe tine. Pe care nu înceta acum rugându-L, să-i aşeze pe dânşii în lumina strălucirii Sale, dumnezeiască Mireasă.

GLASUL AL TREILEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am…,se pun stihirile pe 10 şi se cântă patru stihiri de umilință din Octoih, trei din Triod şi trei de la Minei.

Laudă de seară aducem Ție Hristoase, cu tămâie şi cu cântări duhovniceşti; miluieşte, Mântuitorule, sufletele noastre.

Mântuieşte-mă, Doamne, Dumnezeul meu, că Tu eşti mântuirea tuturor. Viforul patimilor mă tulbură, şi greutatea fărădelegilor mă cufundă; dă-mi mână de ajutor, şi la lumina umilinței mă ridică, ca un milostiv şi iubitor de oameni.

Adună gândul meu cel risipit, Doamne, şi inima cea înțelenită curățeşte-o; dă-mi pocăință ca lui Petru, ca vameşului suspinare şi ca desfrânatei lacrimi; ca să mă rog Ție cu mare glas; Dumnezeule, mântuieşte-mă ca un milostiv şi iubitor de oameni.

De multe ori săvârşind cântarea, m-am aflat făcând păcat, cu limba spunând cântări, iar cu sufletul gândind cele necuvioase. Ci, îndreptează-le pe amândouă, Hristoase Dumnezeule prin pocăință, şi mă miluieşte.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am…,se pun stihirile pe 10, idiomela zilei, de două ori. Apoi aceste Martirice de aici, glasul al 3-lea:

Mare este puterea mucenicilor Tăi, Hristoase, că în morminte zac şi duhurile alungă; şi au distrus puterea vrăjmaşului, cu credința Treimii nevoindu-se pentru dreapta credință.

Proorocii şi Apostolii lui Hristos şi mucenicii, au învăţat să fie lăudată Treimea cea de o fiinţă, şi au luminat neamurile cele rătăcite, şi părtaşi îngerilor au făcut pe fiii oamenilor.

Mucenicii Tăi, Doamne, cu credinţă întărindu-se, cu nădejdea încredinţându-se şi cu dragostea crucii Tale sufleteşte unindu-se, au stricat tirania vrăjmaşului, şi dobândind cununile, se roagă cu cei fără de trupuri pentru sufletele noastre.

Mare este puterea Crucii Tale, Doamne, că s-a înfipt în loc şi lucrează în lume; şi a arătat din pescari Apostoli, şi din păgâni mucenici, ca să se roage pentru sufletele noastre.

De la Minei patru stihuri.

Slavă..., a morţilor:

Toate sunt deşertăciuni cele omeneşti, câte nu rămân după moarte! Nu rămâne bogăţia, nici călătoreşte împreună slava; că venind moartea, toate acestea pier. Pentru aceasta lui Hristos celui fără de moarte să-i zicem: pe aceştia ce s-au mutat de la noi odihneşte-i, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cum să nu ne mirăm de naşterea ta, cea dumnezeiască-omenească cu totul cinstită? Că ispită de bărbat neluând, ceea ce eşti cu totul fără prihană, ai născut fără tată pe Fiul cu trup, pe Cel născut din Tatăl mai înainte de veci fără mamă; Care nici cum n-a suferit schimbare, sau amestecare sau despărţire; ci a păzit întreaga osebire a amânduror firilor. Pentru aceasta, Maică Fecioară, Stăpână, pe El roagă-L să mântuiască sufletele celor ce cu dreaptă credinţă te mărturisesc pe tine, de Dumnezeu Născătoare.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne martirice, glasul al 3-lea:

Câți sunteți iubitori de mucenici veseliți-vă acum, cântând cu un glas cântarea lui Hristos; că ne-a răsărit nouă în lume ca luminători, pomenirea cea de peste an a luptătorilor Lui, care ne trimite harul minunilor şi luminează mintea şi sufletele noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Vitejia răbdării voastre a biruit meşteşugirile vrăşmaşului, începător al răutății, mucenici prealăudați. Pentru aceasta v-ați învrednicit de fericirea cea veşnică. Ci vă rugați Domnului, să mântuiască turma poporului celui iubitor de Hristos , cei ce sunteți mărturisitori ai adevărului.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Străluciți prin credință, luminători prealuminați, sfinților, cei ce sunteți doctori ai bunei credințe, purtătorilor de lupte prealăudați; că de bătăile tiranilor netemându-vă, hulirile idoleşti le-ați aruncat la pământ, având biruință nebiruită Crucea adevărului.

Slavă..., a morților:

Când, la cuvântul Tău, vom sta înaintea judecății Tale celei nemitarnice, Doamne, să nu ne osândeşti pe noi, cei ce am crezut în Tine, Mântuitorul nostru. Că toți am greşit, dar de la Tine nu ne-am depărtat. Pentru aceasta ne rugăm Ție, să aşezi în locaşurile drepților Tăi, Hristoase, pe cei pe care i-ai luat, ca Cel ce eşti Însuți mult-Milostiv.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te

lăudăm Născătoare de Dumnezeu Fecioară; căci cu trupul cel luat din tine, Fiul tău şi Dumnezeul nostru, prin Cruce luând patimă, ne-a izbăvit pe noi din stricăciune, ca un iubitor de oameni.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihiri Martirice, glasul al 3-lea:

Veniți, popoare, să cinstim toți pomenirea sfinților mucenici, că priveală făcându-se îngerilor şi oamenilor, au luat cununile biruinței de la Hristos, şi se roagă pentru sufletele noastre.

Frica de împărați şi de tirani nu au luat-o în seamă ostaşii lui Hristos, şi cu bună îndrăzneală şi bărbăteşte L-au mărturisit pe El Domn al tuturor, Dumnezeu şi împărat al nostru, şi se roagă pentru sufletele noastre.

Puterile sfinților îngeri s-au mirat de luptele mucenicilor, că fiind îmbrăcați cu trup muritor, n-au luat în seamă chinurile, făcându-se următori p a t i m i i Mântuitorului Hristos, şi se roagă pentru sufletele noastre.

Ca nişte luminători în lume străluciți şi după moarte, sfinților mucenici, lupta cea bună luptându-vă. Pentru aceasta, ca cei ce aveți îndrăzneală, rugați pe Hristos Dumnezeu, să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., a morților:

Oamenilor, pentru ce ne tulburăm în zadar? Calea pe care alergăm este scurtă, fum este viața, abur, țărână şi cenuşă şi curând ne facem netrebnici. Pentru aceasta să ne rugăm lui Hristos celui nemuritor: Odihneşte pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoarea tuturor celor ce se roagă, în tine îndrăznim, cu tine ne lăudăm, în tine este toată

nădejdea noastră. Roagă-te celui ce S-a născut din tine, pentru netrebnicii robii tăi.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 3-lea:

Podobie: Chipul Crucii tale...

Slăvesc cinstita Cruce a Ta, prin care s-a dăruit viața și dulcimea desfătării, celor ce te laudă cu credință și cu dragoste. Unule, mult-Milostive. Pentru aceasta grăim către Tine, Hristoase Dumnezeule: Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit Doamne.

Unule milostive și îndurate, cel ce ai noian de bunătate neajuns cu mintea, Cel ce cunoști firea oamenilor pe care o ai făcut, pe Tine te rugăm, Hristoase Dumnezeule: Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc în Tine.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și semința lor va moșteni pământul.

Adormind în mormânt ca un om, ai înviat pe cei ce dormeau în morminte ca un Dumnezeu, cu puterea Ta cea nebiruită, care aduc Ție cântare fără încetare. Pentru aceasta grăim către Tine Hristoase Dumnezeule: Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locuința tuturor celor ce se veselesc în Tine.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Făclie înțelegătoare te știm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, că ai purtat Lumina Dumnezeirii, Care s-a unit cu grosimea firii omenești. Pentru aceasta roagă pe Fiul tău și Dumnezeu să odihnească pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc.

GLASUL AL PATRULEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 şi se cântă patru stihiri de umilinţă ale Octoihului, trei ale Triodului şi trei de la Minei.

Stihiri, glasul al 4-lea, însăşi podobia:

Aş vrea să şterg, Doamne, zapisul greşealelor mele cu lacrimile, şi să-Ţi plac în cealaltă vreme a vieţii mele prin pocăinţă; dar vrăjmaşul mă amăgeşte şi se luptă cu sufletul meu. Doamne mai înainte de sfârşit, până nu pier, mântuieşte-mă.

Cine înviforându-se şi alergând la limanul acesta, nu se va mântui? Sau cine îmbolnăvindu-se şi năzuind la această casă de tămăduire nu se va vindeca? Ziditorule al tuturor şi tămăduitorule al bolnavilor, Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Spală-mă cu lacrimile mele, Mântuitorule, că m-am întinat cu multe păcate. Pentru aceasta şi cad înaintea Ta; greşit-am, Dumnezeule, miluieşte-mă.

O aie sunt a turmei Tale celei cuvântătoare, şi alerg la Tine, Păstorul cel bun; caută-mă pe mine cel rătăcit, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 şi se cântă idiomela zilei, de două ori. Apoi patru Martirice şi de la Minei patru stihiri Martirice, glasul al 4-lea:

Cel ce Te preaslăveşti întru pomenirile sfinţilor Tăi,

Hristoase Dumnezeule, de dânşii fiind rugat, trimite nouă mare milă.

Cel ce ai primit răbdarea sfinților mucenici, primeşte şi de la noi cântare de laudă, Iubitorule de oameni, dăruindu-ne nouă, cu rugăciunile lor, mare milă.

Având, sfinților, îndrăzneală către Mântuitorul, rugați-vă neîncetat pentru noi, păcătoşii, cerând iertare de greşeale, şi sufletelor noastre mare milă.

Jertfe însufleţite, arderi de tot gânditoare, mucenici ai Domnului, junghieri desăvârşit ale lui Dumnezeu, oi ce cunoaşteți pe Dumnezeu şi sunteți cunoscute de Dumnezeu, al căror staul este necălcat de lupi, rugați-vă ca să fim păstoriți şi noi împreună cu voi la apa odihnei.

Slavă..., a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin:

Unde este străduința lumii? Unde este nălucirea celor vremelnice? Unde este aurul şi argintul? Unde este mulțimea slugilor şi strigarea? Toate sunt țărână, toate cenuşă, toate umbră. Ci veniți să ne rugăm Împăratului celui nemuritor: Doamne, de veşnicile Tale bunătăți învredniceşte pe cei ce s-au mutat de la noi, şi-i odihneşte întru fericirea cea neîmbătrânitoare.

Şi acum..., a Născătoarei:

Proorocul David, care prin Tine este al lui Dumnezeu părinte, cu cântare pentru Tine mai înainte a glăsuit, mărire ție făcându-Ți: De față a stat Împărăteasa de-a dreapta ta. Că pe tine maică mijlocitoare vieții te-a arătat Dumnezeu, Cel ce fără de tată din tine a binevoit a Se face om; ca iarăşi să zidească chipul Său cel stricat de patimi, şi oaia cea rătăcită, din munte răpită, aflând-o, pe umeri ridicând-o la Tatăl a adus-o, şi după voia Sa cu puterile cereşti a împreunat-o; şi a mântuit, Născătoare de Dumnezeu, lumea Hristos, Cel ce are mare şi bogată milă.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne Martirice, glasul al 4-lea:

M ucenicii Tăi, Doamne, în nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au luat de la Tine, Dumnezeul nostru; că având tăria Ta, pe tirani au surpat; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioasele îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

C u sângiurile mucenicilor Tăi, celor din toată lumea, ca şi cu o porfiră şi cu vison, Biserica Ta împodobită fiind, printr-înşii strigă către Tine, Hristoase Dumnezeule: Poporului Tău trimite-i îndurările Tale; pace cetăţii Tale dăruieşte, şi sufletelor noastre mare milă.

Stih: Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru Dânşii.

C u Crucea întrarmându-se mucenicii Tăi, au biruit vicleşugurile vrăjmaşului începător de rele, Hristoase Dumnezeul nostru. Strălucit-au ca nişte luminători, povăţuind pe oameni, şi dăruiesc tămăduiri celor ce se roagă cu credinţă. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte lumea Ta.

Slavă…, a morţilor.

S ufletele pe care le-ai mutat din cele trecătoare la Tine, odihneşte-le, Doamne, ca un milosârd şi Atotputernic, Hristoase Dumnezeul nostru. Iartă-le, Îndurate, cele făcute de dânşii; miluieşte Milostive, lucrul mâinilor Tale! Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu. Unule, Iubitorule de oameni.

Şi acum…, a Născătoarei:

T aina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine

Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat: Dumnezeu întru unire neamestecată întrupându-Se, şi Crucea de bunăvoie pentru noi primind; prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit de moarte sufletele noastre.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihirile Martirice, glasul al 4-lea:

Cine nu se va minuna, sfinților mucenici, văzând lupta cea bună cu care v-ați luptat? Cum fiind cu trup ați biruit pe vrăjmaşul cel fără de trup, mărturisind pe Hristos şi cu Crucea întrarmându-vă? Pentru aceasta după vrednicie v-ați arătat demonilor alungători şi barbarilor împotrivitori. Rugați-vă neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Părtaşi îngerilor v-ați făcut, sfinților mucenici, în fața mulțimilor pe Hristos bărbăteşte propovăduind; că toate cele plăcute din lume, ca şi cum n-ar fi fost, le-ați părăsit; iar credința ați ținut-o ca o ancoră tare. Pentru aceasta alungând înşelăciunea, izvorâți credincioşilor darurile tămăduirilor. Rugați-vă neîncetat pentru sufletele noastre.

Cum nu ne vom minuna de luptele voastre sfinților mucenici, că în trup muritor fiind îmbrăcați, ați biruit pe vrăjmaşii cei fără de trupuri? Pe voi nici amenințările tiranilor nu v-au înfricoşat, nici năvălirile chinurilor nu v-au spăimântat. Cu adevărat după vrednicie v-ați slăvit de la Hristos, Cel ce dă sufletelor noastre mare milă.

Cinstită este moartea sfinților Tăi, Doamne, că prin săbii şi prin foc şi de frig zdrobiți, şi-au vărsat sângele lor, având nădejdea la Tine, ca să-şi ia plata ostenelii; au răbdat şi au luat de la tine, Mântuitorule mare milă.

Slavă..., a morților:

Întru odihna Ta, Doamne, unde toți sfinții Tăi se odihnesc, odihneşte pe robii Tăi, că Însuți eşti iubitor de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei:

Avându-te, Născătoare de Dumnezeu, nădejde şi ocrotitoare, nu ne temem de năvălirile vrăjmaşilor, că tu acoperi sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor, alcătuire a lui Teofan, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce se tem...

Cu adevărat înfricoşătoare este taina morţii, cum sufletul de trup cu anevoie se desparte, din alcătuirea şi din împreuna-creştere, legătura cea prea firească, cu voinţa lui Dumnezeu, se taie. Pentru aceasta ne rugăm Ţie: Pe cei ce s-au mutat, odihneşte-i în corturile sfinţilor Tăi, Dătătorule de viaţă, Iubitorule de oameni.

Stih: Fericiţi sunt cei pe care i-ai ales şi i-ai primit Doamne.

Somn se arată moartea celor ce cred Ţie, Celui ce ai fost pus în mormânt, care toate le stăpâneşti, şi ai stricat biruinţa morţii şi ai surpat puterea ei cea de mulţi ani. Pentru aceasta ne rugăm Ţie: pe cei ce s-au mutat odihneşte-i în corturile sfinţilor Tăi, Dătătorule de viaţă, Iubitorule de oameni.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Tu nouă Te-ai făcut dreptate şi simţire şi răscumpărare sufletelor, că ne-ai adus Tatălui îndreptăţiţi şi răscumpăraţi, luând pedeapsa noastră cu care eram datori. Şi acum te rugăm: pe cei ce s-au mutat, odihneşte-i în bucurie şi în lumină, Făcătorule de bine, Mântuitorul nostru.

Slavă...

Neamul omenesc a fost rechemat din stricăciune la nestricăciunea cea nepieritoare, fiind spălat cu sângele cel vărsat din coasta Ta, Mântuitorule, cu care ne-ai spălat de neascultarea strămoşului. Pentru aceasta Ţie ne rugăm:

odihneşte pe cei ce s-au mutat în corturile cele veşnice, în cetele mucenicilor Tăi.

Şi acum…, a Născătoarei:

Urmând graiul celor ce au grăit de Dumnezeu, pe tine te cunoaştem Născătoare de Dumnezeu, cea cu totul fără prihană; că ai născut pe Dumnezeu întrupat, Care ne-a răscumpărat pe noi cei robiți de păcate. Pe care şi acum roagă-L, Preacurată, să lumineze cu strălucirile Sale pe robii tăi, cei ce s-au mutat de aici.

GLASUL AL CINCILEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am… se pun stihirile pe 10 şi se cântă patru stihuri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului şi trei de la Minei.

Stihirile de umilință, glasul al 5-lea:

Doamne nu încetez păcătuind; nu mă ştiu a fi vrednic de iubirea Ta de oameni; biruieşte împietrirea mea, Cel ce eşti unul bun, şi mă miluieşte.

Doamne, şi de frica Ta mă tem şi a face rău nu încetez. Cine nu se teme la judecată de Judecătorul? Sau cine, voind să se vindece, mânie pe doctor ca mine? Îndelung-Răbdătorule, Doamne, milostiveşte-Te spre neputința mea şi mă miluieşte.

Vai! Cum m-am asemănat eu smochinului celui neroditor, şi mă înfricoşez de blestem şi de tăiere! Dar Tu, Lucrătorule ceresc, Hristoase Dumnezeule, arată roditor sufletul meu cel înțelenit; primeşte-mă ca pe fiul cel desfrânat şi mă miluieşte.

Mulțimile greșealelor mele trece-le, Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, și șterge toate fărădelegile mele, dându-mi gând de întoarcere și Te rog miluiește-mă ca un iubitor de oameni.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei, de două ori; apoi aceste Martirice ale glasului și de la Minei patru stihiri Martirice, glasul al 5-lea:

Toate cele pământești disprețuindu-le, și spre chinuri bărbătești îndrăznind, nu v-ați lipsit de fericitele nădejdi; ci moștenitori Împărăției cerurilor v-ați făcut, prealăudaților mucenici. Având dar îndrăzneală către iubitorul de oameni Dumnezeu, cereți pace lumii și sufletelor noastre mare milă.

Cu pavăza credinței îmbrăcându-se , și cu semnul Crucii pe sine întărindu-se, la chinuri bărbătește pe sine s-au dat, și înșelăciunea și semeția diavolului au surpat sfinții Tăi, Doamne. Pentru rugăciunile lor, ca un Dumnezeu atotputernic, trimite lumii pacea și sufletelor noastre mare milă.

Rugați-vă pentru noi, sfinților mucenici, ca să ne izbăvim de fărădelegile noastre; că vouă s-a dar har, să vă rugați pentru noi.

Din dragostea cea fără de saț a sufletului, nelepădându-vă de Hristos, sfinților mucenici, care multe feluri de cazne și de patimi răbdând, ați surpat semețiile tiranilor, și credința neclintită și nevătămată păzind, la ceruri v-ați mutat. Pentru aceasta și îndrăzneală către Dânsul câștigând, cereți să ne dea nouă mare milă.

Slavă..., a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin.

Adusu-mi-am aminte de proorocul ce zice: Eu sunt pământ și țărână; și iarăși m-am uitat în morminte și am văzut oase

goale şi am zis: oare, cine este împăratul sau ostaşul, bogatul sau săracul, dreptul sau păcătosul? Ci odihneşte, Doamne, cu drepții pe robii Tăi.

Şi acum..., a Născătoarei:

În Marea Roşie chipul miresei celei ce nu ştie de nuntă s-a scris oarecând; acolo Moise despărțitor al apei; iar aici Gavriil slujitor al minunii. Atunci adâncul l-a trecut pedestru neudat Israel, iar acum pe Hristos L-a născut fără sămânță Fecioara. Marea după trecerea lui Israel a rămas neumblată, iar cea fără prihană după naşterea lui Emmanuel, a rămas nestricată. Cel ce eşti şi mai înainte ai fost, şi Te-ai arătat ca un om, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele mucenice, glasul al 5-lea:

Doamne, de paharul patimii Tale mucenicii Tăi dorind, au lăsat desfătarea lumească, şi îngerilor păr taşi s-au făcut. Pentru rugăciunile lor, dăruieşte pace sufletelor noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Minunile sfinților Tăi mucenici, zid nebiruit ne-ai dat nouă Hristoase, Dumnezeule. Pentru rugăciunile lor, risipeşte gândurile păgânilor, şi sceptrurile împărăției le întăreşte, ca Cel singur bun şi de oameni iubitor.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

De prigoane şi de primejdii nebăgând seamă, şi netemându-se de semețiile tiranilor, cu îndrăzneală au propovăduit pe Hristos; şi caznele chinurilor răbdându-le cu tărie, au surpat rătăcirea idolească, puterea diavolească mucenicii biruind cu adevărat.

Slavă..., a morților:

Odihnește, Mântuitorul nostru, cu drepții pe robii Tăi, și-i sălășluiește pe dânșii în curțile Tale, precum este scris; trecând ca un bun greșealele lor cele de voie și cele fără de voie, și toate cele cu știință și cu neștiință, Iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei:

Cel ce din Fecioară ai răsărit lumii, Hristoase Dumnezeule, și printr-însa fiii luminii ne-ai arătat, miluiește-ne pe noi.

LA LAUDE

Patru stihuri mucenice, glasul al 5-lea:

Binecuvântată este oastea Împăratului ceresc, că de au și fost pământeni mucenicii, dar s-au sârguit să ajungă la vrednicia îngerească; trupurile disprețuindu-le, prin patimi s-au învrednicit de cinstea celor fără de trup. Pentru rugăciunile lor, Doamne mântuiește sufletele noastre.

Mucenicii Tăi, Doamne, cetelor îngerești urmând, ca și cum ar fi fost fără de trupuri, au răbdat chinurile, având în minte numai singură nădejdea bucurării de bunurile cele făgăduite. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, dăruiește lumii Tale pace, și sufletelor noastre mare milă.

Sfinții Mucenici pe pământ s-au luptat, gerul au răbdat, focului s-au dat, apa i-a luat; al lor este glasul care zice: Trecut-am prin foc și prin apă, și ne-ai scos pe noi la odihnă. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Fiind în chinuri, sfinții veselindu-se strigau: Schimburi sunt nouă acestea cu Stăpânul; în locul rănilor ce ni se fac pe trupuri, îmbrăcăminte luminată va înflori nouă la înviere; în loc de ocară, cununi; în loc de temnițe, raiul; în locul osândirii cu făcătorii de rele, petrecerea cu îngerii. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuiește sufletele noastre.

Slavă…,a morților:

Tu, Doamne, Cel ce mai zidit şi ai pus peste mine mâna Ta, mi-ai poruncit şi ai zis: Iarăşi vei merge pe pământ. Povățuieşte-mă la calea ta cea dreaptă, iartă-mi greşealele şi te rog mântuieşte-mă, Iubitorule de oameni.

Şi acum…,a Născătoarei:

Pe tine te fericim, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos, Cel ce are mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te cămara…

Cu strălucirea feței Tale, Hristoase, aşează ca un îndurat pe cei ce s-au mutat, sălăşluindu-i în loc cu verdeață, la apele odihnei Tale celei curate şi dumnezeieşti, în doritele sânuri ale strămoşului Avraam, unde se vede lumina Ta curată, şi se varsă izvoarele bunătății, unde saltă învederat veselindu-se cetele drepților pentru bunătatea Ta, cu care împreună aşează pe robii Tăi şi le dăruieşte mare milă.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales şi i-ai primit Doamne.

Îngăduie a cânta Ție cu glas bineîntocmit, slăvind a Ta putere, Îndurate, cei ce s-au mutat din aceste trecătoare la Tine, Stăpânul tuturor şi Iubitorul de oameni; dându-le să se lumineze cu frumusețea podoabei Tale, şi să se bucure de împreunarea cea dulce şi veselă, şi să se desfăteze luminat, unde îngerii dănțuiesc împrejurul scaunului Tău, şi cetele sfinților cu bucurie urmează. Cu care împreună dă robilor Tăi odihnă şi mare milă.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălăşlui şi seminția lor va moşteni pământul.

Unde sunt adunarea proorocilor, cetele Apostolilor şi ale

mucenicilor, şi toţi care din veac s-au îndreptăţit, cu mântuitoarea Ta patimă şi cu sângele, cu care ai răscumpărat pe omul cel robit, acolo odihneşte pe cei ce au adormit în credinţă, ca un iubitor de oameni, iertându-le greşealele; că Tu singur fără de păcat ai vieţuit pe pământ, singur sfânt şi singur liber între cei morţi. Pentru aceasta dă robilor Tăi odihnă şi mare milă.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Pe noi cei robiţi de legea păcatului, ne-ai slobozit stăpână, zămislind în pântece pe Dătătorul de lege şi Împăratul-Hristos, ceea ce eşti singură Maică-Fecioară; prin Care ne îndreptăţim în dar şi prin har. Pe Care acum roagă-L, să aşeze în cartea vieţii sufletele celor ce te laudă pe tine, Maica lui Dumnezeu. Ca prin mijlocirea ta mântuindu-ne, ceea ce eşti cu totul fără prihană, să dobândim izbăvirea cea dorită a Fiului tău, închinându-ne Lui, Celui ce dă lumii mare milă.

GLASUL AL ŞASELEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 şi se cântă patru stihiri de umilinţă ale Octoihului, trei ale Triodului şi trei de la Minei.

Stihiri de umilinţă, glasul al 6-lea:

N-am agonisit pocăinţă şi nici lacrimi; pentru aceasta mă rog Ţie, Mântuitorule, să mă întorci mai înainte de sfârşit, şi să-mi dai umilinţă, ca să mă izbăvesc de chinul cel veşnic.

La înfricoşătoarea ta venire, Hristoase, să nu auzim: Nu vă ştiu pe voi! Că în Tine ne-am pus nădejdea, Mântuitorule, deşi nu facem poruncile Tale, pentru lenea noastră; dar te rugăm, milostiveşte-te spre sufletele noastre.

Vindecă, Mântuitorule, rănile inimii mele, care s-au făcut din multe păcate, Cel ce eşti doctorul sufletelor şi al trupurilor, şi dai celor ce se roagă Ţie pururea iertare de greşeale. Dăruieşte-mi lacrimi de pocăinţă, dându-mi dezlegare datoriilor, Doamne, şi mă miluieşte.

Aflându-mă vrăjmaşul gol de virtuţi, m-a rănit cu săgeata păcatului. Dar Tu, ca un doctor al sufletelor şi al trupurilor, vindecă rănile sufletului meu, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

VINERI SEARA

La Doamne strigat-am ... se pun stihirile pe 10, şi se cântă idiomela zilei, de două ori, apoi patru Martirice şi patru de la Minei.

Stihiri Martirice, glasul al 6-lea:

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s-au lepădat de Tine, nici s-au depărtat de la poruncile Tale; pentru rugăciunile lor, miluieşte-ne pe noi.

Cei ce au mărturisit pentru Tine Hristoase, multe chinuri au răbdat, pentru rugăciunile şi cererile lor, Doamne, păzeşte-ne pe noi pe toţi.

Mucenicii purtători de biruinţă şi cetăţenii cereşti, luptându-se pe pământ, multe chinuri au răbdat, şi în cer cunună desăvârşită au luat, ca să se roage pentru sufletele noastre.

Crucea Ta, Doamne, s-a făcut mucenicilor armă nebiruită; că vedeau moartea ce era înaintea lor, şi văzând dinainte viaţa ce va să fie, se întăreau cu nădejdea ce aveau către Tine. Cu rugăciunile lor, miluieşte-ne pe noi.

Slavă ..., a morţilor:

Început şi fiinţă mi s-a făcut mie porunca Ta cea ziditoare;

că voind să alcătuieşti fire vie din firea cea nevăzută şi din cea văzută, din pământ trupul mi-ai zidit, şi mi-ai dat suflet cu suflarea Ta cea dumnezeiască şi făcătoare de viaţă. Pentru aceasta, Hristoase, pe robii Tăi în latura celor vii şi în corturile drepţilor, odihneşte-i.

Şi acum ..., a Născătoarei:

Cine nu te va ferici pe tine, Preasfântă Fecioară? Sau cine nu va lăuda, Preacurată, naşterea ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul-Născut, Acelaşi din tine cea curată a ieşit, în chip de negrăit întrupându-Se; din fire Dumnezeu fiind şi cu firea om făcându-Se pentru noi. Nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi fără amestecare fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, curată preafericită, să miluiască sufletele noastre.

SÂMBĂTA LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele mucenice, glasul al 6-lea:

Luptă mucenicească răbdând sfinţii, şi daruri pentru biruinţă de la Tine luând, au stricat născocirile celor fără de lege, şi au luat cununile nestricăciunii. Pentru dânşii, Dumnezeule, dăruieşte-ne nouă mare milă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Asupra luptei erau împotriviri vitejeşti, chinuri tirăneşti asupra mucenicilor, şi stau cetele celor fără de trup, ţinând daruri pentru biruinţă. Spăimântat-au înţelepţii pe tirani şi pe împăraţi, surpat-au pe Veliar cu mărturisirea lui Hristos. Cel ce i-ai întărit pe ei, Doamne slavă Ţie.

Stih: Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Pomenirea mucenicilor Tăi, Doamne, s-a arătat astăzi ca raiul din Eden, că întru dânsa se bucură toată făptura. Dă-ne

nouă, Hristoase, pentru rugăciunile lor, pace şi mare milă.

Slavă ..., a morţilor:

Cu adevărat toate sunt deşertăciune, şi viața aceasta este umbră şi vis, că în deşert se tulbură tot pământeanul, precum zice Scriptura. Când dobândim lumea, atunci în groapă ne sălăşluim, unde împreună sunt împărații şi săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe robii Tăi aceştia mutați de la noi, odihneşte-i ca un iubitor de oameni.

Şi acum ..., a Născătoarei:

Nădejdea lumii cea bună, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, cerem singură ocrotirea ta cea temută, milostiveşte-te spre poporul tău cel ce lesne se primejduieşte; roagă pe milostivul Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre de toată amenințarea, ceea ce eşti binecuvântată.

LA LAUDE

Patru stihiri Martirice, glasul al 6-lea:

Doamne, întru pomenirea sfinților Tăi, toată făptura prăznuieşte; cerurile se bucură cu îngerii, şi pământul se veseleşte cu oamenii. Pentru rugăciunile lor miluieşte-ne pe noi.

Doamne, de n-am avea pe sfinții Tăi rugători, şi bunătatea Ta milostivindu-se spre noi, cum am în îndrăzni Mântuitorule, a Te lăuda pe Tine, pe Care Te binecuvintează neîncetat îngerii? Cunoscătorul inimilor, iartă sufletele noastre.

Pomenirea mucenicilor este bucurie celor ce se tem de Domnul; că pătimind pentru Hristos, cununi de la Dânsul au luat, şi acum se roagă cu îndrăznire pentru sufletele noastre.

Pe cei aleşi şi pe cei sfinți minunați i-a făcut Dumnezeul nostru. Bucurați-vă şi vă veseliți toate slugile Lui, că v-a gătit vouă cununi şi împărăția Sa, Rugămu-vă pe voi să nu ne uitați pe noi.

Slavă ..., a morţilor:

Durere s-a făcut lui Adam gustarea din pom în Eden de demult, când şi-a vărsat şarpele veninul; că printr-însul a intrat moartea care a mâncat pe om cu tot neamul lui. Dar venind Stăpânul, a surpat pe balaur şi ne-a dăruit nouă învierea. Deci către Dânsul să grăim: Fie-Ţi milă, Mântuitorule, şi pe cei ce i-ai luat odihneşte-i, ca un iubitor de oameni.

Şi acum ..., a Născătoarei:

Pentru rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, şi ale mucenicilor Tăi, ale Apostolilor şi ale proorocilor, ale ierarhilor, ale cuvioşilor şi drepţilor, şi ale tuturor sfinţilor, pe adormiţii robii Tăi odihneşte-i.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor, alcătuire a lui Teofan, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea punându-şi ...

Cel ce ai milostivire necuprinsă spre noi, mult-Milostive, izvor nedeşertat al dumnezeieştii bunătăţi, sălăşluieşte pe cei ce s-au mutat la Tine Stăpâne, în pământul celor vii, în corturile cele iubite şi dorite, dăruindu-le moştenirea cea pururea stătătoare; că Tu Ţi-ai vărsat sângele Tău, Hristoase, pentru toţi, şi cu preţ de viaţă făcător, lumea ai răscumpărat.

Stih: Fericiţi sunt cei pe care i-ai ales şi i-ai primit Doamne.

Moarte făcătoare de viaţă ai răbdat de bunăvoie, viaţă ai izvorât şi credincioşilor desfătare veşnică le-ai dăruit, în care rânduieşte pe cei ce au dormit în nădejdea învierii, iertând cu bunătatea Ta toate greşealele lor; ca Cel ce singur eşti fără de păcat, singur bun şi de oameni iubitor. Ca de toţi să se laude numele Tău, Hristoase, şi mântuiţi fiind, să slăvim iubirea Ta de oameni.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Pe Tine, Hristoase, ştiindu-Te, că domneşti peste cei vii, şi peste cei morți, stăpâneşti cu putere dumnezeiască stăpânitoare, Te rugăm: Însuți pe credincioşii robii Tăi care au venit la Tine, Unule, Făcătorule de bine odihneşte-i cu aleşii Tăi, Iubitorule de oameni, în locuri de odihnă, întru strălucirile sfinților. Că iubitorul milei eşti, şi mântuieşti ca un Dumnezeu pe cei ce i-ai zidit după chipul Tău, Unule, mult-Milostive.

Slavă ... Şi acum ...., glasul al 6-lea alcătuire a lui Ioan Damaschin:

Sălăşluire cuviincioasă lui Dumnezeu te-ai arătat, Preasfântă, că ai încăput pe Dumnezeu, şi pe Hristos L-ai născut, ceea ce nu ştii de nuntă, în două firi, într-o ființă şi un ipostas. Pe Acesta roagă-L ca pe Cel ce este Unul-Născut şi întâi născut, Care te-a păzit fecioară curată şi după naştere, să odihnească sufletele celor ce au adormit cu dreaptă credință în lumina, strălucirea cea nestricăcioasă şi fericire.

GLASUL AL ŞAPTELEA

DUMINICA SEARA

La Doamne, strigat-am ... se pun stihirile pe 10 şi se cântă patru stihiri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului şi trei de la Minei.

Stihirile de umilință, glasul al 7-lea:

Ca fiul cel desfrânat am venit şi eu, Îndurate, primeşte-mă pe mine cel ce cad înaintea Ta, ca pe unul din argații Tăi, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Ca cel ce a căzut între tâlhari şi a fost rănit, aşa am căzut şi eu prin păcatele mele, şi sufletul meu s-a rănit. La cine voi scăpa eu, vinovatul, decât la Tine, Milostivul, doctorul sufletelor; revarsă peste mine, Dumnezeule, mare milă.

Să nu mă tai Mântuitorule pe mine, păcătosul, ca pe smochinul cel neroditor; ci dăruieşte-mi iertare întru mulţi ani, adăpând sufletul meu cu lacrimile pocăinţei, ca să aduc Ţie rodul milosteniei.

Ca Cel ce eşti Soarele dreptăţii, luminează inimile celor ce Te laudă pe Tine; Doamne, slavă Ţie.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 şi se cântă idiomela zilei de două ori, patru Martirice şi patru de la Minei.

Stihiei Martirice, glasul al 7-lea:

Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule; lauda Apostolilor şi bucuria mucenicilor, a căror propovăduire este Treimea cea de o fiinţă.

Sfinţilor mucenici, care bine v-aţi nevoit, şi v-aţi încununat, rugaţi-vă Domnului, să se miluiască sufletele noastre.

Disprețuind toate cele de pe pământ, sfinţilor mucenici, şi în faţa mulţimilor propovăduind pe Hristos bărbăteşte aţi luat de la El răsplătirile pentru chinuri. Ci ca cei ce aveţi îndrăzneală, rugaţi-L ca pe Dumnezeu cel atotputernic, să mântuiască sufletele noastre, ale celor ce alergăm către voi, rugămu-vă.

Prealăudaţilor mucenici, turmă duhovnicească, arderi de tot gânditoare, jertfă bineprimită, bineplăcută lui Hristos, pe voi nu pământul v-a ascuns, ci Cerul v-a primit; părtaşi îngerilor v-aţi făcut. Cu care împreună rugaţi-vă Mântuitorului şi Dumnezeului nostru, rugămu-vă, să împace lumea şi să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., a morţilor, alcătuire a lui Ioan Damaschin:

Odihneşte, Mântuitorul nostru Dătătorule de viaţă, pe

fraţii noştri, pe care i-ai mutat din cele trecătoare, care grăiesc: Slavă Ţie.

Şi acum..., a Născătoarei:

Maică te-ai cunoscut mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu, şi ai rămas fecioară mai presus de cuvânt şi de gând; şi minunea naşterii tale nu poate limba a o tălmăci; că neînţeleasă fiindu-ţi zămislirea, curată, necuprins este chipul naşterii; că unde voieşte Dumnezeu, se biruieşte rânduiala firii. Pentru aceasta pe tine toţi Maică a lui Dumnezeu ştiindu-te, îndelung ne rugăm ţie: roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelenele mucenice, glasul al 7-lea:

Bucuraţi-vă dreptilor! Să se veselească cele cereşti! Că mucenicii luptându-se pe pământ, au surpat înşelăciunea. Să salte Biserica prăznuind biruinţa, înaintea Dătătorului de răsplată şi a unuia Făcătorului de b i r u i n ţ ă, Hristos-Dumnezeu, Cel ce dă lumii mare milă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Necredinţa tiranilor disprețuind şi nebăgând în seamă durerea chinurilor, nu v-aţi lepădat de credinţa cea în Hristos sfinţilor. Pentru aceasta rugaţi pe iubitorul de oameni Dumnezeu, să se mântuiască sufletele noastre.

Stih: Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Sfinţilor, rugaţi-vă să ni se dea nouă iertare de greşealele noastre, şi să ne izbăvim de relele ce vor să fie, şi de moartea cea amară, rugămu-vă.

Slavă..., a morţilor:

În latura celor vii, Doamne, şi în locaşurile dreptilor Tăi,

odihneşte pe robii Tăi a căror pomenire săvârşim, Iubitorule de oameni; şi orice au greşit fiind în viaţă, iartă-le, ca un Dumnezeu milostiv şi lesne iertător, Cel ce dai lumii mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca ceea ce eşti visteria învierii noastre, scoate din groapa şi din adâncul greşelilor pe cei ce nădăjduiesc spre tine, prealăudată; că tu ai mântuit pe cei vinovaţi de păcat, născând mântuirea noastră; ceea ce mai înainte de naştere ai fost fecioară, în naştere fecioară şi după naştere iarăşi ai rămas fecioară.

LA LAUDE

Patru stihiri Martirice, glasul al 7-lea:

Pomenirea sfinţilor Tăi mucenici prăznuind, pe Tine, Hristoase, Te lăudăm cântând: Doamne, slavă Ţie.

În mijlocul mulţimilor celor fără de lege bucurându-se mucenicii, au grăit către Hristos: Doamne, slavă Ţie.

Luminători s-au arătat lumii prealăudaţii mucenici, grăind către Hristos: Doamne slavă Ţie.

Una gândind şi spre un lucru privind mucenicii răbdători de chinuri, o cale a vieţii au aflat: moartea cea pentru Hristos; râvnind unul altuia sfârşitul. O, ce minune! Întrecându-se a răpi chinurile ca pe nişte avuţii, unul către altul grăia: De nu vom şi muri acum, tot avem să murim şi să slujim cele ce sunt naşterii datoare. Să facem întâmplarea cea rea mare cinste. Să socotim al nostru ceea ce este de obşte, cumpărând viaţa cu moartea. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., a morţilor:

Sufletele pe care le-ai luat, Mântuitorule al lumii, odihneşte-le în corturile drepţilor şi ale aleşilor Tăi, Doamne.

Şi acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, strigăm ţie împreună cu îngerul, a lui Dumnezeu mireasă, numindu-te cămară şi uşă, scaun de foc, munte netăiat şi rug nears!

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 7-lea:

O morât Te-ai văzut pe Cruce, cel ce singur eşti nemuritor, şi ai fost pus în mormânt ca un mort, izbăvind pe oameni de pierzare, din stricăciune şi de moarte. Ci ca Cel ce eşti noianul milostivirii cel nedeşertat, şi izvorul bunătății, sufletele robilor Tăi, celor ce s-au mutat de la noi, odihneşte-le.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Cu podoaba Ta cea netrecătoare, cu dulceața frumuseții Tale, şi cu razele luminii Tale celei dumnezeieşti, învredniceşte să se lumineze, Bunule, cei ce s-au mutat la Tine, în revărsarea de lumină cea fără de materie, a arătării Tale celei luminoase; ca să dănțuiască împreună cu îngerii împrejurul Tău, Stăpâne şi Împărate al slavei şi Doamne.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălăşlui şi seminția lor va moşteni pământul.

Ca Cel ce ai cuvenita mărime de daruri necheltuită, şi eşti ca o visterie neîmputinată a bogatei bunătăți, sălăşluieşte ca un Dumnezeu pe cei ce s-au mutat la Tine, în partea aleşilor Tăi, în locul de odihnă, în casa slavei Tale, în desfătarea raiului, în cămara fecioarelor, ca un milostiv.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Tu ai născut plinirea legii, pe Izbăvitorul Care S-a făcut trup; că nu s-a făcut îndreptare prin lege celor mai dinainte; iar răstignindu-se Hristos pentru noi, i-a îndreptat. Deci ceea ce ai îndrăznire ca o maică, roagă pe Fiul tău cel milostiv, să odihnească sufletele celor ce s-au mutat cu dreaptă credință, ceea ce eşti întru tot lăudată.

GLASUL AL OPTULEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 şi se cântă patru stihiri de umilinţă ale Octoihului, trei ale Triodului şi trei de la Minei.

Stihiri de umilinţă, glasul al 8- lea:

Pe Tine, Împăratul şi Stăpânul, îngerii Te laudă neîncetat; iar eu cad înaintea Ta grăind ca vameşul: Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine şi mă mântuieşte.

Nemuritor fiind, suflete al meu, nu te acoperi cu valurile lumeşti; trezeşte-te grăind către Făcătorul tău de bine: Dumnezeule, milostiveşte-te spre mine şi mă mântuieşte.

Dă-mi lacrimi, Dumnezeule, ca oarecând femeii celei păcătoase şi mă învredniceşte a uda picioarele Tale, care m-au izbăvit din calea rătăcirii; şi să-Ţi aduc Ţie mir cu bună mireasmă; viaţă curată prin pocăinţă agonisită; ca să aud şi eu doritul Tău glas: Credinţa ta te-a mântuit, mergi în pace!

Când îmi aduc aminte de mulţimea relelor ce am făcut, şi cuget la cercetarea cea înfricoşătoare, cuprins fiind de cutremur, alerg la Tine, Iubitorule de oameni Dumnezeu. Pentru aceasta mă rog Ţie, nu mă trece cu vederea, Cel ce singur eşti fără de păcat; ci dăruieşte umilinţă smeritului meu suflet, mai înainte de sfârşit, şi mă mântuieşte.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 şi se cântă idiomela zilei de două ori. Apoi aceste Martirice ale glasului şi patru de la Minei.

Stihirile Martirice, glasul al 8-lea:

Mucenici ai Domnului, tot locul sfinţiţi şi toată boala tămăduiţi; ci şi acum rugaţi-vă să se izbăvească din cursele vrăjmaşului sufletele noastre, rugămu-vă.

Mucenicii Domnului, rugaţi pe Dumnezeul nostru şi vă rugăm cereţi sufletelor noastre mulţime de îndurări şi curăţire de multe greşeale.

Mucenicii Tăi, Doamne, uitând cele din viaţă şi neluând seama la chinuri pentru viaţa ce va să fie, aceleia moştenitori s-au arătat; pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură. Pentru rugăciunile lor, dăruieşte poporului Tău mare milă.

De este vreo virtute, de este vreo laudă, se cuvine sfinţilor; că săbiilor şi-au plecat grumajii pentru Tine, Cel ce ai plecat cerurile şi Te-ai pogorât. Vărsatu-şi-au sângele pentru Tine, Cel ce Te-ai deşertat pe Tine însuţi, şi chip de rob ai luat; smeritu-s-au până la moarte, urmând sărăciei Tale. Cu ale căror rugăciuni, după mulţimea îndurărilor Tale, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., a morţilor, glasul al 8-lea:

Plâng şi mă tânguiesc când gândesc la moarte, şi văd în morminte frumuseţea noastră cea zidită după chipul lui Dumnezeu zăcând: grozavă, fără mărire şi chip. O, minune! Ce taină este aceasta, ce s-a făcut cu noi? Cum ne-am dat stricăciunii? Cum ne-am înjugat cu moartea? Cu adevărat, precum este scris după porunca lui Dumnezeu, Care dă adormiţilor odihnă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Împăratul cerurilor, pentru iubirea de oameni, pe pământ s-a arătat şi cu oamenii a petrecut. Că din fecioară curată trup luând, şi dintr-însa ieşind cu luarea, un Fiu este îndoit în fire, dar nu în feţe. De aceea pe Acesta Dumnezeu şi om desăvârşit cu adevărat propovăduindu-L, mărturisim Dumnezeu al nostru pe Hristos, pe Care roagă-L Maică, ceea ce nu ştii de mire, să se miluiască sufletele noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele mucenice, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Luminători înţelegători v-aţi arătat, sfinţilor mucenici, că negura înşelăciunii aţi împrăştiat-o prin credinţă şi făcliile voastre cele sufleteşti le-aţi aprins, şi cu mirele în slavă aţi intrat în cămara cerească; şi acum rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Luminători ai lumii pururea-luminoşi, prin credinţă de mucenici v-aţi arătat, punându-vă toată nădejdea în Domnul, şi cu untdelemnul cel înţelegător al Duhului v-aţi luminat, sfinţilor, candelele voastre cele sufleteşti. Pentru aceasta v-aţi arătat Bisericii pahare duhovniceşti, vărsând sângele ca nişte izvoare de apă. Prealăudaţilor mucenici, rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeale, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Stih: Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Omorând prin înfrânare chipurile şi mişcările patimilor, cele ca focul arzătoare, mucenicii lui Hristos au luat har a goni

bolile celor bolnavi, şi a face minuni în viață şi după moarte. Cu adevărat minune neînțeleasă, că oase goale izvorăsc tămăduiri! Slavă lui Dumnezeu, Cel unul înțelept şi ziditor.

Slavă..., a morților:

Cel ce prin adâncul înțelepciunii, cu iubirea de oameni toate le chiverniseşti, şi ceea ce este de folos tuturor le dăruieşti; Unule Ziditorule fă odihnă, Doamne sufletelor adormiților robilor Tăi, că spre Tine nădejdea şi-au pus, spre Făcătorul şi Ziditorul şi Dumnezeul nostru.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine zid şi liman te avem, şi rugătoare bine-primită către Dumnezeu; pe Care L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu nenuntită, ceea ce eşti credincioşilor mântuire.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihirile Martirice, glasul al 8-lea, însăşi podobia:

Ce vă vom numi pe voi, sfinților? Heruvimi, că întru voi S-a odihnit Hristos? Serafimi, că neîncetat L-ați slăvit pe El? Îngeri, că de trup v-ați lepădat? Puteri, că lucrați cu minunile? Multe sunt numirile voastre, dar mai multe-s darurile. Rugați-vă, să se mântuiască sufletele noastre.

Mult v-ați luptat, sfinților, răbdând bărbăteşte chinuri de la cei fără de lege, pe Hristos mărturisind înaintea împăraților, şi iarăşi mutându-vă din viață, puteri săvârşiți în lume, tămăduind pe cei bolnavi de patimile lor, sfinților. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Mucenicii lui Hristos cei nebiruiți, biruind înşelăciunea cu puterea Crucii, ați luat harul vieții veşnice. De amenințările tiranilor nu v-ați temut, cu chinurile fiind răniți v-ați veselit; şi acum sângiuirile voastre s-au făcut vindecări sufletelor noastre. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

În platoşa credinței bine-îmbrăcându-vă, şi cu chipul

Crucii întrarmându-vă, ostaşi puternici v-aţi arătat; tiranilor bărbăteşte v-aţi împotrivit şi înşelăciunea diavolului aţi surpat; şi făcându-vă biruitori, de cununi v-aţi învrednicit. Rugaţi-vă pentru noi, ca să ne mântuim.

Slavă..., a morţilor:

Moartea Ta, Doamne, s-a făcut pricină nemuririi, că de n-ai fi fost pus în mormânt, raiul nu s-ar fi deschis. Pentru aceasta, odihneşte pe cei ce s-au mutat de la noi, ca un milostiv.

Şi acum..., a Născătoarei:

Acoperământul tău, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, este doctorie duhovnicească, că la el alergând, ne izbăvim de bolile cele sufleteşti.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor, alcătuire a lui Teofan, glasul al 8-lea:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Împărăteşte mi-ai scris slobozire cu vopsele roşii, degetele Tale sângerându-Ţi Stăpâne, şi roşindu-le cu sângele Tău. Şi acum cu credinţă te rugăm: cu cei întâi-născuţi ai Tăi numără-i împreună, şi bucuria dreptilor Tăi a dobândi învredniceşte-i, pe cei ce s-au mutat la Tine, Cel milostiv.

Stih: Fericiţi sunt cei pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Sfinţitor ai fost ca un om, junghiat ai fost ca un miel, jertfă Te-ai adus Tatălui, răscumpărând pe om din stricăciune. Deci ca un iubitor de oameni, rânduieşte pe cei ce s-au mutat în latura celor vii, unde se varsă râurile desfătării, unde ţâşnesc izvoarele veşniciei.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Cu adâncul înţelepciunii tale celei negrăite, hotar pui vieţii şi vezi dinainte cele ce au să fie, şi la altă viaţă muţi pe robii Tăi. Deci pe cei pe care i-ai luat, rânduieşte-i la apele odihnei,

în strălucirea sfinților, Doamne, unde este glasul bucuriei și al laudei.

Slavă...,a morților:

Cuvânt nevăzut fiind, de o ființă și de un scaun cu Tatăl și cu Duhul, Te-ai arătat cu trupul pentru mine omul. Deci ca un milostiv și iubitor de oameni, luminează cu frumusețile cuviinței și ale podoabei Tale, pe cei ce s-au mutat din viață, Cel ce ești începător al vieții.

Și acum...,a Născătoarei:

Ca a ceea ce ai zămislit pe Cuvântul cel fără de început al lui Dumnezeu-Tatăl, cu îndrăznirea ta cea de Maică, îndelung roagă-L să rânduiască pe robii tăi, unde este dănțuirea neîncetată, a celor ce se veselesc și te laudă pe tine, unde sunt strălucirile cele veșnice, și dulcele glas al celor ce prăznuiesc, de Dumnezeu Născătoare.

JOI LA CANONUL CEL MARE

VIAȚA CUVIOASEI MAICII NOASTRE MARIA EGIPTEANCA

În una din mănăstirile Palestinei s-a aflat un ieromonah bătrân cu numele de Zosima, care era atât de îmbunătățit cu viața, că mulți monahi din mănăstirile din preajmă veneau la el spre a căpăta cuvânt de aleasă învățătură.

Şi a petrecut el cincizeci şi trei de ani în aceea mănăstire, păzind cu asprime şi cu duh puternic toată pravila monahicească şi aducând lui Dumnezeu laude, fără oprire.

Dar într-o zi, cercetat fiind de diavol, el a avut un gând de deşartă slăvire, zicându-şi: „Oare se află în această pustie vreun om sau monah care să mă întreacă?"

Atunci, i s-a arătat îngerul – şi i-a zis:

- „O, Zosima, mare a fost nevoința ta până acum, dară nimeni nu se află între oameni care s-ar putea arăta pe sine ca desăvârşit. Drept aceea, ca să afli câte căi sunt spre mântuire, ieşi din pământul tău, precum odinioară Avraam, şi mergi în una din mănăstirile ce se află lângă râul Iordanului".

De îndată, Zosima urmând îndemnul a ieşit din acea mănăstire şi a purces spre locul arătat lui de înger. Ajungând la mănăstirea de lângă râu, a fost primit de egumen, dându-i găzduire.

Acolo, Zosima a văzut pe monahi strălucind în faptele cele bune şi cu duhul arzând de dragostea Domnului. Cântarea lor era neîncetată, privegherea era toată noaptea. Cuvinte deşarte nu erau între dânşii, iar gâlcevile omeneşti nici nu ştiau de ele. Se socoteau

morți cu trupul, hrana lor fiind Cuvântul Domnului.

Şi acolo era obiceiul, ca monahii, în vremea sfântului şi marelui post, să iasă şi să se ducă, fiecare, singur, în pustia fără capăt din preajma mănăstirii – şi acolo, în rugăciune şi în postire, să aducă aleasă laudă lui Dumnezeu.

Aşa că, Zosima ieşind din mănăstire, a trecut Iordanul – şi a intrat în pustie, luând cu el puțină hrană şi haina de pe el.

Şi mergând douăsprezece zile, s-a oprit într-un loc aşa de pustiu, că parcă niciodată nu călcase picior de om pe acolo. A stătut – şi şi-a făcut rugăciunile cele cuvenite, cântând şi închinându-se.

Cum stătea el aşa, a văzut de-a dreapta o umbră, care semăna a trup omenesc. Părându-i-se că-i o nălucire diavolească, s-a spăimântat şi s-a închinat.

Lepădând frica, s-a întors cu fața într-acolo – şi a văzut pe cineva cu trup gol, alergând încolo. Şi avea pielea arsă de soare, iar părul îi era alb, tot, ca lâna.

Zosima a alergat spre arătarea aceea, înfundându-se în pustie şi mai adânc.

După ce s-a apropiat, încât să-i poată fi auzit glasul, Zosima a strigat:

- „De ce fugi de mine – şi cine eşti tu?"

Arătarea a dat glas, zicând:

- „Avva Zosima, iartă-mă că nu mă pot arăta ție, căci sunt femeie goală, - ci dacă vrei să-mi dai mie, păcătoasei, rugăciunea şi binecuvântarea ta, aruncă-mi ceva din hainele tale, ca să-mi acopăr goliciunea ...".

Atunci, frică mare a cuprins pe Zosima, căci de unde femeia aceea îi cunoştea numele nevăzându-l niciodată? Şi-a dezbrăcat atunci haina ce-avea pe deasupra şi i-a aruncat-o, întorcându-şi fața în altă parte. Femeia a luat haina şi s-a acoperit. Apoi a zis lui Zosima:

- „De ce te-ai ostenit a veni să vezi o femeie păcătoasă, de la care nimic nu ai a învăța?"

Iar Zosima, i-a zis, căzând în genunchi:

- „Binecuvintează-mă ...!" – dar femeia a îngenuncheat şi ea, zicând: „Binecuvântat este Dumnezeu, Cel ce voieşte mântuirea sufletelor omeneşti ...".

Şezând apoi întru vorbire duhovnicească, femeia a întrebat pe Zosima:

- „Spune-mi, părinte, cum vieţuiesc acum creştinii, cum cârmuiesc împăraţii şi cum stau bisericile?"

Zosima a răspuns:

- „Prin rugăciunile voastre sfinte, Dumnezeu a dăruit pace – şi aşa, roagă-te necontenit pentru noi şi pentru acestea toate ...".

Atunci ea a început să se roage cu putere, ridicându-şi ochii în sus – şi mâinile înălţându-şi. Zosima privind către ea, a văzut-o ridicată de un cot de la pământ – şi foarte tare s-a înfricoşat. S-a aruncat aşadar în genunchi şi plângând zicea doar atâta: „Doamne miluieşte".

După ce femeia a stătut din rugăciune, părintele Zosima i-a zis:

- „În numele Domnului nostru Iisus Hristos, Cel născut din Fecioară, spune-mi pentru ce porţi goliciunea aceasta şi pentru ce ţi-ai omorât trupul, neascunzând de mine viaţa ta, ci toate să-mi spui, ca să se arate slava lui Dumnezeu ..."

Iar femeia i-a răspuns:

- „Ruşine mi-i de mine şi de faptele mele, părinte, şi a ţi le povesti, mare scârbă am, - dar fiindcă văzut-ai trupul meu gol, îţi voi arăta golit şi duhul meu, nu spre lauda mea cumva, ci ca să vezi ticăloasa mea alcătuire şi să te rogi pentru mine lui Dumnezeu ...".

Stând, a povestit astfel părintelui Zosima:

- „Eu, părinte, m-am născut în Egipt şi când eram de doisprezece ani, m-am lepădat de dragostea părinţilor mei şi m-am dus în Alexandria. Acolo, mi-am întinat fecioria şi-am început a face desfrânare. Şaptesprezece ani şi încă mai mult am făcut desfrânare în popor, având aprindere fără saţ în trupul meu păcătos. Astfel vieţuind, am văzut într-o vreme de seceriş, popor mult de bărbaţi libieni şi egipteni mergând spre mare. Atunci am întrebat pe unul de aproape:

«Unde merg oamenii aceştia?» - şi acela mi-a răspuns:

«Merg la Ierusalim, unde peste puţin este prăznuirea Înălţării Cinstitei Cruci.»

Şi i-am zis lui:

«Mă vor lua, oare, şi pe mine?»

El mi-a răspuns:

«De vei avea bani pentru chirie şi hrană, de ce oare, nu te-ar lua?»

Şi eu, neruşinată, i-am spus:

«N-am bani nici de chirie, nici de hrană, dar voi merge cu ei pe

corabie şi le voi da trupul meu drept plată pentru acelea».

Iartă-mă, părinte Zosima, că spurc văzduhul cu vorbele mele.

Aşadar, acel tânăr auzind neruşinarea vorbelor mele, a mers spre tovarăşii lui, râzând. Atunci am mers şi eu în mijlocul lor şi sărind le-am spus:

«Luați-mă cu voi, că nu vă voi fi neplăcută». Ei m-au luat în corabie – şi-am început a pluti pe mare. Cele ce-am făcut acolo, cum ți le voi putea spune, ție, omule al lui Dumnezeu? Ce fel de limbă le va grăi sau ce auz le va auzi? Că pe toți eu i-am chemat la păcat – şi încă în ce fel! ... Cum de-au putut suferi marea şi văzduhul, desfrânarea mea? Şi de ce nu şi-a deschis gura pământul, să mă înghită de vie în iad, pe mine, păcătoasa, care şi pe alții am adus la păcat?!

Socotesc, părinte, că bunul Dumnezeu căuta pocăința mea, El care nu vrea moartea păcătosului, ci aşteaptă cu îndelungă răbdare întoarcerea.

M-am dus, aşadar, la Ierusalim şi, câteva zile înainte de praznic am făcut şi acolo multe şi mari rele, chemând spre păcat şi pe alții, nu numai pe cei cu care venisem. Când a venit praznicul Sfintei Înălțări a Cinstitei Cruci, am mers şi eu, nevrednica şi păcătoasa, la biserică şi am stătut în pridvor, cu gânduri neruşinate.

Când a venit ceasul Înălțării, am vrut să intru în biserică, odată cu norodul ce se îmbulzea, - dar o putere nevăzută, ce sta înaintea mea, nu mă lăsa să intru, - mă împingea înapoi. Şi, iar m-am silit să intru, şi din nou puterea m-a împins înapoi. Toți au trecut pragul, ci numai eu stăteam singură, lepădată în pridvor. Fiind cuprinsă de ruşine şi de deznădăjduire, stăteam într-un colț, - şi am început atunci a prinde în nevrednicul meu cuget şi în putregăiosul meu duh, lumina înțelegerii mântuitoare, - porunca Domnului cea strălucită arătându-mi că tina faptelor mele mă opreşte să intru în biserică.

Deci am început a plânge, şi tânguindu-mă, mă băteam în piept, suspinând din adâncul inimii mele.

Atunci, plângând în locul în care stam, am văzut sus pe perete icoana Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu şi am zis către Ea, ținându-mi privirea ațintită acolo:

«O, Fecioară Stăpână, care ai născut pe Dumnezeu Cuvântul, ştiu că nu se cade mie, nevrednica şi stricata, să privesc spre

cinstita icoana Ta ci se cuvine cu drept, să fiu lepădată ... Dar de vreme ce am auzit că Dumnezeu, Fiul Tău, a venit să cheme pe cei păcătoşi la pocăinţă, ajută-mi mie, care de la nimeni altul nu am ajutor – şi porunceşte ca să-mi fie dată şi mie intrarea în biserică, să pot vedea cinstitul lemn pe care cu trupul s-a pironit Dumnezeu cel născut de Tine. Mijloceşte Tu, Stăpână, către Fiul Tău, să fiu şi eu primită, că de-acum nu voi mai întina trupul cu stricăciunea desfrânării. Ci, după ce voi vedea Cinstita Cruce a Domnului, mă voi lepăda cu totul de lume şi voi ieşi acolo unde Tu mă vei îndruma».

Aceasta zicând şi aprinzându-mă de credinţă, am păşit spre prag şi nimeni nu m-a mai oprit să intru. Atunci, m-a cuprins o spaimă mare şi căzând la pământ, m-am închinat cinstitului lemn al Crucii, sărutându-l cu frică. Pe urmă, am mers la icoana mijlocitoarei mele şi plecând genunchii, m-am închinat ei, rugând-o cu mare aprindere de suflet, să mă povăţuiască ce am de făcut. Am auzit atunci un glas de departe spunându-mi: «De vei trece Iordanul, bună odihnă vei afla!». Am căzut cu fruntea în pământ şi am zis: «Stăpână, de Dumnezeu Născătoare, nu mă lăsa!». După aceea am ieşit din pridvorul bisericii, şi cu grabnică alergare am plecat.

Aflând poarta care ducea spre pustie, am ieşit şi am început călătoria. Când soarele s-a aplecat spre apunere, am ajuns la biserica Sfântului Ioan Botezătorul, aproape de Iordan. Am intrat şi m-am împărtăşit cu Cinstitele şi de Viaţă Făcătoarele Taine ale lui Hristos. A doua zi, aflând o luntre mică, am trecut de cealaltă parte a Iordanului şi am venit în pustiul acesta. De atunci şi până azi, aici m-am sălăşluit, aşteptând pe Dumnezeu, Cel care mă mântuieşte de viforul sufletului, pe mine, cea care m-am întors către El ..".

Atunci, Zosima, a zis către ea:

- „Şi de când locuieşti în pustia aceasta?"

Iar ea i-a răspuns:

- „Socotesc că vor fi ani patruzeci şi şapte, de când am ieşit din sfânta cetate".

- „Dar hrană şi veşminte ce-ai avut?" i-a zis ei Zosima.

- „Când am trecut Iordanul am avut cu mine trei pâini şi jumătate – şi care, uscându-se, s-au împietrit. Din ele, gustând câte puţin, mi-au ţinut şaptesprezece ani. După aceea, m-am hrănit

cu verdețurile din pustietatea asta. Cât despre îmbrăcămintea mea, de mult s-a zdrențuit și a pierit, ca să pot suferi deplin zăduful verii și înghețul iernii. Și așa, de multe ori, zăceam goală și nemâncată la pământ, ca să pot răscumpăra grelele mele păcate. Mă hrănesc cu nădejdea mântuirii mele și mă îmbrac cu dezbrăcarea păcatului, căci scris este că nu numai cu pâine va fi omul viu, ci și cu cuvântul lui Dumnezeu, - iar cei ce nu aveau acoperământ, în piatră s-au îmbrăcat, când s-au dezbrăcat de veșmântul păcatului".

Auzind cuvintele din Sfânta Scriptură, părintele Zosima a grăit către ea:

- „Cum de-ai învățat psalmii și scripturile?"

Și ea a răspuns:

- „Carte n-am învățat niciodată – și om afară de tine, n-am văzut de când am pășit în pustie, dar Cuvântul lui Dumnezeu cel viu și lucrător, învață și pe cel neștiutor ...".

Mult s-a minunat atunci Zosima.

Pe urmă, dorind a afla și alte învățături, a întrebat-o astfel:

- „Cum de-ai petrecut atâta vreme aici, fără ca să nu te încerce tulburarea?"

Ea i-a răspuns:

- „Mă înspăimânt, părinte, să-ți spun aceasta. Îndelungă vreme am luptat cu ispitele și cu gândurile necurate, întocmai ca și cu niște fiare. Dorit-am de multe ori viața, vinul și cântecele stricăciunii mele de odinioară, - dar de îndată, spăimântându-mă, începeam să plâng și să mă bat în piept, aducându-mi aminte de făgăduințele ce-am făcut Maicii Prea Curate, de Dumnezeu Născătoare. O rugam pe Ea să gonească de la mine gândurile acelea, - și vedeam atunci o lumină care mă înconjura de pretutindeni, scoțându-mă din valuri și alinându-mă. Și iar venea furtuna gândurilor, clătinându-mă și din nou mă rugam, căzând zi și noapte întreagă cu trupul la pământ, până ce lumina cea dulce se pogora asupra mea, gonind duhurile și potolind sufletul. Și așa, necontenit, Ajutătoarea mea, Născătoarea de Dumnezeu, mă povățuiește la tot pasul ...".

Zicând acestea, femeia s-a oprit – după care a spus lui Zosima:

- „Iată, aici este sfârșitul povestirii celei despre mine ... Mai multe nu-ți voi spune, întrucât toate ai aflat. Ci, acum, cuvioase părinte Zosima, roagă-te pentru păcătoasa de mine".

Iar Zosima a mers către ea – şi închinându-i-se, cu lacrimi i-a grăit:

- „Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce face lucruri mari şi înfricoşate, Cel ce minunate bunuri dăruieşte celor ce se tem de El ...".

Ea l-a oprit, spunându-i:

- „În numele lui Iisus Hristos Mântuitorul, rogu-te, omule al lui Dumnezeu, să nu spui nimănui cele ce-ai auzit. Ci mergi acum cu pace, şi iarăşi în anul viitor vino să mă vezi ...".

Zosima a mai zis:

- „Slavă lui Dumnezeu, Cel ce atâtea a dăruit celor ce-L iubesc! ...".

În umilinţă, femeia l-a rugat:

- „Rogu-te iarăşi părinte, ca în Sfânta şi Marea Joi, în seara Cinei celei de Taină a lui Hristos, să iei din Făcătorul de Viaţă Trup şi Sânge al Său şi să-mi aduci, aşteptându-mă pe mine de partea cealaltă a Iordanului, ca să mă împărtăşesc şi eu cu Darurile de viaţă făcătoare".

Acestea zicând, s-a dus în cea mai dinăuntru pustie. Iar Zosima s-a închinat până la pământ şi a sărutat locul unde au stat picioarele ei. Pe urma s-a întors, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu, - şi a purces spre mănăstirea sa. Gândind apoi la lungimea curgerii anului, dorea ca să fie numai o zi anul acela, de-ar fi fost cu putinţă.

*

Iar când s-a apropiat întâia Duminică a Marelui Post, au ieşit fraţii, după obicei, în pustie, cântând. După ce s-au întors şi s-a apropiat seara Cinei celei de Taină, a făcut Zosima ceea ce i se poruncise lui: a pus într-un vas mic şi prea curat, din Trupul şi Sângele lui Hristos, iar într-o coşniţă puţine smochine uscate şi un pumn de linte muiată în apă. Pe urmă a purces spre malul Iordanului.

Zăbovind sfânta, Zosima n-a dormit, ci cu răbdare privea spre pustie, s-o vadă venind. Şi stând aşa, se ruga lui Dumnezeu să vadă iarăşi faţa aceea plină de umilinţă şi de dragoste pentru Domnul. Apoi se gândea cum va trece ea Iordanul, căci nici punte şi nici vreo luntre nu se afla prin preajmă. Tot atunci ea s-a arătat pe celălalt mal, iar Zosima s-a umplut de bucurie, preamărind pe Dumnezeu. Făcând semnul crucii asupra Iordanului, sfânta a

purces pe apă, umblând ca pe uscat – şi a venit la el, zicându-i: „Binecuvintează, părinte, binecuvintează! ...".

Spăimântat de minunea călcării apei, Zosima a zis către dânsa cu cutremur:

- „Cu adevărat nemincinos este Dumnezeu, că El împlineşte toate, celor ce ascultă de El! ... Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, Cel ce mi-ai arătat prin această roabă a Ta, cât de departe sunt de măsura desăvârşirii! ...".

A rostit apoi „Simbolul Credinţei" şi „Tatăl nostru", după care sfânta s-a împărtăşit cu Prea Cinstitele şi Prea Curatele Taine ale Domnului Hristos.

Ridicând mâinile la cer, sfânta a strigat: „Acum slobozeşte pe roaba Ta, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta!".

Zosima, apropiindu-se, i-a zis:

- „Gustă puţin din aceste merinde, pe care le-am adus".

Sfânta a luat câteva fire de linte – şi a mulţumit zicând:

- „Roagă-te, părinte, pentru mine – şi adu-ţi aminte de ticăloşia mea".

Şi i-a răspuns Zosima:

- „Tu să te rogi pentru biserici, pentru împăraţi şi pentru toată lumea ...".

Şi aşa, a lăsat-o să plece.

Ea a însemnat cu crucea, din nou, Iordanul şi l-a trecut peste faţa apei. Şi a plecat în ale sale Zosima.

Trecând anul, Zosima a trecut iarăşi în pustie spre minunata vedenie. Privea în dreapta şi în stânga, căuta cu ochii în toate părţile, iar după ce n-a văzut nicăieri nimic, s-a rugat, cerând să-i arate pe îngerul cel în trup, căreia toată lumea nu este vrednică a i se asemăna. Aşa rugându-se, a ajuns la locul din ceilalţi ani – şi a aflat acolo pe sfânta moartă, cu mâinile strânse şi cu faţa întoarsă spre răsărit. Plângând şi citind psalmii cei de cuviinţă la trebuinţa vremii aceleia, a făcut rugăciunea de îngropare, zicându-şi apoi în sine: „Se cuvine oare, să îngrop trupul cuvioasei? Oare nu-i va displăcea cuvioasei această faptă?" Pe când gândea aceasta, vede o însemnare pe pământ, care glăsuia astfel: "Îngroapă părinte Zosima, în acest loc, trupul smeritei Maria. Dă ţărânei ţărâna şi roagă-te pentru mine către Domnul. M-am săvârşit în luna aprilie, după calendarul romanilor, chiar în

noaptea Patimii celei mântuitoare, după împărtăşirea Cinei celei de taină şi dumnezeieşti." Atunci din pustie a venit către el un leu, păşind blând spre trupul sfintei.

Zosima a zis atunci: „Sunt prea bătrân şi nu pot a-i săpa groapa – ce mă voi face oare, Doamne?"

Auzind aceasta, leul, ca şi când ar fi primit o poruncă de la Dumnezeu, a început a scurma cu putere pământul cu labele sale, făcând groapă. În ea, Zosima a aşezat trupul sfintei, acoperindu-l apoi cu pământul ce fusese scurmat de leu. Şi nu avea pe ea sfânta decât haina veche şi ruptă pe care i-o aruncase cândva cuviosul Zosima.

După aceea, leul, blând ca o oaie, s-a dus în pustie, iar Zosima s-a întors într-ale sale, binecuvântând şi lăudând pe Hristos Dumnezeul nostru.

Ajungând la mănăstirea sa, a spus tuturor monahilor despre cuvioasa aceasta Maria, neascunzând nimic. Iar ei s-au minunat şi au început a-i face pomenire cinstind ziua morţii ei.

Iar Zosima, când era aproape de o sută de ani, s-a dus spre cele veşnice către Domnul.

Şi unii de la alţii, monahii au trecut din gură în gură şi din veac în veac povestirea vieţii sfintei Maria Egipteanca, până ce sfântul Sofronie, patriarhul Ierusalimului o a scris pe ea, ca să ne rămână plăcută aducere aminte despre o viaţă pe care o păcătoasă a petrecut-o în pustie, ca să-şi răscumpere păcatele ce făcuse – şi ca să ne rămână pildă întru pocăinţă.

Iar bunul Dumnezeu dulce răsplătire i-a dat, curăţind-o pe ea de toată spurcăciunea – şi primind-o în ceata sfinţilor Săi, în veşnică fericire, unde se roagă lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor noastre – şi întru veşnica slavă a Lui, acum şi pururea – şi în vecii vecilor. Amin.

CUPRINS

pag.

DUMINICA ÎNTÂIA A TRIODULUI 5
DUMINICA A DOUA A TRIODULUI 13
SÂMBĂTA LĂSATULUI SEC DE CARNE 20
LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA LĂSATULUI SEC DE BRÂNZĂ 37
DUMINICA A TREIA A TRIODULUI 30
DUMINICA A PATRA A TRIODULUI 39
ÎNCEPUTUL SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST 47
LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA I A POSTULUI MARE 47
MIERCURI ÎN SĂPTĂMÂNA I A POSTULUI MARE 51
VINERI ÎN SĂPTĂMÂNA I A POSTULUI MARE 57
SÂMBĂTA ÎN SĂPTĂMÂNA I A POSTULUI MARE 62
DUMINICA A CINCIA A TRIODULUI 70
LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA a II-a A POSTULUI MARE 78
MIERCURI ÎN SĂPTĂMÂNA a II-a A POSTULUI MARE 80
VINERI ÎN SĂPTĂMÂNA a II-a A POSTULUI MARE 83
SÂMBĂTA ÎN SĂPTĂMÂNA II-a A POSTULUI MARE 85
DUMINICA A ŞASEA A TRIODULUI 89
LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA a III-a A POSTULUI MARE 96
MIERCURI ÎN SĂPTĂMÂNA a III-a A POSTULUI MARE 98
VINERI ÎN SĂPTĂMÂNA a III-a A POSTULUI MARE 100
SÂMBĂTA ÎN SĂPTĂMÂNA III-a A POSTULUI MARE 103
DUMINICA A ŞAPTEA A TRIODULUI 105
LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA a IV-a A POSTULUI MARE 115
MIERCURI ÎN SĂPTĂMÂNA a IV-a A POSTULUI MARE 117
VINERI ÎN SĂPTĂMÂNA a IV-a A POSTULUI MARE 121
SÂMBĂTA ÎN SĂPTĂMÂNA IV-a A POSTULUI MARE 123
DUMINICA A OPTA A TRIODULUI 125
LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA a V-a A POSTULUI MARE 131

MIERCURI ÎN SĂPTĂMÂNA a V-a A POSTULUI MARE 133
JOI ÎN SĂPTĂMÂNA a V-a A POSTULUI MARE 142
VINERI ÎN SĂPTĂMÂNA a V-a A POSTULUI MARE 180
SÂMBĂTA ÎN SĂPTĂMÂNA V-a A POSTULUI MARE 184
DUMINICA A NOUA A TRIODULUI 198
LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA FLORIILOR 204
MIERCURI ÎN SĂPTĂMÂNA FLORIILOR 206
VINERI ÎN SĂPTĂMÂNA FLORIILOR 210
SÂMBĂTA SFÂNTULUI ŞI DREPTULUI LAZĂR 215
DUMINICA FLORIILOR 223
SFÂNTA ŞI MAREA ZI LUNI 238
SFÂNTA ŞI MAREA ZI MARŢI 249
SFÂNTA ŞI MAREA ZI MIERCURI 258
SFÂNTA ŞI MAREA ZI JOI 271
SFÂNTA ŞI MAREA ZI VINERI 288
SFÂNTA ŞI MAREA ZI SÂMBĂTĂ 345
STIHIRI DE UMILINŢĂ 395
VIAŢA CUVIOASEI MAICII NOASTRE MARIA EGIPTEANCA 437

C-da 49 Nr. de coli 28, format A5 din 70/100

Tipărită la
Tipografia Arhiepiscopiei Ortodoxe Române
Alba Iulia

325.000

CATEDRALA REÎNTREGULUI
Alba-Iulia

REÎNTREGÍREA
Alba Iulia - 2004